

ஸ்ரீ கிருஷ்ணாய நமః,
ஸ்ரீ மதேராமா நுஜாய நமః.

ஸ்ரீ பகவத்ராமா நுஜவிரசித
ஸ்ரீ மத்கீதா பாஷ்யம்.

இஃது
முகர்பாக்கம்-கிடாம்பி
உ - வே - ரங்காசாரியரால்
தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு,

திருவெண்காரணை
பிரஸந்த-விஜயராகவாசாரியரால்

விதிநன்னு
பத்தி-ராமா நுஜ-லுநாயுடவர்கள் குமாரர்
ப. வெங்கடநாராயணசுவாமிநாயுடவர்களது
ஸ்ரீநீகேதனமுத்திராக்ஷரசாலையில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ஜயவ்ரு ஆவணிமீ
Registered Copy-right.

அறிவிப்பு.

இந்தக்கிரந்தம் வேண்டுமவர்கள் சென்னபட்டணம்
சைனாபஜார் வீதி 101-வது நெம்பருள்ள கிரகத்தில்
தி. பி. விஜயராகவாசாரியருக்கு ரூபா 1-8-0-அனுப்
பிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். பதவுரை அச்சிவிருக்கி
றது; வெகு சீக்கிரத்தில் வெளிப்படும்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம:

விஞ்ஞாபனம்.

காருணிகளுள் ஸர்வேசுவரன் இவ்விருள்தருமானாலத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானாய் வந்தவதரித்து, அர்ச்சுநனை யுத்தத்திற் புகச்செய்வதென்கிற வியாஜத்தாலே பரமரஹஸ்யார்த்தங்களைப் பிரதிபாதிக்கின்ற ஸ்ரீபகவத்கேதை யென்னும் மோக்ஷசாஸ்திரத்தை லோகோஜ்ஜீவநார்த்தமாகப் பிரவர்த்திப்பி த்தருளினான். உலகத்தில் அதன் உண்மைப் பொருளைக் கண்டறியமாட்டாத (ராஜஸ தாமஸப்பிரகிருதிகளான) பலபெயர்கள் தந்தாமுடைய இச்சைக்குத் தக்கபடி பலவிதமாகப் பொருள்செய்துகொண்டு அநர்த்தப்படுவதைக்கண்டு ஸஹிக்கமாட்டாமல் ஸாக்ஷாத் சேஷாவதாரமான ஸ்ரீபகவதராமாதுஜயதீந் திரர் தம்முடைய பரமகிருபையால் அதற்கொருபாஷ்யமிட்டருளினார். அந்த பாஷ்யமும் ஸம்ஸ்கிருதமாயிருப்பதுபற்றி, இக்காலத்தில் கிதார்த்தத்தை யுள் ளபடியே அறிய வாசைப்பட்ட வெகுபெயர்கள் தங்களுக்கு ஸம்ஸ்கிருதபா ஷாசஞ்நாமில்லாமையாலே அதைக்கைவிட்டு, பாஷாந்தரங்களி லிருக்கும் ஏனைய வியாக்கியான மொழிபெயர்ப்புகளைப்படித்து தத்துவங்களையெல்லாம் மாறாக நினைத்து அநர்த்தப்படுகிறார்கள். ஆகையால் அவ்வித அநர்த்தத்தைப் பரிஹரிப்பதற்காக இந்த பாஷ்யத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பிரசுர ஞ்செய்யவேண்டுமென்று அனேகம் ஆஸ்திகசிகாமணிகள் நியமிக்க, அந்த நிய மனத்தைக் கைக்கொண்டு அல்பக்ருணை வடியேன் அதை மொழிபெயர்க்கத் துணிந்தேன். ஸர்வக்ருரான ஸ்ரீபாஷியகாரரின் திருவுள்ளத்தை யறிந்தெழு தும்படியான சக்திலேசமுமில்லாத நாயினே னிப்படி துணிந்ததைப்பார்க்க வடியேனுக்கே லஜ்ஜையும் பயமுமுண்டாகின்றன. ஆயினும் திண்ணை முதலி ய உயர்ந்த ஸ்தாநங்களில் நிற்கவைத்த குழந்தைகள், திண்ணைக்கருகில் தம் தாய்தந்தையர்கள் கிழக்க கண்டார்களாகில் 'இவர்கள் நம்மைத்தாங்குவார்கள்' என்கிற நம்பிக்கையால் துணிந்து கீழே குதித்துவிடுவதுபோல கீதாசாரியனும் கீதாபாஷ்யகாரருமான விராமானுசர்களிருவரும் நம்மைக் கைவிட்டார்களெ ன்று நம்பிப் பிரவர்த்தித்தேனாகையால், அவர்கள் இதில் சிறிதும் குறைவு வரச் சகியார்களென்று சாதுக்கள் துணிவதோடு பிரகிருதிபரவசனான வடி யேனாய் சிறிது பிழைகள் கண்டாலும் பொருத்தருளேண்டுமெனப் பிராரத் திக்கிறேன்.

கூலாஷ்டக்ஷிராஹாரி கூலாஹம்ஹுஸுலையீ.

ஸாராராதிஹுஸுலஹ ஸுஹஹாஜிலாஹஸுலஹ

மு. கி. ர.

௬-வது அத்தியாயத்தில் - யோகாப்பியாஸத்தின் விதியும், யோகிகள் நால்வகையென்பதும், யோகஸூதநமும், அதன் ஸித்தியும், அதில் பகவத்தி யாநருபமான யோகமே சிறந்ததென்பதும் கூறப்படும்.

௭-வது அத்தியாயத்தில் - ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தமது யதார்த்தத்தையும், பிரகிருதியால் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றமையால் பிராணிகள் தம் யா தார்த்தியத்தை யறியார்களென்பதையும், சரணாகதியையும், பக்தாளின் உட் பிரிவையும், ஞாகியே சிறந்தவனென்பதையும் அருளிச்செய்கிறார்.

௮-வது அத்தியாயத்தில் - ஐசுவரியத்தைக்கோரியவரும் ஆத்மப்பிரா ப்தியைக் கோரியவரும் பகவத் சரணுபேகையுடையாரும் அறிந்து பற்ற வேண்டிய விஷயங்களின் பேதங்கள் சொல்லப்படும்.

௯-வது அத்தியாயத்தில் - தமது மாஹாத்தியமும், தாம் மஹூயினா யிருக்கச்செய்தே தமக்குண்டான பரத்வமும், மஹாத்தமாக்களுக்குண்டா ன விசேஷமும், பக்தியோகமுஞ் சொல்லப்படும்.

௧௦-வது அத்தியாயத்தில் - தமது கல்வியாணகுணங்களுக்கு எல்லையி ல்லையென்றும், எல்லாம் தம்மாதீனமென்றும், அறிவதனால் பக்தியுண்டாகி விருத்தியாமென்பதை விஸ்தாரமாய் அருளிச்செய்கிறார்.

௧௧-வது அத்தியாயத்தில் - பகவத்ஸ்வரூபத்தை அர்ச்சுநன், உள்ளா படியே ஸாக்ஷாத்கரித்தபடியும், பகவத்ஸாக்ஷாத்காரமும் தத்பிராப்தியும் பக்தியினால்மாத்திரங் கிடைக்குமென்பதும் சொல்லுகிறது.

௧௨-வது அத்தியாயத்தில் - பக்தியோகம் விராவில் ஸித்திக்குமென்ப தும், அதைக் கைப்பற்று முபாயங்களும், அதை யதுட்டிக்கச் சக்தியற்றவன் த்மநிஷ்டையிலிருக்கவேண்டுமென்பதும், ஆத்மநிஷ்டையின் பிரகாரங்க ளும், பக்தியுள்ளவர்கள் எம்பெருமானுக்கு மிகவும் இஷ்டடர்களென்பதும் சொல்லப்படும்.

௧௩-வது அத்தியாயத்தில் - தேகத்தின் ஸ்வரூபமும், ஆத்மப்பிராப்தி க்கு ஹேதுவும், ஆத்மஸ்வரூபசோதநமும், பந்தத்துக்குக்காரணமும், அதின் விவேகமும் சொல்லப்படும்.

௧௪-வது அத்தியாயத்தில் - குணங்கள் புருஷனைக் கட்டுப்படுத்துகிற விதமும், அவைகளே கர்த்தாவென்பதும், அக்குணங்களை யொழிக்கவேண் டுமென்பதும், கதி மூன்றுக்கும் தாமே காரணமென்பதும் சொல்லப்படும்.

௧௫-வது அத்தியாயத்தில் - அசேதநத்தோடு கலந்த ஜீவீனையும் சுத் தனான முக்தனையுங்காட்டில், புருஷோத்தமன் (உலகங்களை) வியாபித்தும் தரித்தும் ஆண்டும் போருகையாலே அந்நியனென்கிறது.

௧௬-வது அத்தியாயத்தில் - தத்வானுஷ்டானமும் தத்வவிஜ்ஞானமும் திடப்படுவதற்காகத் தேவாசுரர்களின் விபாகத்தை யருளிச்செய்துகொண் டே சாஸ்திரத்துக்கு வசப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்பதை யருளிச்செய்தார்.

௧௭-வது அத்தியாயத்தில்-சாஸ்திரத்திஷ்டி, ஸித்தி, துமாரகாததெல்லாம் அசு ரணாச்சேசநதென்றும், சாஸ்திரத்தில் ஸித்தமானதும் குணத்துக்குத்தக

கபடி வெவ்வேறென்றும், சாஸ்திரஸித்தமானவைகளுக்கு மூன்றுலகுகூண முண்டென்று மருளப்பட்டது.

சடைசி அத்தியாயத்தில்-எம்பெருமானிடத்தில் கர்திருத்வாதுஸந்தா நமும், ஸத்துவகுணத்தை அவசியம் கைப்பற்றவேண்டுமென்பதும், இவனு டைய கம்மம் பரிணமிக்கும்படியும் சாஸ்திரத்தின் ஸாரார்த்தமும் சொல்லப் பட்டது.

கர்மயோகமாவது-தபஸ், தீர்த்தயாத்தினா, தாநம், யக்ஞம் முதலிய வைகளை யாதுட்டிப்பது. ஞானயோகமாவது-அந்தஸ்கரணத்தை ஜெயித்து ப ரிசுத்த ஆத்மஸ்வரூபத்தில்தானே நிற்கை. பக்தியோகமாவது-பரனுக்கெ ன்றே அற்றுத்தீர்ந்த பிரீதியோடு தியானாதிகளிலிருக்கை. இம்மூன்று யோக ங்களும் ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்தப்பட்டவைகள். பரனுடைய ஆராதநரூப ங்களான நித்தியநைமித்திககர்மங்களும் அப்படியே. இம்மூன்றும் யோகத் துவாரா ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு ஸாதகமாகின்றன. ஷக்ஷ ஸாக்ஷ னையுமொழித்தவன், ஆத்மவஸ்துவானது பரனுக்குச்சேஷப்பட்டதென்பதை யறிந்து, பரமபுருஷனிடம் பரமபக்தியைப்பண்ணி, அதைக்கொண்டே பரமபதத்தையடைவான். ஐசுவரியத்தை யபேக்ஷித்து பக்தியோகம் அது ங்நிகப்படுமொகில் அது அதைப் பரிபூர்ணமாகச் சாதித்துக்கொடுக்கும். ஆத் மாவை யபேக்ஷிக்கும்பகூதத்தில் இம்மூன்றுங்கூடி ஆத்மாவின் கேவல்லியத் தைச் சாதிக்கும். இவ்வதிகாரிகள் மூவருக்கும் பகவானிடத்தில் ஐகாந்தியம் ஸமானம். பகவத்பிராப்திபரியந்தம் பரமபுருஷனையே கோரியிருந்தானாகில் இறுதியில் பரமபுருஷனையேயடைவான். பரமைகாந்தியான ஞானியானவன், தனது ஜீவனம் பரமாத்மாதீநமாய், அவனைக்கூடினால் சுகமும் பிரிந்தால் துக் கமுமாய், அவனையே சிந்தித்தல் அவன் விஷயமான அப்பியாஸயோகத்தை ய துட்டித்தல் அவன் திருநாமங்களை ஜபித்தல் அவனை வந்தித்தல் துதித்தல் குணகீர்த்தனம் செய்தல் இவைகளைக்கொண்டு ஆத்மாவைத்தரித்து, பிராண ன் மனது புத்தி இந்திரியம் கிரியை எல்லாவற்றையும் அவனுதீனமாக்கி, தன க்கென்று வகுத்த கருமம் முதல் பக்திபரியந்தமான வெல்லாவற்றையும் அவு னுக்கு முகோல்லாஸமாம்படி செய்கிறோமென்று கர்திருத்வாபிமாநமின்றிக் கே செய்து, அவைகளில் உபாயபுத்தியைவிட்டு, தனது உஜ்ஜீவனவிஷயத் தில் “நாமென்ன செய்யப்போகிறோ” மென்கிற பய லேசமுமின்றிக்கே “அதற்கு உபாயம் அவனே”யென்று பரமபுருஷனிடத்தில் உபாயபுத்தியை ப்பண்ணி “உனக்கே நாளுட்செய்யவேண்டு” மென்று அவனுடைய தாஸ் யமே போக்கியமாயிருந்து கடைசியில் அவன் திருவடித்தாமனைகளை யடை வன்; என்கிற இவ்விஷயத்தை கீதாசாஸ்திரம் முக்கியமாய் பிரதிபாதிக்கிற தென்று கீதார்த்தம் ஸங்கிரகிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீமத்கீதார்த்தஸங்கிரஹம்

ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீ.

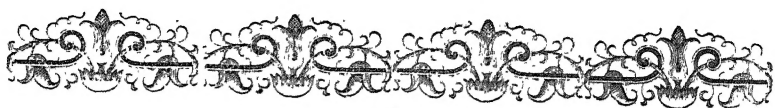
ஸ்ரீதேவதாராசிராமநாஜாயநம:.

ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யக் காலகேசுபாரம்பத்தில்

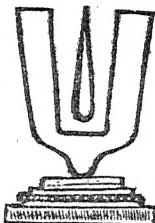
தங்கள் தங்கள் ஸம்பிரதாயாநுஸாரமாக

குருபரம்பரையை அநுஸந்தித்துப் பிறகு அநுஸந்திக்கவேண்டிய
சுலோகங்கள்.

ஸரீஜாபாயகலாவெந ஸிஹதாலாரதெநவ|
உவஸ்யுஹிதவெடாய நரொவ ஸாலாயவிஷ்வெ||
ஸாரயஜிஷ்டுநஸுடாடிள கூவடநுமீதாஜிதநடிள|
வொகதுயொவகாராய தவெஸ்குஷா தநெநடி||
புவந்வாரிஜாதாய வெதுதொதெதுகவாணயெ|
ஜாநஜிபாயகலாய மீதாஜிதநுஹெநடி|| [வலய:|
காரகலிநிடிஸி-தாஜிதநுடி வரிகலிதொஹ தவஹி-வஹி-
ஐதாசுரமுகிதவெதுதொதெதுஜிஷ்டுஸநிபிதா தநொது
சுமெ-கூகூகலிவிவரணஜாநுநெநகநதிஷ்டு[ஸாரி:|
வஸாதாய-வெணயரஸஜாஷாஅகூஷாஅவகூஷாண:|
ஸவெ-தொது-கூஸஸரலிஜெககிணைஜாநஜிபாய-
ஜாவிஜாணாரயபிவஸநு வாதுநஸுதவெஷ:|
கூஷ-கலிவதுகூகூ-வாணயுஷவணகீத-நடி|
வாஸ-ஷெவ-ஜமஷ்டாமி-நளநாராயண-ஹரி||
கூஷாயபாடிவெது-ஜாநஜிபாயயொபிந-
நாயாயருகிணீஸாய நரொவெடாஹவெடிந||

ஸ்ரீ.

ஸ்ரீ. பெருநரசி.

ஸ்ரீ. பெருநரசி. நஞாய நரசி.

ஸ்ரீ பகவத்ராமா நுஜவிரசித

ஸ்ரீம தீகீதாபாஷ்யம்.

தனியன்.

யொநிதுஷியு தவடாஹுஜயு மூருகூயுரொஹ தஸுதி
தராணி துணாயபெநெ | கஸுது ரொஹுமவதொடயுடிபெ
கஸிநொராநா நுஜயுயுரொணைஸராணபுபெடி||

ஸ்ரீம தீதாபாஷ்யுஜுபெருகா.

யபுடாபெருஹுயு நவிஜலாஸெஷகஜுஷு|

வஸு தாஹுயாபெதொஹுபாஹுநெய. நராநி தபு||

மஹா ப்ரவேசம்.

ஸ்ரீய:பதியாய்; (ஸகல ஹேயங்களுக்கு மெதிர்த்தட்டாயும் கல்யாணை
காஸ்பதமாயும் தேசகாலாதிகளாலே அளவிடவொண்ணாததாயும் ஞானா
நந்தமாயு மிருந்துள்ள) திவ்ய ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உடையனாய்; (ஸ்வ
பாவஸித்தங்களாயும் அளவிலா வதிசய முடையனவாயு மிருக்கிற ஞானம்,
பலம், ஐசீவரியம், கீரியம், சக்தி, தேஜஸ்ஸமுதலான) எண்ணிறந்த கல்வி
யாணகுணகணங்களுக்குமஹாஸமுத்திரமாய்; (தனக்கு ஸம்மதமாய் தகுந்த
தாய் ஏகரூபமாய் சிந்தைக்கெட்டாததாய் திவ்யமாய் அப்புதமாய் நித்யமாய்
குற்றமற்றதாய் நிரதிசயமாய் பிரகாசம், ஸௌந்தர்யம், லாவண்யம், யௌவ
நம் தொடக்கமான அநந்தகுணங்களுக்கும் நிதியாயிருக்கிற) திவ்யமங்கள
வித்ரஹத்தையுடையனாய்; (தனக்குசிதங்களும் நாராவிதங்களும் விசித்திரங்
களும் அநந்தஆச்சரியங்களும் நித்யநிரவத்யங்களுமான) அபரிமித திவ்யாப
ரணங்களுடையனாய்; (தனக்குத்தக்கவையாய் எண்ணிறந்தவையாய் எண்ண

ற்கரியசக்தியுற்றவையாய் நித்யநிரவத்ய நிரதிசய கல்லியாணங்களாயுள்ள திவ்ய ஆயுதங்கள் தரித்தவனாய்; (தனக்கு ஸம்மதையும் தருந்தவனாய்; நித்ய நிரவத்யங்களான ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதி, ஐசுவரியம், சீலம் முதலிய வையாய் அபார அதிசயங்களாய் எண்ணற்றவைகளான கல்லியாணகுணங் ள்பொருந்தியவனான) பெரியபிராட்டியாருக்கு மனனானாய்; (தன் ஸங்கல்பத்தைப் பின்செல்லுகிற ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவருத்திபேதங்களையுடையராய் ஸகல அவஸ்த்தைகளிலும் அடிமைசெய்வதிலுண்டான ருகியே சரீரமெடுத்த தாப்போலிருப்பவராய் நித்யநிரவத்ய நிரதிசயங்களான ஞானம், க்ரியை, ஐசுவரியம், தொடங்கிய அநந்த குணகணங்கள் பொருந்தியவராயுள்ள அபரிமிதரான) நித்யரூபிகளாலே எப்போதும் ஆராதிக்கப்பட்ட திவ்யமான சரணரவந்தங்களையுடையனாய்; மனோவாக்குக்களால் அளவிடப்போகாத ஸ்வரூபஸ்வபாவமுற்றவனாய்; (தனக்குத்தக்கவையும் நானாவிதங்களும் விசித்திரங்களும் அநந்தங்களுமான) போக்யம், போகோபகரணம், போகஸ்தாரம் இவைகளால் நிறைந்ததாய் அநந்த ஆச்சரியமாய் அநந்த மஹாவிபவமாய் அநந்த பரிமாணமாய் நித்யமாய் நிரவத்யமாய் அக்ஷரமென்றும் பரமாதாமென்றுஞ் சொல்லப்படுமதான) ஸ்ரீவைகுண்டத்தைக் கலவிபிருக்கையாக யுடையனாய்; (நானாவிதங்களும் விசித்திரங்களுமான போக்கியபதார்த்தங்களாலும் போக்தாக்களாலும் நிறைந்த) ஸகல லோகங்களையும் படைப்பதும் காப்பதும் அழிப்பதுமான திருவிளையாட்டையுடையனாய்; புருஷோத்தமனாயிருக்கிற பரப்ரம்மமான ஸ்ரீமந்நாராயணன்-ப்ரம்மா தொடங்கி ஸ்தாவராத்மான ஸகலலோகங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து, (தனக்கு அஸாதாரணமான ரூபத்துடனிருந்து தான் பிரம்மாதி தேவமனுஷ்யர்களுடையத் தியாரம் ஆராதம் முதலியவற்றிற்கு விஷயமாகாமலிருந்தானாகிலும், தன்னு அபாரமான கருணையாலும் ஸௌகீல்யமென்கிற குணவிசேஷத்தாலும் அன்பினாலும் ஔதாரியத்தாலும் தன்னுடைய அஸாதாரண திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையே தன் ஸ்வபாவம் மாறாதபடி தேவாதி ஸஜாதியமாக்கி அநந்த லோகங்களில் அவதரித்தவதரித்து, அவ்வவர்களால் ஆராதிக்கப்பட்டு, அவரவர் இஷ்டத்துக்குத்தக்கபடி தருமம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷமென்கிற பலங்களைக் கொடுத்துக்கொண்டு, பூமிபாரத்தைத் தீர்க்கையென்கிற வியாஜத்தாலே நம் போன்றவரும் ஆசிரயிக்கும்படி திருவவதரித்து, பூமியில் ஸகல ஜனங்களுடைய நேத்திரங்களுக்கும் விஷயமாய், எத்தனையேனும் அறிவுடையோர்க்கும் அறிவிலாதார்க்கும் வாசியற யாவருடைய மனதையும் கண்களையும் அபஹரிக்கின்ற திவ்யசேஷ்டிதங்களைச் செய்துகொண்டு, பூதனை, சகடம், யம ளார்ச்சகூர், அரிஷ்டன், பிரலம்பன், தேதுகன், காளியன், கேசி, குவலயாபீடம், சாணூரன், முஷ்டிகன், கௌஸலன், கம்ஸன் முதலானோரை ஸம்ஹரித்து, பரமமான தியை ஸௌஹார்தம் இவற்றை யுட்கொண்ட தன் கடாக்ஷாமிருத்தாலும் வசநாயிருத்தாலும் ஜகத்தை வளர்த்துக்கொண்டு, நிரதிசயமான ஸௌந்தரியம் ஸௌகீல்யம் முதலிய குணங்களைப் பிரகாசப்படுத்துவதால் அக்ரூர், மாலாகாரர் முதலானோரைப் பரமபாகவதர்களாகச் செய்து, பாண்டுபுத்திரனை யுத்தத்தில் புகச்செய்வதென்கிற வியாஜத்தாலே (பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷத்துக்கு ஸாதநமாக வேதார்த்தத்தில் சொல்லப்பட்டதும் ஞானயோக கர்மயோகங்களை அங்கமாயுடையதும் தன் விஷயமுமான) பக்தியோகத்தை அவதரிப்பித்தருளினான்.

ஞ்சுவடிவாசுதெணதவஸிஷெணயீதா || ௩ || சுதுஸூராரி
 ஹெஷாலாஹீஜாநஸராயயிபுயாயாநாவிராடஸூ
 வடிஸூஹாராய || ௪ || யுஷகெதுஸெகிதாநகாஸீராஜஸூ
 யுடாநு | வுருஜிதுகூஹாஜஸூஸெஸுஸுநரவாஹ || ௫ ||
 யுயாரிநுஸூவிசுரானைதஜெளஜாஸூயீயுடாநு | ஸௌஹெசு
 ஞளவடிபாஸூவடவனவடிஹாராய || ௬ || சுஸாகனாவிஸிஷா
 யதாநிவொயலிஜொது | நாயகாரிஸெநுஸுஸூயீயு
 தாநுஸூயீதி || ௭ || ஹாநுஹீஸூகனாஸூகுவஸூயீதி || ௮ ||
 சுஸூராரிவிகனாஸூஸௌஜிதிஸூயீயவ || ௯ || சுநுஸவஹ
 வஸூராரிடிஸூதுகஜீவிதா | நாநாஸூவஹாஸூயீயவ
 யுயிஸாராடி || ௧௦ || சுபயடாபுஷாஸூகனாஸூயீயவ
 து | வயடாபுஷாஸூயீயவ || ௧௧ || சுபயடாபுஷாஸூயீயவ
 நெஷாஸூயீயவ || ௧௨ || சுபயடாபுஷாஸூயீயவ
 நெஷாஸூயீயவ || ௧௩ || சுபயடாபுஷாஸூயீயவ
 நெஷாஸூயீயவ || ௧௪ || சுபயடாபுஷாஸூயீயவ
 நெஷாஸூயீயவ || ௧௫ || சுபயடாபுஷாஸூயீயவ
 நெஷாஸூயீயவ || ௧௬ || சுபயடாபுஷாஸூயீயவ
 நெஷாஸூயீயவ || ௧௭ || சுபயடாபுஷாஸூயீயவ
 நெஷாஸூயீயவ || ௧௮ || சுபயடாபுஷாஸூயீயவ
 நெஷாஸூயீயவ || ௧௯ || சுபயடாபுஷாஸூயீயவ
 நெஷாஸூயீயவ || ௨௦ || சுபயடாபுஷாஸூயீயவ
 நெஷாஸூயீயவ || ௨௧ || சுபயடாபுஷாஸூயீயவ
 நெஷாஸூயீயவ || ௨௨ || சுபயடாபுஷாஸூயீயவ
 நெஷாஸூயீயவ || ௨௩ || சுபயடாபுஷாஸூயீயவ
 நெஷாஸூயீயவ || ௨௪ || சுபயடாபுஷாஸூயீயவ
 நெஷாஸூயீயவ || ௨௫ || சுபயடாபுஷாஸூயீயவ
 நெஷாஸூயீயவ || ௨௬ || சுபயடாபுஷாஸூயீயவ
 நெஷாஸூயீயவ || ௨௭ || சுபயடாபுஷாஸூயீயவ
 நெஷாஸூயீயவ || ௨௮ || சுபயடாபுஷாஸூயீயவ
 நெஷாஸூயீயவ || ௨௯ || சுபயடாபுஷாஸூயீயவ
 நெஷாஸூயீயவ || ௩௦ || சுபயடாபுஷாஸூயீயவ

(௨-௧௧) அஹோ ராஜா! துரியோதனன், தன் சேனைக்குப் பீஷ்மரும்
 பாண்டவசேனைக்கு பீமனும் ரக்ஷகர்களாயிருக்கின்றமை உண்டு, தன்னை ஜயி
 சதுமபடி பாண்டவாளுக்குப் பலம்போந்திருக்கின்றமையையும் அவர்சனை
 ஜயிக்கும்படி தனக்கு பலம் போதாமையையும் தன் ஆசாரியனிடம் சொல்லி,
 தன்னுள் சலங்காநின்றான். இப்படி அவன் துயரப்படுவதை பீஷ்மர் பார்த்து
 அங்கு ஸந்தோஷிப்பிக்க வேண்டுமென்று ஸிம்மநாதமும் சங்கத்மாரமும்

உள || சூவயாவரயாவிலெஷாவிஷீடிநிடிபெவீசு || சுஜபுநஉவா
 வ || டிடிஷ்டெஸிஸஜநகூஷயயுதுஸிஸபவஸிதபு || உஅ || வீடி
 னிபிமாசூரணிபிவெவபரிசுஷிதி | வெவயுஸுஸரீரெ ரெ
 ரொரிஹஷபுஜாயதெ || உக || மாணீவஸுஸுஸதெஹஸாசு கூ
 கெஷவபரிடிஹதெ | நவஸகொஜிவஸாதுஸுஜிவீவபெரிந:
 ஈ || நிபிதூநிவபஸுரி விவரீதாநிகெஸவ | நவஸுயொ
 நவஸுரிஹகாஸுஜநரிஹவெ || ஈக || நகாஜீகெஷவிஜயகூ
 ஷநவராஜுஸுவாநிவ | கிநூராஜெந மொவிடிசிவொ
 மெஜீவிதெநவா || ஈஉ || யெஷாரிபெய்காஜீகிதெநாராஜு
 வொமாஸுவாநிவ | தஹெவஸிதாயகெபுராணாஸுசூய
 நானிவ || ஈஈ || சூவாரூ: விதா: வுசுதூவெயெவவிதா
 ஹா:பிரதாமாஸுஸாராவெளசுதூ ஸுராஸுஸவநிநஸயா ||
 ஈச || வனதாநஹுது பிவாரிவதொவி பிபுஸுடிந | சுவி
 தெதொகூராஜுஸு ஹெதா: கிநுபிஹீகூதெ || ஈரு || நிஹ
 துயாதபுராஷுநா: காவீதிஸுராஜநாடிந | வாவெவா
 ஸுயெடிஸாநு ஹகெதாநாததாயிந: || ஈசு || தஸாநாஹு
 வயஹஹுயாதபுராஷுநா ஸவாயவாநு | ஸுஜநஹிகு
 ஹகா ஸுவிநஸுராபிபவ || ஈஎ || யடிவெதெநவஸுநி
 தொவொவ ஹதெதஸ: || கூகூயகூதம் டொஷம் பித்
 டொஹவாதகூ || ஈஅ || கயநஜெயபிஸாநி: வாவாடி
 ஸாநிவதிதகூ | கூகூயகூதம் டொஷம் புவஸுபிஜி
 நாடிந || ஈகூ || கூகூயெபுணஸுநி கூயபிபாஸுநாத
 நா: | யபெநபெஷகூகூஸுபெபெபிபவதூ || ச || சுய
 பிபவவாதுஷபுடிஷுநி கூவலிப: | ஸுஷுஷுஷாஸு
 வாவெபுய ஜாயதெவணபுஸுஜா: || சக || ஸுஜரொநகாபெயவ
 கூவாநா: கூவஸுய | வதனிவிதரொஹெஷாநாஸுவி
 ணொடிசூயா: || சஉ || டொரெஷரெதெ: கூவாநா: வணபு
 ஸுஜாகாரகெ: | உதாடிதெ ஜாதியபிபா: கூயபிபாஸு
 ஸதா: || சஈ || உதநகூயபிபாணா: பிநுஷாணா: ஜநாடிந |
 நாகெநிபத: வாலொவவதீதுநுஸுஸா: || சச || சுஹொ
 வதஹதூவகதபுஸுவிதாவய | யபுராஜுஸுவதொ
 ஹநஹஹுஸுஜநபிபதா: || சரு || யபிபிபுதீகாரபிபஸு
 ஸவாணய: | யாதபுராஷுநாநெஹநுஸுபெநகூ பிதா:

சுஜ-நவவா||கயம்ஹீஷ்ஜிஹம்ஸநீவெயுஜெ-ாண் உயோ
ஸதந | ஹ-ஸி: ப்-தியொஹீயாபிவஜாஹ-வரிஸதந||
ச || ம-ர-நஹக்வாஹி ஜிஹாந-வாவாநு ஸ்ர-யொ ஹாகூம்

புரீமத்தீதாபாஷ்யம், ௨-வது அத்தியாயம்.

கூம் நடுவில் யுத்தத்தினின்றும் கைவாங்கித் திகைத்து நிற்பவனுமான அந்த அர்ச்சுநனைப்பார்த்து பரமபுருஷன்கொஞ்சம்சிரித்து, வேடிக்கைப்பேசுவது போல ஆத்மபரமாத்மர்க்களின் உண்மையையும் அதை அடைவதற்குபாயங்களான கருமயோக, ஞானயோக, பக்தியோகங்களையு மறிவிக்கின்ற [நடுவ்வாஹம் தொடக்கி சுஹம்ஸூர ஸுவ-பாவெவெஸ்டோகையிஷ்டோஜி ரோஸம்] என்று மளவான இவ்வார்த்தையை அருளிச்செய்தார்.

ஸ்ரீஹவா நுவாஹ || சுஸொஹ ஸுநநுஸொஹஸு ப்ரஜாவா
ஹாஸுலாஷஸெ | மதாஸுநமதாஸுஸுநாநாஸொஹஸிவ
ஸிதா || கக||

(கக) அர்ச்சுந! இவர்களைக் கொல்வதாவென்று தேஹஆத்மாக்களின் ஸ்வரூபஞானமில்லாதவன்போல, சோகமுற வேண்டாதவிஷயத்தில் சோகிக்கிறாய்; அன்றியும் ‘இவர்களைக்கொன்றுவிட்டால் பித்ருக்களுக்குப் பிண்டோதகக்ரியை மில்லாமற் போய்விடுமே’ என்பது முதலாக அந்த விவேகம் உண்டானவர் பேச்சாகவும் பேசுகிறாய்; இத்தென்ன? ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தவில்லையே; தெரிந்தவர்கள் சோகிக்கமாட்டார்களே; ஏனெனில்:—ஆத்மவஸ்து நித்யமானதுபற்றி அதற்கு ஜந்மமில்லை மரணமில்லையாகையால் அதுவிஷயத்தில் சோகிக்கவேண்டாம்; அசேதநமான சரீரத்துக்கு எப்போதும் பரிணமிப்பதே ஸ்வபாவமாகையால் அதற்குமரணம் நேரிடுவதைப்பற்றியும் சோகிக்கவேண்டாம். ஆனபின்பு நீ இப்படி சோகப்படுவதைப்பார்த்தால் தேஹத்தின் ஸ்வபாவமும், அதற்குஅவ்வருகான ஆத்மஸ்வபாவமும், அதை அடையும் உபாயமான் யுத்தமுதலிய தருமமும் ஒன்றும் அறியாய்போலும்.

[இந்த யுத்தத்தைப் பலனில் அபேகையின்றிச் செய்தால் அதனால் ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபத்தைப் பிரத்தியக்ஷமாய்க்காணலாம். ஆத்மாவோ பிறப்பதனாலிருக்கிறுன்னென்றும் இறப்பதனாலில்லாமற்போகிறுன்னென்று மில்லை; அவனுக்கு ஜநநமரண மிரண்டுங்கிடையாது. ஆகையால் அவன் விஷயத்தில் சோகிக்கக் காரணமில்லை. தேஹமோக்ஷணந்தோறும் விகாரப்படுவதே ஸ்வபாவமாகையால் அதற்கு உத்பத்தியும் நாசமும் ஸ்வபாவமானதுபற்றி அதற்காகவும் விசனப்படவேண்டாம் என்று திருவுள்ளம்.]

(அ-கை.) முதலில் ஆத்மஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள்:
நடுவ்வாஹம்ஜாதாநாஸம் நகூநெநெஜநாயிபாஃ||
நடுவ்வநஸவிஷ்டோஜி ஸுவெ-பவபிதாஃவாஸு|| க௨||

(க௨) அநாதியாய் வருகிற இந்தகாலத்தில் இதுவரையில் நான் இல்லாத நாளில்லை; நீ இல்லாத நாளில்லை; இந்த ராஜாக்களில்லாத நாளமில்லை; இனியும் அப்படிதான் நாமொருவரும் இராமற்போகிற நாளமில்லை: எல்லோரும் எந்நாளும் இருப்பவர்தான்: இதனால் - ஸர்வேசுவரனான நான் (பரமாத்மா) எப்படி. நித்யனென்பதில் ஸந்தேஹமில்லையோ அப்படியேதான் ஜீவர்களான நீங்களும் நித்யர்களென்பதில் ஸந்தேஹமில்லையென்று தெரிந்துக்கொள். [நித்யன் - எக்காலத்திலு மிருப்பவன்.]

[இங்கே அக்ஞாநத்தாலே மயங்கிக்கிடந்த அர்ச்சுநனுக்கு அந்த அக்ஞாநம் திருகைக்காக யதார்த்தமான ஆத்மாவினுடைய நித்யத்வத்தை உபதேசிக்கிற ஸமயத்தில், 'நான், நீ, இவர்கள்' என்று பிரித்தருளிச்செய்ததைப் பார்த்தால், ஸர்வேசுவரனுக்கும் ஆத்மாக்களுக்கு முண்டான ஓ பரஸ்பர பேதமும், ஆத்மாக்களுக்குள் ஒருவருக்கொருவர் உண்டான பேதமும் ஸத்யமேயொழிய கற்பித மல்லவென்று எம்பெருமானே அருளிச்செய்ததாகத் தெரியவருகிறது. இங்கே அத்வைதிகள், சொல்லுகிறது - இந்த பேதம் ஓ உபாதிவசத்தால் வந்ததாயினால் ஓ தத்வமாகமாட்டாதென்பார்கள்; அது ஸரியன்று. ஏனெனில்! அப்படி பேதம் தத்வமாகாதபடித்தில், அதைத் தத்வோபதேசஸமயத்தில் உபதேசிக்கக்கூடுமோ? அப்படி உபதேசித்தமையாலேயே இது தத்வமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. மேலும் இப்படியே * வேதமுஞ் சொல்லுகிறது.

இதற்குமேலும் அந்த அத்வைதிகள் பரமபுருஷன் அக்ஞாநத்தால் காணப்படும் பேதத்தைக்கண்டு அதை உபதேசித்தானென்பர்களாகில் அதுவும் கூடாது. பரமார்த்தத்தைக் காணவல்ல பரமபுருஷனுக்கு (நிர்விசேஷ கூடஸ்த நித்ய சைதன்யமான) ஆத்மாவினுடைய யதார்த்த ஸாக்ஷாத்கார முண்டாகையாலே அக்ஞாநமும் அதின் காரியமும் ஒழிந்தபடியால் அக்ஞாநகாரியமான பேததர்ச்சமும்; அதைப்பற்றிய உபதேசாதி வ்யவஹாரமுமெப்படி கூடும்?

இனி-பரமபுருஷன் பாதிதாநுவர்த்தியான பேதக்ஞாநத்தாலே சொல்லுகிறார்; 0 பாதிதாநுவர்த்தியாவது - கானலைப்பார்த்து முதலில் நீர் என்று பிரமித்த ஒருவனுக்கு 'இது நீரல்ல கானலே' யென்று தெளிவுபிறந்த பின்பும் அது நீர்போலவே தோற்றப்படுவதாம்; அதுபோல் ஈசுவரனுக்கு \$ அத்வைதக்ஞாநம் உண்டானபின்பும் (பாதிதாநுவர்த்திரூபமான)பேதக்ஞாநம் சிறிதுகாலம் நடையாடுகிறது; ஆனால் அது, வெந்த வஸ்திரம்போல அத்வைதக்ஞாநத்தாலே பாதிக்கப்பட்டமையால் பந்தஹேதுவாக மாட்டாது என்று சொல்லக்கூடும்; அதுவுஞ் சேராது. ஏனெனில்! ஒருவனுக்கு இது கானலே யென்கிற தெளிவு பிறந்தபின், அது நீர்போல் தோற்றமாகிலும் அவனுக்கு இது நீரல்லவென்கிற நிச்சயமுண்டானபின்பு, அதை அவன் ஸ்நானபாநாதி

ஓ பரஸ்பரபேதமாவது - (நான், நீ என்கிற) வேறுபாடு.

ஓ உபாதிவசத்தால் வருகையாவது - மாயையின் ஸம்பந்தத்தால் தோற்றுகை.

ஓ தத்வம் - உண்மை,

* நிகெ ஸாநித ஸாநாநுதந ஸுதநாநாஹுநகொஸவ ஹுநாநாநொயொபிடியாநிகாராநு, நித்யரான பலசேதநர்களுக்கு யாதொரு நித்யசேதநனுண்டு, அவ னிஷ்டங்களை யளிக்கிறனென்று இதன்பொருள்.

0 பாதிக்கப்பட்டும் அநுவர்த்திக்கிறபடியால் (அதாவது அழிவுற்றும் தொடருகிறபடியால்) பாதிதாநுவர்த்தியென்கிறது.

\$ அத்வைதக்ஞாநமாவது - (ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் வேறல்ல) ஒன்றுதான் என்கிற அபேதக்ஞாநம்.

களுக்காகக் கொண்டுவர யத்தநப்படுவனோ? இல்லை. அதுபோல் இங்கும், அத்வைதக்ஞானத்தாலே பாதிக்கப்பட்ட பேதக்ஞானம் ஈசுவரனுக்கும் அது வர்த்திப்பதாகச் சொன்னாலும், இந்தபேதம் பொய்யென்கிற நிச்சயம் அவருக்குண்டானபிறகு உபதேசம் முதலியவற்றில் பிரவர்த்திப்பரோ? பிரவர்த்திக்கமாட்டார். மேலும் ஈசுவரனுக்கு பாதிதாதுவர்த்தியென்பதே சொல்லத்தகாது. ஏனென்றால் - முதலில் அக்ஞானியாயிருந்து (சாஸ்திரஞானத்தாலே) தெளிவு பிறந்தவனுக்கன்றோ பாதிதாதுவர்த்தியாவது? ஈசுவரனை யெக்காலத்திலாவது அக்ஞானியாயிருந்ததாகச் சொல்லப்போமோ? சொன்னால் ஸர்வக்ருணகச்சொல்லுகிற § ஸூத்ரி ஸ்மிருதிகள் விரோதிக்கமாட்டாவோ? மேலும் இங்கே அவர்களை ஒன்று கேழ்க்கிறோம். அதாவது:—பரம்புருஷனாகட்டும், இப்பொழுதுள்ள குருக்கள்தானாகட்டும், இவர்களுக்கு அத்வைத ஆத்மஸ்வரூப நிச்சயம் உண்டன்றோ?(அதாவது நானொருவனே ஸத்த்யம், மற்றதெல்லாம் பொய் என்கிற நிச்சயம் உண்டல்லவா?) அதுண்டானபின்பு இவர்களுக்கு (பேதஞானம் தொடர்ந்தாலும்) இவ்வித நிச்சயத்தை இவர்கள் யாருக்கு உபதேசிக்கிறார்களோ சொல்லவேண்டும். பிரதிபிம்பம்போல் காணப்படுகிற அர்ச்சுநாதிகளுக்குத் தானென்றாலோ, ஐயோ! அதுனம்மத்தொகிய (அதாவது விவேகியான) புருஷன் எவனாகிலும், மணி கத்தி கண்ணாடி முதலிய நிரம்மவஸ்துக்களில் தன்னுடைய பிரதிபிம்பங்கள் காணப்பட்டால் அவைகளைப்பார்த்து (அவை தன்னைக்காட்டிலும் வேறல்லவென்று தெரிந்திருக்க) அவற்றோடு ஒருஸங்கதியைச் சொல்லுவனோ? பித்தனன்றோ சொல்லுவன்? இது கிடக்கட்டும்; முதலில் அவர்கள் இங்கே பாதிதாதுவர்த்தியே சொல்லத்தகாது. ஏனெனில்! பாதகமான அத்விதீய ஆத்மக்ஞானத்தாலே (அதாவது ஜீவனும் ப்ரம்மமும் ஒன்றுதானென்கிற ஐத்யஞானத்தாலே) பேதக்ஞானத்தின் அநாதிகாரணமான (பாவரூப) அக்ஞானம் நசித்துப்போனபடியால், காரண மில்லாமையாலே காரியமுமில்லை; அதாவது பாவரூப அக்ஞான மில்லாமையாலே பேதக்ஞானரூபமான பாதிதாதுவர்த்தியுமில்லை; ஆகையால் பாதிதாதுவர்த்தியே சொல்லத்தகாது. ஆனால் ஒருவனுக்கு ஒருகாலத்தில் இருள் முதலிய தோஷத்தாலே ஒரு சந்திரன் இரண்டு சந்திரன்போல் காணப்பட்டு, பிறகு ஆப்தனாகிய மற்றொருவன் வார்த்தையினால் இது ஒன்றுதானென்கிற நிச்சயம் பிறந்தாலும், இரண்டென்கிற தோற்றம் தொடர்ந்தே வருகிறதன்றோ? அப்படிதானிற்கும் அத்வைதக்ஞானமுண்டானபோதிலும் பேதக்ஞானம் தொடருகிறதென்றால், அங்கே இரண்டென்கிற தோற்றத்துக்குக் காரணமுண்டு; இருள் முதலிய காரணம் ஒன்றென்கிற எண்ணத்தாலே அழியமாட்டாதன்றோ? ஆகையால் காரணமுள்ளவரையில் காரியம் || தொடரக்கூடும்; (அதாவது அங்கே பாதிதாதுவர்த்தி

§ ஸூத்ரி: || யஸுவஜஸுவ-விசு || ஸூ-|| வராஸுஸகிவி-வி
யெவஸூ-யதெ-|| ஸாஹாவிசுஜா நவாகி-யாய || ஸூத்ரி: || வெ
டாஹஸூதீதாநிவத-பாநாநவாஜ-பாந | ஹவிஷாணிவஹ-
தாநிராஹ-வெடிநகஸூந.

|| தொடர்ந்தாலும் பிரபலப் பிரமாணமான ஆப்த வாக்யத்தாலே பாதிக்கப்பட்டமையால் அது பயன்படமாட்டாது.

யென்பது யுத்தம்.) இங்கோ காரணமில்லை; ஏனெனில்! பேதக்ஞாநமும் அதின் விஷயமும் அதின்காரணமும் உண்மையல்லாமையால் அவை உண்மையான அத்வைதக்ஞாநமுண்டானபோதே நசித்துவிட்டதாகக் கொள்ளவேண்டியதாகையால் எவ்விதத்திலும் பாதிதாதுவர்த்தியென்பதே கூடாது.

ஆகையாலே ஸர்வேசுவரனுக்கும் இப்போதுள்ள குருபரம்பரைக்கும் தத்வக்ஞாநமுண்டாகில், பேதநரிசநமும் அத்தால்வரும் உபதேசாதிகளுந் கூடாது; பேதநரிசநமேயுண்டாகில், 'அக்ஞாநமும் அதின்காரணமு முண்டாயிருக்கையாலே அக்ஞாநிகளான இவர்கள் உபதேசிப்பதென்பது சிறிதும் சேராது.

அன்றியும், ஆத்மா ஒருவனே பரமார்த்தமென்று குருவுக்குண்டான நிச்சயத்தாலேயே, பிரம்மத்துக்குண்டான அக்ஞாநமும் (அந்த அக்ஞாநத்தால்வரும்) பிரபஞ்சமும் நசித்தபடியால் சிஷ்யனுக்கு உபதேசிப்பதில் பயனில்லை; [அதாவது - உபதேசத்துக்குப் பயன், அத்வைதஞாநம் பிறந்து அத்தால் அக்ஞாநமும் அத்தால்வரும் பிரபஞ்சமும் ஒழிந்துபோகை; அவை குருவுக்குண்டான நிச்சயத்தாலேயே ஒழிந்துபோனபடியால் இனி யெந்த பயனைப்பற்றி உபதேசிப்பதென்பதாம்?]

இதற்குமேல், ஆசாரியனும் அவன் ஞாநமும் கற்பிதமாகையால் பேதஞாநத்தை யொழிக்கமாட்டாதென்றால் அப்பொழுது அந்த நியாயத்தைக் கொண்டு சிஷ்யனும் அவன் ஞாநமும் கற்பிதமென்று கொள்ளவேண்டுமாகையால் அதுவும் பேதஞாநத்தைப் போக்கமாட்டாது. கற்பிதமானாலும் முந்திய பேதக்ஞாநத்துக்கு விரோதமாயிருக்கையாலே போக்கலா மென்றால், அது ஆசாரிய ஞாநத்துக்கே யுண்டாகையால் அதுவே போக்கலாமாகையால், எவ்விதத்திலும் உபதேசம் வ்யர்த்தமேயாம். இப்படிப்பட்ட [அஸங்கதமான அவர்கள் வாதத்தை யிவ்வளவு நிரஸித்தது போதும்.]

பெஹிநொஷ்டியாயாபெஹெ களாராயளவநஃஜரா|
தயாபெஹாஹாரபூஷி யீபாஸு துநஃஹதி||கந||

(கந) ஒருவனுக்குத் தன் தேகத்தில் பால்யஸ்திதி நீங்கி யெளவநம் முதலிய ஸ்திதிகள் வந்ததாகில் (தான் ஸ்திரமென்கிற எண்ணமுண்டாகையாலே) அவனெப்படி தானழிந்துபோனதாக நினைத்து விசனப்படுவதில் லையோ அப்படி, புத்திசாலியான புருஷன், தனக்கு வேறுதேகம் வந்தாலும் (ஆத்மா சாசுவதந்தானென்கிற திடமுள்ளவனாய்) அதுவிஷயத்தில் சிறிதும் சோகிக்கமாட்டான்.

[இதனால் இங்கே ஏற்பட்டது என்னவெனில்:—நித்யரான ஆத்மாக்கள் தாம் முன்செய்தவினைக்கு வசப்பட்டிருக்கையாலே அந்தந்த கருமவினைக்கேற்ற சரீரங்களையெடுத்து, அவைகளைக்கொண்டே தம் வருணசிரமங்களுக்கு உசிதமான (யுத்தம் முதலிய) கருமங்களைப் பலனில் அபேகையில்லாமலே செய்துவரவேண்டும்; அப்படி செய்யும்பொழுது தம்மாலும் ஒழிக்கப்போகாமல் (சுப்தம்முதலிய விஷயங்களால்)வரும் சீதம் உஷ்ணம் முதலிய சுகதுக்கங்களைத் தாம் அதுஷ்டிக்கிற கருமம் முடிகிறவரையில் பொறுத்தே தீரவேண்டுமென்பதாம். இவ்வர்த்தத்தை உடனே அருளிச்செய்கிறார்.]

ஜாஹ்ஸுஸ-ஜாஸுஸுகளனெயஸீதொஷஸுவஹுஸுவஹுஸு||
சூமஜாவாயிநொநித ஜாஸாணிதிஶஸுவஹாரத|| ௧௪||

(௧௪) ஹே குந்திபுத்திர! (சப்தம் பரிசம் ரூபம் ரஸம் கந்தமென்கிற) குணங்களும், அவற்றுக்கிடமான (ஆகாசம் காற்று நெருப்பு நீர் நிலம் என்கிற) பஞ்சபூதங்களும், (செவி வாய் கண் மூக்கு உடல் என்கிற) ஐம்புலன்களின்வழியே (வெப்பம் குளிர்ச்சி மெதுவு கடிநம்முதலிய) சுகதுக்கங்களைத் தருகின்றன. அவை கருமாதீநமாய் வருமவைகளாகையாலே கருமம் நாசமடைந்தபோதே நசித்துப்போம். ஆகையால் சாஸ்திரத்தில்வருத்த கருமயோகத்தை அதுஷ்டிக்கிற வரையில் தைரியமாய் அவைகளைப் பொறுப்பாயாக.

யஹிநவபுயபனெயுதெ வஹுஷஹுஸஹுஷஹு||
ஸஜிஹுஸஹுஸஹுஸஹுஸஹுஸஹுஸஹுஸஹு|| ௧௫||

(௧௫) எதற்காகப் பொறுக்கவேண்டுமென்றால்-உலகத்தில் எந்த புருஷன், (தன்னால் ஒழிக்கப்போகாமல் வருகின்ற) துக்கத்தைத் தைரியத்தினால் சுகம்போல் ஸஹித்துத் தன் வருணத்துக்கடுத்த மோக்ஷஸாதநமான (புத்தமுதலிய) கருமங்களைச் செய்துகொண்டிவருகிறானே, அவனொருவன் மோக்ஷத்தை ஸாதிக்கமாட்டிவனே யல்லது, துக்கத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத உன்னைப்போலொத்தவனல்ல. [இதனால்; ஆத்மா நித்தியனாகையால் நீ இவ்வளவும் செய்யத்தக்கதென்று தாத்பர்யம்.]

(அ-கை.) ஆத்மா நித்தியனென்றும், தேஹத்துக்கு நசிப்பது ஸ்வபாவமென்றும், சொன்னாரன்றோ முன்பு? அதையே தக்கபுத்திகளைக்கொண்டு ஸாதிக்கத் தொடங்குகிறார்.

⊕ நாஸதொவிஹுதொவொநாஸாவொவிஹுதொஸதஃ||
உஸயொரவிஹுதொஸநயொஸகவஹுஸஹு|| ௧௬||

(௧௬) அஸத்தான சரீரத்துக்கு * ஸத்பாவம் கிடையாது. ஸத்தான ஆத்மாவுக்கு † அஸத்பாவங்கிடையாது; இவ்விரண்டுக்கும் இதுதான் ஸ்வரூபமென்று தத்வந்தெரிந்த பெரியோர்கள் நிஷ்கர்ஷம்பண்ணினார்கள். [அதாவது-ஸத்தன்றால் நாசமுறாததன்மையது; அஸத்தன்றால் நசிக்குந்தன்மையது; இப்படியானால் (சேதநமான)ஆத்மஸ்வரூபம் ஸத்தாகையாலே நாசம

⊕ இந்த சுலோகம் ஸத்காரியவாத பரமென்று சிலர் பிரமித்தார்கள். அது அஸங்கதம். ஏனெனில் தேஹாத்மஸ்வபாவந்தெரியாமல் மயங்கிக்கிடந்தவனுக்கு அம்மயக்கந் தெளிவதற்காகச் சொல்லுகிற இந்தப்ரகரணத்தில் நசிக்குந்தன்மையதான சரீரத்தினுடையவும் நசியாததன்மையதான ஆத்மாவினுடையவும் ஸ்வபாவத்தைப் பற்றியன்றோ சொல்லவேண்டும்? அப்படியேதான் மதாஸுத-நமதாஸுதீ என்று முதலில் பிரஸ்தாவிக்கப்பட்டது; அநந்தரமும் சுவிநாஸித-தஜிவி என்றும் கூனவஹுஜெஹு என்றும் உபபாதிக்கப்பட்டது. ஆகையால் இங்கே சொன்னதுதான் அர்த்தம்

* ஸத்பாவம் - நிலைமை. † அஸத்பாவம் - நிலையாமை.

ற்றது; (அசேதநமான)தேஹஸ்வரூபம் அஸத்தாகையாலே நாசமுற்றது: என்று நிச்சயிக்கப்பட்டதென்று தாத்தர்யம். இப்படியே பராசரபகவானும் - “தஸூநவிஜாநஜீதெவ்வி கிංவிஸ்க்ஷவித்ஸூவி விஜவஸூஜாத்யுஜாநமய்யாவஸ்துஜைஸ்துஜைநயுகி|| என்றும், சுநாஸீவராராயஸூப்ராவெஜோஹஸுவமஜீதெ | ததூநாஸிநஸநெஹொநாஸிஹுவொவ்வாதித்யுயதூகாவானொணாவிநாநயஸூஜாஜீவெவதிவெவ| வரிணாஜாஜிஸம்ஹதாந்தஸூநயுவதயுகி||” என்றும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் அருளிச்செய்தார்.

சுவிநாஸிதூதயிஜி யெநஸவபூஜிதனூத்யு|

விநாஸஜீவ்யஸூபாஸூநகஸூரிஸ்கதூஜைஹதி|| கஎ||

(கஎ) பிரபஞ்சத்திலுள்ள அசேதநங்களெல்லாம் (அதாவது அறிவில்லாதவஸ்துக்களெல்லாம்) சேதநமான எந்த வஸ்துவினால் வ்யாபிக்கப்பட்டுள்ளதோ அதுதான் ஆத்மா; அது நாசமுற்றதென்றறி: அவ்யயமான இதற்கு நாசஞ்செய்ய ஒன்றற்கும் திறமில்லை. [ஆத்மா நாசமுற்றதென்று எப்படி அறிவதென்றால் - லோகத்தில் அக்ரி வாயுமுதலிய வஸ்துக்கள், ஒரு வஸ்துவை நாசப்படுத்தும்பொழுது அதைமுழுதும் வ்யாபித்தே நாசப்படுத்தக்காண்கிறோமாகையாலே, நாசமடைகிறவஸ்து வ்யாபிக்கப்பட்டும் நாசப்படுத்துகிறவஸ்து அதை வ்யாபித்துக்கொண்டும் இருக்கவேண்டும். இப்படியானபின்பு, ஆத்மா அதிருக்ஷ்மமாய் ஸகல வஸ்துவையும் வ்யாபித்துக்கொண்டிருக்கையாலே அதை (அத்தால் வ்யாபிக்கப்பட்டு ஸ்நாஸமாயிருக்கிற) எந்தவஸ்துதான் நாசப்படுத்தும்? ஆகையால் இனிஅதை நித்யமென்னக் குறையுண்டோ?]

(அ-கை.) தேஹங்களுக்கோ நசிப்பதே ஸ்வபாவமென்கிறார்.

சனுவதஹஜெஜெஹா நித்யுஸெபாசூஸூரிண:|

சுநாஸிநொபூஜெயஸூதஸூபாஸூபுஸூஹாத|| கஅ||

(கஅ) நித்யனான ஆத்மாவுக்கு (கருமப்பயனை அதுபவிப்பதற்காகப் பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையினால் ஏர்ப்பட்டிருக்கிற) இந்ததேகங்கள் (வெவ்வேறு வடிவாயிருக்கின்றமையால் பல உருப்புகளுடன் கூடிப் பருத்திருப்பவைகளென்று தெரிகிறது. ஆனதுபற்றியே இவை 0 சாஸ்திரத்தில் சொன்னபடி கருமம் நசித்தபோது தாமும் நசித்துப்போம். (பல உருப்புகள்கூடிப் பருத்திருக்கும் பாளை முதலியவை நசிக்கக்காண்கிறோமல்லவா?) ஆத்மாவோ எந்த தேஹத்திலும் ‘நான் இதை அறிகிறேன், நான் இதை அறிகிறேன்’ என்று அறிபவனாகவே தோற்றுகிறபடியால் ஒரேவடிவாயிருக்கிறதென்று தெரிகிறது. ஆனதுபற்றி தேஹத்தைப்போல் இடத்துக்குத்தக்கபடி வெவ்வேறு விதமாய்த் தோற்றமையாலே பல உருப்புகளுடன் கூடியவனல்ல; ஆனதினால் இவனுக்கு நாசமில்லை. இப்படி, ஆத்மா நித்யனாகையாலும் தேஹம் அநித்யமாகையாலும் (இரண்டுக்கும் சோகிக்க விடமில்லையென்று

0 வ்யாணூபூவொணயந இத்யாதி சாஸ்திரத்தில் சொன்னபடி.

கிடனுற்று, கத்தி வெட்டு முதலிய (ஒழிக்கப்போகாமல் வரும்) கொடும் பரிசங்களைத் தனக்கு நேரிட்டாலும் பிறருக்கு நேரிட்டாலும் பொறுத்து, பலனை உத்தேசிக்காமல் (மோகூதார்த்தமாக) யுத்தமென்கிற கருமத்தைச் செய்.

யவநவெதிஹனாரம் யவெஸுநஸிநயுதெஹதஸு|

உஹதளநவிஜாநீதொநாயஹனிநஹநயுதெ|| கக||

(கக) லோகத்தில் ஆத்மாவைக் கொல்லும்படியான வஸ்து ஏதேனும் ஒன்று இருப்பதாக நினைப்பவனும் சரிதான், ஆத்மாவைக் கொல்லப்படுவதாக நினைப்பவனும் சரிதான், இருவரும் தெரியாதவர்களே; கீழ்ச்சொல்லிய காரணங்களால் ஆத்மா நித்யனாகையாலே அவனைக் கொல்லும்படியான தொன்றுமில்லை. ஆனதுபற்றியே அவன், கொல்லப்படுமவனுமல்லன். [ஆனால் கொலையாவது என்னவெனின், ஜீவனையும் தேஹத்தையும் பிரிக்கைதான். அப்படியாகில் ஒரு ஜீவனையும் கொல்லலாகாதென்றும், பிராமணனைக் கொல்லலாகாதென்றும் இன்னு மிப்படி டீ சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறதேயென்றால், அங்கும் கொலையாவது - ஜீவனையும் தேஹத்தையும் பிரித்துவிடுகைதான். ஆனால் அதைச் செய்யவேண்டாமென்று விலக்குவானேனென்றால்-சாஸ்திரத்தில் சொல்லாதபடி வீணிலே ஹிம்ஸைசெய்யலாகாதென்று தெளிகைக்காக.

நஜாயதெதி-யதெவாகுஹிநாயவஹுஹிதாவாநஹுயஸு|
கஜொநிதயஸுஸுதொயவஹுஹொநஹநயுதெஹநயுஸி
நெஸுஸீரெ|| ௨௦||

(௨௦) (ஐநாம் மரணம் முதலியவை சரிந்தோறும் உண்டேயாகிலும் அவை ஆத்மாவில் ஸம்பந்திக்கமாட்டா.) ஆத்மாவுக்குப் பிறப்புமில்லை, இறப்புமில்லை; ஆகையால் பிறந்தா னென்பது மில்லை. பிறக்கிறு னென்பது மில்லை. (ஒரு கல்பத்தின் ஆதியில்பிரம்மாதிகள் பிறந்து அந்தகல்பத்தின் முடிவில் நசிப்பதாகச் சாஸ்திரஞ் சொல்வதும் தேஹத்துக்கேயன்றி ஆத்மாவுக்கல்ல வாகையால்) பிறக்கப்போகிறு னென்பது மில்லை; இவன் நித்யன்: எப்போதும் புதிதாயிருப்பவன்: பிரகிருதியைப்போலே விகாரமடைபவனல்லன். [ஆகையால் சரீரம் நசித்தபோது இவ்வாத்மாவுக்கும் நாசம் உண்டாய்விட்டதாகப் பிரமித்து; நீயயப்படவேண்டாம்.]

வெஹிநாஸிநஸிநயுதெஹநயுஜிவயஸு|

கஸுஸவஹுஹுஷுவாயு கஸ்வாதயதிஹனிகஸு|| ௨௧||

(௨௧) இப்படி உத்பத்தி விநாசங்கள் அற்று, ஒன்றிலும் நாசப்படுத்தக் கூடாமையாலே, ஆத்மா நித்யனென்று யாவனொருவன் அறிகிறானோ அவன், (தேவர் மனிதர் திரயக்குத் தாவரம் என்கிற நால்வகையான ஜீவர்களிலும்) யாரைத்தான் எப்படி கொல்லுவன்? யாரைக்கொண்டுதான் யாரைக்கொல்லுவிப்பன்? [என்றால், 'இவர்களைக் கொல்லுகிறேனென்றும் கொல்

ஸு|| நஹிஸுஸுதவஹுஹிதாநி|| ஸுஹுஹொநஹநயு||

ஹவிக் கிறேனென்றும்' நினைத்து துயரப்படுவதெல்லாம் ஆத்மாவின் உண்மையான நிலைதெரியாமையாலென்று தாத்தாய்யம்.]

(அ-கை.) மரணமென்பது, ஜீவன் சரீரத்தைவிட்டுப் போகைதானென்றும் அதினால் ஆத்மாவுக்கு ஒரு கேடுமில்லையென்றும் நாம் நினைத்திருந்தாலும், ரமணீயமாய் போகத்துக்கு ஸாதகமாயிருக்கிற சரீரம் நசிக்கும் போது ஐயோ! இது போகிறதே என்கிற துக்கம் உண்டாகாமற்போமோவென்றால் சொல்லுகிறார்.

வாலாஂவலிஜீண-டா நியயாவிலுறாய நவா நிமபுஹாதி நரொவ ராணி | தயாஸரீராணிவிஹாயஜீண-டா நபுநரா நிலஸ்யாதி நவா நிகெஹி || ௨௨ ||

(௨௨) (புத்தத்தில் இறப்பவருக்கு அதிலிவக்ஷணமான சரீரம் சிடைப்பதாகச் சாஸ்திரம் சொல்லுகையாலே) பழையதான வஸ்திரத்தைக் களைந்தெறிந்து புதியவஸ்திரத்தை அணிந்துக்கொள்ளுவாரைப்போலே, பழகிப் போன சரீரத்தைவிட்டுப் புதிய சரீரத்தை அடைவதில், (உனக்கு) பின்னும் ஸந்தோஷ முண்டாக வேண்டுமேயல்லது துக்கமுண்டாவதற்குச் சிறிதும் இடமில்லை.

(அ-கை.) ஆத்மாவுக்கு நாசமில்லையென்று முற்கூறிய அர்த்தத்தையே திடப்படுத்துகிறார்.

நெநஂஹிநுனிஸஸாணிநெநநநுஹதிவாவகஃ | நவெநஂ க்ஷெயஹொவொநஸொஷயதிராஸுதஃ || ௨௩ || சுஹெஷொயஸி ஷாஹொயஸிஹெஷொஸொஷொஷணவ | நிதஸுஷவ-மதஃ ஸாணாஸவொயஸநாதநஃ || ௨௪ ||

(௨௩-௨௪) ஆயுதம் அக்கினி தண்ணீர் காற்று இவைகள், வெட்டல் கொளுத்தல் நனைத்தல் உலர்த்தல் முதலிய எவ்விதத்தூன்பத்தையும் இவ்வாத்மாவுக்குச் செய்யக்கூடியவையல்ல. ஏனெனில்! இது ஸகலவஸ்துக்களிலும் அதி சூக்ஷ்மமாய் அவைகளையெல்லாம் வியாபித்துக்கொண்டிருக்கிறது. (வெட்டல் கொளுத்தல் முதலிய எவ்வித வியாபாரமும் வியாபித்தே செய்யவேண்டுகையாலே, எல்லாவற்றையும் வியாபித்திருக்கிற ஸர்வவியாபகமான இதை வியாபித்து இதற்கு அழிவு தேடும்படியான வஸ்து லோகத்தில் ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் ஆத்மா நித்யமாய் அசைவற்றதாய் புராதனமாயிருக்கிறதென்று தெரிந்துக்கொள்.

சுவபுக்ஷாயஸிஹெஷொயஸிவிசாரொயாஸிஂஹுதெ | தஸாஷெவஂவிஹெஷெநஂ நானுஸொஸிதஂஸிஹெஷெ || ௨௫ ||

(௨௫) ஆத்மாவானவன் வெட்டல் முதலிய காரியங்களுக்கு வசப்பட்டவனல்லனென்பதற்கு ஓர் அடையாளம் சொல்லுகிறேன் கேள்:—அவற்றுக்கு வசப்பட்டிருக்கிற கடம் (பாண்டம்) படம் (வஸ்திரம்) முதலிய பதார்த்தங்களை (கண்முதலிய) எந்தப் பிரமாணங்களைக்கொண்டு நாம் கண்டறி

ரோமோ அவைகளில் இவன் அறியப்படுகிறானா? இல்லை. ஆதலால் * அவ் யத்தனான இவன் வெட்டல் முதலியவைகளுக்கு வசப்பட்ட எந்த பதார்த்தத் தோடும் சேர்ந்தவனல்லன். இப்படி விஜாதி்யனா யிருக்கையாலே இவனை அவற்றின் ஸ்வபாவத்தோடு கூடியவனாக நினைக்கப்போகாது: ஆனதுபற்றி யே விகாரத்துக்கும் ஏலாதவன். இப்படிப்பட்ட ஆத்மாவின் விஷயத்தில் நீ சோகிப்பது சிறிதும் தகாது.

சுயவெந்நுநித ிஜாதம் நித ிவாஜந ிஸெஜிதஃ |
தயாவிக்ஷிஹாவாவொஹொநெந்நொஸாவிதாஹெஹி || ௨௬ ||

(௨௬) இல்லையென்று “ஆத்மாவென்கிறது (நித்யமாயப் பிறப்பதும் இறப்பதுமாயிருகிற) இந்த தேஹத்தைத்தான்; இதைக்காட்டிலும் வேறெ ன்றையுமில்ல” வென்று நீ நினைத்திருந்தாயாகிலும், ஒரு நிலையிராமல் விகாரப்படுவதே ஸ்வபாவமாயிருக்கிற இந்த தேஹத்துக்கு உத்பத்திவிநாச ங்கள், எவ்விதத்திலும் ஒழியமாட்டாதாகையாலே அதுவிஷயத்தில் சோ கித்துத்தான்பயனென்ன?

ஜாதவ ிஹிபூவொஜிதஃ பூவஹநஜிதவஃ |
தவாஹரிஹாரொ ியெஹநக்வஹிதாஹெஹி || ௨௭ ||

(௨௭) உத்பத்தியான பதார்த்தத்துக்கு நாசம் எப்படி ஸித்தமோ, அ ப்படி நாசமான பதார்த்தத்துக்கு உத்பத்தியும்ஸித்தம். [அதெப்படியென்றால்: லோகத்தில் எதுவும் இருக்கிறவஸ்து உண்டாகிறதே யல்லது இல்லாதவ ஸ்து ஒன்றும் உண்டாகக்காணோம். திருஷ்டாந்தம்—தூல்முதலியவை (இரு கிற வஸ்துக்களே) உண்டையும் பாவுமாயோடியிருக்குமாகில் அவற்றைப் பார்த்து, துணிமுதலானவைகள் உண்டானதாகச் சொல்லுகிறோம். அதுவே யல்லது வேறில்லை. ஆகையால் இருக்கிற வஸ்துவினுடைய விகாரங்கள்தான் உத்பத்திவிநாசங்களாவது. அதில் உத்பத்தியென்கிற விகாரத்துக்கு விரோ தமான விகாரத்தை நாசமென்கிறது. மண்ணென்கிற வஸ்துவுக்குப் பிண்ட மாதல், குடமாதல், கபாலமாதல், பொடியாதல் முதலிய முற்கூறிய உத்பத் தி விநாசரூபமான விகாரங்கள் வந்தே தீருகின்றனவல்லவா? இப்படிதான் விகாரப்படும் வஸ்துவுக்கெல்லாம் விகாரப்படுவதென்பது ஸித்தமான விஷ யம்; ஒருபோதும் ஒழியாது. அதில் முன் விகாரத்திலிருக்கிற வஸ்துவுக்கு, பின் விகாரம் வந்ததாகில் அதை நாசமென்றும், மறுபடியும் முன் விகாரமே வந்ததாகில் அதை உத்பத்தியென்றுஞ் சொல்லுகிறோமே; இதுதான் விசே ஷம்.] இப்படி உத்பத்தி விநாசங்களென்கிற விகாரபரம்பரையானது (சரீர ம் முதலிய) விகாரமடையும் வஸ்துவுக்கெல்லாம் வந்தே தீருமென்று தெரி ந்தபின்பு அதுவிஷயத்தில் ஏன் சோகிக்கிறாய்?

சுவ ிகாஜீநிஹிதாநி வுக்ஷிய ிநிஹாநத |
சுவுக்ஷநியநாநெ ிவ துக்ஷாவரிஹெவநா || ௨௮ ||

(௨௮) (பாணமுதலிய திரவியங்கள் நசித்துவிட்டதென்றால் எவ்வளவு துக்குமுண்டாகுமோ, அவ்வளவுவுக்கூட சரீரம் நசித்தால் கிடையாது, ஏனெ

* அவ்யத்தனானபுலன்களுக்குப் புலப்படாத.

னில்! 'முதலில் மண்ணியிருந்து இடையில் பாணையாய் உருவப்பட்ட வஸ்து, மீண்டும் மண்ணாய்ப்போயிற்றே' என்று ஒருநிலையிலிருந்தது அதற்கு விரோதமான வேறொரு நிலையை அடைவதை நாம்நேரில் பார்க்கிறபடியால் அதை ப்பற்றியாகிலும் சிந்திதுசோதிக்கவிடமுண்டு) சரீரமோ, முதலில் இந்தவிதம் உண்டாயிற்றென்றும் இறந்தபொழுது இந்தவிதம் இறந்ததென்றுந் தெரிகிறதில்லை. இப்படி தெரியாமல் உண்டானது தெரியாமற் போச்சுதென்று இருக்கவேண்டியதான இந்த சரீரத்தின் அழிவைப்பற்றி சோதிக்க என்ன காரணமுண்டு?

(அ-கை.) இவ்வளவாக, சரீரமே ஆத்மாவென்று நினைத்தாலும் சோதிக்க நிமித்தமில்லை யென்று அருளிச்செய்து, சரீரத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கிற ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியே அறிவது துர்லபமென்கிறார்.

சூரூபவதஸ்யுதிசுஸ்யிஷெந ஶாஸூரூபவததிதயெவவாநஸு|
சூரூபவதெவந ஶந ஶஸூரூபவததிதஸூரூபவதெவந வதெவசுஸ்யிஸு|| ௨௯||

(௨௯) லோகத்திலுள்ள ஸகல வஸ்துக்களிலும் வேறுபட்டு ஆச்சரியமாயிருக்கிற ஆத்மாவென்னும் வஸ்துவைப் பார்ப்பவனாவது, பார்த்துச் சொல்பவனாவது, சொன்னாலும் கேட்பவனாவது, கேட்டாலும் நிச்சயம் கொள்ளாமலாவது கிடையாது. அந்தமான ஜீவராசிக்குள், தவத்தின் பெருமையால் பாவங்களை யொழித்தவன் எவனோ ஒருவனிருந்தாலிருக்கலாம். அதிலும் அதை உள்ளபடியே அறியாமலே நிகவும் துர்லபம்.

ஷெஹீநித ஶ்வெய ஶாய ஷெஹெஸவடஸ ஶவாரத|
தஸூரூபவதாணிஹிதாநி நகூஸொலிதாஶ்வெஸு|| ௩௦||

(௩௦) அர்ச்சுந! இந்த பீஷ்டமாதிகளுக்காகமாத்திரம் உன்னைச் சோதிக்கவேண்டாமென்று சொல்லுகிறேனில்லை; பின்னை, தேவர் முதலான எந்தப் பிராணிவிஷயத்திலும் நீ சோதிக்கவேண்டாம். சரீரம் நானுவிதமாயிருந்தாலும், விகாரப்படுகையென்கிற ஸ்வபாவம் எல்லாவற்றிற்கும் ஒன்றேயாகையால் எந்த சரீரமும் நசிப்பதே; ஆனால் அதிலுள்ள எந்த ஆத்மாவுக்கும் நாசமென்பது கிடையாது.

ஸூரூபவதஸ்யுதிசுஸ்யிஷெந ஶாஸூரூபவததிதயெவவாநஸு|
சூரூபவதெவந ஶந ஶஸூரூபவததிதஸூரூபவதெவந வதெவசுஸ்யிஸு|| ௩௧||

(௩௧) மேலும், யுத்தமென்பது பிராணிஹிம்ஸையாயிருந்தாலும், கூத்திரியனுக்கு அதுஷ்டிக்கவேண்டிய கர்மங்களுக்குள், (நியாயமாய் கிடத்த) யுத்தத்தைக்காட்டிலும் ௦ சிவாஷ்டமான கர்மம் வேறொன்று மில்லாமையா

௦ ஶாஸூரூபவதஸ்யுதிசுஸ்யிஷெந ஶாஸூரூபவததிதயெவவாநஸு|
சூரூபவதெவந ஶந ஶஸூரூபவததிதஸூரூபவதெவந வதெவசுஸ்யிஸு|| ௩௨||
என்று சொல்லப் போகிறார்.

லே, அதை (அக்ரீஷோமீயாதி யாகம்போலே) மனம் சலியாமல் செய்யக் கடவாய். [அக்ரீஷோமீயாதி யாகங்களில் \$ பசுவை ஹிம்ஸித்தால் அதற்கு அந்தப்பசுருபமான சரீரம் போய் திவ்யமான சரீரமும் ஸ்வர்க்காதிபோகமும் கிடைப்பதாகச் \$ சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே, (நோயைத் தீர்ப்பதற்காக வைத்தியன் செய்யும் உபத்திரவமே ரக்ஷிப்பாகுவதுபோல்) அந்த பசு ஹிம்ஸையானது ரக்ஷிப்பாமேதவிர வேறில்லை. அப்படியே யுத்தத்தில் மறிப்பவருக்கும், விலக்ஷணமான சரீரமும் ஸ்வர்க்காதிபோகமும் கிடைக்கிறதாகையாலே, யுத்தத்தில் பிராணிஹிம்ஸை செய்வதும் கூத்திரியருக்கு (யாகாதிகள்டோலே) தருமமாவதுபற்றி அவசியம் செய்யத்தக்கதாம்.]

யஜுர்வயாவொவவந் ஸுமதுகாராவீவாவுத்ஸு|

ஸுவிநக்ஷத்ரிபாயாவயு வவதெய-ஐஜீஷுஸ்யு|| ௩௨||

(௩௨) வாராய் பார்த்த! ஒப்பில்லாத சுகமாயிருக்கும் ஸ்வர்க்கத்தில் புகுவதற்குத் தாராளமான வழிபோல், யத்தனமின்றிக் கிடைத்திருக்கிற இந்த யுத்தம் எல்லாருக்கும் கிடைக்கத்தக்கதோ? ஈடில்லாத சுகத்தை அது பவிக்கும்படியான புண்ணியகருமஞ்செய்த கூத்திரியருக்கன்றோ கிடைக்கும்?

சுயவெதுயஜீஷுரிஃ ஸுஜாஃநகரிஷுஸி|

ததஸயஜீஷுதி-ஹிசுாவாவீவாவுஸி|| ௩௩||

(௩௩) கூத்திரியனுக்குத் தருமமாகச் சொல்லப்பட்ட இந்த யுத்தத்தை அந்நாந்தாலே செய்யாதொழிவாயாகில், ஆரம்பித்த கருமத்தைச் செய்யாமையாலே ஈடில்லாத சுகமும் கீர்த்தியுமீழ்ந்து ஒப்பில்லாத பாவத்துக்கும் ஆளாகுவாய்.

சுகீதி-ஹிவிலுதாநி சுயயிஷு-ஹிதெவயபாஸு|

ஸுராவிதஸுயாகீதி-புராணாடி-திரியுதெ|| ௩௪||

(௩௪) அதுமாத்திரமில்லை. அச்சுநன் யுத்தம் செய்யத் தொடங்குகையில் திறமையில்லாமல் நடுவில் ஒடிப்போய்விட்டானென்று ஒன்றுக்கு முதவாதப்பிராணியும் ஏசும்படி எக்காலத்திலும் எத்தேசத்திலும் அழியாத அபகீர்த்தி விளைந்துவிடும். ஆனால்தென்ன குறையென்பாயோ? ஸகல யோக்யதையு முண்டாயிருக்கும்பொழுது விபரீதமான அபகீர்த்தியைப்படைத்து உயிருடன் வாழ்வதைவிடப் பிராணனை விடுவது மிகவும் உத்தமம்.

(அ-கை.) கிருஷ்ண! பந்துக்களிடத்தில் பாசத்தாலும் கருணையாலும் யுத்தத்தினின்றும் நீங்குகிறேனெயல்லதுவேறில்லையே; அப்படியிருக்க, சூர

\$ பசுவென்றால் - யாகத்தில் ஹிம்ஸை பண்ணப்படும் ஆடுமுதலியது.

‡ நவா உவெதநியஸெநரிஷுஸிஷெவாந் உஷெஷிவயி

ஸிஸு-மெவி-யத்யயனிஸு-கூதொநாவிஷு-ஷுதஸு-கூதொஷெ-வஸவிதாடியா-து என்று ஸூகி.

புத்தத்தை ஆரம்பித்துச் செய்வாயாகில், ஸம்ஸாரமென்ற சுட்டுச்சுடம் மாமல் பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தை அடைந்து வரமுடியும்.

(அ-கை.) இப்படி ஆதமாவின் யதார்த்த ஞானத்தை உடனேகிழைத்து, அத்துடன் கூடி மோக்ஷஸாதகமாகிற கர்மயோகத்தைச் சொல்லத் தொடங்குகிறார்.

வனஷாதெவிஹிதாஸாஜீவ்யௌஜிர்யோமெக்ஷிஜாஸூருணா|
வ்யௌஜிர்யாதெதூயயாவாயு கரீஷ்வஹுப்ரஹாஸ்யஸி||௩௯||

(௩௯) அஹோ பார்த்த! இவ்வளவாக (நடுகைவாஹு முதல் தலாஸூதவடாணிவரதாநிநக்ஷா சொஹிதாஜிஹுஸி என்கிறவனையில்) அவசியம் அறியவேண்டியதான ஆத்மஸ்வரூபத்தை, உள்ளபடியே அறியும் விஷயத்தில் உனக்கு வேண்டிய புத்தி சொல்லப்பட்டது. இனி மோக்ஷத்திற்கு ஸாதகமான கர்மாத்மாவை நன்கு எந்த புத்தியோகம் வேண்டுமோ அது விஷயத்தில் சொல்லவேண்டிய புத்தி சொல்லுகிறேன், இதைக்கேட்டுத் தரித்தாயாகில் பிறகு உனக்கு கருமத்தால் வந்த பிணை நீங்கிவிட்டதென்றறி.

(அ-கை.) சொல்லப்போகிற புத்தியுடன் கூடிச்செய்யும் கருமத்தின் மஹிமை சொல்லுகிறார்.

நெஹாஹிக்ரஹேநாஸொஹிபூத்யுவாயொநவிடிதெ|
ஹூஷீவ்யஸ்யபிஷ்யுத்ராயதெஜிஹதொஹயா|| ௪௦||

(௪௦) இந்த கருமயோகமானது, ஆரம்பித்து நடுவில் விடப்பட்டாலும் அத்தால் ஓ இது பயன்படாமற்போவதில்லை, வேறுவிதமான கெடுதியை யுண்டாக்குவதில்லை. சிறிதுபாகம் அதுஷ்டிக்கப்பட்டாலும் இது மஹத்தான ஸம்ஸாரபயத்தினின்றும் காப்பாற்றும். [இதரமான (லௌகிக வைதிக) கருமங்கள் இடையில் பங்கப்பட்டதாகில் பலிப்பதில்லை, விரோதமான பலத்தையும் உண்டாக்கும். இதற்கு அவ்விரண்டு மில்லைபெனது தாத்தரியம்.]

(அ-கை.) காம்ய கர்மவிஷயமான புத்தியைக்காட்டிலும் மோக்ஷஸாதகமான கர்மத்திற்கு வேண்டிய புத்தியின் விசேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யவஸாயாதிக்காவ்யௌ ரெகெஹகூருநந்ந|
வஹுஸாஹாஹுநதொஸூ வ்யுபொவ்யவஸாயிநா|| ௪௧||

* இந்த யொம சப்தம், ஆத்மஸ்வரூபத்தின் உண்மையான ஞானத்தோடு கூடிக்கொண்டு மோக்ஷஸாதகமாகிற கருமத்துக்கு வேண்டியதாக இனி சொல்லப்போகிறதான புத்தியோகத்தையே சொல்லுகிறது. ஐதிரௌணியூவரகரீஷ்வஹிபொமாயு என்று இனி சொல்லப்போகிறாராண்டு.

ஓ இவ்வர்த்தம் வாயுபொநெவெஹநாஜித்ருவிநாஸஸூஸிவிடிதெ என்று மேலே விவரிக்கப்படுகிறது.

(சக) அஹோ குருந்தந ! மோக்ஷார்த்தி செய்யவேண்டிய சாஸ்திரோத்தமான ஸகலகர்மங்களுக்கும்வேண்டியது (வியவஸாயரூபமான) ஸ்ரீ புத்தி ஒன்றுதான். வியவஸாயமாவது நிச்சயம், காமியார்த்தியெய்யும் கருமங்களுக்கோ (வியவஸாயமென்கிற நிச்சயமல்லாததான்) ஸ்ரீ புத்தி பலவாயிருக்கும். அதேனென்னில்:—முதலிற்சொன்ன மோக்ஷார்த்தியானவன் மோக்ஷமென்கிற ஒரோபலத்தைநாடியவனாகையாலும், (சாஸ்திரமும் அந்த ஒருபலத்தைக்குறித்தே ஸகல கருமங்களையும் விதிப்பதுபற்றி) சாஸ்திரார்த்தம் ஒன்றாகையாலும் (*) ஒன்றேயாம். இந்த காமார்த்திக்கோ, புத்திரன், பசு அன்னம் என்று பலம் பலவாயிருக்கையாலே புத்தியும் பலவாயிருக்கும். அதிலும் தர்சபூர்ணமாஸாதி கருமங்கள், (ஒருபலத்துக்காக விதிக்கப்பட்டவையாயினும் அவற்றுள் ஆயுஸ் முதலிய அவாந்தரபலங்களையும் அபேக்ஷிக்க வேண்டிகையாலே அதற்குத்தக்கபடி) ஒவ்வொன்றும் பல கிளைகளுடன் கூடியதாயிருக்கும். [ஆக இதனால் நியைமைநித்திககருமங்களில் பிரதானமாயும் அப்பிரதானமாயும் கூறப்படுகிற எல்லா பலங்களிலும் ஆசையற்று, மோக்ஷமொன்றையே உத்தேசித்து ஸகல கருமங்களையும் அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்றும், தன் வருணத்துக்குவகுத்த காமியகருமங்களையும் அப்படியே நியைமைநித்திக கருமங்களோடு ஒன்றுபடுத்திச் சக்திக்குத்தக்கபடி அநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்று மாயிற்று.]

(அ-கை.) காமயக்ரமாதிகாரிகளை நிந்திக்கிறார்.

யாபிரிபாஜி ஸ்ரீதாம்பா வபவடிவிவஸிதஃ|

வெடிவாடிதாம்பாபா நான்யுஷிதிவாடிநஃ|| ச௨||

காரிபாநாநஸமபவரா ஜநகபிமவபுடி|

கிரியாவிரெஷவஹஹா ஹொமெஸுரா மதிபிதி|| ச௩||

ஹொமெஸுரா ப்ரஸக்தாநா ஜயாவஹதவெதஸா|

வபவஸாயாதிசுவாபிஸிராயநவியபதெ|| ச௪||

ஸ்ரீ இதுவும் ஆத்மாவின்மைய தார்த்தக்ஞாநத்தோடு அதாவது-ஆத்மா, தேஹாதிவிலக்ஷணன் நித்யன்' இத்தியாதியான முற்கூறிய ஞாநத்தோடு கூடியிருக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீ இதற்கு ஆத்மாவின் தார்த்தக்ஞாநம் வேண்டுமெனில்லை; கேவலம் தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மா உண்டு' என்கிற அறிவுமாதிரம், போதும்; அவ்வளவுமாதிரத்தில் சுவர்க்கம்முதலிய பலனைக்கோருகையும், அதின் ஸாதநத்தை அநுஷ்டிக்கையும், அந்த பலத்தை அநுபவிக்கையும் விரோதமின்றி ஸம்பவிக்கலாமிதே?

(*) என்போலென்னில்:—ஆக்ரேயம் முதலிய ஆறுயாகங்களும், (பிரயாஜம் அதுயாஜம்முதலிய அங்கஸூனிடமாய் ஸ்வர்க்கமென்கிற ஒரோபலத்துக்கு ஸாதநமானமைகொண்டு) சாஸ்திரார்த்த மொன்றாகையால் எப்படித் தவிஷ்யமான புத்தியும் ஒன்றாயிற்றே! அப்படியே யிங்கு மோக்ஷமென்கிற ஒரோபலத்தை உத்தேசித்தமைகொண்டு சாஸ்திரார்த்த மொன்றாகையால் ஸகல கர்மங்களுக்கும் வேண்டிய புத்தியும் ஒன்றேயாம்.

உபயோகமான ஒருகுளத்தில் தாகமெடுத்தவனுக்குத் தண்ணீர் ஒன்றுமாத் திரம் வேண்டுமோ மற்றதும் வேண்டுமோ? அதுபோல மோகூதகாமனுக்கு மோகூத உபாயத்தைத் தவிர மற்றொன்றும் வேண்டுவதில்லை.

(அ-கை.) ஆகையால் ஸாத்திகனான மோகூதார்த்திக்கு இவ்வளவுதான் வேண்டியதென்கிறார்.

கூடுணெய்யாயிகாராவெ லாவெவெஷு கடிபாறு ||

லாகூடுவெவெஷு துஷ்டுதே லெவெஷு கடிபாறு || சஎ ||

(சஎ) ஏதேனும் ஒருபலத்தைத் தருவதாய்ச் சொல்லப்படுகிற (நித்ய நைமித்திக காம்ய) கருமங்களைச் செய்வதில்மாத்திரம் உனக்கு அதிகாரமேயல்லது அந்த பலத்தைக்கோறுவதில்லை. ஏனெனில்! பலத்தில் ஆசையுண்டாகில் அது ஸம்ஸாரத்தை உண்டாக்கும்; ஆசையில்லையாகில் அது எனது ஆராதனத்தில் சேருமாதலால் மோகூதத்தை உண்டாக்கும். கருமத்திலும் அதின்பலத்திலும் 'நான் செய்தே'னென்கிற (கர்த்தருத்வ) புத்தியும் கூடாது. ஆனால் (புத்தம் செய்யமாட்டேனென்று நீ இப்பொழுதுசொன்னது போல) கருமத்தைமாத் திரம்ஒருபொழுதும் கைவிடலாகாது.

(அ-கை.) இதையே பிரகாசப்படுத்துகிறார்.

யொழுவூகாருகூடுணி ஸஹை க்யாயநஞய |

விபுவிபெயாஸுரோஹகூ ஸகூயொழுவெத || சஅ ||

(சஅ) இராஜ்யம், பந்து முதலியவற்றில் பற்றையொழித்து யோக நிஷ்டனாய், அதாவது-புத்தாதிகளில் ஜயம் முதலியதுகிடைத்தாலும் கிடையாவிட்டாலும் அதனால் மனம் சலியாமல் ஒரேமனதாயிருந்து புத்தாதிகருமங்களைச் செய்யக்கடவாய். (இங்கே யோகமாவது - ஸித்தி அஸித்திகளிரண்டிலும் மனந்தாழாமை.)

(அ-கை.) ஏனிப்படி இதைப் பலகாலும் அருளிச்செய்கிறதென்றால்,

உரெணஹுவாருகூடு வுபியொழாஹநஞய |

வூபிளாணநிபு க்ருவணாடுவெவெஷு || சக ||

(சக) மேற்சொன்ன புத்தியோகத்துடன் கூடிச்செய்கிற கருமத்தைத் தவிர மற்ற கர்மமெல்லாம் மிகவும் இழிவானது; ஏனெனில்! இது பரம தல்லியானமான மோகூதத்தைத் தருமது; மற்றது நித்தியதுக்கமான ஸம்ஸாரத்தை. ஆகையால் மேற்சொன்ன புத்தியை விடாமலிரு. பலனில் ஸங்கத்தோடு கருமம் செய்பவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுண்பார்கள்.

வூபியாகூஜஹாதீஹ உவெஸுக்ருதஹுஷுதெ |

தலூபெயாமாயாஜுஸு யொழுகூடுஸுக்ருதஹு || ௫௦ ||

(௫௦) புத்தியோகத்துடன் கூடியவனே கர்மத்தைச் செய்தவனாய்க் கொண்டு, அநாதிகாலமாய் அளவில்லாமல் ஸம்பாதித்த ஸம்ஸாரமேதுவா

† பிரதானபலத்திலும் இடையிலுண்டாகும்பலமான ஸித்தி அஸித்திகளிலும் மனம் வையாமையாகிற புத்தியோகத்துடன்.

ன புண்ணியபாபங்க ளிரண்டையும் ஒழிக்கிறான். ஆகையால் நாம் சொன்ன புத்தியோகத்தையடைய லித்தப்படு. கருமஞ்செய்வதில் இதுதான் விசேஷஸாமர்த்தியம். [மஹாஸுமர்த்தனாலே ஸாதிக்கத்தக்கதென்று பொருள்.]

கடிஜம்ஸுவிபுக்ராவறி மயம் துக்ஷாரிநீவிணை|

ஜநுஸநுவிநிபுகூடா வடிமயுன நாரியு|| 106||

(106) புத்தியோகத்தோடு கூடியவர்கள் பலாபேகையின்மீது கருமத்தைமாத்திரம் செய்துவந்து, அதனால் ஜன்மமென்ற கட்டைவிட்டுநீங்கி ஆரோக்கியமான பதத்தை (மோகத்தை) அடைகிறார்கள். இது ஸகல உபரிஷத்துகளிலும் பிரஸித்தம்.

யதாதெரோஹகலிமம் ஸுவிவபுதிதாரிஷுதி|

ததாமஹாலிநிவெபுடிம் ஸுதாவஸுஸுதவஸு|| 107||

(107) நாம் கீழ்ச்சொன்னபடி கருமத்தில் நின்று பாபங்களைத் தொலைத்து, உன்புத்தியானது அற்பபலங்களில் கால்தாழப் பண்ணும் மோஹமென்னுங் கலக்கத்தை எப்போகடக்குமோ அப்பொழுது, நாம் முன்னேதியாஜ்யமாகச்சொன்னதும் இனிசொல்லப்போகிறதுமான பலம் முதலியவற்றில் உனக்கே வைராக்யம் உண்டாகும்.

(அ-கை) ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிந்து, மோகத்தைத் தவிர மற்றதை நாடாமையாகிற புத்திவிசேஷத்துடன் கூடிக் கருமத்தை அதுஷ்டித் தால் யோகம் லித்திக்கு மென்கிறார். [யோகம் - ஆத்மதரிசநம்.]

ஸுதிவிபுதிவநாதெ யதாஸுஸுதிநிஸுலா|

ஸுலாயாவலுஸுவி ஸுலாயொமலிவாஸுலி|| 108||

(108) அர்ச்சந! நம்மிடத்தில் கேட்டபின்பு, ஆத்மாவானது, ஸகல பதார்த்தங்களிலும் வேறாய் நித்ய நிரதிசய சூக்ஷ்மமாய் இருக்கிறதென்று தெளிந்து (எப்பொழுதும் ஒரே ரீதியாயிருக்கிற) உன்புத்தியானது, (பற்றின் நிச்சயத்த கருமானுஷ்டாநத்தால் நிர்மலமான) மனதில் எப்பொழுது நிலைக்குமோ அப்பொழுதுதான் யோகத்தை அடைவாய். [என்றால் சாஸ்திரத்தால் பிறந்தஆத்மஞானத்துடன் செய்யுங் கருமயோகமானது (ஸ்திதப்பிரக்ருதை என்கிற) ஞானநிஷ்டையை உண்டாக்கும்; அது (யோகமென்னும்) ஆத்மதர்சனத்தை உண்டாக்குமென்றதாயிற்று.]

(அ-கை.) இவ்வாறு கண்ணன் அருளிச்செய்ய அர்ச்சநன், கர்மயோகத்தால் ஸாதிக்கவேண்டியதாயும் யோகத்துக்கு ஸாதகமாயுமிருக்கிற ஸ்திதப்பிரக்ருதை என்னும் ஞானநிஷ்டையின் ஸ்வரூபத்தையும், அந்த நிஷ்டையுள்ளவன் செய்யும் அதுஷ்டாநத்தின்விதத்தையுங் கேட்கிறான்.

கஜபுநஉவாஸுலிதவஜுஸு காலாஷாஸுலாயிஸுஸுலுசுஸவ|
ஸுலிதயீ:கிவ்ஸுலாஷெதகிஸுலிதவஜெதகி|| 109||

(109) கிருஷ்ண! ஸ்திதப்பிரக்ருதுடைய ஸ்வரூபமெப்படிப்பட்டது? ஸமாதிநிஷ்டாநாவன் பேசுவ தென்ன? நடப்பதெப்படி? எவ்விதக் ஸந்த்கிலிருப்பான்? அதை அருளிச்செய்யவேண்டும்.

(அ-கை) அதற்கு முந்திய \$ முதல அவஸ்தை சொல்லுகிறது.

புராஸம்ஹாபெதவாயம் கூறெட்டாஜா நீவஸவ்யஸு |

ஐநீயாணிநீயாமெட்டஹு ஸஸுபுஜாபுதிஷ்டிதா || ௫அ||

(௫அ) இந்திரியங்கள் விஷயங்களைத்தேடி யோடும்பொழுது அவைகளைப் போகவொட்டாமல் (ஆமையானது தன ஆவயத்தை யிழுத்துக்கொள்ளுவதுபோல) இழுத்து, மனதை ஆதமாவில் ஸதாபிக்கிருன யாவன, அவனும் ஸதிதப்பிரகருவான, [இந்நான்கு நிலைகளிலும் முந்திய நிலைக்குப் பிந்தியநிலை, காரணமென்றற்கு]

(அ-கை.) இப்பொழுது ஞாநநிஷ்டையை அடைவது தூலபமேனும், அதை அடைவதற்கு உபாயம் ரதெனறும் அருளிச்செய்கிறார்.

விஷயாவிநிவதடுவெ நிராஹாஸஸுபுஷிணிந் |

ரஸவஜட்டாஸொவஸுபு வரஹுபுஷாநிவதடுதெ || ௫க ||

(௫க) இந்திரியங்களுக்கு ஆஹாரம் * சபதாதிவிஷயங்கள், அநதஆஹாரத்தை அவற்றிற்குக்கொட்டாமல் யாவனொருவன் படடினிபோடுகிறானே அவனை அவவிஷயங்கள் அணுகமாட்டா, ஆனால் அவற்றிலமாத்நிரம் அவனுக்கு ருசி இருக்கும். அதுவும் (விஷயங்களைக்காட்டிலும் உத்கிருஷ்டனாய் அதிகக்கருபனாயிருக்கிற) ஆதமாவை ஸாக்ஷாதகரித்தால் அடியற்றதுபோம்.

யததெதாஹுவிசுளவெய வுரஸஸுபுவிவஸ்தித் |

ஐநீயாணிபுராயீநி ஹாணிபுஸஸுபுந் || ௫௦ ||

(௫௦) ஆதமதரிசநமினநி விஷயங்களில் ஆசைபற்றறது, அநத ஆசை யொழியாமல் ஆதமதரிசநததுக்கு யததநமசெய்தால் அவன் எத்தனைவித்துவானகிலும் இந்நிரியங்கள் பலமுள்ளவையாகையால் அவன் மனதை மேல் விழுந்து அபஹித்தவிடம் [இப்படிஇந்திரியஜயமும், ஆதமதரிசநமும் “இதுண்டானால் அதுண்டாகும், அதுண்டானால் இதுண்டாகும் என்று” ஒன்றுக்கொன்று காரியமாயும் காரணமாயுமிருப்பதுபற்றி ஞாநநிஷ்டைகிடைப்பது அரிது]

தாநிஸவட்டாணிஸ்யபு யுசூசுஸீகரிதூந் |

வஸெஹியஸெபுநீயாணி தஸுபுஜாபுதிஷ்டிதா || ௫௧ ||

(௫௧) ஆனதுபற்றி விஷயத்தில் ஆசையினால் பாயகின்ற இந்திரியங்களை அடக்கி (மனதுக்கு) கேதமஸ்தானமான என்னிடத்தில் மனதை நிறுத்தி ஒரேமனதாயிருக்கக்கடவன் [மனது, எனவழியில்திருமின்பொழுதே ஸகலபாபமும் தொலைகின்றமையால் விஷயத்தில் நசையறது நிராமலமாய]

\$ இதற்கு யதமாரஅவஸ்தையென்று பெயர்

* சபதாதி விஷயங்களாவன - சபதம், ரூபம், ரஸம், கந்தம், பரிசம், முதலியன.

விடுவதோடு இந்திரியங்களையும் தனக்கு வசப்படுத்திக் கொள்ளுகிறது.*] இந்திரியங்கள் வசமானால் (ஆத்மதரிசனத்துக்குப்) போதுமான வல்லமை மனதிலுண்டாகின்றமையால் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் ஸித்தம்.

யுயாதெதாவிஷயாநுவஃஸ ஸஜஸெஷஸவஜாயதெ|
ஸஜாதயுயாதெகாஃ காராதெதாயொலிஜாயதெ||௬௨||
கொயாஜவதிஸஜோஹ ஸஜோஹாஸஸுதிவிஸுஃ|
ஸுதிஸுஸாஜஃஜிநாஸா வஃஜிநாஸாஸுபுணஸுதி||௬௩||

(௬௨-௬௩) விஷயத்தில் ஆசை அறமலும் என்னிடத்தில் மனதை நிறுத்தாமலுமிருக்கிற ஒருவன் இந்திரியங்களை அடக்கிவைத்தானாகிலும், அவனுக்கு அநாதியான பாபவாஸனை உண்டாகையாலே, விஷயசிந்தை ஒருக்காலும் அவனுல்ஒழிக்கப்போகாது; அப்படி விஷயத்தில்சிந்தையுள்ளவனுக்கு ஸங்கமானதுமென்மேலும் விருத்தியாகிறது. அதினால் †காமம் விளைகின்றது; அதுகோபத்தை உண்டாக்கும்; எப்படியென்றால்:—ஆசைப்பட்டதுகிட்டாவிடில் கிட்டநிற்பவர்களைப்பார்த்து அவரால் தன் இஷ்டம் கெட்டுப்போனதாக நினைத்துக் கோபிக்கிறான். கோபத்தால் இது செய்யலாகும், இது செய்யலாகாதென்று தெரியாததான மோஹம் விளைகிறது. அதனால் தனக்குத் தோன்றியபடியெல்லாம் செய்கிறான். பிறகு இந்திரிய ஜயத்துக்கு முயற்சி செய்தோமென்பதையே மறந்துவிடுகிறான். மறப்புண்டானால் ஆத்மஞானத்துக்காக இவன்கொண்டிருந்தபுத்தி நசித்துப்போகிறது. புத்திநாசத்தாலே மீண்டும் ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கிக் செட்டுப்போகிறான்.

ராாமதெஷவியஃகெஸுஃ விஷயாநிநி, யெஸுராநு|
சுத்யவஸெஸுவிபுயெயாதூ ப்ரஸாஜிபிமலுதி||௬௪||

(௬௪) கீழ்ச்சொன்னபடியே மனதுக்கு சுபஸ்த்தாநமாயிருக்கிற ஸர்வேசுவரனான என்னிடத்தில் மனதை நிறுத்தியவன், ஸகலபாபங்களையும் தொலைக்கின்றமையால் ராகத்துவேஷங்களற்று இந்திரியங்கள் தனக்கு வசப்பட்டிருக்கிறபடியால் விஷயங்களைக் கணிசியாமலிருந்துகொண்டு சித்தஸ்வாஜீனம்பொருந்தி நிர்மலாந்தஸிகரணனாகிறான்.

புஸாஜெஸவபுஃபுஸாநாஃ ஹாநிரஸெஸுராவஜாயதெ|
புஸநுவெதஸொஹாஸா வஃஜிபுயபுவிஷுதி||௬௫||

(௬௫) இந்த புருஷனுக்கு (ஆத்மஞானவிரோதியான) தோஷங்களெல்லாம் நீங்கி மனம் தெளிவுற்றதாகில் (ஆத்மஞானம் நிலைக்கின்றமையால்) பிரகிருதிஸம்பந்தத்தால் வரும் துயரங்களெல்லாம் தன்னடையே நசிக்கின்றன.

* இவ்வர்த்தம் யயாநிஸுதிதரிவபுக்கக்ஷஃஹதிஸாநிது:|
தயாநிதஸிதெவிஷு:யொநிநாஸவபுக்கிவஷ்டு என்று சொல்லப்பட்டது.

† காமம் - ஆசைப்பட்டதை அதுபவிக்காமல் தீராத ஆசை.

நாவூவிவா-விரயா-தூஸ்ய நவாயு-தூஸ்யவா-வநா|
நவாவாவயதஸூ-னி ரஸாஹஸ்யாகு-தஸூ-வபு||௬௬||

(௬௬) என்னிடத்தில் மனதை நிறுத்தாமல், தானே இந்திரியங்களை-
ஜயிப்பதாயிழிந்தவனுக்கு ஒருக்காலும் விலக்ஷணமான ஆத்ம ஸாக்ஷாத்கா-
ரம் ஸித்திக்கமாட்டாது. ஆனதுபற்றியே * ஆத்மபாவனையும் ஸம்பவிக்க
இடமில்லை. ஆத்மபாவனை யில்லாவிடில் விஷயத்தில் நசையதுவதில்லை,
அதில்லாதவனுக்கு நித்தியமானசுக மெப்படி கிடைக்கும்?

(அ-கை.) முன் சொன்னபடி இந்திரிய ஜயம்பண்ணாதவனுக்கு வரு-
ம் அநர்த்தத்தை மீண்டும் அருளிச்செய்கிறார்.

ஐந்நி-யாணா-ஹிவா-தா-ம் யநு-நா-ந-விய்ய-தெ|
தஸூ-வா-திபு-ஜா-வாயு-ந-வாவி-வா-வீ-வா||௬௭||

(௬௭) விஷயங்களைத் தேடியோடும் இந்திரியங்களின்வழியே மன-
தைச் செலுத்துவானாகில் அம்மனதானது, ஆத்மாவை நாடியிருக்கின்ற புத்-
திவிசேஷத்தை இழுத்து, ஜலத்திற்செல்லும் ஓடத்தை எதிர்காற்றானது
பலாத்தாரமாய் அடித்துக்கொண்டோடுவதுபோல சப்தாதிவிஷயங்களில்
மூட்டிவிடும்.

தஸூ-பு-ஸூ-பி-ஹா-வா-ஹா-நி-மு-ஹீ-தா-நி-ஸ-வ-பு-ஸு|

ஐந்நி-யாணீ-நி-யா-யெ-பு-வ-தூ-ஸூ-பு-ஜா-வ-தி-ஷீ-தா||௬௮||

(௬௮) ஆகையால் கீழ்ச்சொன்னபடியே சுபஸ்தாநமான என்னி-
டத்தில் யாவனொருவன் மனதை நிறுத்தி இந்திரியங்களை விஷயத்திற்செல்-
லவொட்டாமல் சுத்தமாய் அடக்குகிறானே, அவனுக்குத்தான் ஆத்மாவினி-
டத்தில் பிரக்ஞையானது நிலைத்திருக்கும்.

(அ-கை.) இப்படி இந்திரிய ஜயம்பெற்று மனந் தெளிந்தவனுக்கு
உண்டாகும் ஸித்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

யா-நி-ஸா-ஸ-வ-பு-வ-தா-நா-ம் தஸூ-பா-ஜா-ம-தி-பு-ஸூ-ய-பீ|

யஸூ-பா-ஜா-ம-தி-வ-தா-நி-ஸா-நி-ஸா-ஸ-பு-தொ-பு-ந-||௬௯||

(௬௯) ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் இரவாயிருக்கின்ற (அதாவது பிரகா-
சிக்காத) ஆத்மவிஷயமானபுத்தியில், இந்திரியங்களைஜயித்து உள்எந்தெளி-
ந்திருப்பவன் விழித்துக் கொண்டிருக்கிறான்; என்றால் எந்தவேளையும் ஆத்-
மாவை ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறான். அப்படியே ஸகலப்பிராணிகளுக்கும் பிரகா-
சமாயிருக்கின்ற சப்தாதி விஷயகமான புத்தியானது (ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம்
பண்ணுகிற) அம்முனிக்கு இரவுபோலிருக்கிறது (அதாவது பிரகாசிக்கிற
தில்லை.)

* ஆத்மபாவனை-எந்தவேளையும் ஆத்மஸ்வரூபத்தையே நாடியிருத்தல்.

சுவாயுரோணையுபுதிஷ்டம் ஸுஹிஷ்டோவஸ்ய விஸுனியபிசு|
தத்யுதாரோயுபுவிஸுனியஸவெஷு ஸுஸாணிரோவொதிநகாபிகாரீ||

(எ௦) தனக்குத்தானே நிறைந்து ஏகரூபமாயிருக்கிற ஸமுத்திரத்தில் ஆந்துநீர் முதலியவை போய்விழுந்தாலும் விழாவிட்டாலும் அதினால் அந்த ஸமுத்திரமானது எப்படி சிறுத்தல் பெருத்தல் முதலிய விகாரத்தை அடைவதில்லையோ, அப்படிபோல இந்திரியங்களுக்கு சப்தாதிவிஷயங்கள் கிடைத்தாலும் கிடையாவிட்டாலும் அதைக்கணிசியாமல் யாவனெருவன் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தினால் திருப்தனாயிருக்கிறானோ, அவனுக்குத்தான் சார்தியுண்டு; மற்றப்படிசப்தாதிகளில் சாபல்யமுள்ளவனுக்குக்கிடையாது.

விஹாயகாரோந்யஸவஸுரோ வுஸாஸுராதிரிஸுபுஹம்|
நிரோவொநிரஹம்கார ஸுஸாணிரியமவதி||௭௧||

(௭௧) யாவனெருவன் சப்தாதி விஷயங்களை யெல்லாம் துறந்து நசையற்று எனது என்கிற புத்தியும், தேஹமே ஆத்மாவென்கிற ப்ரார்த்தியும் விட்டிருக்கிறானோ, அவன் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தாலே சார்தியடைகிறான்.

வஸஷாஸுரஹீஸுநிதிவாயு நெநாஸுராவஸுவிஸுஹதி|
ஸுநித்யஸுரோகோவொவிஸுஹ நிவஸுரோணஸுபுஹதி||௭௨||

(௭௨) அர்ச்சுந! ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபத்தை யறிந்து அத்துடன் பலத்தில் அபேக்ஷையின்றிச் செய்யவேண்டியதாக இப்பொழுது நாம் சொன்ன கர்மநிஷ்டையானது, ஞானயோகமென்கிற ஸ்திதப்பிரக்ருதைக்குச் சாதநமாயுள்ளது; இது ப்ரம்மத்தை அடைவிக்குமது; புருஷன் அந்திமகாலத்தில் இந்த நிலையிலிருந்தானாகில் ஆநந்தமயமான ஆத்மாவை அடைகிறான். [ஆகஇப்படி ஆத்மாவின் உண்மையையும், அவ்வாத்மாவை அடைவதற்கு ஸாதநமான யுத்தமென்னும் கருமத்தையும் அறியாது, சரீரமே ஆத்மாவென்றுபிரமித்து அதினால் யுத்தத்தினின்றும்கையொழிந்த அர்ச்சுநனுக்குக் கண்ணன் அந்தப்பிரமம் தீருகைக்காக நிஃசீத்ய ஆத்மவிஷயமான ஸாங்கியபுத்தியும், அந்த புத்தியுடன் கூடியதாய் ஸ்திதப்பிரக்ருதையென்னும் ஞானநிஷ்டைக்கு ஸாதகமாய் கர்மயோகத்துக்கு வேண்டியதாயிருக்கிற புத்தியும் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் அருளிச்செய்தார். இதை நித்யூதாஸூக்யெஷு மொவாராஸாஹ்யெயாமயீ | திரித்யே ஸுநித்யஸுரோவொத்யுநாஹஸாஹ்யெ என்று ஸ்ரீஆளவந்தாரும் அருளிச்செய்தார்.

ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசுத ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யத்தில்,

இரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

அவதாரிகை,

இதுவரையில், மோக்ஷகாமர்களுக்குப் பலமாக வேதாந்தத்திற் சொல்லப் பட்ட * பரப்பிரம்மமான புருஷோத்தமனை அடைதற்குத்தகுந்த உபாயம் பத்தியோகமென்று அருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றி, அதற்கு அங்கமான (யசூதா-வஹதவாஷா இத்தயாதி ஓ பிரஜாபதி வாக்கியத்திற் சொன்

* இங்கே, “அவித்தயாதிகளான ஸகல தோஷங்களையும் வாஸனையோ டே ஒழித்து, அபார அதிசயமாய் அளவிறந்தவையாயுள்ள ஸகல கல்யாண குணங்கள் பொருந்திய” என்று சேர்த்துக்கொள்வது.

0 இங்கே “வேதநம், உபாஸநம், தியானம் என்கிற சப்தங்களா லே சொல்லப்பட்டதும், பல தசையிலுங்கூட பிராப்யப்பிராபக பூதனான அவன் திருவடிகளில்மாத்திரம் பண்ணத்தக்கதுமான” என்று சேர்த்துக்கொ ள்வது.

ஓ பிரஜாபதிவாக்யத்திலோ! யஸூதாநாநிநாவிடிவிஜாநா தி என்றுப்ராப்தாவான ஜீவாத்மாவின் தர்சனமானது, தஹரவாக்யத்தில் சொன்னபரவித்தைக்கு சேஷப்பட்டதென்று சொல்லி; ஜாகரிதம், ஸ்வப்ந ம், ஸுஷுப்தி இவைகளைக்கடந்த அந்த ஜீவஸ்வரூபமானது சரீரவிலக்ஷ ணமென்றுபிரதிபாதித்து; வெணவெடுவெஷ வஸுஸாஷாஸாஸாஸா ராநாஸூய வரஜோதி ரு-வஸு-வடிஸெநாநவெணாவி நிஷுடிதெ என்று ஜீவன் சரீரத்தினின்றும் வெளிப்பட்டுப் பரஞ்சோதி யான பரமபுருஷனையடைந்து தனது நிஜரூபத்தோடு விளங்குகிறுனென்று தஹரவித்தைக்குப் பலன்சொல்லி முடிக்கப்பட்டது. அப்படியே இங்கும் சுயுதாதுயொமாயிமெநெடுநெடுவம் சிவாய்ரொஹாஸொகுகளஹா தி இத்தயாதிகளில் டெவடிக்கா என்று தேவனை யறியவேண்டியதாக விதிக்கப்படும் பரவித்தைக்கு அங்கமாக சுயுதாதுயொமாயிமெநெடுநெடுவம் என்று ஜீவாத்மனானத்தையும் விதித்து, நஜாயதெதிரியதெவாவிவஸுஸிஸி இத்தயா தியால் ஜீவாத்மஸ்வரூபம்ஜநநமரணரஹிதமென்று சோதித்து; சுணொரா ணியாநு என்று ஆரம்பித்து சிவாஹம் விஸு-தாநாநிசுயா ய்ரொந ஸொவதி|| நாயதாநாஸூவவெநநவெஷா நெய்யாநவஹு நாஸூதெநயெடுவெஷவுணுதெதெந வஹுஸெஸெஷுஷு சூதாவிவுணுதெதநெஸூடி இத்தயாதிகளால் பரஸ்வரூபத்தையும் அவனை உபாஸிக்குந்தன்மையையும் அவ்வுபாஸநமும் பத்திரூபமா யிருக்க வேண்டுமென்பதையும் பிரதிபாதித்து விஜாநஸாராயயபுஸூநிநிபு டுஹவாநா: | ஸொயுநவரொஹாதிதவிஷொடி வரஸேவ டிஸு என்று பரவித்தைக்குப் பலம் விஷ்ணுவினுடைய பரமபதமென்று சொ ல்லி முடிக்கப்பட்டது.

ன) ஜீவம ஸாக்ஷாத்காரம் * கர்மயோகத்தால் ஸம்பாதிக்கத்தக்க ஞான யோகத்தாலே ஸாதிக்கத்தக்கதென்று அருளிச்செய்தார். இதற்குமேல் நான் கு அத்யாயங்களால் அந்த ஜீவஸாக்ஷாத்காரத்தையும், அதற்கு உபாயத்தையும் விவரித்தருள்கிறார்.

கஜ-௨-௩ உவா ॥ ஜ்யாயவீவெ துணுஹை சிதாவூஜிஜ-
நாடி-௨ | ததிஃகஜிணியொரொராஃ நியொஜயவிகேஸவ|| ௧||

வ்யாபிஸ்யெனெவவாகேந வூஜிஃவொஹயவீவொ|
தஜெகவஜிநிஸ்தித்யெ நஸ்யெயொஹொவ்யாயா|| ௨||

(க-௨) அர்ச்சுனன் சொல்வது—ஓ ஜநார்த்தந! இதுவரையில் தேவ ரீர் அருளிச் செய்ததில், ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு ஞானநிஷ்டைதான் நேரான ஸாத்நமென்றும், கருமநிஷ்டையோ அந்த ஞானநிஷ்டையை உ ண்டாக்கித் தருமென்றும், அந்த ஞானநிஷ்டையும் ஸகலமான இந்திரிய வி யாபாரங்களையும் ஒழித்தே பெறவேண்டியதென்றும் ஏற்பட்டது; இதனால் ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்தகரிக்கும் விஷயத்தில் கருமநிஷ்டையைச் சாட்டியும் ஞானநிஷ்டையே சிறந்ததென்று தேவர் திருவுள்ளமாகத் தெரியவருகிற து. இப்படியாகில் அடியேனுக்கு ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் ஸித்திக்கவேண்டுமா னால் இந்திரியவியாபாரத்தை யொழித்துப் பெறவேண்டியதான ஞானயோ கத்தைச் செய்யும்படி நியமிக்கலாயிருக்க அது செய்ய்ப்பது அதற்குவிரோத மாய் இந்திரியவியாபாரரூபமான கருமயோகத்தைச் செய்யும்படி நியமித்தீ ரே! இதைப்பார்த்தால் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமான வாக்கியங்களைச் சொ ல்லி அடியேனைக் கலங்கச் செய்வதுபோல் காண்கிறது. ஆகையால் அடியே னுடைய கேதமத்தைக்கோறி அடியேன் செய்யவேண்டியதை நிச்சயித்துக் கொள்ளும்படி ஒருவாக்கியமாக அருளிச்செய்யவேண்டும்.

(அ-கை.) அதற்குக் கண்ணன் அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்ரீஹமவாநுவா ॥ வொகெஷிநுசிவியாநிஷ்டா வுரா
வொகூரையாநவ | ஜாநயொமெநஸாஜ்யாநாஃ கஜெயொமெ
நயொயிநா|| ௩||

(௩) அர்ச்சுந! நாம் முன்னே சொன்னதைச் செவ்வையாயறிந்திலே. உல கத்தில் ஜநங்களுக்கு யோக்கியதை பலவிதமாயிருக்கையால் அவரவர் யோ க்கியதைக்குத் தக்கபடி ஞானநிஷ்டையென்றும் கருமநிஷ்டையென்றும் இரண்டுவகை உண்டென்று சொன்னோம்; அதாவது விஷயத்தில் வியாகுல மான புத்திகளான யோகிகளுக்குக் கருமயோகத்தில் அதிகாரமென்றும் ஆ த்மாவையேநாடுகிற புத்தியுடனகூடிய ஸாங்கியருக்கு ஞானயோகத்தில் அ திகாரமென்றும் பிரித்துச்சொன்னோம்; அதுவேயல்லது சிறிதும் விரோத மாய்ச் சொன்னோமில்லை. [மோக்ஷாத்தியான வென்னை நேரோ ஞானயோக

* இங்கே-ஆத்ம யாதாதம்ய ஞானபூர்வகமாய் பலாபேகையின்றிச் செய்த என்று கூட்டிக்கொள்ளவும்.

(சு) பாயந் தொலையாமையாலே அந்தல்கரண பஹில்கரணங்கள்வ சப்படாமலிருக்கிற ஒருவன் ஆத்மஞானத்தை ஸம்பாதிக்க விழிந்தானாகில், அவன் சப்தாதிவிஷயங்களில் ஆசையுற்றவனாகையால் ஆத்மாவைத்தேடி மனம் செல்லாமல் விஷயத்தையே நினைத்துக்கொண்டிருப்பான். அப்படி ஒன்று செய்யக்கோலி ஒன்று செய்கின்ற அவன் பொய்யேசெய்பவனாகையால் அதனால் அநர்த்தப்படுவான்.

யஸுநிந்யாணிநிலஸா நியஜிநாஹதஜகூநா

கஸெநிநி நெயெகஸிநிபொம லைகஸவிஸிஷிதெ||௭||

(எ) யாவனொருவன், தான் முன்பு பழகியிருக்கிற கருமங்கள்போலே சாஸ்திரோக்தமான கருமங்களும் சிலவாகையால் அவைகளில், (ஆத்ம தரிசுநத்திலுன்றிய மனதைக்கொண்டு) இந்திரியங்களைச் செலுத்தி அவைகளைப்பற்றிநிசிச் செய்யத்தொடங்குகிறானே அவனுக்கு யாதொரு பிரமாதமும் நேரிடமாட்டாதாகையால் அவன் முன்சொன்ன ஞானநிஷ்டைப்பார்க்கச் சிறந்தவனாவான்.

நியதகூநாநகஸிநி கஸிநிந்யாபொஹிநிநி

ஸநீரயாநாவிவதெ நவ்விநிஷிதகஸிநி||௮||

(அ) அநாதிவாஸனையாலே பிரகிருதியில் அகப்பட்ட புருஷனுக்குக் கருமஞ்செய்வது ஸ்வபாவமாய் பழகிப்போனபடியால் அது செய்வதற்குச் சுகமாயும் பிரமாதத்தைத் தராத்தாயுமிருக்கிறது. ஞானநிஷ்டையோ பழக்கில்லாமையால் செய்வதற்குக் கஷ்டமாயும் அநர்த்தஹேதுவாயுமிருக்கிறது. இப்படி கர்மம்செய்வதற்கு சுகமாயிருக்கையாலும் (இதைச்செய்யும்பொழுது ஆத்மாவின் உண்மையான நிலையறிந்து ஆத்மா கர்த்தாவல்லனென்று நினைக்கவேண்டுகையாலே) ஞானயோகம் இதற்குட்படுகையாலும் இது ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும் சிறப்புற்றது. [ஆனால் ஞானநிஷ்டையை விசேஷமாகச் சொல்வதெனினாலென்றால்:—அது தகுந்தஅதிகாரமுள்ளவன் விஷயம்.] மேலும் ஸகல கருமங்கையும் விட்டுக் கேவலம் ஞானநிஷ்டையில் இழிந்தவனுக்கு முதலில் அந்த நிஷ்டைக்கு வேண்டிய சரீரதாரணமே ஸித்திக்கமாட்டாது. [ஏனெனில்:—நியாயார்ஜிதமான திரவியங்கொண்டு செய்ததே யக்குசேஷத்தாலே ஓ சரீரத்தைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்று ஏர்ப்பட்ட]

⊕ மூலத்தில் க்ஸிநி சப்தம் இங்கே ஞானநிஷ்டையைச் சொல்லுகிறது, நெயெகஸிநி பொஹிநிஷிதெ எனதுதொடங்குகையாலே.

ஓ சூஹாரஸங்கௌஸகஸாஹி: ஸகஸாஹி யூவாநஸுஸுதி: என்று ஆஹாரம் சுத்தமானால் ஸத்வம் சுத்தியாம்; அதனால் சலியாத சிந்தையுண்டாமென்று வேதம் சொல்லுகையாலும் அந்த சிந்தை ஞானயோகத்துக்கு உபகாரகமாகையாலும் யக்குசேஷங்கொண்டே சரீரத்தைத் தாக்க வேண்டுமென்றதிக. இவ்வர்த்தத்தை தெகுவயம் இத்தயாதியில் மேலே அருளிச்செய்யப்படுகிறார்.

ஓ சரீரமானது ஸாதநம் தலைக்கடுகிறவனாயில் இருந்தே தீரவேண்டுமென்றதிக.

னையும் சிருஷ்டித்து, “இந்த யக்ஞத்தைக்கொண்டே நீங்கள் முன்னுக்கு வரக்கடவீர், இதுதான் உங்களுக்கு மோக்ஷத்தையும் மறும் பலங்களையும் கொடுப்பது” என்று திருவாய்மலர்நதருளினான்.

(அ-கை) அதேபடியென்றால் —

ஷெவாநுலாவயதாநெந தெஷெவாநாவயனுவர் |

வாஸுராவயபநு ஸ்ரீயுவாஸுராவயபநு || கக ||

(கக) தேவதாராதருபமான இந்த யக்ஞத்தாலே, எனக்கு || சரீரபூதர்களாய் என ரூபமாயிருக்கிற தேவர்களை ஆராதனம் செய்யுங்கள், அப்படி ஆராதிக்கப்பட்ட அவர்கள், தம் ஆராதனத்துக்கு வேண்டிய அந்நபராதிகளைத் தந்து உபகரிப்போஷிப்பார்கள் இப்படி ஒருவருக்கொருவர் பரிவீதிக்கொண்டு மோக்ஷமென்கிற பரமபுருஷராதத்தனை அடையுங்கள்

ஊஷாநுலாவாநுலாவொஷெவா ஷாஸுரெயஜ லாவிகா: |

தெஷு-தூநவூஷாபெயெஷூர யொலு-ஷெநவநவஸ: ||

(கஉ) யக்ஞத்தால் ஆராதிக்கப்பட்ட அந்த தேவர்கள் உங்களுக்கிடமான டோகங்களை மென்மேலும் கொடுத்துவருவார்கள். அவர்கள் தம் ஆராதனத்துக்கென்று தந்தவைகளை அவர்களுக்குக்கொடாமல் எவன் புனிகிறானோ அவன் திருடனாவான். [திருடாவது — பிறருடைய பிரயோஜனத்துக்காக ஏமாபட்ட வஸ்துவில் தன்னுடையதென்கிற புத்தியைச்செய்து அதினால் தன் ஆதமாவைப் போலித்துக்கொள்வதுதானே? இதனால் இவனுக்கு பரமபுருஷராதத் தன் கிடையாமற்போவதுமாதிரிமன்று, நரகமும் ஸம்பவிக்ருமென்று அபிப்பிராயம்.]

(அ-கை) அதேயே விவரிக் கிறார்.

யஜ ஸிஷு ஸிநஸனொ ஸுவெஸவபுகிவிவெஷ: |

தெக்ஷவம் ஸூதெவாவா யெவவதூதகாரணாச: || கங ||

(கங) இந்திராதிர்களுக்கு அந்தராதமாவர் யெழுந்தருளியிருக்கிற பரமபுருஷனை ஆராதிக்கேண்டுமென்று திரவியங்களைத் தேடிச்சமைத்து அவருக்குக்கொண்டு அப்படிப்பட்ட பரமபுருஷனை ஆராதித்து அதில் மிகுதியையபுசித்து சரீரத்தைக் காப்பாற்றுகிறாயாவா, அவர்களு்தான் அநாதிகாலமாய் ஸம்பாதிக்கப்பட்டவர்களாய் ஆதமாவின்னுடைய யதார்த்தஞ்நாத்துக்கு விரோதிகளாயிருக்கிற ஸகல பாவங்களினின்றும் விடுபடுவார்கள்; எவாருளானால் அப்படிப்பட்ட பரமபுருஷ ஆராதனத்துக்கென்று வகுத்த திரவியங்களைத் தம்மக்கென்று ஸம்பாதித்து அதைச் சமைத்துண்பார்களோ, அந்தப்பாவினா பாவத்தையே உண்கிறார்கள். அதாவது — ஆத்மஞ்நாதத்தில் கண்மையாமல் அரசுத்துக்கென்றே சமைத்துண்கிறார்கள்.

|| ஸஹஸ்ரிலவபுகி யஜ ரநாந்ஷரதூநவூஷாபெயெஷூர யொலு-ஷெநவநவஸ: ||
ஸகலமான யக்ஞங்களுக்கும் எம்பெருமானே போசதாவென்று மேலே அருளிச் செய்கிறான். இது ரதேஷைகளைச் சரீரமென்கிறது

(அ-கை.) திரும்பவும் லோகாதியாகவ்யமாம், சாஸ்திராதியாகவ்யமாம், யாவும் யக்ஞத்தாலுண்டானதென்பதை யெடுத்துக்காட்டி, யக்ஞத்தை அது ஸரிப்பது அவசியமென்றும் அதைச் செய்யாமறபோனால் தோஷமுண்டென்றும் அருளிச்செய்கிறார்.

சுநாஹ்வஹிஹிதாநி வஜ்ஞநாஹ்வஸஹ்வஹி |
யஜ்ஞஹ்வஹிவஜ்ஞநா யஜ்ஞகஹ்வஸஹ்வஹி || கச ||
கஹ்வஸஹ்வஹிவஜ்ஞநா யஜ்ஞகஹ்வஸஹ்வஹி |
தஸாஹ்வஹிவஜ்ஞநா நித்யஹ்வஸஹ்வஹி || கரு ||
வஸஹ்வஹிவஜ்ஞநா நாவதஹ்வஸஹ்வஹி |
சுவாயாநிநிபாராநொ ரொவ்வாஹ்வஸஹ்வஹி || கச ||

(கச-கரு-கசு) ஸகல பூதங்களும் அன்னத்தாலுண்டாகிறதென்பதும், அந்த அன்னம் வருஷத்தாலுண்டாகிறதென்பதும் எல்லாருக்கும் பிரத்யக்ஷம். அந்தவாரும் யக்ஞத்தாலுண்டாகிறதென்று (சுமஸ்யாவஸாஹ்வாதிஸூரிமாஹிதஹ்வஸஹ்வஹி | சூஹிதஹ்வஸஹ்வஹி | இத்தாதிசாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. அந்த யக்ஞம் (புருஷவியாபாரருபமா (ன கருமத்தாலுண்டாகிறது; அந்தகருமம் (பிரகிருதியின் பரிணாமமான) சரீரத்தாலுண்டாகிறது, அந்த சரீரமோஜீவனலே: அதெப்படியெனில் - அந்த பாராதிகளால் திருப்தியடைந்த ஜீவாத்மாவோடு கூடியிருந்தால் மாததிரர் தான் சரீரம் கருமம் செய்யக்கூடும். ஆகவிசனல் எந்தசரீரமும் யக்ஞத்தால் தான் நிலைக்கிறதென்றதாயிற்று. இப்படி ஜீவனுடன்கூடிய சரீரத்துக்கு அன்னமும் அன்னத்துக்கு வருஷமும் வருஷத்துக்கு யக்ஞமும் யக்ஞத்துக்கு (சரீரத்தாவின் வியாபாரமான) கருமமும், கருமத்துக்கு (ஜீவனுடன்கூடிய) சரீரமும் சரீரத்துக்குத் திரும்பவும் அன்னமுமென்று ஒன்றுக் கொன்று காரியமாயும் காரணமாயும் பரமபுருஷனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட இந்தசக்கிரத்தை, (நூநயோகாதிகாரியோ கருமயோகாதிகாரியோ) யாவனெருவன் நடத்துகிறானில்லையோ அதாவது யக்ஞசேஷத்தாலே தேஹத்தை தரிக்கிறதில்லையோ அவன் தன்வாழ்நாளையெல்லாம் பாவத்துக்கே ஒப்புவிக்கிறான். ஆனால் கொண்டே அவன் புலன்களுக்குத் திருப்திசெட்பவனெயல்லது ஆத்மாவுக்கல்ல, அவன் சரீரத்தையும் மனதையும் கெட்ட அன்னத்தாலே வளர்த்துமையால் ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு என்கிற இரண்டு குணங்களுந் தலையெடுத்து ஆத்ம துரிசநத்தில் சண்மையாமல் விஷயபோகத்தில் மணடுகிறான். ஆகையால் அவன் நூநயோகாதிகளில் முயற்சிசெய்யவருமாயினும் அது நிஷ்பலமாகையாலே வீணுக்கே ஜீவிக்கிறான்.

பு ஸ்ரஹ்ஸப்தம் பிரகிருதியின் விகாரருபமான சரீரத்தைச் சொல்லக்கூடவது. தஸாஹ்வஸஹ்வஹி நாவதஹ்வஸஹ்வஹி என்று ஸ்ரஹ்ஸப்தத்தாலே பிரகிருதியை கிர்த்தேசிக்கையாலும்; ஐயொநிஹ்வஸஹ்வஹி என்று மேலே சொல்லப்போகிறபடியாலும் சரீரவாசகம்.

(அ-கை.) ஸாத்நமில்லாமலே ஆத்மதரிசநம்கிடைத்தவனுக்கோ இந்த வ்ருணசிர்மகருமம் வேண்டாமென்கிறார்.

யஸூர்தா திரௌவஸூர டாஹததூபஸூர நவஃ|
 சூதநபுவிவஸஹஷ ஸுஸூகாயுஃநவிடிதெ||கௌ||
 நெநவதஸூகூதெநாயெடா நாகூதெநநஹகஸூந|
 நவாஸூஸவடஹதெஷா கஸூபுயுவுவாஸூயஃ||கஅ||
 தஸூபுஸகஸூததஃ காயுஃகஸூஸூவா|
 கஸூகூஹூவாநுகூ வரூபூபூதிவரூஷஃ||கக||

(கௌ-கஅ-கக) ஞானயோக கருமயோகங்களிரண்டையும் அபேக்ஷித் காமல் தனக்குத்தானே ஆத்மதரிசநமபண்ணுகிறான் யாவனொருவன் அவன் இத்தரமான அந்நபாராதிகளால்லாமல் ஆத்மாவினாலேயே திருப்தியும், உத்யாரம், மாலை, சந்தனம், பாட்டு, வாத்தியம், நர்த்தநம் முதலியவற்றிலின நி, கேவலம் ஆதமாவில் ஸந்தோஷமுற்றவனும், ஃ தாரகம் ட போஷகம் || போக்கியம் எல்லாம் ஆத்மாவேயாயிருப்பவனாகையால் அவனுக்குச் செய்யவேண்டிற் கருமம் ஒன்றுமில்லை. (ஆத்மதரிசநமென்கிற) பலம் கைபுகுநதவ னாகையாலே செய்வதால் பயனுமில்லை; செய்யாமையால் தோஷமுமில்லை. ஏர்க்கனவே ஆத்மஸநதுஷ்டனும் எல்லாவஸ்துக்களையும் உபேக்ஷித்திருப்ப வாகையால் பிரகிருதியின் விகாரங்களான ஆகாசமுதவி யூதங்களினாலா வது அவற்றின் காரியங்களினாலாவது அவனுக்கு என்னப் பிரயோஜனம்? ஸாத்நம்செய்வதெல்லாம் அவற்றில் உபேக்ஷையுண்டாகைக் காகத்தானே? இவனுக்கோ அது உண்டாயவிட்டது. இனி இவன் கருமம்செய்வதென்? ஆ க, தனக்குத்தானே ஆத்மதரிசநமபண்ணவனுக்கு ஸாத்நத்தில் பிரவர்த்திக்க வேண்டாமையாலும், பிரவர்த்தித்தவனுக்கு இநதகர்மயோகம் சுலபமாயும் அநர்த்தஞ்செய்யாததாயும் ஆதமஞ்ஞாததை யுட்கொண்டதாய் மிருக்கின்ற மையாலும், ஞானயோகிக்கும் இதில் சிறிது செய்யவேண்டிகையாலும் கரு மயோகமே ஆத்மதரிசநத்துக்குச் சிறந்தது. ஆகையால் அர்ஜுந! பற்றின் திக் கருமஞ் செய்வேண்டுமென்கிற எண்ணத்துடன் பலஸித்தியாமளவும் கருமத்தையேசெய்.

கஸூநெவஹிஸஃஸூரிஷி ராஸூரிதாஜநகாபுயஃ|

(ககஉ) ஞானயோக அதிகாரிக்கும் கருமமே சிறந்திருக்கையால்தான் ஞானிகளில் தலைவரான ஜநகாதிராஜருஷிகளும் கருமயோகத்தாலேயே ஸித் திபெற்றார்கள்.

(அ-கை.) இவ்வாறு-மேக்ஷார்த்தியானவன் ஞானயோகத்துக்குத்தகா தவனாகையாலே கருமயோகமே செய்யத்தக்கதென்று அருளிச்செய்து, ஞா நயோகத்துக்குத் தகுந்தவனுக்கும் கருமயோகமே சிறந்ததென்பதை கார ணத்தோடு அருளிச்செய்கிறார்.

வொகஸஹ ஹநெவாவி ஸஃபஸூநுகத-உஃஹ-ஸூரி||௨௦||

ஃ தாரகம் - தரிக்கச்செய்யும் அன்னமுதலியன.

ட போஷகம் - பருக்கச்செய்யும் பால்முதலியன.

|| போக்கியம் - சுகத்தைத்தரும் தாம்பூலமுதலியன.

யஜிஷாஸாதிஸ்ய ஷு துதஷெவெதரொஜநஃ|

ஸயஸ்ப்ராணாகுராதெ வொகஸுஷநுவதடூதெ||௨௧||

(௨௦-௨௧) அர்ச்சந! நீ லோகத்தாருடைய க்ஷேமத்தைப்பார்த்தாலும் கருமமே செய்யத்தகுந்தவனாகியும், ஏனெனில் ஸகலசாஸ்திரங்களை யும் அறிந்து அப்படியே அதுஷ்டித்து பிரஸித்தனான ஒருபுருஷன், (எந்தப் பிரமாணங்கொண்டு எந்த அங்கத்தோடு) எதைச்செய்கிறானோ அது தன்னையே ‡ முழுதும் தெரிந்துக்கொள்ளாத ஜநமும் அப்படியே அதுஷ்டிக்கும். ஆகையால் லோகரக்ஷணத்துக்காக அந்த சிரேஷ்டனுங்கூட தன்வருணசிரமங்களுக்கு உசிதமான ஸகலகருமங்களையும் அதுஷ்டிக்கக்கூடவன். இல்லாவிடில் லோகநாசத்தாலுண்டானபாபம் இவனை ஞானயோகத்தினின்றங்கூட நமுவப்பண்ணும்.

நடுவொய்யூலூகதடூய்யம் ச்ரிஷு-வொகெஷுகிணுந்|

நாநவாஷிவாபவ்யம் வதடூவனவகடீ-ஸுனி||௨௨||

(௨௨) ஸர்வேசுவரனாய் நினைத்ததெல்லா மடைந்து ஸகலமூந் தெரிந்தவனாய் நினைத்தது செய்யவல்லவனாய், தேவனாகவும் மனிதனாகவும் இன்னும் பலவிதமான சரீரங்களுமெடுத்து மூன்றுலோகத்திலும் இஷ்டப்படி திரிபவனுயிருக்கிற எனக்குச் சிறிதும் கருமம் செய்யவேண்டிவதில்லை; ஏனெனில்-வேறு ஒருவித்தாலும் அடையப்படாமல் கருமத்தாலேயே அடையவேண்டும்படியானது எனக்கேதா கிலும் உண்டாகிலன்றோ செய்யவேண்டிவது? அதில்லை. அப்படியிருக்க, நானுங்கூட லோகரக்ஷணத்துக்காகக் கருமத்தையே அதுஷ்டிக்கிறேன் பார்.

யஜிஹுஹம்நவதடூயம் ஜாதகடீ-ணுதந்ரி-தஃ|

ஸிவதடூநாவதடூதெ ஸிநுஷு-பாபாஸவபு-ஸஃ||௨௩||

உதீஷெய-ஸிரிவெவொகா நகூ-ஸு-கடீ-வெஷு-ஹம்|

ஸஹு-ஸு-யுகதடூ-ஸு-பா-ஸி-வஹ-நு-பிரி-பிர-பு-ஜாஃ||௨௪||

(௨௩-௨௪) ‡ ஸர்வேசுவரனாய் ஸத்தியஸங்கல்பனாய் ஸங்கல்பமாத்திரத்தாலே ஜகத்தினது உத்பத்தி ஸத்தி லயங்களை லீலையாகச்செய்பவனுயிருக்கிறேன்.

‡ முழுதும் தெரிந்துக்கொள்ளாத-சாஸ்திரார்த்தங்களில் ஏகதேசத் தெரிந்துகொண்ட.

‡ முன் சுலோகம், மூன்றுலோகத்திலுமென் றருளிச்செய்கையால் உ-ஸ்தாவதாரபரம்; இதுவோ மதுஷ்யர்கள் என்கையாலே கிருஷ்ணவதாரத் தைமாத்திரம் பொறுத்தது என்று 'அஹம்' என்கிற நிர்த்தேசம் ஈசுவரஸ்வபாவத்தைவிடாத கிருஷ்ணவதார ஸாதாரணமென்று வியாக்கியானித்தது.

இந் நான், லோகே-பகாரமாக என் இச்சையாலே மறுவியனாய் அவதரித்
தேனாகிலும் சிஷ்டஜநங்கரிற்றலைவரான வசுதேவா திருமானிகையில் அவ
தரித்தமையால் அந்த குலத்துக்கேற்ற கருமங்களைச் சோம்பலில்லாமல் எப்
போதும் நான் செய்வதொழிகனையாகில் “சிஷ்டஜநங்கரிற்றலைவராய் வ
சுதேவர் [மூரதனை] தண்ணன்போனவழியே நமக்கும் வழியாகக்கடவது”
என்று நினைத்து ஸைலமுந்தெரிந்துகொள்ளாத சில சிஷ்டர்கள் அதையே அ
னுஸரிப்பார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் தாம் செய்யவேண்டிய கருமங்களைச்
செய்யாமையாலே ஆத்மாவை அடையாதவாகளாய் நரகத்துக்கும் ஆளாக
நிற்பார்கள். நாளை சாஸ்திரோத்தமான ஆசாரத்தைப் பரிபாலிகாமையா
ல் ஸைலமான சிஷ்டகுலங்களுக்கும் ஓ ஸங்கரத்தைச் செய்து இந்தப்பிரா
ணிகளையெல்லாம் அழித்தவனாவேன். ஆகையால் நீயும் இப்படியே சிஷ்டஜந
கிதாமணியான பாண்டுவின் புத்திரனாய் தருமன் தம்பியாய் அர்ச்சுனனென்
றுப் பிரஸித்தனாயிருந்துகொண்டு ஞானிநிஷ்ட்டையில் இழிவாயாகிஸ் (மோ
க்ஷத்தைமாத்திரம் ஆசைப்பட்டவர்களாய் சாஸ்திரார்த்தத்தை முழுதும்
தெரிந்துகொள்ளாத) சிலசிஷ்டர்கள் உனது ஆசாரத்தையே அனுஸரித்துத்
தமக்கேற்ற கருமத்தில் நில்லாமல் நசித்துப்போவார்கள். ஆகையால் பிரஸித்
தனுக்கூட கருமமே செய்யக்கடவன்.

ஸகூரகபிண விலாஹலா யயாகு-வகுணிவாஸத|
கூர லாவிவாஹஸாவது ஸிக்ஷ-ஹொகஸவஹ ஹ|| ௨௫||
நவ-விவஹ-ஹநயே ஹாநா-கபிண-ஹநா||
ஜோஷயெதவ-கபிண-விவாஹ-கஸலா-வாஸத|| ௨௬||

(௨௫-௨௬) (ஆத்மவிஷயத்தில் ஸைலமுந் தெரியாதவர்களாய் கருமத்
தில் விடப்போகாத ஸம்பந்தமுள்ளவர்களான) கருமாதிகாரிகள், அந்த ஆத்
மாப்பியாஸரூபமான ஞானயோகத்தில் பிரவேசிப்பது தம்மாலாகாதென்று
தங்களுக்குப் பழக்கமான கருமயோகத்தில் எப்படி இழிகிறார்களோ, அப்
படியே (ஆத்மவிஷயத்தில் முழுதும் தெரிந்தவனாய் கருமத்தில் பற்றற்று
ஞானயோகத்துக்கு யோக்கியனாய் பெயர் பெற்றிருக்கிற) சிஷ்டனுக்கூட த
னது ஆசாரத்தால் சிஷ்டஜநங்களுக்குத் தருமரிச்சயம் பண்ணிக்கொடுக்கை
யாகிற லோகரக்ஷணத்துக்காகக் கருமயோகத்தையே செய்யக்கடவன். அது
வேயன்றி ஆத்மவிஷயத்தில் ஸைலமுந் தெரியாதவனாகிய கருமயோகாதிகா
ரிக்கோ ஞானயோகாதிகாரிக்கோ எவனுக்கும், கருமத்தைக்காட்டிலும் ஞான
மென்று வேறு லா உபாயமுண்டென்கிற புத்தியைச் சிறிதும் உண்டுபண்ண
க்கடவனல்லன், பின்னை என்செய்வதென்றால்-ஞானயோகாபேகையின் நிக்
கே கருமயோகமே ஆத்மஸ-க்ஷாத்தாரத்துக்கு ஸாதரமென்கிற புத்தியோடு
கூடிக் கருமத்தையே செய்துவந்து முழுதும் தெரிந்துகொள்ளாதவர்சளுக்கு
ஸகலகருமங்களிலும் பிரீதியை உண்டுபண்ணக்கடவன்.

(அ-கை.) கருமயோகத்தை அதுஷ்டிப்பதில் தெரிந்தவனுக்கும் தெரிபாதவனுக்குமுண்டான வாசியைக்காட்டா நின்றுகொண்டு, கருமயோகத் துக்குவேண்டியதான “நான் பண்ணவில்லை” யென்று நினைக்குந் தன்மையை அருளிச்செய்கிறார்.

புக்யதெஃகிபயோணாநி மஹெண்குபுராணிவஸுஸு|

சுஹஜாரவிஸுஸாநா கதபுஹஸிதிநயுதெ||௨௭||

தகவிதபுஹஸாஹா மஹெண்குபுவிவாமயொ|

மஹாமஹெணஸுவதயுத ஐதிஸ்காநஸஜுதெ||௨௮||

(௨௭-௨௮) * அஹங்காரத்தால் ஆத்மஞானத்தை யிழந்தமூடன், பிரகிருதியின் குணங்களானஸத்வம், ரஜஸ்ஸு, தமஸ்ஸுக்களால் செய்யப்பட்ட கருமங்களைத்தான் செய்ததாகினைக்கிறான். குணங்களின் வசுப்பையும் அவற்றின் காரியங்களின் வசுப்பையும் நன்கறிந்தவனான குணங்கள் தந்தக்காரியங்களைச்செய்கின்றன வென்று தெரிந்தவனாகையால் அதில் நான்செய்தேனென்கிற பற்றைவைக்கமாட்டான்.

புக்யதெமஹெணஸுஸாநா வஜுதெமஹெண்குபுஸு|

தாநக்யுதவிஷாநாநு க்யுதவிவாஸுயெசு||௨௯||

(௨௯) ஸகலமூந் தெரிந்துகொள்ளாமல் கொஞ்சந் தெரிந்துக்கொண்டு ஆத்மதரிசுநத்துக்காகப் பிரயத்தநப்பபிமவர்கள், பிரகிருதியோடு சேர்ந்திருப்பவராதல்பற்றி, அதின் குணத்தாலே ஆத்மாவின் உண்மை நிலைதெரியாமல்மூடர்களாய் குணக்கிரியைகளிலே நோக்கமுள்ளவர்களாய் அதைக்காட்டிலும்வேறான ஆத்மாவைச் சிறிதும்நினைபார்கள். ஆகையால்இவர்கள்ஞானயோகத்துக்குத் தக்கவர்களல்ல; கருமயோகத்திலேயே இவர்களுக்கிகாரம், இப்படி செவ்வையாய்த் தெரிந்துகொள்ளாத இம்மூடர்களை, செவ்வையாய்த்தெரிந்தவன் தன்னுடைய ஞானயோகத்தி லிருப்பைக்காட்டிமயக்கக் கடவனல்லன். ஏனெனில் இவர்கள் மந்தர்களாகையால் (சிரேஷ்டஜநங்களி ஞசாரத்தைப்பார்த்து அதுஷ்டிப்பவராதல் பற்றி) சிரேஷ்டனான இவனைப் போலவே தாங்களும் கருமத்தைக்கைவிடுவர்கள். ஆகையால் இவனுங்கூட கருமயோகத்திலிருந்தபடியே ஆத்மாவின் உண்மையைநிரூபித்து “நான்செய்கிறேமில்லை”யென்று மதித்து ஆத்மஸாக்ஷாத்தாரத்துக்குக் கருமயோகந்தான் தலையானஉபாயமென்றதுதியிட்டு, முழுதூந் தெரிந்துகொள்ளாத அவர்களுக்குப்பிரீதிசெய்யக்கடவன். [இதனால் பிரகிருதிக்கவருகான ஆத்மஸ்வபாவத்தை நன்கறிவதனால் கர்த்தருத்வத்தைக் குணங்களிலேநிட்டுக் கருமத்தைஅதுஷ்டிக்க வேண்டுமென்றதாயிற்று. இங்கே அசேதநமானகுணங்களில் கர்த்தருத்வத்தையெறிடுகையாவது ஆத்மாவுக்கு ஸ்வபாவத்தாலே கர்த்தருத்

* அஹங்காரமாவது - அஹம் (நான்) என்பதற்கு அர்த்தமல்லாத பிரகிருதியில் அஹம் என்கிற அபிமாநத்தைச்செய்வது.

(அ-கை.) இதுதான் உபநிஷத்துக்களில் திரண்ட ஸாரமான பொருளென்கிறார்.

யெபெஜைதிஃநித்யாநாதிஷ்டாநவா:|

ஸ்ரீபாவனொநஸூயனொ ருஷ்யனெதெவிசுபுலி: || ௩௧ ||

(௩௧) சாஸ்திரத்தை அதுஷ்டிக்கத்தக்கவரில் யாவர்கள், இதுதான் சாஸ்திரார்த்தமென்று நாம் நிஷ்கர்ஷித்தபடி இவ்வர்த்தத்தை இப்படியே அதுஷ்டிக்கிறார்களோ, அதுஷ்டிக்காவிட்டாலும் யாவர்கள் இதில் சிரத்தை யோடிருக்கிறார்களோ, சிரத்தையில்லாவிடினும் யாவர் இதில் அசூயை கொள்ளாமலிருக்கிறார்களோ, அதாவது இதில் தோஷத்தை ஏறிடாமலிருக்கிறார்களோ, இவர்கள் யாவரும் அநாதிகாலமாய் பற்றிக்கிடக்கிற (ஸம்ஸாரஜேதுவான்) ஸகல கரூமங்களினின்றும் விடுபடுவார்கள். [அதுஷ்டிப்பவர்விடுபடுவது யுத்தம்; மற்றவரும் விடுபடுவார்களென்பது எப்படியெனில் - அதுஷ்டியாவிடினும் இதில் சிரத்தை பண்ணுவதினாலும் அசூயை கொள்ளாமையினாலும் அவர்களுக்கு ஸகல பாபங்களுந் தொலைகின்றன; அத்தால் நாளடைவிலே இந்த அர்த்தத்தை அதுஷ்டித்து அப்புறம் விடுபடுவார்களென்று திருவுள்ளம்.]

(அ-கை.) எம்பெருமானுக்குத்திருவுள்ளமான உபநிஷத்தின் அர்த்தத்தை அதுஷ்டியாதவருக்கும் அதைப்பேணாதவருக்கும் அதில் அசூயை கொண்டவருக்கும் வரும் கெடுதி சொல்லுகிறது.

யெகெவதஃஸூயனொ நானாதிஷ்டாநவா:|

ஸவபுஜாநவிசூயாஸூயாநு விஜிநஷ்டாநவெதஸ: || ௩௨ ||

(௩௨) “இந்த ஆத்மவஸ்துவெல்லாம் எனக்குச் சரீரமாயிருக்கையாலே என்னைப்பற்றியதாய் எனக்கு சேஷப்பட்டதாய் நான் ஏவினால் பிரவிருத்திக்குத் தன்மையதாயிருக்கிறது” என்கிற என் ஸித்தாந்தப்படி அதுஷ்டியாதவர்களும், இதில் சிரத்தைபண்ணாதவர்களும், இதில் அசூயை கொண்டவர்களும் ஒன்றிலும் ஒன்றுந்தெரியாத பெரும் மூடர்களாய்க் கெட்டுப்போவார்கள். [மனதுக்குக் காரியம் வஸ்துவை உள்ளபடி அறிகை; இவர்கள்மனதுக்கோ அதில்லை; அதில்லாமையாலே விபரீதஞானமுண்டாய்க் கெட்டுப்போகிறார்களென்று தாத்தரியம்.]

(அ-கை.) ஆக விப்படி “பிரகிருதியி லகப்பட்டவனைக் கர்த்தாவென்று நினைப்பது, அந்தப் பிரகிருதி குணங்களின் ஸம்பந்தத்தாலன்றி வேறில்லையென்றும் ஆனால்அந்தகர்த்துவம் பரமபுருஷாதீதமென்றும் அதுஸந்தித்து, கருமயோகத்துக்குத் தக்கவனாகிலும் ஞானயோகத்துக்குத் தக்கவனாகிலும் இருவரும் கருமயோகமே செய்யக்கடவார்கள். பிரஸித்தனோ மிகுதியும் அதையே செய்யவேண்டியது” என்றருளிச்செய்து, இனி இந்த அத்தியாயத்தின் மீதியாலே ஞானயோகம் செய்வது கஷ்டமென்றும் பிரமாதத்தை உண்டாக்குமென்றும் அருளிச்செய்கிறார்.

(அ-கை.) அர்ச்சுன பிரசிரம்பண்ணுகிறான்.

சுஜ-ஹவாநுவா || சுயகௌநவ்யபுகோயாவாஹநு திவ-
ரூஷ-சுநிஹநவிவாஷெ-ய வையாழிவநிபொஜித-|| ௩௬||

(௩௬) ஞானயோகத்திலிழியுமவன் “நான் விஷயாநுபவத்தில் இழிய
க்கடவேனல்லேன்” என்கிற உறுதியோடிருக்கச்செய்தே அவனை வலிவில் இ
ழுத்து விஷயங்களை அநுபவிக்கும்படி செய்வது யாது? என்று கேட்டான்.

ஸ்ரீ-ஹவாநுவா || காரிவனஷுகோயவனஷ ரஜோம-
ணஸி-ஹவ- | ஹாஸநொஹாவாஷா விபெ-நரிஹவொரி
ணஸ-|| ௩௭||

(௩௭) அதற்குக் கண்ணன் திருவாய் மலர்ந்தருளியது - அர்ச்சுன !
தோன்றுவதுந்திரிவதுமாயிருக்கிறப் பிரகிருதியோடு சேர்ந்திருக்கிறவனாடி
ல் புருஷன் ஞானயோகத்தை ஆரம்பித்தானாகில் ரஜோகுணத்தின் காரியமா
ய் பழைய வாஸனையாலுண்டான காமமென்னும் பகையானது, இவனைச் ச
ப்தாதிவிஷயங்களில் ஏவாமல் விடாது. அப்போது இவனுக்கு அபேகை ந
ிறைவேறாமற் போமாகில், அதற்கு விரோதிகளாய்த் தோன்றும் பிராணிக
ளிடத்தில் (அந்த காமமே) கோபமாகத்திரிந்து, ஹிம்ஸைமுதலான கொடுஞ்
செயலையுஞ்செய்யும்படி செய்கிறது. ஆகையால் ஞானயோகத்துக்குஇதுவே
விரோதியென்றறி.

யதெநொநாப்யதெவஹி ரயோடிஸொஹொநவ|

யயொவொநாவ்யதொமஹ ஸொதெநொஹொதய-|| ௩௮||

(௩௮) அக்னியைப் புகையும் கண்ணாடியை அழுக்கும் கர்ப்பத்தைக்
கருப்பையும் மூடிக்கொள்வதுபோல இந்தப் பிராணி ஸமூஹத்தைக் காமமா
னது மூடிக்கொண்டிருக்கிறது.

(அ-கை.) அது மூடும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

சூவ்யதஜாநெதெந ஜாநிநொநிதெவொரிணா|

காரிஸொவெணகளதெப ஹொஹொரொணாநெநவ-|| ௩௯||

(௩௯) ஞானஸ்வபாவஞ் இந்த ஜந்துவின் ஆத்மஞானத்தை, (விஷ
யமோஹத்தைச்செய்யும் நித்திய சத்துருவான) காமமானது, எட்டாதவஸ்
துவிலெல்லாம் ஆசையை விளைவித்து, அவை கிடைத்தாலும் போதுமென்கி
ற திருப்தியை உண்டிபண்ணாமல் மூடிவிடுகிறது.

(அ-கை.) எவ்வித உபகரணங்கள் கொண்டு மூடிகிறதென்றால் அரு
ளிச்செய்கிறார்.

ஹி-யாணிநெநொஸொஹி ரஸொயிஷாநெஹொத|

வனதெவொஹொஹொதெ ஹொஹொநொஹொதெஹொநி-|| ௪௦||

(ச௦) காமமானது, இந்திரியம் மனது புத்தி இவைகளோடு ஆத்மாவில் இருந்துகொண்டு, (விஷயமென்றால் கொண்டாட்டமான) அவைகளைக் கொண்டே பிரகிருதியோடு கலசிய ஞானஸ்வரூபான இந்த ஜீவனை மூடி, நானாவிதமாய்மோஹிக்கச்செய்கிறது. அதனால் ஆத்மஞானத்தில் கண் வைக்கவொட்டாமல் விஷயத்தில் திருப்பிவிடுகிறது.

தஸூத திந்ரீயாண ஸாடிள நியஜே ஸா தஷ-ஹ|

வாஷா நஃபுஜஹிஹேநம் ஜாநவிஜாநநாஸநஃ||சுக||

(சுக) இந்திரிய வியாபாரங்களையெல்லா மொழித்துச் செய்யவேண்டியதான ஞானயோகத்தில் இழிந்தவனுக்கு, இந்தக் காமமென்னும் சத்துருவானது விஷயத்தில் உண்டான ஊற்றத்தாலே ஆத்மஞானத்தை விரோதிக் கின்றமையால், (பிரகிருதியுடன் கலசி இந்திரிய வியாபாரங்களிற் பழகிய) நீ, மோக்ஷோபாயந் தேடத்தொடங்கும்போதே (இந்திரியவியாபாரரூபமான) கருமத்திலிழிந்து, (ஆத்மஸ்வரூபஞானத்தையும் அதின் விவேகத்தையும் போக்கடிக்கின்ற) நாசமான பாசத்தை ஒழிக்கப்பார்.

(அ-கை.) ஞானவிரோதிகளுக்குள் இதுதான் பிரதானமென்கிறார்.

ஐந்ரீ யாணிவராண ஸாஹு ரிந்ரீ யெஹஸ்வராஜீநம்|

ஜநஸஸுவராஸாஹி ரெ ஸாஹெஹ்வரா தஸூஸஃ||சஉ||

(சஉ) இந்திரியங்கள் விஷயத்தைத் தேடப்படுக்கால், ஆத்மாவின் விஷயத்தில் ஞானம் பிறவாதாகையாலே ஞானவிரோதிகளில் முக்கியம் இந்திரியங்கள்: அவை அடங்கினாலும் மனது விஷயத்தைத் தேடுமாகில் அந்த ஞானம் உண்டாகமாட்டாதாகையாலே அவற்றிலும் மனது முக்கியம்: அம்மனது அடங்கினாலும் புத்தியானது, விபீதமாகண்ணத்தொடங்குமாகில் அது உண்டாகமாட்டாதாகையால் அதிலும் புத்தி முக்கியமாம்: இவையெல்லாம் அடங்கினாலும் (வாஸனையாலுண்டான இச்சையென்கிற) காமம்இருந்தாகில், அதுவே அவ்விந்திரியம் முதலானவைகளைத் தன்வசமாக்கி ஞானமுண்டாகாதபடி செய்துவிடும். ஆகையா லிதுவே யெல்லாவற்றிலும்சீரியது.

ஹவ ஜஃஹெஹ்வரா ஜஃபா ஸஃஸஹ ஸா தாநா தநா|

ஜஹிஸத்ரஃஜஹாவாஹா காஜிரஹ்வாநா ஸாஸாடி||ச௩||

(ச௩) ஓ மஹாபாகுவே! ஞானவிரோதிகளுக்குள் புத்தியைக்காட்டிலும் காமமானது மேலானதென்றேர்ந்து அந்த புத்தியைக்கொண்டு மனதைக் கருமயோகத்தில் நிறுத்தி, காமமென்னும் இக்கொடும்பகையை வெல்லப்பார்.

ஸ்ரீபகவதர்மாநாஜவிரசித ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யத்தில்,

மூன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம:

நான்காவது அத்தியாயம்

அவதாரிகை,

மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் பிரகிருதியோடு கலசிய புருஷனுக்கு, மோக்ஷாபிலாஷையுண்டானாலும் உடனே ஞானயோகத்தில் இழியப்போகாத தாகையாலே கருமயோகமே செய்யத்தக்கதென்றும், ஞானயோகத்தில் ஆதி காரமுள்ளவனுக்கும் (நான் செய்யவில்லையென்கிற வெண்ணத்துடனே) கருமயோகம் செய்வதே மேலானதென்றும்; அதில் வீசேஷமாய்ஞானாதுஷ்ட டாநங்களால் பிரஸித்தனுக்கோ மிகுதியும் அதுவே செய்யத்தக்கதென்றும் தகுந்த காரணத்தோடு அருளிச்செய்து, நான்காவதில் - கருமயோகமானது லோகரக்ஷணத்துக்காக இந்த மந்வந்தரத்தின் ஆதியிலே தம்மால் அருளிச்செய்யப்பட்டமையால் கருமத்தை அவசியம் செய்யவேண்டுமென்று திடப்படுத்தி; இந்த கருமயோகமும் ஞானத்தை உட்கொண்டமையால் இதுவே ஞானயோகரூபந்தானென்று மருளிச்செய்து கருமயோகத்தின் ஸ்வ ரூபம், அதின் பேதம், அதில் ஞானபாகத்துக்குப் பிராதானம், இவைகளை யெல்லாம் அருளிச்செய்கிறார். * பிரஸங்கமாய் எம்பெருமானுடைய அவதாரஹஸ்யமும் சொல்லப்படுகிறது.

ஸ்ரீஹவாநுவாஹ || ஐஃவிவஸ்யுதெயொமொ ப்ரோகூவாந ஹிவ்யுய்யு| விவஸ்யாநுநிவெப்ராஹ ஃநுரிஷ்டாகவெஸ்யு||௧||

வனவ்வரபூரோபூரூ ஃநுராஜஷ்டுயொவிஷு|

ஸகாவெநெஹிஹதா யொமொநஷ்டுபவரஹ||௨||

ஸனவாயியோதெடி யொமொப்ரோகூபூராதநு|

ஹகூவாரிஸெவாவெதி ரஹஸ்யுஹெதது||௩||

(௧-௨-௩) அர்ச்சுந! இப்பொழுது நம்மால் சொல்லப்பட்ட இந்த யோகமானது கேவலம் உன்னை யுத்தத்தில் புகுவிடுவதற்காகச் சொன்னதாக நினையாதே கொள். மந்வந்தரத்தின் ஆதியில், ஸகலலோகமுங் கடைத்தேறு நிமித்தம் மோக்ஷஸாதநமாக இதை நாம் விவஸ்வானுக்குச் சொன்னோம்; அவர் மதுவுக்கும் அவர் இக்ஷ்வாகுவுக்கும் சொல்ல இப்படி பரம்பரையாய் வந்தது; இதை ராஜருஷிகளெல்லா மறிவார்கள். கேட்பவரின புத்திக்குறைவினால் வெகுகாலத்துக்குமுன் இது நஷ்டப்பிராயமாய்விட்டது. அதையே இப்பொழுது சிறிதும் பிசகாதபடி, (நமக்குத் தோழனாய் நமமிடத்தில் மிகுதியும் பக்தியுடன் நம்மையே சரணாகப்பற்றிய) உனக்கு விஸ்தா

* பிரஸங்கமாவது - ஒன்றினமீதொன்றாய் வரும் பேச்சு.

ரமாகச்சொன்னோம். இது, வேதாந்த ரஹஸ்ய ஞானமாயை நம்மால்
லது மற்றொருவராலும் சொல்லுந் திறத்ததன்று.

(அ-கை.) இதனிடையில் எம்பெருமானுடைய அவதாரத்தின் உண்மையை அறிவதற்காக அர்ச்சுனன் பிரசிடம் பண்ணுகிறான்.

சுஜ-ஓ நஉவாது||சுவாஸு வதெதாஜந வாஃஜநவிவஸு தஃ |

சுமவெதகிஜாநீயாஃ சுவாஃஜநவெபுரகுவாநிதி||சு||

(ச) கிருஷ்ண! காலஸங்கியைப்பார்த்தால் அடியேன் பிறந்த (ஸம) காலத்தில்தான் தேவரீரும் அவதரித்ததாகத் தெரிகிறது; விவஸ்வானுடைய பிறப்போ இருபத்தெட்டு சதுர்யுகமானதாகத் தெரிகிறது; இப்படியிருக்க, ஆதியில் விவஸ்வானுக்குத் தேவரீர் அருளிச்செய்ததாகச் சொன்னால் அதை யெங்ஙனம் நம்புவது? [மஹான்கள் ஜந்மாந்தரவிருத்தாந்தம் அறிந்து சொல்லக்கூடாமையாலும், கண்ணன் மஹானென்றும் ஸர்வேசுவரனென்றும் அர்ச்சுனனுக்குத்தெரியுமாயினாலும்] கண்ணன் வார்த்தையில் விரோதமில்லையென்று தெரிந்திருக்கச்செய்தே, அர்ச்சுனன் தெரியாதவன் போல் கேட்பதைப்பார்த்தால் (நிகிலஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந்ராய் ஸார்வஜ்ஞ ஸத்தியஸங்கல்பாதிகளுடையனான) பரமபுருஷனுக்கு, (க்ருமாதீனரான தேவமனுஷியாளோடொத்திருக்கு) மிந்த ஜந்மம் என்ன இந்திரஜாலம்போல் மாயமா? இல்லையென்று ஸத்யமா? ஸத்யமானால் ஜந்மத்தின் பிரகாரமென்ன? திருமேனி என்ன ஸ்வரூபம்? எப்பொழுது ஜந்மம்? எதற்காக வெடுத்ததென்கிற சங்கையைப் பரிஹரிப்பதற்காகக் கேட்டதாய்த் தெரியவருகிறது.]

(அ-கை.) இப்படி வினவிய அர்ச்சுனனைப்பார்த்து கண்ணன் அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்ரீ-ஹவாநுவாது || ஸஹுநிரெவஞ்சீதாநி ஜநாநிதவ
வாஜ-ஓந| தாநுஹுவெஹவ-ஃ||

(ஐ) அர்ச்சுன! எனக்கும் பல ஜந்மங்கள் கழிந்தன, உனக்கு மப்படியே; ஆனால் அவை யாவும் எனக்குத்தெரியும் உனக்குத் தெரியாது. [இங்கெ உனக்கும் என்று அர்ச்சுனன் ஜந்மத்தைத் திருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகையாலே எம்பெருமானுடைய அவதாரம் ஸத்யமென்றதாயிற்று.]

(அ-கை.) அவதாரத்தின்படியும், திருமேனியின் உண்மையும், திருவவதாரத்துக்குக் காரணமும் அருளிச்செய்கிறார்.

சுஜெவிஸநவய்யாதா ஹதாநாஜீஸுரொவிஸநு|

புகுதிஸுராயிஷாய ஸு வாரிதாஜாயயா||சு||

ஈ அர்ச்சுனன் வாஸுஹவராயாஜதாஜியாக மேலே சொல்லப்போகிறபடியாலும், க்ருஷ்ணவஹ்நொகாநாஸுததி: இத்தியாக பீஷ்மாதிகள் ராஜக்யயாகாதிகளில் சொல்லக்கேட்டாகையாலும் தெரியும்.

(சு) பிறப்பில்லாமை, அழிவில்லாமை, ஸர்வேசுவரத்வமென்கிற பரமேசுவரன் தன்மைகளிலொன்றும் விடாமல் * ஸ்வஸ்வரூபத்துடனே என இச்சையினால் அவதரிக்கிறேன்; அதாவது - ஸமஸ்தகல்யாண குணம்மகனாயிருக்கையாகிற ஸாவேசுவர ஸ்வபாவத்தைவிடாமல் என எட்டருடத்தையே என் ஸங்கல்பத்தால் தேவாதிருபமாகச்செய்துக்கொண்டு அவதரிக்கிறேனென்றபடி. இவர்த்தம் (சுஜாயஜோநொவஹுயாவீஜாயகெ) என்று சுருதியும் சொல்வதற்கு.

[இப்படி அர்த்தம் சொல்லாதபோது வஹுநிநெஷு¹ தீதாநி ஜநாநி தவவாஜ-உ-ந | தாநு²ஹம் வெஷுவ-புரணிததா³தாந-ஸுஜா⁴ஜி⁵ஹ⁶ || ஜநக⁷பு⁸வெஷி⁹பு¹⁰ரெவ-பொ வெதி¹¹த¹²த¹³த¹⁴த¹⁵ என்கிற முன்பின்னோடு விரோதிக்கும்.] ஜாயாவய-ந-ஜாந- என்று நிகண்டுக்காரர் சொல்லியபடி, மூலத்தில் ஜாயா சப்தம் ஸங்கல்பரூபமான ஞாநபரம். ஜாயயாவஸத¹⁶த¹⁷வெதி¹⁸பு¹⁹ரணிநா²⁰ஹ²¹ஸ-ஹாஸ-ஹ²² என்று முன்னோர்களும் மாயாசப்தத்தாலே ஞாநத்தைச்சொன்னார்கள். அப்படியே பி²³கருதியென்பது இங்கே ஸ்வபாவபரம்.

(அ-கை.) அவதாரகாலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

யஜாயஜாஹியபு²⁴ஸு²⁵ மூ²⁶நிஹ²⁷வதிஹா²⁸த |

ஈ²⁹ஹ³⁰பு³¹ஸாநபி³²பு³³ஸு³⁴ ததா³⁵தாந-ஸுஜா³⁶ஜி³⁷ஹ³⁸ || ௭ ||

(௭) நாம் அவதரிப்பதற்கு ஒருகால நியமமில்லை; வேதத்திற் சொன்ன வருண ஆசிரம ஆசாரங்களுக்கு வாட்டமுண்டாய் எப்பொழுதெப்பொழுது அதர்மத்துக்குக் கிளர்ச்சியுண்டாகுமோ, அப்பொழுதப்பொழுது முற்கூறியபடியே நாம் அவதரிக்கிறோம்.

பரி³⁹தூ⁴⁰ணாயஸாய⁴¹உ⁴²நா⁴³ வி⁴⁴நா⁴⁵ஸாய⁴⁶வ⁴⁷ஹ⁴⁸ஹ⁴⁹தா⁵⁰ ||

யபு⁵¹ஸ-ஸா⁵²வ⁵³நா⁵⁴ய⁵⁵பா⁵⁶ய ஸ⁵⁷ஜி⁵⁸வா⁵⁹பி⁶⁰ய-மெ⁶¹ய-மெ⁶² || ௮ ||

(௮) அவதரிப்பதற்குப் பிரயோஜனம் அருளிச் செய்கிறார். ஸாதுக்களை ரக்ஷிக்கவும், துஷ்கர்மாக்களை நாசம்செய்யவும், தருமத்தை ஸ்தாபிக்கவும் யுகந்தோறும் அவதரிக்கிறேன் [என்று சப்தார்த்தம்.]

ஸாதுக்களாவார் கீழ்ச்சொன்ன லக்ஷணமுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவசிகாமணிகள்: அவர்கள் நம்மை ஆறு மிக்கப்பிரவர்த்திதது, (நமது நாம கர்ம ஸ்வரூபங்கள் வாக்குக்கும் மனதுக்கு மெட்டாமையாலே நம்மைக்கண்டாலல்லது தமக்கு ஆத்மயாத்தா நடவாமல், ஒருகூணத்தை ஆயிரங்கற்பமாக நினைத்

* ஸ்வஸ்வரூபமோசுபி⁶³த⁶⁴பு⁶⁵வண-பு⁶⁶ஷே⁶⁷ஸு⁶⁸பு⁶⁹ரஸா⁷⁰சு || கூ⁷¹ய⁷²ஹ⁷³ஜி⁷⁴ஸு⁷⁵பு⁷⁶ராகெ || ய⁷⁷வ⁷⁸நெ⁷⁹ஷா⁸⁰னா⁸¹ர⁸²பி⁸³த⁸⁴ஹி⁸⁵ர⁸⁶ண⁸⁷ய⁸⁸பு⁸⁹ஸ-ஸ⁹⁰ஷ⁹¹ || த⁹²ஸி⁹³ந⁹⁴ய⁹⁵-வா⁹⁶ஸ-ஷா⁹⁷பி⁹⁸நா⁹⁹பி¹⁰⁰ய¹⁰¹ சு¹⁰²பி¹⁰³த¹⁰⁴ஹி¹⁰⁵ர¹⁰⁶ண¹⁰⁷ய¹⁰⁸ || ஸ¹⁰⁹வெ¹¹⁰பு¹¹¹நி¹¹²நெ¹¹³ஷா¹¹⁴ஜி¹¹⁵ரெ¹¹⁶வி¹¹⁷பு¹¹⁸த¹¹⁹பு¹²⁰ஸ-ஸ¹²¹ஷா¹²²பி¹²³ || ஹா¹²⁴ர¹²⁵ப¹²⁶வ¹²⁷ஹ¹²⁸த¹²⁹பு¹³⁰ஸ¹³¹ஹ¹³²சு¹³³கா¹³⁴ஸ¹³⁵சு¹³⁶தா¹³⁷ || ஸ¹³⁸வ¹³⁹பு¹⁴⁰க¹⁴¹பு¹⁴²ஸ¹⁴³வ¹⁴⁴பு¹⁴⁵த¹⁴⁶ந¹⁴⁷ஸ¹⁴⁸வ¹⁴⁹பு¹⁵⁰ர¹⁵¹ஸ¹⁵² || ஹா¹⁵³ர¹⁵⁴ஜ¹⁵⁵த¹⁵⁶வா¹⁵⁷ஸ¹⁵⁸ || என்று சுருதியில் பிரஸித்தம்.

* தலையிடுவாரிஜா நனியொநிழ். புத்திமாண்களுக்குள் சிறந்தவர்களே அவனுடைய ஜம்பப்பிரகாரத்தை அறிகின்றார்களென்றதும்.

நம்மை ஆறா யிக்கவேண்டு மென்கிற அபேகைக்கு யுள்ளவர்களை எம் கேவலம் தேவ மனதுவாதி ரூபமாய் மாத்திரம் அவதரித்துப் பரிபாலிக்க றோமில்லை. பின்னை நம்மை அடையக்கோரி எவர்கள் எந்தப்பிரகாரம் தம் அபேகைக்குத்தக்கப்படி நமமைநினைத்து ஆறா யிக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு அவரிஷ்டப்படி நம் சரிசரம் கொடுக்கிறோம். இவ்விஷயத்தில் அதிகமாய்ச் சொல்லுவதென்ன? ஸகலமனதுவாகளும் நம்மை அதுஸரிக்கவேண்டுமென் றே விரும்பியவாகளாய், யோகிகளுடைய வாக்குக்கும் மனதுக்கு மெட்டா த நமது ஸ்வபாவமெல்லாவற்றையும் தமது கண் முதலிய கரணங்களாலே தாம் அபேகை தீதப்படுமெல்லாம் அநுபவித்து மீண்டும் நம்மைத் தொடர்ந்து நாமிட்ட வழக்காயிருக்கிறார்கள்.

(அ-கை.) இப்படி பிரஸங்கமாய்ச் சொல்லிவந்த விஷயத்தை முடித்து, பிரகிருதம் கருமயோகத்துக்கே ஞானாகாரமுண்டென்று அருளிச்செய்ததற்காக, அப்படிப்பட்ட கர்மயோகாதிகாரி கிடைப்பது ஆரிதென்கிறார்.

காஜி, திருக்கழுங்காண்டிபிம் யஜ்ஞைஹ்நெவதா?

கூறிவந்த ஹரிஜா நம்மெல்லோருக்கெ ஸிபிஹுவ திகழுகா||கஉ||

(கஉ) கர்மஸித்தியை அபேக்ஷித்து இந்த தேவதைகளை மாத்திரம் ஆரதிக்கிறார்கள்; காரணம்:—* மறுஷ்யலோகத்தில் உடனே கருமஸித்தியுண்டாகிறது. [என்று சப்தார்த்தம்.] இதற்கு பாவியம்:—

லௌகிக புருஷர்கள் யாவருமே அநாதிகாலமாய்த்தொடர்ந்த பாவங்கள் தொலையாமையாலே விவேகமற்றவாகளாய் தங்களுக்கு உடனே பலம் கிடைக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு, மோகக்ஷவிரோதியான புத்திரன் பசு அன்னம்முதலிய பலன்களுக்காக ஸகல கர்மங்களையும் இந்திராதிதேவதைகளின் ஆராதனார்த்தமாகமாத்திரஞ் செய்கிறார்கள். அதுவேயல்லது ஒரு வன்கிலும் ஸம்ஸாரத்தை வெறுத்து மோகக்ஷகாமரூப முன் சொன்ன கரும யோகத்தைப் பலத்தில் அபேகையின்றி, (இந்திராதிதேவதைகளுக்கு ஆதமாவரய ஸகல யக்ஞங்களுக்கும் போக்தாவான்) நமக்கு ஆராதனமாகச் செய்பவனில்லை.

(அ-கை.) கீழ்ச்சொன்ன கர்மயோகத்தை ஆரம்பிக்கவொட்டாமல் தடைசெய்கிற பாபம் நசிக்கும் வழி அருளிச்செய்கிறார்.

உரதுவடுண்குண்டியாஸ்துஷ்டம் முணகடுவிவாமஸு:

தஸு)கத-ராரவிஜாம் விஜ)கத-ராரவ)ய்யு||கந||

(கரு) குணகார்ப்பங்களின் பிரிவின்படி என்னால் நான்கு வாரணம் சிறுவந்தி
க்கப்பட்டது; நான் அதற்குக் கர்த்தாவாயிருக்கச் செய்தேயும் கர்த்தாவல்லே
என்று நிர்விகாரனை யெண்ணையறி [என்று சப்தார்த்தம்.] பாவியம்:—

* 'மதுவ்யலோகசப்தம் ஸ்வரக்கா திக்ஷாயங் காட்டக்கடவது.

நான்குவர்ணங்களுடன்கூடிப் பிரம்மாத்மிதம் பரம்பரையந்தமான ஸகல லோகமும், ஸத்வம் முதலிய குணங்களின் பிரிவுக்குத் தக்கபடியும், அதுக்கேற்ற சமம் முதலிய கருமங்களின் பிரிவுக்குத் தக்கபடியும் பிரித்து என்னால் * ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது. என்னாலேயே ரக்ஷிக்கப்படுகிறது. என்னாலேயே ஸம்ஹரிக்கப்படுகிறது. இப்படி விசித்திரமான இந்த ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றிற்கு நான் கர்த்தாவாயிருந்தாலும் கர்த்தாவல்லேனென்றதுமறி. [இந்த அம்சம் மேல் சுலோகத்தில் விவரிக்கப்படும்.]

(அ-கை.) எப்படியென்றால் அருளிச்செய்கிறார்.

நதிராமகேசரிணிவி ஶ்ரீ நடுகேசரிமெயெவ்வுஹா |

(கரு) என்னைக் கர்மம் ஸம்பந்திக்கமாட்டாது; எனக்குக் கர்மபலத்தில அபேகையிலலை [என்று சப்தார்த்தம்.] இதற்கு பாஷியம்:—

விசித்திரமான இந்த ஸ்ருஷ்டி முதலிய வியாபாரங்களில் நமக்கு யாதொரு ஸம்பந்தமு மில்லை; (அதாவது - தேவர்க ளென்றும் மனிதர்க ளென்றும் பலவிதமாகப் படைக்கப்பட்டுள்ள இந்த விசித்திரமெல்லாம் நம்மால் வரும்தல்ல; அர்ச்சுன! அந்தந்த ப்ராணிகளின் புண்ணியபாபங்களுக்குத் தக்கபடி உண்டாகின்றன. ஆனதுபற்றியே நாம் சிருஷ்டிகர்த்தாவாயிருக்கச் செய்தேயும் நம்மைக் கர்த்தாவல்லவென்கிறது. மேலும் சிருஷ்டிக்கப்படும் பிராணிகள், சிருஷ்டியில் தங்களுக்குக் கிடைத்த சரீரம் முதலியவைகளைக் கொண்டு, (பலாபேகைக்கு ஹேதுவான தம் கர்மத்துக்குத் தக்கபடி) நமது சிருஷ்டியிலகப்பட்ட போக்யபதார்த்தங்களை அதுபவிக்கிறபடியால், சிருஷ்டிமுதலிய வியாபாரங்களாலுண்டாகும் பலத்திலபேகையும் அவர்களுக்கேயல்லது நமக்கில்லை. [இப்படியே 0 ஸுத்திரகாரரும் சொன்னார். ஸ்ரீ பராசரபகவானும் அப்படியே.]

உதிதிராமயோனிஜாநாதிராமகேசரிநடுகேசரிமெயெவ்வுஹா ||

(கசு) இவ்வாறு சிருஷ்டிமுதலிய வியாபாரங்களுக்கு நாம் கர்த்தாவாயிருக்கச் செய்தேயும் கர்த்தாவல்லோமென்பதையும், அப்படியே சிருஷ்டி

* ஸ்ருஷ்டியென்றது - ரக்ஷணதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம்.

0 ஸுதி || வெவ்வுஶ்ரீநெ நவ்யுநெந்நவலாவெக்ஷக்ஷாஸு என்று.

§ நிதிதூதாநிதிநெவ்வுஶ்ரீநாநாமகேசரிணி | ஶ்ரீயாநகாரணீஹதாயதொவெவ்வுஶ்ரீஸக்ய: || நிதிதூதாநிதிநெவ்வுஶ்ரீநாநாநிதிநிதிநெவ்வுஶ்ரீநீயதெதவதாநெவ்வுஶ்ரீஸக்யாவஸுவஸுதா || சிருஷ்டிக்கப்படுகிற ஜீவர்களின் சிருஷ்டிக்கு மாத்திரம் இந்த பரமபுருஷன் நிமித்தமேதவிர தேவாதிருபமான விசித்திரத்துக்கெல்லாம் சிருஷ்டிக்கப்படும் ஜீவர்களின் பிராசீந கருமசக்திதான் பிரதானகாரணம்; ஆகையால் இந்தஜீவராசியானது நிமித்தத்துக்குமாத்திரம் எம்பெருமானை அபேகித்துத் தனது பிராசீந கர்மவாஸனையின்படி தேவாதிபேதத்தையடைகிறதென்று பொருள்.

0 விக்ரமாவது-வெவ்வேறுவிதமான காமம்; அதாவது - நித்யமென்றும் நைமித்திகமென்றும் காம்யமென்றும் சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட காமங்களும்; அதற்கு வேண்டுந் திரவியத்தை ஸம்பாதித்தல் முதலிய கர்மங்களும், † அகர்மாவது - ஞானம்.

பு இவன் செய்யுங் காமங்களைமெல்லாம் ஞாநருபமாக நினைப்பதற்கு ஜிக்ஷுபமுண்டோ?

(அ-கை.) இதையே விவரிக்கிறார்.

தக்ஷாகுபிஷ்வஸாஸுதம் நிதக்ஷுதொநிராஸ்யஃ|

கபிஷ்ணுவிபுபுதொவி நெநவகிணிதூரொதிஸஃ||௨௦||

(௨௦) கர்மபலத்தில் பற்றை ஒழித்து, நிதயமான தன் ஆத்மாவில் தானே திருப்தியடைந்தவனாய் (அசாசுவதமானப் பிரகிருதியில் “இது ஆதாரமென்கிற” நினைவைவையாமல் எவன் கர்மஞ்செய்கிறானோ, அவன் காமத்தைச் சிரத்தையுடன்செய்ய விழிந்தானாகிலும் சிறிதுங் கர்மஞ்செய்தவனாகச் சொல்லப்படான். [என்றால் - கர்மமென்கிற வியாஜத்தாலே ஞாநத்தையே செய்கிறானென்று பொருள்.]

(அ-கை.) மறுபடியும் கர்மத்துக்கு ஞாநருபத்வமுண்டென்பதையே தெளிவிக்கிறார்.

நிராஸீரூதவிதூதூ தக்ஷஸவபுஸரிமுஹஃ|

ஸாஸீரூன்கெவமுகபிஷ்ணுவபுநூபொதிகிவிஷஸு||௨௧||

(௨௧) பலத்தில் அபேகையிலலாமல் சித்தத்தையும் மனதையுமடக்கி ஆத்மா ஒன்றையே நம்பியவனாய் பிரகிருதியிலும் அதைச்சேர்ந்த வஸ்துக்களிலும் எனதென்கிற அபிமானத்தை ஒழித்தவன், வாழ்நாளுள்ளளவும் கேவலம் சரீரஸம்பந்தமான கர்மத்தையே செய்துவந்தபோதிலும் அதனால் கர்மபலமான ஸம்ஸாரத்தை ஒருக்காலும் அடையமாட்டான், [ஞானநிஷ்டையில் இழியாமல் இவ்வித கர்மநிஷ்டையிலிருந்தபடியே ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை யடைகிறானென்று பொருள்.]

யஜுஹாவாஹஸனூஷொபுஃபிராதீதொவிதூதூஃ|

ஸகிஷிபாவஸிபிளவ க்ஷுக்ஷாவிநநிஸ்யுதெ||௨௨||

(௨௨) புருஷன் தன்சரீரத்தைத் தரிப்பதற்கு உபயோகமாய் ஏதேனும் சிறிது தானாகவே நேர்ந்ததாகில் அவற்றைப்பெற்று திருப்தியடைந்து ஸாதநம் முடிகிறவரையில் நேரிடும் சீதம் உஷ்ணம்முதலியவைகளைப் பொறுத்து, அப்படி நேரிடுகின்ற அநிஷ்டங்களுக்கெல்லாம் காரணம் தன்னுடைய பாவமென்கிற வெண்ணத்தினால் பிறரிடத்தில் மாச்சரியங்கொள்ளாமல், யுத்தமுதலிய கர்மங்களில் ஜயம்முதலிய வித்தி உண்டானாலும் உண்டாகாவிட்டாலும் அதில் மனந்தாமாமலிருந்தானாகில், அவன் ஞானநிஷ்டையின்றி கேவலம் கர்மத்தையே செய்துவந்தபோதிலும் அதினால் ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுப்படமாட்டான்.

மதஸஜஸூபுக்ஷஸூ ஜாநாவஸூதவெதஸஃ|

யஜாயாஹாதிகபிஷ்ணுஸகிஷிபுவிஸ்யுதெ||௨௩||

* ப்ரம்மத்துக்கு ஆத்மா சரீரமாயிருப்பதுபற்றி அதை ப்ரம்மமென்கிறது.

(உரு) பின்னும் சிலர் செவிமுதலான இந்திரியங்களைப் புறம்போக வொட்டாமல் தகைவதில் முயற்செய்கிறார்கள்.

ஸஹாஜீந்ரிஷ்யாநநெநு ஹ்ரியாந்ரிஷ-ஜ-ஹ்ரிதி||உ௬||

(உ௬) மற்றும் சிலர் இந்திரியங்களைச் சப்தாத்விஷயங்களில் மண்ட வொட்டாமற் தகைக்கிறார்கள்.

ஸவ-பூண்ஜீ-யகஜேணி பூ-ணகஜே-பூணிவாவரெ|

சூ-தஸ-யரெயொமாநா ஜ-ஹ்ரிதிஜாநஜீவி-தெ||உ௭||

(உ௭) ஞாந்தால் ஜ்வலிப்பதாய் மனதை அடக்குவதான யோகமென்னும் அக்நியில், இந்திரிய வியாபாரங்களையும் பிராணவியாபாரங்களையும் சிலர் ஹோமஞ்செய்கிறார்கள். [அதாவது மனதை இந்திரியங்களோடும் பிராணனோடும் சேரவொட்டாமல் தகைவதில் முயல்கின்றார்களென்று பொருள்.]

ஐ-வ்ய-யஜாஸவொய்யஜா யொமயஜாஸவாவரெ|

வ்யா-ய-யஜாநயஜாஸ-ய-தயஸ-ஸி-தவ-தா||உ௮||

(உ௮) விடாமுயற்சி செய்பவரும் த்ருடஸங்கல்பமுள்ளவருமான சில கர்மயோகிகள் நியாயமாய் ஸம்பாதித்த திரவியத்தைக்கொண்டு தேவதாட்சம் செய்வதிலும், சிலர் தாநஞ்செய்வதிலும், சிலர் யாகஞ்செய்வதிலும், சிலர் ஹோமஞ்செய்வதிலுமாக யத்தநம் செய்கிறார்கள். இந்நால்வகையோருக்கும் திரவிய யக்குஞ்செய்பவர்களென்று பெயர்; சிலர் கிருச்சிரம் சாந்திராயணம் உபவாஸம் முதலிய தபோயக்கும் செய்கிறார்கள்; பின்னுஞ் சிலர் புண்ணியதீர்த்த ஸ்நாநமும் புண்யக்ஷேத்ரவாஸமுஞ் செய்கிறார்கள்; சிலர் வேதாப்யாஸத்தில் நிஷ்டராயிருக்கிறார்கள்; சிலர் அதின் அர்த்தஞ்நாத்தில் ஊக்கமாயிருக்கிறார்கள்.

சுவாநெஜ-ஹ்ரிதிபூ-ண-பூ-ணை-வா-நஹ்யாவரெ|

பூ-ணாவாநம-தீ-ர-பூ-ணாயா-விராயணா||உ௯||

சவரெநியதாஹாரா-பூ-ணாநுபூ-ணைஷ-ஜ-ஹ்ரிதி|

(உ௯-உ௯) பிராணயாமஞ்செய்வதில் சிலர் நிஷ்டைபண்ணுகிறார்கள். இவர்கள் பூரகொன்றும் டோசகொன்றும் கும்பகொன்றும் மூவர். அபாநத்தில் பிராணனை ஹோமஞ்செய்யுமவர் பூரகர். பிராணனில் அபாநத்தை ஹோமம் செய்பவர் டோசகர்: அவ்விரண்டையும் செல்லவொட்டாமல் தடுத்துப் பிராணனைப் பிராணனில்தானே அடக்குமவர்கள் கும்பகர்: ஆகிய இம்மூவரும் ஆகாரநியமத்தோடு கூடியவர்கள்.

ஸவெ-பூ-வெ-தயஜ-வி-ஷா-யஜ-கூ-வி-தகஷ-ஷா||௩௦||

யஜ-ஸி-ஷா-த-ல-ஜா-யா-தி-ஸ-ஹ்ரிதி-ஸ-நா-த-நு|

(௩௦-௩௦) (திரவ்ய யக்கும்முதல் பிராணயாமம் வரையிலுள்ள கீழ்ச்சொன்ன கர்மயோகங்களின் உட்பிரிவுகளில் தங்கள் தங்களுக்கிஷ்ட

மானவைகளை அதுஷ்டிக்கின்ற இவர்களயாவரும் (ஸஹயஜெஷ்டபூஜா ஸுபூஜா) என்று கீழேசொல்லப்பட்ட) மஹாயக்ஞம் முதலான யக்ஞங்களை யதுஷ்டிப்பவர்கள். ஆனதுபற்றியே இவர்கள் ஸகல பாபங்களை யு மொழித்தவர்களாய் யக்ஞசேஷமான அமிருதத்தால் சரீரத்தைக் காப்பாற்றிவந்து சாக்ஷதமான ப்ரம்மத்தை அடைகிறார்கள். [யக்ஞசேஷத்துக்கு அமிருதமென்றுபெயர்.]

நாயவொகொவூ ட்யஜ ஸு டு கூதொந டுக்ஸாஸுதூ||௩௧||

(௩௧) கீழ்ச்சொன்னவர்களைப்போல் மஹாயக்ஞம் முதலிய நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள் செய்யாதவனுக்கு இந்த லோகமே கிடைக்கமாட்டாது. அதாவது இந்த லோகஸம்பந்தமான அரம் பொருள் இன்பம் என்கிற மூன்று புருஷார்த்தங்களுங் கிடைக்கமாட்டா. அப்பங்களான இவையே கிடையாவிட்டால் *மோக்ஷமென்னும் கனமான புருஷார்த்தமெங்ஙனங் கிடைக்கும்?

வனவஃஸஹுவியாயஜா விததாஸுஹுணொஃ||௩௨||

கூடுஜாநிஜிதாநுஸவூ நவஃஜாஸ்வாவிரோக்ஷ||௩௨||

(௩௨) ஆக விப்படி ஆத்மப்ராப்திக்கு ஸாதகமான கர்மயோகங்கள் பலவாயிருக்கின்றன. இவைகளெல்லாம் தினந்தோறும் அதுஷ்டிக்கவேண்டியதான (நித்யநைமித்திக) கர்மங்களைச் செய்வதால் ஸித்திக்குமவைகள். இவைகளைக் கீழ்ச்சொல்லியபடி யதுஷ்டித்தாயாகில் மோக்ஷத்தையடைவாய்.

(அ-கை.) கர்மம் ஞானத்தை யுட்கொண்டிருக்கையாலே அதுவே ஞானரூபமாகிறதென்றாரன்றோ கீழ்? (ஞானத்தை யுட்கொண்ட) அக்கர்மத்தில் ஞானம்சந்தான் பிரதானமென்கிறாநின்று.

ஸூயாநுஷ்டயஜாஃ ஜாநயஜஃ||௩௩||

ஸவஃகூடாவிவஃபாயு ஜாநவரிஸிவா||௩௩||

(௩௩) சத்துருக்களை அழிக்கவல்லனாகிய. ஓ அர்ச்சுந! கர்மம் * (திரவியத்தாலும் ஞானத்தாலும் ஸாதிக்கவேண்டுகையால் இரண்டம்சமாயன்றோ இருக்கிறது?) அதில் திரவியமயமான அம்சத்தைக்காட்டிலும் ஞானமயமான அம்சந்தான் சிறந்தது. ஏனெனில் - ஸகல கர்மங்களும் மற்றவையும் முடிவில் ஞானத்தைக்கொண்டல்லவோ முடிகின்றன. [அதாவது - எந்த ஸாதநத்தை யதுஷ்டித்தும் பெறவேண்டியது ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம். அது கர்மஞ் செய்யத்தொடங்கின நான்முதல் அப்பியஸிக்கப்பட்டுவந்து சடைசியில் அதுவே ஸாக்ஷாத்காரஞானமாய் பழுக்கிறது; இப்படியான பின்பு கர்மத்தில் திரவியம்சத்தைப்பார்க்க ஞானாமிசம் சிறந்ததென்னக்குறையில்லையிதே.]

தஜிஜிபுணிவாதெந வரிபுநுநஸவயா||

உவஃஷுக்ஷிதஜாநம் ஜாநிநஸுக்ஷரி||௩௪||

* திரவியமென்றால் - தட்டுமுட்டு முதலிய வெல்லாப்பொருளுக்கும் பெயர்.

(௯௪) அர்ச்சுந! நீ கர்மயோகத்தைச் செய்ய விழிந்து அப்பொழுதை க்கப்பொழுது * ஞானிகளிடஞ்சென்று, அவர்களைத் தண்டன் ஸமர்ப்பித்து அவர்களுக்குத் தருந்த பணிவிடைசெய்து உன் உள்ளத்தின் பரிபாகத்துக்கு தத்தக்கபடி நாம் சொன்ன † ஆத்மஞானத்தை அவர்களிடங் கேட்பாயாகில், அவர்கள் (ஞானந் தெரியவேண்டுமென்று பலகாலும் பல்படியுங் கேட்கின்ற) உன் நினைவறிந்து உனக்கு அந்த ஞானத்தைத் தெளிவாயுபதேசிப்பார்கள்.

(அ-கை.) ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியே பார்க்கின்ற ஸாக்ஷாத் கார ஞானத்தின் லக்ஷணம் இத்தன்மையதென்கிறார்.

யஜிஜாக்ஷாநவாநநெபாஹ ரெவ்யாஸ்ய லிவாஜாவ|

யெநஹுதாநபுஸெஷெண டுக்ஷுஸ்யுதநபுஸ்யாயி||௯௫||

(௯௫) ஓ பாண்டவ! அந்த ஆத்மஞானத்தை யறிந்தாயாகில் மறுபடியும் இப்படி மோகத்தை அடையமாட்டாய். [அதாவது - தேஹமே ஆத்மாவென்று பிரமித்தல், அத்தால் எனதென்கிற மமதை கொள்ளுதல் முதலியவைகளுக்குக் காரணமான மோஹத்தை அடையமாட்டாய்.] மேலும் அதனால் தேவொன்றும் மனிதொன்றும் இன்னு மிப்படி பலவிதமாயுள்ள ஸகலப் பிராணிகளையும் உன் ஆத்மாவிலேயே பார்ப்பாய். [அதாவது - ஷீஸ்தாலீபுலாக நியாயமாய் ஸகலப் பிராணிகளும் நம்மைப்போலவேதான் பிரகிருதிக்குப் புறம்பாய் ஞானமே ஸ்வரூபமாய் ¶ ஒஹோமாதிரியா மிருக்குமென்றறிவாய்] அநந்தரம் நம்மிடத்திலும் அப்படியே பார்ப்பாய். [அதாவது - அப்படி உன்னைப்போ லிருப்பதாக நீ யறிந்த அவ்வாத்மாக்களெல்லாம் ஸர்வேசுவரான என்னைப்போலவு மிருப்பதாகவும் § அறிவாய்.]

[ஆக இதனால் பிரகிருதிக்குப் புறம்பான ஆத்மஸ்வரூபமானது ஒன்றைப்போ லொன்றாயிருப்பதுந்தவிர ஸர்வேசுவரனுக்கு ஸமமாகவு மிருக்குமென்றதாயிற்று.]

* இங்கே ஞானிகளாவார் - ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் வித்தித்தவர்கள்.

† நாம் சொன்ன - அதாவது சுவிநாஸித-தலிவி என்பதுமுதல் வநஷாடுதலிஹிதா என்று மளவாக நாம் சொன்னவென்றபடி.

§ ஷீஸ்தாலீபுலாக நியாயமாயென்றது - ஒரு பாளை சோற்றுக்கு ஒரு சோற்றைப் பதம் பார்ப்பதுபோலென்றபடி.

¶ பிரகிருதியைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆத்மஸ்வரூப மெல்லாம் ஸமமென்கிறவிஷயம் நிஹிஷாஷாஹிஸ்யேஹ தஸ்யாடி ஹணிதெ லிதா? என்றுமேலே சொல்லுகிறார்.

§ நாமரூபக்களற்ற முத்தஸ்வரூபமான ஆத்மாவானது பரமாத்மாவோ டொத்திருக்குமென்கிறவிஷயம் ஐடிஜாநிவாஸி-தபுஜிஸ்யாயி-புஜிமதா? என்று மேலே சொல்லப்போகிறார். அப்படியே தயாவி-காநவாணுவாவெ வியாயநிராஜ்ஜநபவாஸி-ஸாஜி-வெதி-இத்யாதியாகச் சுருதிகளுஞ் சொல்லுகின்றன.

சுவியெஜஸிவாவெஹு ஸுவெஹுஹுவாவக்யதஃ|
ஸவஹுஹுநவவெஹெநவ வுஜிநஹவஹிஷஹி||௩௬||

(நக) அர்ச்சுன! நீ பாவஞ்செய்தா றெல்லாரிலும் மிக்க பாவியாயிருந்தாலும் நெடுங்காலமாய் ஸம்பாதித்த அந்த பாவக்கடலை ஆதம் ஸாக்ஷாத் காரமென்னும் ஓடத்தாலே தாண்டிவிடுவாய்.

யுடையபாண்டிஸிஜெனாமி ஹஸஸாதுருதஜுநா

ஜாநாநிஸவ-கூடுணி ஹஸஸாது-ராடுததயா||௩௭||

(௩௭) நன்றாய்ப்பற்றியெரியும் நெருப்பானது விறகுகளைச் சாம்பலாக்குவதுபோல் ஆத்மஞானமென்னும் தீயானது தொன்றுதொட்டுத் தொடர்ந்துவரும் தீவினைகளைப் பொசுக்கிச் சாம்பலாக்குகின்றது.

நவீன நவநிபுணம் வலிசூரிஹவிடிதெ

ததய்யொமஸம்ஸிஜ்ஞ காவெநாத்நிவிநிதி||௩௮||

(நா) லோகத்தில் ஆத்மாவைப்போல் பரிசுத்தமான வஸ்து ஒன்று கிடையாதன்றோ? [ஆகையால்தான் அவ்வாத்மஞானமானது ஸகல பாவங்களையும் நாசஞ்செய்கிறது.] அப்படிப்பட்ட ஞானத்தைப் பெறவேண்டுமாகில் நாம் சொன்னபடி கர்மயோகத்தை யதஷ்டித்து ஸித்திபெற்றால் அதை வருத்தமின்றி உன் ஆத்மாவில்தானே நாளடைவில் பெறுவாய்.

(அ-கை.) அதையே தெளிவாய் அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்ரீபாவாநுமஹதஜ் ரநம் ததாஸம்யதநீயஃ|

ஜாநஞ்சாவராஸாநி ஶிரொணாயிதஹதி||௩௯||

(கக) இப்படி உபதேசத்தால் ஞானத்தைப்பெற்று அந்த ஞானம் விருத்தியடையும் விஷயத்தில் மிகவும் சிரத்தையோடு கூடியவனய் ஒரோ மனதாயிருந்து, இந்திரியங்களை மற்ற விஷயங்களில் செல்லவொட்டாமல் அடக்கினால், வெகு சீக்கிரத்தில் முன் சொன்ன பரிபக்குவமான ஞானத்தையடைந்து அதனால் மேலான ஆனந்தத்தையு மடையலாகும்.

சுஜயாஸ்துதியா நம: ஸம்ஸ்யா தாவி நம: ||

நாய்வொகொலி நவரொ. நஸுவஸஸயாத நஃ||சௌ||

(சு0) இப்படி உபதேசத்தாலே ஞானத்தைப் பெறும்படிப் பெற்றாலும் அதை விருத்திசெய்வதில் முயற்சிசெய்யாமலு மிருப்பவன் மனதில் ஸமசயமுற்றவனுய்க் கெட்டுப்போகிறான். அப்படி ஸந்தேஹிப்பவனுக்கு இந்த லோகமுமில்லை, பரலோகமுமில்லை. அதாவது இவ்வுலகஸம்பந்தமான தர்மம், அர்த்தம், காமமென்கிற மூன்றும் பரலோகமான மோகநுழைந்துச் சிறிது கூடும் அடையாமற்போகிறான்.

புருஷார்த்தங்களெல்லாம் சாஸ்திரோக்தமான கர்மத்தால் வித்திக்
கவெண்டுகையாலும், அந்த கர்மம் வித்திக்கும்போது தேஹத்தைக்காட்டி

லும் வேறான ஆத்மஸ்வரூப நிச்சயம் வேண்டுகையாலும், அதில்லாதவனுக்கு ஒருபுருஷார்த்தமும் கிடைக்கமாட்டாதென்று திருவுள்ளம்.]

யொமஸநுஸுகஜிணம் ஜாநஸஹிநஸஸாயு|

சூதவஹநகஜிணாணி நிஸயுகியநஸுயசக||

(சக) இப்படி உபதேசிக்கப்பட்ட யோகத்தாலே கர்மத்தை விட்டு (அதாவது செய்யுங் கர்மத்தை ஞானாகாரமாக நினைத்து,) அப்படியே உபதேசத்தால் பெற்ற ஆத்மஞானத்தைக்கொண்டு ஸகல ஸம்சயங்களை யு மொழித்து, கேட்ட அர்த்தத்தில் திடமான மனதுடன் கூடியிருப்பவனை ஸம்ஸாரத்துக்கு வேர்முதலான பழைய கர்மங்களில் யாதொன்றுங் கட்டுப்படுத்தமாட்டாது.

தஸுராஜாநஸஜிணம் ஹுஸஸுஜாநாஸிநாநுநம்|

ஹிஹெதநஸஸாயயொமயாதிஷ்டாதிஷ்டஹாநுத||சஉ||

(சஉ) ஆகையால் அர்ச்சுந! அக்ஞானத்தால் உன் மனதிலுண்டான (ஆத்மவிஷயமான) ஸந்தேஹத்தை நாமுபதேசித்த ஆத்மஞானமென்னுங்கத்தியாலவந்து நம்மால் உபதேசிக்கப்பட்ட கர்மயோகத்தைச் செய்வாயெழுந்திரு.

ஸ்ரீபகவதராமாநுஜவிரசிட ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யத்தில்,

நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

ஐந்தாவது அத்தியாயம்

அவதாரிகை,

நான்காம் அத்தியாயத்தில் கர்மயோகத்தின் ஞானத்தன்மையும் அதன் உட்பிரிவும் அதில் ஞானபாகந்தான் பிரதானமென்பதும் சொல்லப்பட்டது. கர்மயோகம் ஞானத்தை யுட்கொண்டிருக்கையாலும், செய்வதற்கு எளிதாயிருக்கையாலும் பிரமாதத்தை உண்டுபண்ணாமையாலும், பயன் ஸித்திக்கும்பொழுது மற்றொன்றை அபேக்ஷிக்காமையாலும் ஞானயோகாதிகாரிக்குக்கூட கர்மயோகமே செய்யவடுக்குமென்கிற விஷயமோ, மூன்றாவது அத்தியாயத்தில்தானே அருளிச்செய்யப்பட்டது. இப்பொழுது கர்மயோகம் ஞானயோகத்தைப்பார்க்க ஆத்மப்பிராப்திக்குச் சுருக்கான உபாயமென்றும், அதைச்செய்யும்பொழுது அதில் தனக்குக் கார்த்தவம் இல்லையென்று நினைக்கவேண்டுமென்றுஞ் சொல்லி அதற்குக் காரணமான ஞானமும் சோதிக்கப்படுகிறது.

சுஜெ-நஉவாஉ|| ஸநூஸஸ்கிணாஃசுஷ்வ-நரொம-உ
ஸஸவரி|யவெயவனதயொரொக-தெந்ஷு-ஹிஸுநிஸித்யு||

(க) அர்ச்சுநன்சொல்லுவது:—வாரீர் கிருஷ்ண! கர்மத்தை விட்டே பற்றவேண்டியதான ஞானயோகத்தைச் செய்யும்படி முதலில் அருளிச்செய்து மீண்டும் கர்மத்தையே செய்யும்படியாய் அருளிச்செய்தீர். [அதாவது மோக்ஷத்தை விரும்பியவன் கர்மத்தைச்செய்து அதினால் மனதிலுண்டான கல்மஷத்தையெல்லாமொழித்துப் பிறகு ஞானயோகத்தாலே ஆத்மாவை ஸாக்ஷாத்சாரம் பண்ணக் கடவனென்று முதலில் சொல்லி, பிறகு மூன்று நான்கு அத்தியாயங்களில் ஞானயோகஞ்செய்யத் தகுந்தவனுக்குக்கூட கர்மநிஷ்டையே சிறந்ததாகுமென்றும், அது ஞானநிஷ்டையை எதிர்பாராமல் தானே ஆத்மப்பிராப்தியை ஸாதிக்குமென்றும் கர்மயோகத்தை அதிகமாய்ப் புகழ்ந்துபேசினீர்.] ஆகையால் அந்த ஞானயோக கர்மயோகங்களில் எது சீக்கிரமாயும் எளிதாயும் ஆத்மப் பிராப்தியைச் சாதிக்குமென்று தேவரீர் நிச்சயித்திருக்கிறதோ அதை அருளிச்செய்யவேண்டும்.

ஸ்ரீஹவாந-வாஉ || ஸநூஸஸ்கிணாயொமஸுநிஸுயஸ
காராவுஹ|தயொஸு-கிண-ஸநூஸா து-யொமொவிஸி
ஷுதெ||௨||

(உ) அதற்குப் பகவான் அருளிச்செய்கிறது:—அர்ச்சுந ! ஸந்யாஸமென்று சொல்லப்படும் ஞானயோகமும், கர்மயோகமும் இரண்டும் மோக்ஷத்தையளிப்பவைகளே; ஆனாலும் அதில் ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும் கர்மயோகமே சிறப்புற்றது.

(அ-கை.) ஏனென்றால் அருளிச்செய்கிறார்.

ஜெயஸுநித்யஸநூஸஸீ யொநஷெ-ஷிநகாஷ-தி
நித்ய-ஹிஷாஹிஷாஹொஸு-வஸநூத-ஸு-ஷுநெ||௩||

(ஈ) கர்மயோகத்தைச் செய்பவன் அதற்குட்பட்ட ஆத்ம அநுபவத்தாலே திருப்தியடைந்து அதற்குப் புறம்பானதொன்றையும் விரும்பாமலும் அப்படியே ஒன்றையும் பகைக்காமலும் இன்பதுன்பங்களைப் பொறுத்திருக்கிறபடியால் அவனை நித்தியஸந்யாஸியான ஞானயோகியென்று அறியத்தக்கது. ஏனெனில் - (அவன் எளிதில் இயற்றக்கூடிய கர்மத்தைச்செய்தபடியே) சுகமாய் ஸம்ஸாரப்பந்தத்தினின்றும் விடுபடுகிறான்.

(அ-கை.) ஞானயோக கர்மயோகங்களிரண்டும் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தைச் சாதிக்கும் விஷயத்தில் ஒன்றை யொன்று எதிர்பார்க்கமாட்டாது என்பதை விளக்குகிறார்.

ஸாஸுயொமஸவ்ய-ஸாஸு-வஷிநவணிதா:
வெணகலிவ்யாஸு-தஸு-ம-ஹயொவி-நதெவமஸு||௪||

(ச) ஞானயோக கர்மயோகங்களிரண்டும் வெவ்வேறென்று, தெரியாதவர்கள் சொல்லுவார்களே யல்லது நன்றாய்த் தெரிந்தவர் சொல்லமா

ட்டார்கள். [அதாவது-“கர்மயோகம் ஞானயோகத்தை மாதிரும் ஸாதிக்கும்; ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை ஸாதிக்கமாட்டாது. ஞானயோகமென்றுதான் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தைச் சம்பாதிப்பது; ஆகையால் இரண்டிற்கும் பலம் வெவ்வேறியிருக்கையால் இரண்டும் வெவ்வேறு” என்று சொல்லுவார்கள் நன்றாய்த் தெரிந்தவர்களல்லவென்று பொருள்.] ஏனெனில்-இரண்டுக்கும் ஆதமதரிசநமொன்றே பயனாகையால் எதையுறுவதற்குத் தாலும் அந்த பயனையே யடைகிறான்.

(அ-கை.) இதையே விவரிக்கிறா.

யதூஜைஹிபாவஹிதஸூதாந் தஜெஹிமொவியமஹிதஹி
வநகஸூஜைஹிபாவஹிதஸூதாந் தஜெஹிமொவியமஹிதஹி

(௫) ஞானயோகிகளால் எந்தபலம் அடையப்படுமோ அதவேதான் கர்மநிஷ்டாகளாலும் அடையப்படும், இப்படி பலம் ஒன்றாகையால் ஞானயோக கர்மயோகங்களிரண்டும் ஒன்றுதானென்று எவன் பார்க்கிறானோ அவனே பண்டிதன்.

(அ-கை.) இவற்றுள் இவ்வளவுதான் விசேஷமென்கிறார்.

ஸதூஜைஹிபாவஹிதஸூதாந் தஜெஹிமொவியமஹிதஹி
யதூஜைஹிபாவஹிதஸூதாந் தஜெஹிமொவியமஹிதஹி

(௬) ஞானயோகமானது கர்மயோகத்தோடு ஸம்பந்தப்படாமல் ஸித்திப்பது வருத்தம்; கர்மயோகியோ எப்போதும் தனக்குத்தானே ஆத்மாவைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பவனாகையால் சுகமாகக் கர்மயோகத்தைச் சாதித்து அற்பகாலத்தில் ஆத்மாவை அடைகிறான். [ஞானயோகத்தை மிகவும் வருத்தப்பட்டு ஸாதிக்கவேண்டிகையாலே வெகுகாலஞ் சென்றபின்பு ஆத்மாவை யடையவேண்டும். இதுதான்விசேஷமென்று அபிப்பிராயம்.]

யதூஜைஹிபாவஹிதஸூதாந் தஜெஹிமொவியமஹிதஹி

ஸதூஜைஹிபாவஹிதஸூதாந் தஜெஹிமொவியமஹிதஹி

(௭) கர்மயோகஞ் செய்பவன் பரமபுருஷனுடைய ஆராதனமாக சாஸ்திரத்திற் சொல்லப்படுங்கர்மங்களைச் செய்தபடியே அதனால் மனந்தெளிந்து, (தனக்குப் பழக்கமான காமத்தில் இழிந்தமையால்) மனதையும் இந்திரியங்களையும் வருத்தமின்றிஜயித்து, “தேவர் மனிதர் என்று வித்தியாஸமாயிருப்பதெல்லாம் பிரகிருதியின் விகாரம், ஆத்மாவானது எந்தசரித்திலும் ஒரேவடிவமாய் ஞானஸ்வரூபமாய் ஸமமாயிருக்கிறது” என்று ஆத்மஸ்வரூபத்தின் உண்மையை எந்தவேளையுஞ் சிந்தித்திருக்கிறானதால் அவன் கர்மத்தைச்செய்து வந்தபோதிலும் தேஹமே ஆதமாவென்கிற எண்ணத்தால் கட்டுப்படான் [ஆகையால் வெகு சீக்கிரத்தில் ஆத்மாவை யடைவானென்று தாத்பர்யம்.]

கு இந்த விபரீதவாஸனை ஏன் உண்டாயிற்றென்றால் - (ஞாநவிரோதியான) பழைய கர்மமானது தன் பயனைப் புசிப்பிக்கவேண்டுமென்று இவனுடைய ஞாநத்தை மறைக்க, அதனால் தேவாதி சரீரங்களில் சேர்க்கையும் அதனால் 'நான் தேவன் நான் மனிதன்' என்கிற மலைப்புமுண்டாய், அதனால் அதேரீதியான மலைப்புக்குக் காரணமான வாஸனையும் அதற்கேற்ற கர்மவாஸனையும் அதனால் (ஒன்றுகிடக்க ஒன்றாய் தேஹமே ஆத்மாவென்கிற) மோஹமும் கர்மஞ்செய்யுந் திறமையுந் கூடுகிறது.

(அ-கை.) ஸகல்மான அக்ஞாநத்தையும் ஞாநமென்னுமோடத்தாலே கடக்கிறுனென்றும் ஞாநத்தியானது ஸகல் கர்மங்களையும் சாம்பலாகச்செய்யுமென்றும் ஞாநத்தைப்போல் பரிசுத்தமானது உலகத்தில் வேறென்றுங் கிடையாதென்றும் முன்பு சொன்னானரே? அதற்கு இப்போது ஸமயமாயிருக்கையால் அதை இவ்விடத்தில் கொண்டு கூட்டுகிறார்.

ஜாநெநததுதடிஜாநம் யெஷாநாஸிதஜாதநாஸு|

தெஷாஜாதிததுஷஜாநம் புகாஸயதிததுராஸுகஸ||

(க்சு) முற்கூறிய லக்ஷணமான ஆத்மகோடிகளுக்குள் எவர்களானால் ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியே உபதேசிக்கப்பெற்று (அதை நாடோறும் அப்பியாஸம் செய்துவந்து) அதனால் மிகவும் பொலிவுபெற்ற பரிசுத்த ஞாநத்தாலே, அதற்கு விரோதியும் ஊழ்வினையின் பயனுமான அக்ஞாநத்தை நாசப்படுத்துகிறார்களோ அவர்களுக்கு, தங்களுடைய ஸ்வாபாவிகஞாநமானது மென்மேலும் விருத்தியடைந்து சூரியனைப்போல் விளங்கி ஸகலபதார்த்தங்களையும் பிரகாசப்படுத்துகிறது. (அதாவது ஸர்வக்ஞாளாகிறார்கள்.)

[இங்கே 'அவர்களுக்கு' என்று அக்ஞாநமொழிந்தவர்கள் பலருண்டாயிருப்பதாகச் சொல்லுகையாலே நகைவாஹம்ஜாநம்நாஸம் என்கிறவிடத்தில் ஊழறிக்கப்பட்ட ஆத்மாக்களின் பன்மை இங்கு நன்கு விளக்கப்பட்டது. ஆனால் அவ்விடத்தில் சொன்னதுபோலவே இந்தபன்மையும் உபாதியால்வந்ததுதானென்றாலோ அதுகூடாது. ஏனெனில்-அக்ஞாநம் ஒழிந்தவர்களுக்கு உபாதியின்மணந்தானேது?மேலும் இங்கே இன்றொருவிசேஷம், அதாவது:—அவர்களுடைய ஞாநம் ஆதித்தியனைப்போலென்று சூரியனை திருஷ்டாந்தமாகச்சொல்லுகையாலே, ஞாநம் ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சேர்ந்ததர்மமென்றும், ஒளியும் ஒளிக்கிடமான சூரியனும்போல் ஞாநமும் ஞாநத்துக்கிடமான ஆத்மாவும் தர்ம தர்மிகளென்றும் சொன்னதாயிற்று. ஆனதுபற்றியே ஸம்ஸாரதசையில் ஞாநத்துக்கு மறைவும் மோகூததசையில் மலர்ச்சியும் கூடும்.]

ததுஷயஸுஷாநாந ஸுநிஷாஸுதராபணா||

மஹதூஷாநாநாபுதி ஞாநநியுதிதகஷுஷாஸுகஸ||

(கௌ) அவ்வித ஆத்மதரிசுநத்தில் திடமான உத்தேசங்கொண்டவர்கள் மனதில் எந்தவேளையும் அதே நினைவாயிருந்து அதையே நன்கு பழகி இனி இதற்குமேல் வேறு பிரயோஜனமில்லையென்று நினைத்தவர்களாய், தாம்

அப்பியஸிக்கின்ற அந்த ஞானத்தைக்கொண்டே ஸகல பாபங்களையும் போக் கூடித்து மறுபடியுந் திருமபாத தசையான ஆத்மஸ்வரூபமாத்திரத்தில் நிற் கிறார்கள்.

விடிவாவிநயஸுபநெ ஸ்ரஹணெமவிஹவரிநி|

ஸுநிடுவெவஸுபாடுகெவ வணீதாஸுடிசரிநுநஃ||௧௮||

(௧௮) அப்படிப்பட்ட பண்டிதர்கள், “ இவன் படித்து விரயத்தோடு கூடியவன், இவன் பிராம்மணன், இது பசு, இது யானை, இது நாய், இவன் ரீசன்” என்று ஒன்றை உயர்ந்ததாகவும் ஒன்றைத் தாழ்ந்ததாகவும் பாராமல் எங்கும் ஆத்மவஸ்துவானது ஒரோ ரீதியாய் ஞானவடிவமா யிருக்கிறதென்று எல்லாவற்றையும் ஸமமாய்ப் பார்க்கிறார்கள்.

ஐடுவெவடுகெஜிடுதஸுடுமடா யெஷாஸூடுவிடுலிடுதஃ||

நிடுஷடாஷாஹிஸுடுஸூஹ தஸூடி ஹணிடுதஸூதாஃ||௧௯||

(௧௯) இப்படி ஸகல வஸ்துக்களிலும் ஆத்மா ஞானவடிவமாய் ஒரே ரீதியாயிருக்கிறதென்று பார்ப்பவர்கள் ஆத்மப்பிராப்திக்காகச் சாதனம் செய்யும்பொழுதே ஸம்ஸாரத்தை ஜயித்தவாகனாவார். எப்படியெனில்-ஸம்ஸார ஜயமாவதென்ன? ப்ரம்மமென்கிற ஆத்மாவில் நிலைத்தல்; அதாவது-பிரகிரு திக்கு அவ்வருகாய் எங்கும் ஏகரூபமாயிருக்கிற ஆத்மாவில் மனதை ஸ்தாபிக் கை; அது இவாகளுக்கு உண்டாய்விட்டதன்றோ? ஆனபின்பு இவர்கள் ஸம் ஸாரத்தை ஜயித்தார்களென்னக் குறையுண்டோ? [ஆத்மவஸ்துவெல்லாம் ஞானமே வடிவமாய் ஸமமாயிருக்குமென்றுநினைத்திருப்பவர்கள் முக்தர்களே யென்று தாற்பரியம்.]

(௮-௧௯.) எப்படியிருந்தால் கர்மயோகிக்கு அந்த ஸமபுத்தியுண்டாகு மோ அதை உபதேசிக்கிறார்.

நஸூஹடுஷுடுதி யஸூபாஷு நொஹிஜெபூஷுஷாவி யஸூ|

ஸூரஸூஹிஸுடுஸூஷா ஸூஹவிடி ஹணிஸூதிஃ||௨௦||

(௨௦) புருஷன் எந்த சரீரத்திலிருக்கும்பொழுது(இவனுக்குப் பழைய கர்மத்தின்படி)எது இஷ்டமாயும் எது அநிஷ்டமாயிருக்குமோ, அவைகளி ல் ஸந்தோஷம் வெறுப்பு இரண்டிமற்று இருக்கக்கடவன் - அதெப்படி யிருக்கலாகுமென்றால் - ஆத்மா ஸ்திரெனென்றும் சரீரம் அஸ்திரமென்றும் அதிந் து அதனூல் தேஹமே ஆத்மாவென்கிற மயக்கத்தைத் தீர்த்தாலிருக்கலாம். அதெப்படி மயக்கத்தைத் தீர்க்கலாமென்றால் - ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியே உபதேசிச்சுப்பெற்று அதையே பழகிக்கொண்டிருந்தால் தீர்க்கலாம்.

[என்றால் தத்வந்தெரிந்தவர் செய்த உபதேசத்தால் ஆத்மஸ்வரூபத் தை உள்ளபடியறிந்து அதையே பழகிவந்து அதனூல் தேஹமே ஆத்மாவெ ன்கிற அபிமாநத்தைவிட்டு ஸ்திரமான ஆத்மாவைத் தரிசிப்பதாஹண்டாகும் பிரீதியால், அஸ்திரமான பிரகிருதியால் வரும் இஷ்டாநிஷ்டங்களில் ஸந் தோஷமாவது வெறுப்பாவது அடையக்கடவனல்லென்று தாற்பரியம்.]

(உக) இப்படி ஆத்மாவைக்காட்டிலும் புறம்பான விஷயங்களில் பல்லாமல் ஆத்மாவிலுமாத்திரம் சுகத்தை யடையும்வன் பிரகிருதியோடு மிகியைவிட்டுப் பிரம்மத்தில் அப்பியாஸஞ்செய்பவனாய் ப்ரம்மாதூய்மனனும் சாசுவதமான சுகத்தை அடைகிறான்.

(22) விஷயங்களாலும் இந்திரியங்களாலுமுண்டாகும் போகம் துக் கத்தைத் தருவதும் ஆதியந்தமுள்ளதுமென்று தெரிந்துகொண்டவன் அந் துக் கத்துக்குப் பண்ணமாட்டான்.

(உக) யாவனெருவன் சரீரம் விடுவதற்கு முன்பு ஸாதந்தை யதுஷ்டிக்கும்பொழுதே ஆத்மாதபவத்திலுண்டான பிரீதியால், காமக்குரோதங்களின் வேகத்தை ஜயிக்கிறானே, அவன்தான் ஆத்மாதபவத்துக்கு யோகியெனச் சரீரம் விட்டபின்பு அவ்வதபவத்தை யடைந்து சுகிப்பான்.

(உச) யாவனெருவன் புறம்புண்டான அதுபவத்தையெல்லாம் விட்டு உள்ளுக்குள்ளே சுகமடைந்தவனும் ஆத்மாவே பூங்காவனமாய் அதாவது ஆத்மகுணங்களே இனியவிஷயமாய் எப்போதும் ஆத்மஞானியாகவே யிருக்கிறானே அந்த யோகியே ஆத்மாதுபவமென்னும் சுகத்தை யடைவான்.

ஹிநுதெய்யாயதாதாந ஸ்வஹதஹிதாரதா:॥௨௫॥

(2௩) சீதோஷ்ணதிகளால் விடுபட்டவராய் ஆத்மாவில் தானே மனம் வைத்துத் தங்களைப்போலவே ஸர்வப்பிராணிகளும் கடைத்தேறவேண்டுமென்கிற சிரத்தையுடையவர்களாய் ஆத்மாவைத் தரிசிப்பவராயிருக்கிறார்கள் யாவர், அவர்கள் ஆத்மப்பிராப்திக்கு விரோதமான ஸகல பாபங்களையும் தொலைத்து பிரம்மாநந்தத்தை யடைவார்கள்.

(அ-கை.) கீழ்ச்சொன்ன குணமுடையவர் எளிதில் ப்ரம்மத்தை அடைவர்களென்கிறார்.

காஜகெசுராயவியு^{து}காநா^{து} யதீநா^{து}யதவெதஸாழி

சுவிதாஸ்யஹநிவபாணம் வதக்தெதவிஜிதாதநாபு||௨௬||

(உசு) காமக்குரோதங்களற்று யத்நசீலராய் மனதை ஜயித்திருப்பவருக்குப் பிரம்மாநந்தம் என்கே வேண்டுமானாலும் கைம்மேல் கிடைக்கும்.

(அ-கை.) இப்படி சொல்லிய கர்மயோகத்தை அதற்கிலக்கான யோகத்துடன் கூட்டித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஹஸ்யாநுக்ஷாவஹிஸ்யாஹுராஃ ஸுக்ஷுனெஸுவாஹரெஸு-
வொஃ | ப்ராணாவாநஸஸிளக்யுக்ஷா நாலாஹுரோவாரிணை ||

யதெந்நி யநொநாவாஹி லு-நிநெ-பூக்ஷவாராயணா |

விமதெஹாஹயகெந்யொயா யஸுஹாஹுதவனவஸு || ௨௮ ||

(௨௭-௨௮) புறம்புண்டான பற்றுக்களையெல்லாம் ஒழித்து யோகத்துக்கு யோக்கியமான ஆஸனத்தில் நேராகவிருந்து கண்களிரண்டையும் புருவத்தின் நடுவில் மூக்கு அனியில் வைத்து, மூக்குக்குள்ளோடும் பிராண அபாநங்களை அதாவது உள்மூச்சு வெளிமூச்சுகளைச் சமமாகச்செய்து, இந்திரியம் மனம் புத்தி இவைகளை ஆத்மாவைத்தவிர மற்றென்றிலும் போகவொட்டாமல் மடக்கி, காமம் குரோதம் பயம் இவையற்று, மோக்ஷமே கதியென்றெண்ணி ஆத்மதரிசநமே காரியமாய் எவனிருக்கிறானோ அவன் ஸித்திபுண்டாவதற்கு முன்னமுகூட முத்தனென்னப்படுவான்.

(அ-கை.) நித்திய நைமித்திக கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியதாய் யோகத்தை முடிவாய்க்கொண்ட இக்காமயோகத்தை யெளிதில் அடையும் வகை சொல்லுகிறது.

ஹோகூராயஜ தவஸாஃ ஸவபுரொகஸிஹேஸுரஸு |

ஸுஹுஹிஸவபுஹிதாநாஃ ஜாக்ஷாஹிஸாஹிஸுஹி || ௨௯ ||

(௨௯) யக்கும் தவம் இவைகளைப் புசிப்பவனும், தவீஸுராணாம்வரஜிஹேஸுரஃ என்கிறபடியே ஸகல லோகேசுவரருக்கும்மஹேசுவரனாய்ஸ்ரீவப்பிரானிகளுக்கு மினியனாயிருக்கும் நம்மையறிந்தவன், கர்மயோகம் நமக்குஆராதனமென்கிற நினைவினால் அதில் சுகமாயிழிந்து அனுஷ்டிப்பான்.

ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிசுத ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யத்தில்,

ஐந்தாவது அப்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயாமஃ.

ஆறுவது அப்யாயம்.

அவதாரிகை.

இதுவனையில் கர்மயோகத்தை ஸாங்கமாக விதித்து, இப்பொழுது ஞானயோக கர்மயோகங்களால் ஸாதிக்கவேண்டியதான (ஆத்ம ஸாக்ஷாதகாரபு) யோகாப்பியாஸம் செய்யும் பிரகாரத்தை விதிக்கிறார். அதில் காம

யோகம் மற்றொன்றை யெதிர்பாராமல் தானே ஆத்மப்ராப்தியை ஸாதிக்கிறதென்பதைத் திடப்படுத்துவதற்காக, அதை ஞானரூபமாகவும் யோகத்தைக் கொண்டு முழுவதாகவும் அநுபாவிக்கிறார்.

ஸ்ரீ ஹமவா நுவாவ|| சுநாஸி துக்ஷிமவம் காரா ஸுகிஷக ரொதிய|| ஸஸநுஜாவீவயொயீவ நநிரநுநுஷாகி யு||க||

(க) கர்மத்துக்குப்பயனாக ஸ்வர்கம் முதலியவைகளை விரும்பாமல் (அவசியம் அதுஷ்டிக்கவேண்டியதான) அதை “எல்லாவிதத்தாலும் நமக்கன்பனாகிய பரம்புருஷனுக்கு இந்த கர்மம் ஆராதனமாகக்கடவது; இத்தால் அடையவேண்டும் பயன் எனக்குச் சிறிதுமில்லை” என்று எவன் செய்கிறானோ அவன்தான் ஸந்யாஸியும், யோகியும். [அதாவது - ஆத்மதரிசநத்துக்கு ஸாதகங்களான ஞானகர்மங்களிரண்டையுஞ் செய்தவனென்று தாத்பர்யம்.] அதுவே யல்லது அக்கிரகாரியஞ் செய்யாமலும் மற்றுங் கர்மங்களைச் செய்யாமலும் கேவலம் ஞானத்தில்தான் மிருப்பவனல்ல. [அப்படிசெய்யாமலிருப்பவனுக்கு ஞானநிஷ்டை யொன்றுதானுண்டு; கர்மநிஷ்டைகூட அவ்விரண்டு முண்டென்று தாத்பர்யம்.]

(அ-கை.) இந்த கர்மயோகத்தில்தானே ஞானமும் உண்டென்கிறார்.

யஸநுஜாவஸிதபுராஹு ரெஷுராம-தவிஜிவாணவ|

நஹஸுநுஜஸஸுஜெவா யொயீவவகிசுநந||௨||

(உ) அர்ச்சுந! பெரியோர்கள் எதையானால் ஸந்யாஸமென்கிறார்களோ அதாவது (ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியே யறிவதான) ஞானமென்கிறார்களோ அதுதான் கர்மயோகமென்றறி. எப்படியெனில் - ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி யறிந்து அதனால் (முன் பிரகிருதியைப்பார்த்து இதுதான் ஆத்மாவென்று) தான் கொண்டிருந்த அபிமாநத்தை விடாதவன் கீழ்ச்சொன்ன கர்மயோகிகளில் எவனாகிலும் ஒருவனுண்டா? யஸு ஸவெஷுஸாராஜாஸுகாரஸுஜெவ ஜிஷுதா: என்று ஸங்கல்பத்தை விட்டவனே உர்மயோகியாவானென்றன்றோ கீழ்ச்சொன்னது?

(அ-கை.) கர்மயோகந்தான் பிரமாதமில்லாமல் யோகத்தைச் சாதிக்குமென்கிறார்.

சுரா-ராக்ஷாஜிஷுநெநரெஷாம-குகாஸுணஸுஷுதெ|

யொமாராஷஸுஷுதஸெஷுஷு ஸுஷுகாஸுணஸுஷுதெ||௩||

(ஈ) புருஷன் ஆத்மதரிசநமென்னும் யோகத்தைச்செய்ய விரும்புவானாகில் அவனுக்குக் கர்மம் ஸாதகமாமென்றும், யோகம் நிலைத்தபிறகே (கர்ம நிவ்ருத்தியான) ஞானம் ஸாதகமாமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. [இதனால் ஆத்மதரிசநமென்னும் மோக்ஷமுண்டாமளவும் கர்மயோகமே செய்யத்தக்கதென்று தாத்பர்யம்.]

(அ-கை.) புருஷனுக்கு எப்பொழுது யோகம் நிலைக்குமென்னில் சொல்லுகிறார்.

யஜாஹிநெநநி-யாமெஷுஷு நகுகிஷுநுஷுஜுதெ|

ஸவஷுஷுஷு ஸநுஜாவீ யொமாராஷஸுஷுஷுதெ||௪||

(ச) இந்த யோகியானவன் எப்பொழுது ஆதமாதபவஞ் செய்வதே சுபாவமாய் விஷயங்களிலும் விஷயாதீனமாய் வரும் வியாபாரங்களிலும் ஸம்பந்தத்தை யொழித்துக்கொள்ளுகிறானே, அப்பொழுதுதான் (ஸகல ஸங்கல்பத்தையு மொழிதத) இவனுக்கு யோகம் நிலைத்ததாகச் சொல்லக்கூடும். [யோகஞ்செய்ய வாரம்பித்தவனுக்கு ஆரம்பத்திலேயே விஷயத்தில் வைராக்யமுண்டாக மாட்டாதாகையால் அதுண்டாவதற்குச் செய்யும் அப் பியாஸரூபமான கர்மயோகமே யோக ஸாதநமாகையால் யோகஸித்தியை விரும்பியவன் அதையே செய்யக்கூடவன்]

(அ-கை.) அதையே அருளிச்செய்கிறார்.

உபரொஹிதநாதாநம் நாதாநநிவஸாஹியெஹி|

சுருதெவஹுராதநா வநுராஹெதவரிபுராநநி||௫||

(ஐ) மனதை விஷயத்தில் பறவொட்டாமல் தடுத்தது அதைக்கொண்டு ஆதமாவை கடைத்தேறச் செய்யவேண்டுமே யல்லது, கண்டதையுந் தேடியோடும்படியான மனதைக்கண்டபடியேவிட்டு ஆதமாவைக் கெடுக்க லாகாது. ஏனெனில்-ஆத்மாவுக்குப் பரதூவும் மனந்தான் பகையும மனநான்.

வநுராஹதாதந ஸுஸு யெநாஹெதவாதநாஜித|

சுநாதநஸுஸுருஹெவதெ-தாஹெதவஸுருவஹி||௬||

(சு) எத புருஷன் தனக்குத்தானே மனதை விஷயங்களிற் செல்ல வொட்டாமல் ஜயிக்கிறானே, அவனுக்கு அம்மனமே பந்துவாகிறது. அப்படி ஜயிக்காவிடில் அதுவே இவனுக்குப் பகையாய் இவனை நறக்கியடையவொட டாமற் கெடுக்கிறது. [இவ்வாதத்ததை உநவனவ உநுஷுராணாங்கார ணம் வநுரோஹயொஹி வநுராயவிஷயாஸுஹி-ஹெதூநிவி-ஷயஜி நஃ என்று பராசரபகவானும்கொன்னார்.]

(அ-கை.) யோகாரம்பஞ் செய்யத்தக்க நிலை சொல்லுகிறது.

ஜிதாதநநிபுஸாஹஸு வாராத ஸாராஹித|

ஸீதொஷஸு-வாஹி-ஹெவஷு-தயாரோநாவரோநயொஹி||௭||

(எ) வெப்பம் குளிர்ச்சி சுகம் துககம் மாநம் அவமாநம் இவைகளில் மனஞ்சலியாமலிருந்தால் அவன மனதில் ஆதமஸ்வரூபம் மிகவும் நிலை திருக்கும்.

ஜாநவிஜாநததூதா கஸுபுஷுலாவிஜிதெநி||௮||

யுதூததூ-வ-தெயொஹி ஸுஹொஷாஸுகாஹுநஃ||௯||

(அ) ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை ஸாதாரணமா யறிவதனாலும், பிரகிருதி யைக்காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கிறதென்று அதையே விசேஷமாயறிவத னாலும் திருப்பதாய், தேவர் மனிதர் என்று விதம்விதமான நிலைகளிலும் ஞான மே வடிவாயிருக்கின்ற ஆத்மாவில் நின்றவனாய், இந்திரிய ஜயமபணணி

பொன்னையும் புழுதியையும் ஸமமாகவேண்ணியிருக்குங் கர்மயோகிதான் ஆத்மதரிசநமென்னும் ஞானயோகத்துக்குத் தக்கவனாவான்.

ஸுஹநிதரா ஸுஹஸீந ஸ்யஸ்தெஷஸ்துஷு|

ஸாயுஷவிவரபாவெஷு ஸசிவஜிவிபுரிஷு தெ||க||

(க) 1 ஸாஹிருத்தாக்கள், 2 மித்திரர்கள், 3 அரிகள், 4 உதாஸீநர்கள், 5 மத்தியஸ்தர்கள், 6 த்வேஷிகள், 7 பந்துக்கள், 8 ஸாதுக்கள், பாவமே தொழிலாயிருப்பவர்கள் இவர்களிடத்தில் ஸமமாயிருப்பவன் (அதாவது-ஆத்மா ஒன்றே பயனாய் பகைவரால் விரோதமும் நண்பர்களால் பிரயோஜனமும் இல்லாமையால் யாவரையும் ஸமமாக நினைப்பவன்) யோகாப்பியாஸஞ் செய்யத்தக்கவனாவான்.

யொழியுஞ் தஸு தத லா தா நா ஹவிஸித:|

வனகாசீயததிதாநாநிராஸீரவரிமுஹுஃ||கரா||

(க0) கீழ்ச்சொன்ன கர்மயோகியானவன், திருந்தோறும் யோகஞ் செய்யுங்காலத்தில் ஜநங்களில்லாமல் நிச்சப்தமாயிருக்கிற விடத்தில் தனியாயிருந்து சித்தத்தையும் மனதையுமடக்கி ஆத்மாவைத் தவிர மற்றவைகளில் அபேகையுற்று ஒன்றிலும் எனதென்கிற எண்ணம்வையாமல் ஆத்மாவைத் தன்னைத்தான் பார்க்கும்படியான நிலையில் வைக்கக்கடவன்.

மாண்புமிகு பொதுத் துறை அமைச்சர்: ஸ்ரீமதி கிருஷ்ணா ஸ்வாமிநாதன்.

நா து - ஹி தம் நா தி நீ லம் வெ லா ஜி நக - ஸொ து டு || கக ||

தென்காழி மீனாட்சுசுவாமிநாதர் திருவிழா, புகியம்.

உவவிஸுபாஸநெயுஜ்ஜாஜெபாமஜாதவிஸுஜ்யெ||கஉ||

(கக-கஉ.) அசுத்த புருஷர்களாலும் அசுத்த வஸ்துக்களாலும் தீண்டப்படாத பரிசுத்த ஸ்தானத்தில், கட்டைமுதலியவற்றால் செய்ததாய் அதிக உயரமும் அதிக தாழ்வுமில்லாமல் ஸமமாயிருக்கிற ஓர் ஆஸனத்தில் தர்ப்பை மான்தோல் வஸ்திரம் இவைகளை ஒன்றின்மீ தொன்றாய்ப்பரப்பி அதில் சார்ந்து உட்கார்ந்துகொண்டு, மனதை ஒரு நிலையாகச் செய்து இந்திரிய மனோ வியாபாரங்களைச் சுத்தமாயடக்கி, தான் இந்தப் பிரகிருதியினின்றும் விடுபடுகைக்காக ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம்பண்ணக்கடவன்.

1 ஸ்மான வயதாயில்லாமலிருக்கச்செய்தே தனக்கு இதத்தைக் கோருமவர்கள். 2 ஸ்மான வயதாயிருக்கையால் தனக்கு இதத்தைக் கோருமவர்கள். 3 இவ்விடத்தில் ஒரு காரணத்தைக்கண்டு இவனுக்கு அநர்த்தந்தேமியவர்கள். 4 உறவு பகை இரண்டுக்கும் காரணமில்லாமையால் உறவு கொள்ளாமலும் பகைக்காமலு மிருப்பவர்கள். 5 ஸ்வபாவமாகவே உறவாடாமலும் பகைக்காமலுமிருப்பவர். 6 ஸ்வபாவமாகவே பகைப்பவர். 7 ஸ்வபாவமாகவே இதம் செய்பவர். 8 தர்மசீலர்கள்.

ஸஜ்ஜாயஸிரொத்ரிவம் யாரபநுவதும்ஸூரிஸு|
ஸாவெபுக்ஷுநாவிகாபுஸ்ய ஸிஸாநவதொகபது||௧௩||
புஸாநாதாவிமதவீ ஸுபுஷ்டவாரிபுதெஸூரி:|
பெஸ்யபிஜிஜிதொ யுதூசுவீததூர:||௧௪||

(௧௩-௧௪.) உடல் தலை கழுத்து இவைகளை அசையாமல் + சாய்ந்தாற்
பொல் ஸமமாப்சிதுத்தி திசைகளைப்பாராமல் தன்முக்கு துனியைப்பார்த்து
க்கொண்டே அடங்கிய மனதோடு பயமின்றிப் * பிரம்மசரிய வரதத்தில்
இருந்தவனாய் மனதை நம்மிடத்தில்திருப்பிவைத்து இடைவிடாமல் நம்மை
யே சிந்தித்திருக்கக்கடவன்.

யுஜ்ஜெநுவஸாநாதாநா யொதீநியதரோநஸ:|
ஸாநிமிவபுரணவரரோ உதஸூரியிமஹதி||௧௫||

(௧௫.) இப்படி மனதுக்கு கேடமஸ்தாநமான நம்மிடத்தில் இடைவி
டாமல் மனதை நிறுத்தியவன் நம் ஸம்பந்தத்தால் பரிசுத்தமாய் அசையாம
லிருக்கும் அம்மனதைக்கொண்டு நம்மிடத்திலுண்டான மேலான ஆநந்தத்
தை யடைகிறான்.

(அ-க௬.) இப்படி ஆத்ம யோகஞ்செய்ய ஆரம்பித்தவன் மனந்தெ
ளிவதற்காக சுப ஸ்தாநமான பகவானிடத்தில் மனதை நிறுத்தவேண்டுமெ
ன்பதை யருளிச்செய்து யோகத்துக்கு உபகரணமான மற்றவைகளையும் அரு
ளிச்செய்கிறார்.

நாதஸூதஸுபொமொஸி நவெகாநகேநஸநுத:|
நவாதிஸுபஸீஸஸு ஜாமுதொநெநவவாஜபுந||௧௬||
யுதூஹாரவிஹாரஸு யுதூவஷஸுகேபுஸு|
யுதூவபாவவொயஸு யொமொஹவதிபுபுவஹா||௧௭||

(௧௬-௧௭.) அதிகமாயுன்பதும் முதலே உன்னாமலிருப்பதும் அளவற்ற
காரியஞ்செய்வதும் காரியமே செய்யாமலிருப்பதும் அப்படியே அதிகமாயுற
ங்குவதும் உறங்காமலே யிருப்பதும் அதிக ஆயாஸப்படுவதும் கிறிதும் ஆயா
ஸப்படாம லிருப்பதும் இவையெல்லாம் யோகத்துக்கு விரோதிகள். ஒவ்
வொன்றும் மிதமாயிருப்பவனுக்குத் தான் துக்கநிவர்த்தகமான யோகம்
ஸித்திக்கும்.

யதாவநியதவிதா தாநதெநுவாவதிஷ்டெ|

நிஸுபுஹஸுவகாரெஸெரா யுதூததபுவதெததர்||௧௮||

+ சாய்ந்துக் கொள்ளாமற்போனால் நடுவில் பின்பக்கத்தைத் தரிப்ப
தற்காகப் பிரயத்தநஞ் செய்வதனால் ஸமாதி நிலைகுலையுமென்று அதற்காகச்
சாய்ந்தாற்போலென்கிறது.

* பிரம்மசரியவிரதமானது - பிரம்மமென்கிற ஆத்மாவையே சிந்தி
த்திருக்கும் நிலை.

(கக.) மனது ஆத்மாவில்தானே விசேஷமாய் நிலைத்து எப்பொழுது அசையாமலிருக்குமோ அப்பொழுதுதான் ஸகலகாமங்களிலும் ஆசையற்று யோகத்துக்குத் தக்கவனாவான்.

யயாஜீவொநிவாதஸொ நெஜ்தெவஸொவரோஸுதா|
யொமிநொயதவிதூஸு யுஜீதொயொமரோஜதந்||கக||

(கக.) மனோவியாபாரமற்று ஆத்மயோகம் செய்பவனுடைய ஆத்மாவுக்கு, காற்றில்லாவிடத்தில் அசையாமல் விளங்கும் விளக்கைச் சமமாய் கூறப்படும், [காற்றில்லாமையால் அசையாமல் காந்தியோடு விளங்கும் விளக்குபோல் ஆத்மாவானது ஸகல வியாபாரங்களையுமொழித்த மனதுடன் கூடினமையால் அசையாமல் ஞானமென்னும் காந்தியோடிகூடி விளங்குமென்று தாத்பரியம்.]

யதெத்ராபாரதெவிதூ நிரூஃயொமஸெவயா|
யதூவெவாதுநாதூநம் வஸுநூதநிதூஷுதி||உ௦||
ஸுவரோதூனிக்யதூ ஃஹிமூஹுதீஜீயு|
வெதியதூநவெவாயம் ஸூதஸூதிததூத்||உ௧||
யுஹ்வாஹாபரஹ்வாஹம் நூதெநாயிகுததூ|
யஸூநுஸூதொநஃநூநெந மூரூணாவிவிவாஹுதெ||உ௨||
தம்விஜாஃநூநெஸம்யொம வியொமம்யொமஸஃஜிதூ|
ஸூநியெநயொகூவெயொயொமொநிவிணுதெவதஸா||உ௩||

(உ௦-உ௧-உ௨-உ௩.) யோக ஸித்திக்காகத் தகையப்பட்ட மனதானது எந்த யோகத்தில் சுகப்படுமோ, எந்த யோகத்தில் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதினால் அதில்தானே அதிகமாய் ஸந்தோஷிக்கிறானோ, இந்திரியங்களாலறியப்படாமல் கேவலம் ஆத்மாவினாலும் புத்தியினாலும் அறியக்கூடிய விற்பந்தையெந்தயோகத்தில் பெற்று அதனால் மற்றவிஷயங்களில் சபலிக்கமாட்டானோ, எந்த யோகம்செய்பவன் யோகத்தைவிட்டு நீங்கிய பின்பும் மற்றொன்றையெகூழிக்காமல் அந்த யோகத்தையே விசேஷமாய் நினைப்பனோ, எந்த யோகம் ஸித்தித்தவன் அந்த யோகத்தைவிட்டு நீங்கியபின்பும் (குணமுள்ள புத்திரன் இறத்தல் முதலியவற்றாலுண்டாகும்) பெருந்துயரங்களுக்கும் சலிக்கமாட்டானோ அப்படிப்பட்ட யோகம் இதுவென்று யோகம்செய்ய வாரம்பித்தபொழுதே நிச்சயித்து மனக்கலக்கமற்று செய்யக்கடவன்.

ஸூஹுஹ்வாநுகாரோ ஸூகூலாவஸூநஸெஷதூ|
நெஸெவெவிதூயுரோ விநியஸூஸூநதூத்||உ௪||
ஸெநஸூநெநூபாரெ ஃஹிமூயுதிமூஹீதயா|
சூதஸஃஸூநெஃகூதூநகிஃவிஃவிநியெசு||உ௫||

(உச-உரு.) பெண்டு பிள்ளை விடுவாசல் முதலியவற்றில் தனக்குண்டான கோரிக்கையை, (அவர்களுக்கும் தனக்கும் ஸம்பந்தமில்லையென்கிற வெண்ணத்தைக்கொண்டு) ஒழித்து, சீதம் உஷ்ணம் முதலியவற்றிலுண்டாகும் விருப்பையும், வெறுப்பையுந்தொலைத்து, புலன்களையெங்கும் செல்லவொட்டாமல் தடுத்து மெள்ளமெள்ள விவேகத்தைக்கொண்டு மனதை ஆத்மாவில் நிறுத்தி, மற்றொன்றையும் நினையாமலிருக்கக்கடவன்.

யதொயதொநிஸூரதி உநஸூஹிஸூரஸு|

ததஸுதொநியரெடுத டாஹுதெநுலவஸம் நயெசு||உச||

(உச.) சஞ்சல ஸ்வபாவமான மனது ஆத்மாவில் நிலையாமல் எந்தெந்தவிஷயத்தைத் தேடியோடுமோ, அதை அவ்வவற்றில் செல்லவொட்டாமல் வலுவிலிழுத்து ஆத்மாவில் தானே நிறுத்தி 'இது அதிக சுகமாயிருக்கிறது' என்கிற உத்தேசத்தோடு ஸ்வாதீனம் செய்யக்கடவன்.

புஸாஹுநஸுஹெநம் யொமிநஸுலுபுஹு|

உவெவதிஸாஹாஜஸம் ஸுஹுலதகிசுஷு||உ௪||

(உ௪.) மனதை ஆத்மாவில் அசையாமல் நிறுத்தி அதனால் ஸகல பாபங்களையுந்தொலைத்து ரஜோகுணத்தையுமொழித்து ஸ்வஸ்வரூபத்தில் நிற்குமிந்த யோகிக்கு ஆத்மாதுபவமென்றும் உத்தம சுகம் கிடைக்கும்.

ஸவயுஹுலுபுஹுதாநம் யொமிவிமதகிசுஷு|

ஸுலுபுஹுலுபுஹுலுபுஹுதாநம் யொமிவிமதகிசுஷு||உ௫||

(உ௫.) இப்படி ஆத்மயோகத்திலிருப்பவன் தொல்வினையாவுமொழித்து அதனால் ஈறிலின்பமான பிரம்மாதுபவத்தை எளிதில் அடைகிறான்.

(அ-கச.) யோகம் பக்குவமாம்போது அதனுடைய நான்குவிதமான நிலைமைகளையும் அருளிச்செய்கிறார்.

ஸவயுஹுலுபுஹுதாநம் ஸவயுஹுலுபுஹுதாநம்

ஸவயுஹுலுபுஹுதாநம் ஸவயுஹுலுபுஹுதாநம்||உ௬||

(உ௬) யோகஞ் செய்யுமவன் தன்னை மற்ற பூதங்களிலும் எங்கும் * ஸமமாய்ப்பார்க்கிறான். அதாவது-ஆத்மாக்களெல்லாம் பிரகிருதிக்கவருகாய் ஞானமே வடிவாய் தன்னைப்போலவே யிருப்பதாக நினைக்கிறான். [ஏகரூபமாயிருக்கிற ஆத்மாக்களில் ஒன்றைப் பார்த்தபோதே மற்றவைகளையும் பார்த்தவனாகிறானென்று தாத்பரியம்.]

* ஸவயுஹுலுபுஹுதாநம் என்றும், நிஷேடாஷம் ஹிஸுஹிஸுஹி என்றும் சொல்லுகையாலும், யொய்யொய்யுயொய்யுயொய்யுயொய்யு என்றும் அநுவதிக்கையாலும் பிரகிருதிக்கவருகாய் ஞானாகாரமாயிருக்கையாகிற ஆத்மாக்களின் ஸாம்யமே இங்கு சொல்லப்படுகிறது.

யொஹ்வஸு^௧நிலவபு^௨சு ஸவபு^௩வயிவஸு^௪தி
தஸு^௫பாஹம்^௬நவபு^௭ணஸு^௮பி ஸவபெ^௯நவபு^{௧௦}ணஸு^{௧௧}தி||௩௦||

(௧௦) முந்திய நிலையைக்காட்டிலும் பக்குவமான நிலையை (அதாவது என்னோடு ஸாம்மியத்தை) எவன் அடைகிறானோ அவன் ஆத்மாக்களையெல்லாம் என்னிடத்திலும், என்னை ஸகல ஆத்மாக்களிலும் பார்க்கிறான். (அதாவது புணையபாபங்களற்று ஸ்வஸ்வரூபமாயிருக்கும் ஆத்மாக்களெல்லாம் லிங்கரூப ரமணஸ்வரூபமாயிருக்கிறபடியே பரமபுருஷனை என்னைப்போ லிருப்பதாகப் பார்க்கிறான். [ஸ்வஸ்வரூபமாத்திரனை அவன் பரமபுருஷனுக்கு ஸமனாயிருக்கையாலே தன்னைப்போன்ற மற்ற ஆத்மாக்களும் அப்படிதான் இருக்கின்றன என்று பார்க்கிறான் என்று தாற்பரியம்.] அப்படி தன்னை என்னைப்போல் பார்க்கும்வனுக்கு அந்த ஸாம்யத்தைவிட்டு நான் காணாமற்போவதில்லை. அதுவும் அப்படி (எனக்கு ஸமமாகக்) காணாமற்போவதில்லை.

(அ-கை.) அதற்கும் முதிர்ந்த நிலை சொல்லுகிறது.

ஸவபு^{௧௨}ஹுதஸு^{௧௩}பிதயொஹ்வ^{௧௪} ஹஜதெ^{௧௫}ககவோஸு^{௧௬}தி||
ஸவபு^{௧௭}யாவத^{௧௮}போநொவி ஸயொ^{௧௯}பீயிவத^{௨௦}தெ||௩௧||

(௧௧) தேவர் மனிதர் என்று பிரகிருதியால் வரும் பேதத்தைவிட்டு, சுருங்காதஞானமே வடிவான ஆத்மாவிலொன்றியவனாய் யாவனொருவன் ஸர்வபூதங்களிலுமுள்ள நம்மை யோகநிலையில் திடமாய் ஸேவிக்கிறானோ, யோகமில்லாத நிலையிலுங்கூட அவன் தன் ஆத்மாவையும் மற்றப் பிராணிகளையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தும் நம்மிடத்திலேயே யிருக்கிறான். [என்றால் - தன்னிடத்திலும் பிறரிடத்திலும் நமது ஸாம்யத்தையே பார்க்கிறான் என்று தாற்பரியம்.]

(அ-கை.) இதற்கும் முதிர்ந்த முடிவான நிலை சொல்லுகிறது.

சூ^{௨௧}தளவபெ^{௨௨}நஸவபு^{௨௩}சு ஸபி^{௨௪}வஸு^{௨௫}தியொ^{௨௬}ஜ^{௨௭}பு^{௨௮}ந||
ஸ^{௨௯}பவாயபி^{௩௦}வாடி^{௩௧}பு^{௩௨}வ^{௩௩} ஸயொ^{௩௪}பீவர^{௩௫}பொ^{௩௬}தி||௩௨||

(௧௨) ஆத்மாக்களெல்லாம் சுருங்காத ஞானமே வடிவமாய் ஸமமாயிருக்கையால் (புத்திரன் பிறத்தல் இறத்தல் முதலியவைகளாலுண்டாகும்) இன்பதுன்பங்களோடு ஒரு ஆத்மாவுக்கும் ஸம்பந்தமில்லையென்று பார்த்து, அதனால் தன்னிடத்திலும் பிறரிடத்திலும் சுகதுக்கங்களைச் சமமாய்ப் பார்ப்பவன் அதாவது பிறருடைய புத்திரஜநம் மரணதிகளுக்குச் சமமாகத் தன் புத்திரஜநம் மரணதிகளையும் பார்ப்பவன் யோகத்தின் முடிவான நிலைமையிலிருப்பவனாவான்.

(அ-கை.) அச்சுடன் சொல்லுவது.

சஹ^{௩௭}பு^{௩௮}நவவா^{௩௯} || யொய^{௪௦}யொ^{௪௧}மஸு^{௪௨}யா^{௪௩}வெ^{௪௪}பு^{௪௫}சு ஸா^{௪௬}பெ^{௪௭}ந^{௪௮}
யு^{௪௯}ஸ^{௫௦}பி^{௫௧}ந^{௫௨}வ^{௫௩}தஸு^{௫௪}பா^{௫௫}ஹம்^{௫௬}நவஸு^{௫௭}பி^{௫௮} ஹ^{௫௯}பு^{௬௦}க^{௬௧}வ^{௬௨}பி^{௬௩}தி^{௬௪}வ^{௬௫}பி^{௬௬}ரா^{௬௭}டி

உத்யுஹிநிநக்ஷஷ ப்ர-தாயிவதுஷ்டி ருஷ்டி

தலைநகரம் அமைந்துள்ள இடம் வாய்ப்பாகிவல்லுமையுள்ளது.

(19-19-52) ஸ்வாமி! தேவர் மனிதர் என்கிற பேதத்தை தெரிஞ்சால் பாய்ம் பார்த்துவிட்டு, யிப்பொழுது “ஆத்மாக்கள் ஞானஸ்வரூபாயம்” ஒருவாக்கொருவர் ஸமமாயிருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கும்படியாகச் சொன்னால் அதெப்படி நினைக்கக்கூடும். ஆகையால் நீர் சொன்ன இந்த யோகம் நிலைக்குமென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை; ஏனெனில்.—சுலிப்பதே ஸ்வபாவமான மனதை பழக்கமானவிஷயத்தில் நிறுத்தும் பொழுதே அது ஒன்றை நினைக்கும்போது மற்றொன்றில் பாய்கிறது, அப்படியிருக்க, பழக்கமில்லாத ஆத்மாவில் இம்மனதை ஸ்தாபிக்கிறதென்றால் எதிர்காற்றை விட்டுக்கொண்டு தடுப்பதுபோல் மிகவும் வருத்தமாமென்று நினைக்கிறேன். [ஆகையால் மனதையடக்கும் உபாயங் சொல்லுவேன்மென்று கருத்து.]

(அ-கை.) அதற்கு எம்பெருமான் அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்ரீஹவாநுவாது || கஸம்ஸயஃஹாவாஹொ ஜநொகூநிது
முஹம்மது | கஸூ வெஸநதுகளதெப வெவராமெ ஜணமது
ஹதெ||௩௫||

சுஸ்யதா த நாயொமொ ஐஹாவஹதிஜெகி:

வஸ்ருதநாதயததா ஸகெரூவாவூவாயதஃ॥ ௩௬॥

(நடு-நகன்.) பெருந்தோள் மன்னு! சஞ்சல ஸ்வபாவமான மனதை அடக்குவதென்பது வருத்தமே! ஆயினும் ஆத்மா குணஸ்வரூபமாயிருக்கிறதென்று பழகுவதால் அதில் அன்பும், இதரவிஷயங்கள் தோஷரூபமாயிருக்கின்றனவென்று அறிகையால் அவைகளில் வெறுப்புமுண்டாய் நாளடைவில் மனதை யெப்படியாவது கட்டிப்பிடிக்கவேண்டும்* மனதை ஜயிக்காவிடில் யோகம் ஸித்திப்பது மிகவும் துர்லபம். உபாயத்தாலே மனதை ஸ்வாதினம் செய்தவனுக்கோ, அதாவது-நாம் முன்சொன்னபடி நமது ஆராதாரூபமான கர்மயோகத்தாலே மனதை ஜயித்தவனுக்கோ (எல்லாவற்றையும் ஸமமாய் பாரர்க்கையாகிற) யோகம் ஸித்திப்பது மிகசுலபம்.

(அ-கை.) அநந்தரம் நெஹாலிகூலி நாகபொதுலிஜத்யாதிக
ளில் கேட்ட யோகமாஹாத்தியத்தையே * உள்ளபடி கேட்கவேண்டுமென்
று அர்ச்சுநன் பிரச்சம் பண்ணுகிறான்.

* அங்கே கர்மயோகத்தின் மஹிமையன்றோ சொல்லப்பட்டதென்றால், அது யோகத்துக்கு அங்குரமான ஞானத்தையுட்கொண்டதாயும் யோகத்தைக்கொண்டு முடிவதாயும் சொல்லப்பட்டமையால் அங்கும் யோகமே சொல்லப்பட்டது; என்றால் யோகத்துக்கு அங்கமான கர்மயோக மாஹாத்மியஞ் சொன்னபோதே அங்கியான யோகமும் சொன்னதாமென்று அபிப்பிராயம்.

(சுரு) யோகத்தின் மஹிமை யிவ்வண்ணமாயிருக்கையால், அனைத்து மங்களாய் புண்ணியத்தை யேராளமாகச் செய்து அதனால் பாவங்களைத்

தொலைத்து யோகஞ்செய்ய விழிந்தவன் அந்த யோகத்தினின்றும் நமுவிய போதிலும் மறுபடியும் நற்கதியேயடைகிறான்.

(அ-கை.) உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தைக் கோரியவனாகையால் யோகியானவன் யாவரினும் பெரியனென்கிறார்.

தவவ்யிஹோயிகொயொயீ ஜாநிஹொவிரெதொயிகு? |

கலிபுஹொயிகொயொயீ தஸூரஹொயீஹவாஜ-௩-௩||சௌ||

(சௌ) கேவலம் தவங்களால் எந்த புருஷார்த்தங்களை யடையலாகுமோ ஆத்மஞானம் தவிர மற்ற ஞானங்களாலெவைகளை யடையலாகுமோ கேவலம் அசுவமேதம்முதலிய கர்மங்களால் எவையடையப்படுமோ அவையெல்லாவற்றிலும் சிறந்த புருஷார்த்தத்தை யோகம் ஸாதிக்குமாகையால் இந்த யோகி அவர்கள் யாவரினும் பெரியவன். ஆகையால் அச்சுந! நீ யோகியாகும் வழியைப்பார்.

(அ-கை.) இதுவரையில் பரவித்தைக்கு அங்கமான பிரஜாபதிவாக்கியத்தில் சொன்ன ஜீவாத்மதரிசனம் சொல்லப்பட்டது. இனி பரவித்தையைச் சொல்லுகிறார். [பரவித்தை பகவத் உபாஸனம்.]

யொயிநாஜிவிஸவெஷாஃ ஐஹெநாநாராதுநா |

ஸ்ரூபாவாஹஜஹெதயொஹோ ஸரெயு-கூதரெஹித: ||சௌ||

(சௌ) அகச்செயல் புறச்செயல்களுக்கு ஆதாரமாயுள்ள மனது நம் மையே நாடியிருக்கையாலே பரமபுருஷனான நம்மைவிட்டால் ஒரு சூதுண்டி கூட ஆத்மாவைத் தரிக்கமாட்டாத ஸ்வபாவனாய் நம்மை யடையவேண்டுமென்று துரிதப்பட்டு எவன் நம்மை ஸேவிக்கிறானோ அவன் கீழ்ச்சொன்ன யோகிகளிலும் மற்றும் தவசிமுதலானார் யாவரினும் மிகவும் மேலானவன் என்று ஸர்வக்ருணை நாம் நினைக்கிறோம். [மேருவுக்கும் கடுகுக்கும் உண்டான வித்தியாஸமபோல் இந்த பிரம்ம உபாஸகனுக்கும் மற்ற யோகி தவசி முதலானருக்குமுண்டான வித்தியாஸம்; ஆனால் கடுகுக்குள் ஒன்றுக் கொன்று சிறிதுபெரிதென்கிற வித்தியாஸமபோல் ஜீவாஸாநூத்காரம் பண்ணிய யோகிக்கும் மற்ற தவசிமுதலானருக்கும் வித்தியாஸமென்றறிக.] அதென்ன? (ஜீவஸாநூத்காரம் பண்ணும்) யோகிக்கும் பிரம்மநிஷ்டனுக்கும் அவ்வளவு தாரதமயம் எங்கன முண்டாவதென்னில்:—விசித்திரமாய் எண்ணிறந்த போக்கிய பதார்த்தங்களும் போக்தாக்களின் கூட்டங்களும் போகத்துக்குவேண்டும் கருவிகளும் அதற்கேற்ற ஸ்தானங்களும் நிறைந்த இவ்வெல்லா உலகங்களுக்கும் உத்பத்தி ஸ்திதி லயம் என்கிற மூன்று நிலைமையையும் வினையாட்டாய்ச் செய்பவனாய், ஒரு தோஷத்தாலும் தட்டுப்படாமல் எல்லையும் ஈடுமற்ற ஞானம்பலம் ஐசுவரியம்மீரியம் சக்தி தேஜஸ் ஸமுதலிய எண்ணிறந்த கல்லியானகுணங்களுக்கு நிதியாய், நமக்கு ஸம்மதமாய் நமக்குத்தக்கதாய் ஏகரூபமாய் சிந்தைக்கெட்டாததாய் திவ்யமாய் அபுதமாய் நித்தியமாய் சூற்றமற்றதாய் நிரதிசயமாய் பிரகாசம் ஸௌந்தரியம்

யம் பரிமளம் ஸௌகுமாரியம் லாவண்யம் யௌவநம் முதலிய அநந்த குணங்களுக்கும் மிடமான திவ்யமங்கள விக்ரகததையுடையவனாய், வாக்குக்கும் மனநிறகுமெட்டாதஸ்வரூபஸ்வபாவங்களுடையனாயிருக்கச்செய்தே, அபரமானகருணை, ஸௌசீர்யம், வாத்தஸ்யம், ஓளதாரியம் இவைகளுக்கு ஸமுத்திரமாயும் ஒருவிசேஷமும் காணாமலே எல்லாப்பிராணங்களுக்கும் புகலிடமாய் மிருக்கையாலும் அடுத்தவரின் துயரத்தை யொழிப்பதற்காக ஆஸ்ரித வாத்தஸ்ய ஸாகரமாய், ஸகலமனுஷ்யருக்கும் நேத்திரவிஷயமாய், தன் ஸ்வபாவத்தைவிடாமலே வசுதேவர் திருமாளிகையில் வந்தவதரித்து ஈழல் லாதகார்தியால் ஸகல லோகத்தையும் பிரகாசப்படுத்திவளர்த்துக்கொண்டிருக்கிற நம்மையே உபாஸிக்கு மிந்தப் பிரம்மநிஷ்டனுக்கும், கேவலம் பிரகிருதிக்குப் புறம்பாய் ஞானாகாரனாயிருக்கும் ஜீவஸ்வரூபத்தை உபாஸிக்கிற யோகிக்கும் ஒப்புச்சொல்ல சிறிதாகிலும் இடமுண்டோ? ஆகையால் அவன் எல்லாரிலும் மிகுதியும் சீரியவனென்று நம் ஸித்தாந்தம்.

ஸ்ரீ பகவதாராமாநுஜவிரசிட ஸ்ரீ மத்தீதாபாஷ்யத்தில்,

ஆரூவது அக்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாபரம்.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

அவதாரிகை.

இப்படி பரமபலனாய் பரப்பிரம்மமாய் நித்தியனாய் குற்றமற்றவனாய் எல்லாவுலகங்களுக்கும் முக்கியகாரணனாய் யாவும்நிந்தவனாய் எப்பொருட்குமுயிராய் நினைத்ததைத் தப்பாமல் செய்யவல்லனாய் மஹத்தான ஐசுவரியவானாயிருக்கும் ஸ்ரீமந்நாராயணனைக் கிட்டுகைக்கு உபாயம், அவனை உபாஸிப்பதுதானென்றருளிச்செய்வாராய், அதற்கு ஆதமநூந்தோடுகூடிக் கர்மத்தைச்செய்து பெறவேண்டிய ஜீவாத்மதரிசநம் அங்கமாயிருக்கையாலே அதையருளிச்செய்தார். இப்பொழுது நடுவிலுள்ள இந்த ஆறு அத்தியாயங்களால் பரப்பிரம்மான பரமபுருஷஸ்வரூபத்தையும் அவனை உபாஸிப்பதான ஃ பக்தியையும் அருளிச்செய்கிறார். §

§ இவ்வர்த்தத்தை “யத்ப்ரவ்யதிஃஸூதாநாயெநஸவஸூரிஷணத்யு லூகபுணாத்ஷிவஸூரிஷிவிநிதிராநவஃ என்று தொடங்கி விஷுயநிபுஸூரொஹஸூஹஸூயாயகஸு தெ | ஸூஹஸூதப்ரவ்யநாதாநஸொவதிநகாஜதி | ஸூஸவெஷுஸூஸூதெஷு ஃபிஷிஷுஸூதவரூபு என்று மேலே சுருக்கியருளிச்செய்கிறார்.

§ எம்பெருமானை உபாஸிக்கும்போது அவ்வுபாஸநமென்னும் ஞானம் பக்தியாய்த் திரிந்தால் மாத்திரந்தான் பரமபுருஷனை யடையலா மென்கிற

அதில் இந்த ஏழாவது அத்யாயத்தில் (உபாஸ்யனா) பரமபுருஷ ஸ்வரூபத்தின் உண்மையும் அது பிரகிருதியால் மறைக்கப்பட்டிருக்குந்தன் மையும் அம்மறைவு நீங்குகக்காக எம்பெருமானிடத்தில் பண்ணும் பிரபத்தி யும் உபாஸிப்பவர்களின் உட்பிரிவும் அதில் ஞானிகளுக்குண்டான சிறப்பும் சொல்லப்படுகிறது.

. ஸ்ரீ ஹமவா நுவாஹ || ஸ்யோஸுகுநோஹமயோயொமயாஜீநு
ஜோஸுயம் || சுஸம்ஸயம்ஸஜித்ரோம் யயோஜோஸுலிதஹுணு || க ||

(க) அர்ச்சக! நீ நமது ஸ்வரூபம் குணம் செஷ்டை! விபூதி இவைகளைப் பிரியும்படி நேரிட்டால் அந்தக்ஷணமே நம்மிடத்தில் விருப்பத்தால் நீர்ப்ப ண்டம்போல் உருகிப்போம்படியான மனதைக்கொண்டு நம்மையே நாடிய வனாய், (அப்படியே நம்பிரிவில் தரிக்கமாட்டாமல்) நம்மையே ஆதாரமாக நம்பியவனாய் யோகஞ்செய்யத் துவக்கி, (அந்த யோகத்துக்கிலக்கான நம் மை ஸம்சயமில்லாமல் முழுதும் எப்படியானால் அறிவுதியோ (அவ்வித ஞா நத்தை யுனக்கு உபதேசிக்கிறோம்) அதை ஸாவதாரமாகக் கேட்பாயாக.

விஷயம் வேதாந்தவாக்கியஸித்தம். எவருனையென்னில்:—“க. அவனை யறிந் தால் தான் மிருத்யுவைக்கடக்கலாம்” என்றும், “உ. அவனை இப்படி அறிபவன் இங்கே அழிவிலவாதவனாகிறான்” என்றும், இன்னுமிப்படி வேதாந்தவாக்கிய ங்களில் சொல்லும் அறிவானது, “ந. பரமாத்வைக் காணவேண்டுமாய்க் தியாநஞ் செய்யவேண்டும்” என்றும், “ச. ஆத்மாவையே பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டு உபாஸிக்கக்கடவன்” என்றும், “ரு. ஸத்தவம் சுத்தமானால் இடைவிடாத சிந்தை யுண்டாம், சிந்தையுண்டாகில் எல்லா முடிச்சுசுளும் அவிழ்ந்து போம்” என்றும் “சு. அந்த பரமாத்வைக் கண்டவுடனே உள்ளத்திலுண் டான முடிச்சு அவிழ்ந்துபோகிறது; ஸகலஸம்சயங்களும் அற்றுப்போகி ன்றன; இவனுடைய கர்மங்களெல்லாம் அழிந்துபோகின்றன” என்று மி னைமுதலிய வாக்கியங்களோடு ஒருபொருட்படுகையாலே இடைவிடாத சி ந்தையாயும் பிரத்யக்ஷம்போன்றதாயு மிருக்கவேண்டுமென்றும் அது தியா நம் உபாஸநம் முதலிய சப்தங்களால் கூறப்படுமென்றும் தெரியவருகிறது.

மறுபடியும் “எ. இந்த பரமாத்மா மநந்தினாலாவது தியாநத்தினாலா வது பலகாலங்கேட்பதினாலாவது அடையக்கூடியவனல்ல; இந்தபரமாத்மா எவனையானால் வரிக்கிறானோ அவனால்மாத்மீரம் தானடையப்பட்டு தன் ஸ்வ ரூபத்தை அவனுக்குப் பிரகாசிப்பிக்கிறான்” என்று சிறப்பித்துச் சொல் லுகையாலே ‘உபாஸநம்’ என்னுஞ்சொல்லுக்குப் பொருள், பரமபுருஷன்

க. தலெவ்விஷிக்ஷாசுதிஜுகுபெதி || உ. தலெவ்விதாந ஜுகஹஹவதி || ஈ. சூதாவாரொஹுஷ்வெபா... நிஷியாவலி தவ... || ச. சூதாநலெவ்வொகூவாவலி || ரு. ஸக்யஸுஹய... வாஸ்யுதி: | ஸ்யுதிவெஜ்ஜஸவ... ஸ்ரீநாவிபுரொகக்ஷ: || கூ. விஷி தெஹுஷய... நி: விஷிஜெஸவ... ஸம்ஸயா: | க்ஷயஜெவாஸுக ஜோணி தஸ்யவஷுஷ்வரவரெ || எ. நாயிராஜாவ்வவநந ஹெநாநலெயயாநவஹ... நாஸு... தெந | யமெவெஷ்வணு

ஜாநதெஹஸவிஜாநதிரிஷ்யக்ஷுராஜ்யெஸஷத்|

யசுஜாக்ஷாநஹ்விதொந்யசுஜாதவ்யேவஸிஷ்யெத||௨||

(உ) அர்ச்சுன! ஞானத்தை விஜ்ஞாநஸூத்ரிதமா யுபதேசிக்கிறோம் [ஞான மாவது பகவத் ஸ்வரூபஞானம், விஜ்ஞாநமாவது அதைப்பிரித்தறியும் ஞானம்; ஆதலாவது:—ஸர்வேசுவரனாகிய நான் எனமான வெல்லாப்பொருளுக்கும் ஏதிராய் அளவிலாவதிகையமும் எண்ணற்கரிய கல்லிபாணகுணங்களும் அநந்தமா ன விபூதியும் உடைத்தாயிருக்கையால் சேதநாசேதநங்களெல்லாவற்றிலும் வேறுபட்டிருக்கிறோமென்பதை யறியும்படியான ஞானம்; இவைகளை யுபதே சிக்கிறோமென்றபடி.] அநிகவார்த்தையென்ன? இதைக்கேட்டாயாகில் பிறகு நம்விஷயமாய்க் கேட்கும்படியான அம்சம் சிந்தித்துக் கிடைக்கமாட்டாது.

(அ-கை.) இப்பொழுது தாம் உபதேசிக்கப்போகிற ஞானம் எளிதில் கிடைப்பதல்லவென்கிறார்.

உருஷாணாஸஹஸ்யஷா கஸ்திரிததிவியெ

யததாவிவிடாநாஃ கஸிநாஃவெதிதக்ததஃ||௩||

(ஈ) சாஸ்திராப்பியாஸத்துக்கு யோக்கியமான மதுஷ்ய ஜாதிக்ஞர்
எவனோ ஒருவந்தான் நம்மைத்தெரிந்து நமமிடத்தில் ஸித்தியைப்பேசுதித்து
யத்தநம்செய்பவன் அதிலும் எவனோ ஒருவந்தான் நம்மை உள்ளபடியே
அறிபவன். [ஸலிஹா தாஸுஹுலுஹ்ஸன் தும், ஜாஹுவுஷி நகஸுந

இவ்வீன வரிப்பதற்குக் காரணமாய் இவன் செய்யும் இடைவிடாத சிந்தையானது, சிந்திக்கப்படும் பகவானின்போல் இனியதாயிருக்கையென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. இனி பக்தியாவதென்ன இதுதானே? “அ. ஸ்நேகத்தோடு இடைவிடாமல் சிந்திப்பதுதான் பக்தியென்னப்படும்” என்றன்றோ சொல்லப்படுகிறது?

இப்படி ஸமர்வயம்பண்ணூல் மாத்திரந்தான் “கூ. அவனை இப்படியறிபவன் இறகே அழிவற்றவனாகிறான்! கதிக்கு அதைவிட வேறுவழியில்லை” என்றும் “க0. நான் வேதந்ஞாலாவது தவத்தாலாவது தாந்தாலாவது துயாகத்தாலாவது அர்ச்சுந: நீ இப்பொழுது பார்த்ததுபோல் பார்க்கக்கூடியவனல்ல; கக. மற்றப்படி யென்னையே விஷயீகரித்த பக்தியொன்றினால் மாத்திரந்தான் என்னை உள்பாடி யறியவாவது பார்க்கவாவது அடையவாவதுகூடும்; நான் இப்படிப்பட்டவன்” என்னும்வாக்கியங்களுக்கு ஏகார்த்தத்வம்ஸித்திக்கும்.

தெதெ நவ ஸுஸ்வெஸ்வர ஷக்ர தா விபுணு தெத நலி ஸ்ராயி
அ. நெ ஹவ ஸ்ரீ நாயு ந ஸ்ரீ ரித் தியீ ய தெ|| கூ. தநெ வ
விநா ந ஸ்ரீ தஜ ஹவ தி | நா ந ஸ்ரீ ப நாய நாய விநி தெ|| கூ.
நா ஹ வெ வெநெ ந ஸ்ரீ தவ ஸா ந ஸ்ரீ ந ந ந வெ ஜியா | ஸக்ர ஹவ
வியொ ஸ்ரீ ஷ்ரீ ஷ்ரீ வா ந ஸ்ரீ ரித் தியீ ய தெ|| கூ. ஸ்ரீ ரித் தியீ ய
ஸக்ர | ஸ்ரீ ஹ வெ வெநெ ந ஸ்ரீ தவ ஸா ந ஸ்ரீ ந ந ந வெ ஜியா | ஸக்ர
ஸ்ரீ வெ ஷ்ரீ ஷ்ரீ வா ந ஸ்ரீ ரித் தியீ ய தெ|| கூ.

ஊதிராபொட நனொவாய-ஓ வனெநாஸ-ஓரெவது
 சுஹூரானதீய-ஓ விநாஸ-ஓ திரஷ-ஓ||

சுவரொயதி தவ்வு நொம் வுக்ருதிவிழிவெயராடி
ஜீவவூதாம்ஹாஸாஹொ யயெஞம்யார தெஜமஃ||௫||

வணதடி ராநீநிலுதாநி வவ-காணீத-வயாராய்
கஹம்கூபுஸ்தவஜ்ஜமதந் ப்ரஹ்மப்ரஹ்மயோ||சு||

* பிரகிருதியென்றால் புசிக்கும் பண்டங்களாகவும் புசிப்புக்குவேண்டி நெருவிகளாகவும் புரிகத்தக்கவிடங்களாகவும் விசித்திரமாய் எண்ணிறந்தவைகளாயுள்ள இவ்வுலகத்தின் முதற்காரணம்.

§ சேதநா சேதங்களின் தொகையான பிரகிருதி புருஷானுக்கு, பரம்புருஷன் காரணமென்றுமிடம் ஸூத்ரி ஸ்மிருதிஸித்தம். எங்ஙனெயென் னில்-ஸூ-||ஹோ நவுகெத்யதெதஸவுகூக்ஷரெத்யதெ|| சுக்ஷாந-
கூக்ஷித்யதெதகஜீவரெதெவணகீவததி|| விஷ்ணுஸாராவாத வ
ரதொழிகெதெ ராவெப்யாநம் வுரூஷஸூவியூ|| ஸூ||
பூகூதிர் ஸாரியாவூதா வுகூவுகூஸாராவணீ | வுரூஷ
ஸாவூவாவெதளத்யெதெ வாரஜாதூதி | வாரஜாதாவஸவெ
ஷாராயாரதீவரஜெஸார | விஷுநாரோஸவெதெஷுவெஷாஜெ
ஷுவத்யதெ இவவமுதஸ்யன்.

யும் ஸகலபூதங்களிலும் ஜீவனமாயும் சுவசிகளில் தவமாயும் ஸர்வபூதங்களுக்கும் அழியாத வேர்முதலாயும் புத்திமாண்களுக்குள் புத்திமானாயும் பராககிரமமுள்ளவைகளுள் பராக்கிரமமாயும் பலமுள்ளவைகளுள் ஆசாபாசங்களற்ற பலமாயும் பிராணிகளுள் தருமத்துக்கு விரோதமில்லாத ஆசையாயுமிருக்கிறோம் [என்றால்:—இப்படி பலவாறாயுள்ள பதார்த்தங்களாயும் நம்மிடத்தினின்றுமுண்டாய்நமக்குச்சேஷப்பட்டுநமக்குச்சரீரமாய் நம்மிடத்திலேயே யிருக்கின்றன. ஆகையால் அவ்வவ்விதமாக நாமே யிருக்கிறோமென்று பொருள்.]

(அ-கை.) பிரித்துப் பிரித்தென்னசொல்வது ?

பெய்வெவலாக்கிகாஹாவா ராஜஸாலாஸாலாஸாயெ|

தேவனவெதி தாநிழி நகவஹந்தேஷுந்தேயி||கஉ||

(கஉ) ஸாமான்னியமாய் லோகத்தில்சரீரங்களாகவும் இந்திரியங்களாகவும் மற்ரும்போக்கியவஸ்துக்களாகவும் போகத்துக்குரிய கருவிசளாகவுமிருக்கின்ற வெல்லாப்பொருள்களும் என்னிடத்திலிருந்துண்டாய் எனக்குச்சரீரங்களாய் என்னிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. நம்நிலையோ அவைகளால்ஒருக்காலும்வருவதல்ல [என்றால்சரீரஸ்திதி ஆத்மாதீநமானாலும் ஆத்மஸ்திதிக்குச்சரீரத்தாலும் சிறிது உபகாரமுண்டு உலகத்தில்; நமக்கோ இந்தபதார்த்தங்களெல்லாம் சரீரமாயிருந்தாலும் இவைகளால் சிறிதும்உபகாரமிலலைவேலம் லீலைதான் இதற்குப் பிரயோஜனமென்று திருவுள்ளம்.]

திவ்விபுண்ணபெஹுரெவெ ரொலிஸவபுவிஜம்ஜம்|

ரொஹிதம்நாவிஜாநாதி ராரெஹுர்பாரெவ யபு||கஉ||

(கஉ) [இப்படிசேதநா சேதநமாய் நமக்கு ஆதினப்பட்டுள்ள இவ்வுலகங்களெல்லாம் அந்தந்தகாலத்தில் நம்மிடத்திலிருந்துண்டாய் நம்மிடத்தில் லயமடைந்து நம்மிடத்தில்தானே நிலைக்கப்பெற்று நமக்குச்சரீரமாய் நம் ஸ்வரூபமாயிருக்கையால், காரணமான நிலையிலும் காரியமன நிலையிலும் ஸர்வத்தையும்நாமே சரீரமாகத்தரித்து ஸர்வப்பிரகாரமாகவுமிராகின்றோம். இப்படி காரணமாயும் சோதியாயுமிருக்கிற நாம் ஞானமுதலிய அளவிந்த கல்லியான குணங்களாலும் சிறப்புற்று மேன்மையாய் விளங்குகிறோம். அற்பகுணத்தாலாவது நம்மைக்காட்டிலும் சிறந்தவஸ்து உலகத்தில் ஒன்றுங்கிடைக்கமாட்டாது.]இப்படிப்பட்ட நாம் ஸத்வரஜஸ்தமோ குணங்களின்விசாரமாயுள்ள ஸகலபதார்த்தங்களிலும் சிறந்து நமக்கே உரியவைகளான கல்லியான குணங்களாலும் அவ்வவைகளின் இனிமையாலும் எப்பொழுதும் ஏகரூபமாய் மிகவும் சிறந்திருக்கிறோமென்பதை இவ்வுலகமானது அறிகிறதிலலை. ஏனெனில்:—குணவிகாரங்களாய் நனங்களாய் கூடினந்தோறும் அழிவனவாய் பூர்வ கர்மாநுஸாரமாகச் சரீரங்களாயும் இந்திரியங்களாயும் புதித்கும்பண்டங்களாயுந் திரிந்துள்ள பதார்த்தங்களால் மயக்கப்பட்டமையால் அறிகிறதிலலை.

(அ-கை.) ஸ்வாமி! உலகத்தி லின்பந்தரு மெப்பொருளுக்கும் மேலாய், அந்தமில்பேரின்ப வடிவமாய், எந்தநாளும் ஒரே ரூபமாயெழுந்தருளியிருக்கிற தேவரீனாவிட்டு, பிராணிகள் மிகவும் இழிவுற்றகுணங்களில் விகாரமாய் அசாசுவதமாயுள்ள பண்டங்களை யறுபவிக்க விரும்புகிறார்களே இதற்கென்னகாரணம்! என்றால் அருளிச்செய்கிறார்.

வெவீஹெஷாமுணையீ ரிஜோயாஹுரத்யா||

(கரு) ஸதவம், ரஜஸ்ஸு, தமஸ்ஸு என்கிற முக்குணங்களின் விகாரமான இந்த என் * பிரகிருதியென்னும் மாயையானது என்னுடைய லீக்ஷக்காக என்னாலேயே ஏர்ப்படுத்தப்பட்டதாகையால் இதைக்கடப்பதற்கு ஒரு வராலுமாகாது.

(அ-கை.) ஆனால் அதைக்கடக்கும் வழிதானேது! என்றால் அருளிச்செய்கிறார்.

ரோவெவ்யெவ்ரவடிவெ ராயாவேதாந்தரணிகெ||

(கசு) ஸத்யஸங்கல்பனாய் பெருங்கருணை வள்ளலாய் எல்லாவுலகத்தையும் சிறிதும் கைம்முதலைக்கோராமல் காப்பவனாகிய நம்மையே எவர்கள் சரணுகப்பற்றுவார்களோ, அவர்கள் தான குணவிகாரமான இம்மாயையைக்கடந்து நம்மை உபாஸிப்பார்கள்.

(அ-கை.) ஆகில் அப்படிப்பட்ட சரணுகதியை எல்லாரும் ஏன் அதுஷ்டிக்கிற தில்லை! என்றால் அருளிச்செய்கிறார்.

நரோஹிஷ்டிநாஸிஷாஃ ப்ரவடிவெ நராயாஃ||

ராயயாவஹுதஜாநா சூஸாரஹாவரோஸி தாஃ||

* ஆசுரஸ்ஸ்திரம் ராக்ஷஸஸ்திரம் முதலியவைபோல் விசித்திரமான செயல்களைச்செய்கையாலே இந்தப் பிரகிருதியை மாயையென்கிறது. எப்படியெனில் ததெதாஹமவதாதவஸ்யுரக்ஷாபயஃவக்ருதேததிசு குஜமாலிஸோஜவஃ ஜாமாஸாலிஸஃபஸுநஸுதெ நராயாஸஹஸுததவ ரீரஸஸுரஸுமாலிநா | வாமஸ்யுரக்ஷதாபெஹம் வனகெகெஸ்யுநஸலஜிதஸு|| இத்தயாதியிலும் சொல்லப்பட்டபடியால் மாயை என்பது பொய்யான விஷயத்தை சொல்வதல்ல. இந்திரஜாலவித்தை முதலிய விடங்களில்கூட பொய்யான விஷயத்தை யுட்கொண்ட மெய்யறிவை யுண்டிபண்ணும்படியான சில மந்திரம் ஔஷதம் முதலியவை யுண்டாகையாலே அங்கும் மாயாவியென்று வழங்குகிறார்கள். எங்கும் ஒரு சொல்லுக்கு ஒரேவிதமாய் பொருளுரைப்பது யுத்தமாகையாலே இந்திரஜால வித்தையிலும் மாயையென்கிறது மந்திரம் ஔஷதம் முதலியவைகளைத்தான். அந்தே பொய்யான விஷயத்தை மாயையென்ப தெதினாலென்றால் மஞ்சத்திலிருப்பவர் பேசக்கண்டு மஞ்சம்பேசுகிறதென்று வழங்குவதுபோல் மாயையென்று சொல்லப்பட்ட மந்திரம் ஔஷதம் முதலியவைகளின் காரியத்தைக்கண்டு மாயையென்று வழங்குகிறது.

(கரு) அர்ச்சுந ! பிராணிகளில் புண்ணியம் செய்தார் சிலர், பாவஞ் செய்தா சிலர். அபபடி பாவஞ்செய்தவர்களில் சிலர் 2. மூடர், சிலர் 3. நரா தமர், சிலர் 4. மாயையால் அறிவிழந்தவர், சிலர் 5. அசுரத்தன்மையடைந்தவர், இந்நால்வரும் நம்மைச் சரணடையார்கள். இவர்கள் முதலிலிருந்து ஒரு வரைப்பார்க்க ஒருவர் மஹாபாபிகள்.

வதூவிபுயாஹஜனெஹாஃ ஜநாஸுக்ஷுதிநாஜபூந் |
சூதெபூஜிஜாஸுரயபூபூஜீ ஜநீவஹாதஷபூமகசு ||

(கசு) புண்ணியஞ் செய்தவர்களோ ! நம்மையே சரணடைந்து நம்மையே ஸேவிக்கிறார்கள். இவர்களும் அப்படியே 6. ஆர்த்தனென்றும் 7. ஜிஞ்ஞாஸுவென்றும் 8. அர்த்தார்த்தி யென்றும் 9. ஞாநி யென்றும் நாலாவகைப்பட்டு தங்கள் தங்கள் புண்ணியச் சிறப்புக்குத் தக்கபடி முதலிலிருந்து ஒருவரைப்பார்க்க ஒருவர் அதிக சுகிருதஞ்செய்தவர்கள்.

தெஷாஃஜநீநிதயுக்த வாகஹகீவிபுஸிஷபூதே |
விய்யொஹிஜாநிநாதயபூபூஜீ ஸஹிஷிஷயஸுகசு ||

(கசு) இவர்களில் ஞாநிதான் மிகுதியுஞ்சிறந்தவன். ஏனெனில்:—அவன் நம்மையடையவேண்டுமென்று நம்மையே எப்போதும் நாடியவனாய் மற்றொன்றிலும் பற்றினறி விசேஷமாய் நம்மிடத்தில் மாத்திரம் பக்தியுடையவனாயிருக்கிறான். (மற்றவர்களோ தமது இஷ்டம் ஸித்திக்குமளவும் மாத்திரம் நம்மை நாடியிருந்து நம்மையும் தாம் கோரிய பலத்தையும் விரும்பியிரு

அதுபோல் இங்கும் குணமயமானப் பிரகிருதியென்னும் மாயையானது பரமார்த்தமேயல்லது பொய்யல்ல; இது பரமபுருஷனுடைய ஆதினம் என்று ராயாணுபுக்ஷகிவிஷ்ணுநாயிநனூபிஹஸாரபூத்யாதிகளில் சொல்லப்படுகிறது. இதற்குக் காரியம் பகவதஸ்வரூபத்தை மறைத்துத் தன் ஸ்வரூபத்தை யினியதாகத் தோற்றுவிக்கை. ஆகையால் எம்பெருமானுடைய பரமார்த்தமான மாயையால் மோஷிக்கப்பட்டுள்ள இஜ்ஜகமெல்லாம் நரலின்பவெள்ளமான பகவதஸ்வரூபத்தை யறியமாட்டாது.

2. எல்லாப்பொருளும் எம்பெருமானுக்கு ஆட்பட்டிருக்க அதைத்தனக் காட்டட்டதாக நினைப்பவர்கள் 3. ஸாமான்யமாய் பகவதஸ்வரூபம் அறியப்பட்டாலும் அவ்வுழியில் திரும்பமாட்டாதவர்கள் 4. ஈசுவரனும் அவனுக்கு ஐசுவரியமு முண்டாயிருப்பதாகத் தெளிவுபிறந்தாலும் அதை வஞ்சகமான யுக்திகளைக்கொண்டு போக்கிக்கொண்டவர்கள் 5. ஈசுவரனும் அவன் விபூதிகளும் (யுக்திகளைக்கொண்டும் இல்லை செய்யப்படுகாமல்) திடமாய் ஏர்ப்பட்டாலும் அவற்றைக் கேட்டபோதே பகைப்பவர்கள் 6. இழந்துபோன செல்வத்தை மீண்டும் அடையவிரும்பியவன்; 7. செல்வமில்லாமையால் புதிதாய் அடையக்கோரியவன்; 8 பிரகிருதிக்குப்புறம்பான ஆத்மாவையடையக்கோரியவன்; 9. ஐதஸநாஸுக்ஷுதிவிஷிஷிஷயஸுகசு என்று சொன்னபடியே ஆத்மஸ்வரூபம் எம்பெருமானுக்கே சேஷப்பட்டிருக்குந்தன்மையாகு”.

க்கிரர்கள். ஆகையால் இவர்களைப்பார்க்க அவனேசிறந்தவன். ஏனெனில்:— அவன் நம்மையடையவேண்டியவனாகையால் எப்பொழுதும் நம்மோடு அவனுக்குச் சேர்க்கையுண்டு; இவர்களுக்கோபயன் கைப்படுமளவுத் தான். அப்படியே அவன் நம்மைத்தவிர மற்றொன்றை விரும்பான். இவர்களோ நம்மையும் விரும்பி தமக்கென்று ஒருபயனையும் விரும்புவார்கள். ஆகையால் இவர்களைப்பார்க்க அவனே சிறந்தவன். மேலும் நாம் ஞாநிக்கு மிகவும் இனியனாகிறோம். அதாவது-இனிமைக்கு இவ்வளவு வளமென்கிற இறுதியில்லாமையால் அவனுக்கு நாமினியனாகியும் இவ்வளவுதானென்று ஸர்வக்ருணை நம்மாலும் சொல்லப்போகாதபடி (ஞாநிகளின்றலைவரான *. பிறஹ்லாதாழ்வானுக்குப்போலே) இனியனாகிறோம். அப்படியே அந்த ஞாநியும் நமக்கு இனியனாகிறான்.

உதாரணவடிவனவெனத் ஜாநீக்யாவெத்யவெதித்யு|
சூஷிதஸூஹியுகூதா தோவோநுதோமதி||கஅ||

(கஅ) இவர்களெல்லாரும் மஹா உதாராள், [அதாவது-நம்மிடத்திலிருந்து யாவர்களானால் சிந்தாயினுங்கொள்ளுகிறார்களோ அவர்களுநாம் நமக்கு எல்லாச் செல்வத்தையும் வழங்கிய பெருங்கொடையாளிகளாக நினைக்கிறோம்.] ஞாநியோ! நம்ஸ்வரூபத்தைத் தரிக்கின்ற ஆத்மாவென்றே நம்முடைய ஸித்தாந்தம். அதெதினென்றால்—அவன் நம்மைவிட்டுப்பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டாததுபோல் நாமும் அவனைப் பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டோம்; ஆகையால் அவன் நமக்கு ஆத்மாவே.

ஸஹுநாஜநா ஜென ஜாநவாநுபோஷ்வபுஜிதெ|
வாஸுடெவஸூவூரிதி ஸோஹா தூஸுடுஉ||கக||

(கக) “இப்படி எம்பெருமானுக்கு ஆட்பட்டிருக்கையே ஆத்மாவுக்குஸ்வரூபம்” என்கிற ஞானவானாய் நம்மைச்சரணப்புகுவதென்கிற விஷயம் ஸாமான்னியமாய் சில ஜந்மங்களிற்செய்த புண்ணியவசதனால் வருவதல்ல; கேவலம் புண்ணிய ஜந்மங்களெத்தனையோ எடுத்த பிறகுதான் “நான் + வாஸுதேவனுக்கே ஆட்பட்டவன், எனது ஸ்வரூபம் ஸ்திதிபிரவிருத்தியென்கிற அறிவுடையனாய் அவ்வாத்மவஸ்துவோடு சில்லாமல் எம்பெருமானைப்பெற வாசைப்பட்டு அவனையே பெரும்பேராக நினைத்திருப்பவன்.

* ஸக்யாவகூ திகிஞ்சுஷெ டஸுபோநாஜெஹாரமெம்|
நவ்வெஹா துநாமா துநாஸு துநாஹாடிஸூஸித: என்று பிறஹ்லாதாழ்வான் கண்ணனிடத்தில் பற்றிய மனதாயிருக்கையாலே மஹாஸர்ப்பங்களால் கடிக்கப்பட்டிருக்கச்செய்தேயும் அவ்வெம்பெருமானை நினைப்பதால் மிகவும் ஸந்துஷ்ட ஹிருதயராய் தம்சரீரம் இன்னபடியிருக்கின்றதென்று அறிந்தாரில்லை.

+ ஸூயொஹிஜாநிநா துபூஷு என்றும் சூஷிதஸூஹியுகூதா தோவோநுதோமதி என்று தொடங்கின படியால் வாஸுடெவஸூவூரிதி என்றதற்கு இதுவேபொருள். ஞானவானென்பதும் இங்

ல்லாம் அவனுடைய ஆதினம்” என்கிற நினைவுபிறந்து “நான் அடையவேண்டு
ம்பயனும் அப்பயனை யடைவிக்குமுபாயமும் மற்றும் நான் கோரியவெல்லா
ம் அந்த வாஸுதேவனே” என்று நம்மை உபாஸிப்பன். அப்படிப்பட்ட பெ
ருந் தன்மையோடுகூடிய புருஷன் கிடைப்பது லோகத்தில் மிகவும் அரிது.

(அ-கை.) அந்த ஞானியின் அருமையைப்பற்றியே உபபாதிக்கிறார்.

காரெவெடுவெடுவெஹு-தஜாநா புவடினெதுநடுஷி
வதா: |தந்தம்நியலோஸாய ப்ரக்ரூநியதாலயா||௨௦||

(20) உலகத்திலுள்ள புருஷர்கள் யாவருமே தங்களுக்கு ஸ்வபாவமான பாவபாஸனைக்குத் தக்கபடி எப்போதும் சந்தாதிவிஷயங்களில் ஆசைகொண்டு, அப்படி தாம் ஆசைப்பட்டவைகளைப் பெறவேண்டி கேவலம் (நம்மையொழிந்த) இந்திராதி தேவர்கனையடுத்து, அத்தேவர்களுக்குப் பிரீதி கரமான சிலநியமங்களை யதுட்டித்து அவர்களை யாரச்சிக்கிறார்கள்.

யொயொயாஂயான ந஁஁஁ ஸ்ர ஐயாவி-த-ரி஁தி|

தஸ் தஸ் ாவநாஂஸூஃ தாநெவவிடியாநி ஹஸ்||௨௧||

(2உ) அப்படி அவர்கள் அர்ச்சிக்குந் தேவர்களெல்லாம் நமக்குச் சரீரமென்று (*சு-சாஸ்திரஞ்சொல்லுகிற விஷயம் தெரியாமல்) எந்த எந்த பக்தன் (நம்சரீரமான) எந்த எந்த தேவதையைச் சிரத்தையோடு அர்ச்சிக்க விரும்புகிறானோ (அவன் நம்மையறியாமற்போனாலும் உள்ளபடியே நம்சரீரத்தைத்தானே யர்ச்சிக்கிறான் என்று நாம்நினைப்பிட்டு) அவனவனுக்கு அவ்வவ்விதமான சிரத்தையைத் திடப்படுத்துகிறோம்.

ஸ தயாஸ்ரூப்யா யுக ஸஸ) ராப நஹெத |

உஹதௌததபகாஜாநு ரெயெவவிஹிதாநுஹிதாநு||௨௨||

கே சொன்னவனைத்தான்; முன்சொன்ன ஞாபியுமில்லாதான். ஊதிராவ
என்று தொடங்கி சுஹூராஸ்தீயஜெவிநூவுக்குத் திரஷ்ட்யா | சுவ
ரெயதிதஸ்ருநாம்புகுதினிலிபெவராடி | ஜீவஊதாடி என்றும்
ளவாக,சேதநம் அசேதநம் என்று இருவகையானப்பிரகிருதிக்கும் பரம பு
ருஷனுக்கு சேஷப்பட்டிருக்கின்றன வென்று சொல்லப்பட்ட தன்றோ?
மேலும் சுஹுக்ருதுஸரிஜமதஃபு-ஹஃபு-உயஸ்யா | ரிதூபராத
ராநூநகுதினிட்ஸூயநஸூய என்றுதொடங்கி யெவ்வெவ லாகிகா
ஊவாராஜலாலாஸாலாஸூயெதிதூ வனவெதிதாந்நிதிநகூஹம் தெ
ஷு-தெதியி என்று காரியமாயும் காரணமாய் மிருவகைப்பட்ட பிரகிருதி
களின் ஸ்வரூபமும் ஸ்திதியும் பிரவிருத்தியும் பரமபுருஷாதீனமென்றும் பர
மபுருஷன் ஸர்வவித்தாலும் ஸர்வஸ்மாத் பரனென்றும்சொல்லப்பட்டது.
ஆகையால் அவனையே யிங்கே ஞாபியென்கிறது.

* ஸ்ரீ யசுதிக்ருதி ஷங்குயோகிக்ருதா நவையஸுரிக்ருத
ஸ்ரீராம முதலிபன.

(உஉ) இப்படி நம்மாலருளப்பட்ட (சிர்விக்கினமான) சிவத்தையைக் கொண்டே, அந்த இந்திராதி தேவதையின் ஆராதனத்தைச் செய்து (நம்சரிமான) அத்தேவதையினிடத்தில் தான்கோரியபயனை நம்மாலளிக்கப்பெற்று அநுபவிக்கிறான். [ஆராதிக்கும்பொழுது இந்திராதிகள் நமக்குச் சாரமேனகிற விஷயத்தை அவன் அறியாமற்போனாலும், உள்ளபடியே அது நம்மாராதனமாகையால் அவன் கோரிக்கையை நாம் நிறுவுவதுகிறோம்.]

சுனவதுமவனெஷாஹ் தஜ்ஜுவதஜ்ஜுவஜெயஸாஜ்

ஜெவாநுஜெவபஜெயாநி ஜெகாயாநிஜோவியா||உரு||

(உஉ) ஆனால் இந்திராதிகளை யாராதிக்கும் அவ்வற்பமதிகளுக்குக்கிடக்கும் அந்தப்பயனெல்லாம் அறபமாயும் முடிவுள்ளதாயுமிருக்கும். ஏனெனில்.—இந்திராதி தேவர்கள் அநுபவிக்கும் பேசுங்களுல்லாம் இவ்வளவென்றும் இத்தனை காலமென்றும் வரையறையற்றவையாகையால் அவ்வந்திராதிதேவர்கள் போகும்சுதித்து நழுவும்பொழுது (அவர்களை யாராதிக்கும்) இவர்களும் நழுவுவார்கள். நம்பகத்தரங்கோ அதேகம்ங்களை நம்மாராதனமாக நினைத்து அற்பபலங்களில் பற்றில்லாமல் நமக்கினிமை செய்வதே பரானாய் நம்மையடைந்து மீண்டும் திரும்பாமலிருக்கிறார்கள். [ஜோஸுவெதஜுது சுளனெயவா நஜ்ஜுநநவிஜுதெ எனது மேலே அருளிச்செய்யப்போகிறாரன்றோ?]

(அ-கை.) மற்றவர்களோ பிராணிகளுல்லாம் சுகமாய் நம்மை ஆனயிக்கவேண்டுமென்று நாம் மனுஷ்யாதிகளிடத்தில் வந்தவதரித்தால் அதைப்பயன்படவொட்டாமற் செய்கிறார்களென்கிறார்.

சுவஜுசுவஜுதிஜாவந் ஜநுஜெஜோவியா||உரு||

வாஹாவஜாநனொ ஜோவ்யஜநுதுஜ்ஜு||உரு||

(உசு) நாம் ஸர்வகம்மங்களாலும் ஆரதிக்கப்படும்வனாய் ஸர்வேசவரனாய் வாக்குக்கும் மனதுக்குமெட்டாத ஸ்வரூப ஸ்வபாவமுடையனாயிருக்கச்செய்தேயும், கணாகடந்த கருணையாலும் அடியார்களிடத்திலுண்டான வன்பினாலும் யாவரும் நம்மைககண்டு பற்றவேண்டுமென்று நம் ஸ்வபாவத்தைவிடாமலே வசதேவர்களுக்கும் வந்தவதரித்தோம். இப்படிவிகாரமில்லாத நம்பரத்துவத்தை யறியாமல், நாம் இதற்கு முன்பு தோன்றாமல் மறைந்திருந்து இப்பொழுதுதான் கர்மவசத்தால் ஒரு ராஜகுமாரனாய்ப்பிறந்து தோன்றியதாய் இம்மூட்கள நினைத்துவிடுகிறார்கள். ஆனது பற்றியே நம்மை ஆனயிப்பதில்லை, நம்மை யாராதிப்பதில்லை.

(அ-கை.) அப்படியாகிய தேவரீர் ஏன அப்படி யாவர்க்கும் விளங்குவதில்லையென்றால் சொல்லுகிறார்.

நாஹ்வபுசாஸஸவஜ்ஜு யொமஜாயாலஜோவ்யா||உரு||

ஜெவொயாநாவிஜாநாதி ஜொகொ ஜோஜெவ்யா||உரு||

(உரு) ஜீவர்களுக்கேற்ற மானிடத்தன்மை முதலியவற்றையடைந்திருக்கையென்கிற)மாயையால் நாம் மறைக்கப்பட்டமையால் யாவர்க்கும்

பிரகாசிக்கிறதில்லை. நாயிப்படி மனுஷ்யாதிகளிடத்தில்வந்து பிறந்தமாததி ரத்தில் இந்த மூடஜநம் நம்மை ஸாதாரணமாய் நினைத்துவிடுகின்றதே யல் லது, இதிரனவாயுஇவர்களின செயலையும் சூரியன் அக்கினி இவாளுடைய தேஜஸ்ஸையும்கடந்து உத்பத்தி விராசங்களற்று எல்லா வுலகங்களுக்கும் முக்கியகாரணனாய் ஸர்வேசவரனாயிருக்கிற நாம், பிராணிகளெல்லாம் ஆஸ்ர யிப்பதற்காக மனுஷ்யாதிருபமாய் வந்தவதரித்தோமென்றறிகிறதில்லை.

வெடிஹம்ஸஜீதாநி வதடூரநாநிவாஜடூந|

ஹவிஷாணினிவஹதாநி ராணுவெடிநகஸூந||௨௬||

(௨௬) இதுவரையில் கடந்ததும் இப்பொழுது நிகழ்வதும் இனி வரு வதுமான ஸகலப்பிராணிகளையும் நாம் அறிவோம்; நம்மை மாத்திரம் ஒருவ னும்,அறிவதில்லை. [அதாவது நம் சிந்தைக்கெட்டியப் பிராணிகளிலொருவ னாகிலும் பரமபுருஷநதான் இப்படி யாவருந் தன்னை ஆஸ்ரயிக்கும்படி வச தேவன் மைந்தனாய் அவதரித்திருக்கிறான், என்று அறிபவனில்லை.] ஆகை யால் ஞானியைக்கிடைப்பது மிகவரிது.

(அ.கை.) அதெப்படி யென்றால் அருளிச்செய்கிறார்.

ஹவாஹிஷஸூநதூந ஹவொஹெநஹாந|

ஸவடூஹதாநிஸொஹம் வரெயாஹிவாநவ||௨௭||

(௨௭) விருப்பம் வெறுப்பு என்கிற விரண்டாலுமுண்டான சீதம் உ ஷ்ணம் முதலிய துவந்தவமனகிற மோஹத்தாலே ஸகலப் பிராணிகளும் பிறக்கும்பொழுதே மயங்கிப்போகின்றன. [என்றால்-குணவிகாரமான ஸு கம் துக்கம் என்கிற துவந்தவங்களில் எந்தெந்த விஷயத்தில் பிராணிகள் பூர்வஜநமங்களில் விருப்பமும் வெறுப்பும் பாராட்டிவந்தார்களோ, மறுபடி யும் அந்தந்த துவந் துவங்களே விரும்பப்பட்டவைகளாயும் வெறுக்கப்பட்ட வைகளாயுமிருந்துகொண்டு ஜநகாலத்தில்தானே ஸகல ப் பிராணிகளையும் மயங்கச்செய்கின்றன; இதனால் நம்மை அடைந்தபோது சுகித்தும் நம்மைப் பிரிந்தபோது துக்கித்தும் இருக்கவேண்டியவைகளானப் பிராணிகள்,அவை களில்தானே விருப்பத்தையும் வெறுப்பையும் பாராட்டுகின்றன. ஞானியோ நம்மைக்கட்டியபோது இன்பமும், பிரிந்தபோது துன்பமுமே ஸ்வபாவமா யிருப்பன்; அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தோடுகூடிய ஞானியாக ஒருப்பிரா ணியாவது உண்டாகிறதில்லை என்றபடி.]

யெஷாஹ்மதவ்வாவம் ஜநாநாஹ்மணுகடூணா|

தெஹொஹநிபூகூ ஹஜெஹொஹிஷ்ரதா||௨௮||

(௨௮) எவர்களானால் பலபிறப்பும்பிறந்து அவைகளில் அளவிறந்த புண்ணியங்களைத்திரட்டி அதனால்(விருப்பத்திற்கும் வெறுப்புக்கும் காரண மாயும் நம்மை நினைக்க வொட்டாமல் விரோதிப்பதாயும் அநாதிகாலமாய்த் தொடர்ந்ததாய் மிருக்கும்) பாவத்தை யொழிக்கிறார்களோ, அவர்கள் முன்

சொன்ன புண்ணியத்தின் வாசிக்குத்தக்கபடி நம்மைச் சரணமடைந்து சூண விகாரமான மோஹத்தினின்றும் விடுபட்டவர்களாய் ஜரை மரணம் இவைகளை ஒழிக்கவும் பேரின்பத்தை அடையவும் நம்மைக்கிட்டவுமாக முயன்றவர்களாய், திடமான ஸங்கற்பத்தோடு நம்மையே உபாஸிக்கிறார்கள்.

(அ-கை) அதில் எம்பெருமானைச் சேவிப்பவர்களான இம்மூவர்களுக்கும் அவசியம் அறியவேண்டிய விஷயமும் அவசியம் கைப்பற்றவேண்டிய விஷயமும் இன்னதென்கிறார்.

ஜராஜரணஜோக்ஷாய ஜாஜாஸித்ருத்யதனியெ|

தெஸ்ப்ஹதஜிஷுஸ்க்ஷஸ்ய ஸ்ய ஜாத்யகூபுவாவியஸ்ய||௨௯||

(௨௯*) ஜராமரணங்களை யொழித்துப் பிரகிருதிக்குப் புறம்பான ஆத்மாவைக் காணவேண்டி எவர்கள் நம்மை ஆஸ்ரயித்து யத்தனம் செய்கிறார்களோ, அவர்கள் அந்தப் பிரம்மத்தையும் அத்த்யாத்மத்தையும் கர்மங்களையும் சிறிதும் விடாமல் நன்றாய் அறியவேண்டும்.

ஸாயிஹதாயிஷெவஃஸா ஸாயியஜஹ்வையெவிஷு:|

புயாணகாவெவிஷா தெவிஷுஸ்யுதவெதஸ:||௩௦||

(௩௦*) நம்மை அதிகூழமாகவும் அதிதவமாகவும் அதியக்ஞமாகவும் எவர்கள் அறிகிறார்களோ அவர்கள், சரீரத்தைவிட்டுப் போகும்காலத்திலும் தங்கோரிகைக்குத் தக்கபடி நம்மையே நினைக்கிறார்கள். (இம்மூவருக்கும் நித்ய ரைமித்திக கர்மங்களான மஹாயக்ஞாதிகள், செய்யவேண்டுங் கடமையாயிருக்கின்றன. [ஞானிகளிருவர் ஐசுவரியகாமன் ஒருவன் ஆகமூவர்])

ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யத்தில்,

ஏழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேரமாநுஜாயநம:.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

அவதாரிகை.

ஏழாவது அத்தியாயத்தில் யாவரும் உபாஸிக்கவேண்டிய பரப்பிரம்மான வாஸுதேவன் சேதநாசேதநங்களுக்கெல்லாம் பதியென்றும், காரணமென்றும், ஆதாரனென்றும், எல்லாப்பொருளும் சரீரமாயிருக்கையாலே ஸர்வப்பிரகாரமாகவு மிருக்கின்ற அவன் எல்லாசப்தங்களுக்கும் பொருளெ

(௨௯-௩௦) இந்த சுலோகங்களில் சொல்லுகிற விஷயம் எட்டாவது அத்தியாயத்தில் விவரிக்கப்படும்.

னதும், யாவரையும் ஆள்பவனென்றும், ஸகலகல்யாண குணங்களாலும் அவனே மேன்மைப்பட்டிருக்கிறானென்றும், ஸத்வரஜஸ்தமோ மயங்களான தேஹமாயு மிந்திரியமாயும் மறதும் புசிக்கும்பண்டங்களாயுமிருக்கிற சப்தாதி விஷயங்களால் அவன் மறைக்கப் பட்டிருக்கிறானென்றும், மிகுந்தபுண்ணிய வசத்தால் கிடைத்த பகவத்சரணாகத்யாலே அம்மறைவு நீக்கப்படுமென்றும், புண்ணியத்தின் வாசிக்குத்தக்கபடி இவன் பண்ணும் சரணாகதியின் சிறப்பால் ஐசுவரியம், கைவல்யம், பகவத்ப்ராப்தி என்று பயன் வேறுபடுகையாலே அதற்குத்தக்கபடி பத்தாகளும் வேறுபட்டிருப்பார்களென்றும் எம்பெருமானை அடையக்கோரியவன் எப்பொழுதும் அவனைப் பெருநம்பி அவனிடத்தில் விசேஷபக்தியைப்பண்ணி எம்பெருமானுக்கு மிகவு மினியானிருக்கையாலே அவன் யாவரிலும் சிறந்தவனென்றும், அப்படிப்பட்டவன் கிடைப்பது அரிதென்றும் அருளிச்செய்து, இம்மூவர்களும் அறியவேண்டுமவற்றையும் கைப்பற்றவேண்டுமவற்றையும் அருளிச்செய்தார்.

அப்படி யறியவேண்டியதாயும் அடைய வேண்டியதாயும் பிரஸ்தாவிக்கப்பட்டவைகளையே இந்த எட்டாவது அததியாயத்தில் விவரிக்கிறார்.

சுஜ-நஉவாஹ || கிஷ்ட ஹகிஸ்யொதூ கிஸ்கிஸ்யொவொவொதூ
2 | சுயிஹதஹகிஸ்யொதூ 2யிஸெவொகிஸ்யொவொதூ ||

சுயியஜ்ஜிஸ்யொகொதூ டெஹெஹவொநுயொஸதூ ||
புயாணகாஹெஹக்யொ ஜெயொவொநியதாதூ || 2 ||

(க-உ) அர்ச்சுனன் கேட்கிறான். ஜராமரணங்களை யொழிப்பதற்காக வெம்பெருமானையாழித்து யத்தநஞ்செய்யும் மோக்ஷார்த்திகளுக்கு, அவசியம் அறியவேண்டிய விஷயமானப் பிரம்மமாவதென்ன? அத்தியாத்மமாவதென்ன? கர்மமாவதென்ன? இவைகளை அருளிச்செய்யவேண்டும். மேலும் ஐசுவரியத்தைக் கோரியவர்களுக்கு அறியவேண்டிய விஷயமான அதிபூதமாவதென்ன? அதிதைவமாவதென்ன? இவர்கள் மூவரும் அறியவேண்டியதான அதியக்ருமாவதென்ன? அந்த அதியக்ருத்தின் தன்மையெப்படிப்பட்டது? இவர்கள் சரீரத்தை விட்டுப்போகுங்காலத்தில் சலியாமனத்தராய் தேவரீரை நினைப்பதெப்படி? இவைகளையும் அருளிச்செய்யவேண்டும் என்று கேட்டான்.

ஸ்ரீஹவாநுவாஹ || சுக்ஷரொஹ்ஹவொரொ ஹஹவொயொதூ
2 | ஹதஹவொஹ்ஹகொரொ விஸொ-கிஸ்யொஸொஹ்ஹதூ ||

(ங) அதற்குப் பகவான் அருளிச்செய்கிறார். அர்ச்சுன! பிரம்மமாவது \$ பரமாக்ஷரம். அதாவது.—பிரகிருதியினின்றும் விடுபட்ட ஆத்மஸ்வரூப

\$ சுஹ்ருக்ஷொரொயொதொசுக்ஷரொதொவிஹியொதொ இத்யாதிநு-
திகளிற சொன்னபடி அக்ஷரமென்று ஜீவஸமுதாயத்தைச் சொல்லுகையாலே பரமாக்ஷரமென்று பிரகிருதியினின்று விடுபட்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது.

ம். அத்த்யாத்தமாவது:—பஞ்சாக்நிவித்தையில் அறியவேண்டியதாகச் சொல்லப்பட்டதும் ஆத்மாவோடு ஸம்பந்திப்பதுமான பூதஸூக்சுமமும் அதின் வாஸனை முதலானதும். [ஆகவிவ்விதரண்டிலும் ஒன்றைப் பற்றவேண்டியதாயும் ஒன்றை விடவேண்டியதாயும் மோக்ஷார்த்தியானவன் அவசியம் அறியவேண்டும்.] கர்மமாவது:—மானிடத்தன்மை முதலியவைகளுக்குக் காரணமாய், சாஸ்திரத்தில் சொன்னபடி ஸ்திரீகளுடன் புணர்ந்து வீரியத்தை விடுகை. [மோக்ஷார்த்தி இதையும் வெறுக்கவேண்டியதாயும் ஒழிக்கவேண்டியதாயும் அறியவேண்டும்.] [ஒழிக்கவேண்டுமென்கிற விஷயத்தை யழித்துத் தொழுவது ஹவாஸூனாவினன்று உடனே சொல்லப்போகிறார்.]

சுயிவஹதக்ஷரொஹாவதி வுரூஷஸ்யாயிபெவதத்யு|
சுயியஜொஹவெவாது ஷெஹெஷஹஹுதாஹ || ௪ ||

(ச) ஓ மானிடச்சிங்கமே! ஐசுவரியார்த்திகள் அறியவேண்டியதாகச் சொன்ன அதிகூதமாவது:—க்ஷரபாவம், அதாவது:—ஆகாசம் முதலிய பூதங்களில் ஓர் விகாரமாய் வேறுபட்டுத்தோற்றம் சப்தம் பரிசம் முதலிய குணங்களும் அவைகளின் ஆதாரங்களும். [இதை யறிவதாவது - ஐசுவரியார்த்தி இவைகளைத் தங்கள் பேராக நினைக்கவேண்டுமென்பது.] அதைவமாவது:—தைவத்தின் மீதிருப்பது, அதாவது:—இந்திரன் பிரமன் முதலிய வெல்லாத் தேவர்களுக்கும் மேலாயிருப்பது; என்றால் இந்திரன் முதலானோர் அருபவிக்கு மவைகளைக்காட்டிலும் விஷக்ஷணமான சப்தாதிவிஷயங்களை யருபவிக்கும் புருஷனென்றபடி. [அதை யறிவதாவது:—அப்படிப்பட்ட போகங்களைப்பிடிப்பவராகத் தம்மை ஐசுவரியார்த்திகள் நினைக்கவேண்டும்.] அதிகஞ்ஞமாவது:—யக்ஞங்களால் ஆரதிக்கப் படுகிற நான்தான். [இந்த என்னை யறிவதாவது:—என் சரீரமான இந்த இந்திராதிகளுக்கு அந்தராத்மாவாயிருக்கும் என்னையே யக்ஞங்களால் ஆரதிப்பதாக இம்மூவரும் மஹாயக்ஞம் முதலான நித்தியநிதித்திககர்மங்களை யறுஷ்டிக்கும்பொழுதெல்லாம் நினைக்கவேண்டுமென்றபடி.]

சுகைகாவெவாபிவ ஸூரநூகூககெவெவாஸு|

யுப்யயாதிஸிஷ்டாவம் யாதிநாஸுதுஸம்ஸம் || ௫ ||

(௫) அர்ச்சுந! இப்போ நாம்சொல்லப்போகிறவிஷயம் இம்முன்றுப்பருக்கும்வேண்டியதுதான். அந்திமகாலத்திலும் நம்மையே நினைத்துக்கொண்டு சரீரத்தைவிட்டு எவன்போகிறானோ அவன் நம் ஸ்வபாவத்தை யடைகிறான். அதாவது:—அப்பொழுது நம்மை யெப்படி நினைத்திருக்கிறானோ அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தையடைகிறான். [ஆதிபரதன் முதலானோர் அந்திமகாலத்தில் நினைத்திருந்தபடி மிருகங்களுக்கு ஸமானமான வடிவத்தை யடைந்தாற்போலென்றபடி.]

(அ-கை.) அந்திமகாலத்தில் நினைக்கும் நினைவுக்கு, நினைத்த விஷயத்தைப்போன்ற நிலையை நினைப்பவனுக்குக் கொடுக்கை ஸ்வபாவம் என்கிற விஷயத்தைத் தெளிவாயருளிச்செய்கிறார்.

ய்யவாவிலுரநுலாவம் துஜதெனெகெவெபுர
தெனெவெதிசுளனெய ஸுடா துடாவலாலிதஃ||௬||

(௬) அந்திமகாலத்தில் எவ்வித ஸ்வபாவத்தை நினைத்துக் கொண்டு சரீரத்தைவிடுகிறானோ அவ்விதஸ்வபாவத்தை மறித்தபின்பு அடைகிறான். அந்த நினைவோ முன்பு இவன் ஹேகாரிய விஷயமாய்த்தானிருக்கும்.

தலா தவெடவாசுசாருவாசு ராஜநுஸுரய்யய
பியுவிடதெனொபாபி உடாநெவெவெபுஸுஸுஸுயஃ||௭||

(௭) புருஷன் முன்பு தான் எந்த விஷயத்தில் பழகியிருக்கிறானோ அந்த விஷயமாகவே அந்திமகாலத்தில் நினைவு உண்டாகுமாய்கையால் எப்போதும் நீ பிரயாணமாமளவும் தினந்தோறும் நம்மைவிடாமல் நினை. நாடோறும் நம் நினைவையுண்டாக்குவதான யுத்தம் முதலிய வர்ணசிரமாசாரத்தைச் சேர்ந்த சாஸ்திரோத்தமான நித்தியநைமித்திக கர்மங்களைச் செய். இப்படிப்பட்ட உபாயத்தாலே மனதையும் புத்தியையும் நம்மிடத்தில்வைத்து அந்திமகாலத்திலும் நம்மையே நினைத்திருந்து உன் இஷ்டப்பிரகாரம் நம்மையடைவாய்; இதில் ஸம்சயமில்லை.

(அ-கை.) இப்படி தம்மையடையவேண்டுமானால் அந்திமகாலத்தில் நினைக்கவேண்டுமென்று ஸாதாரணமாய் அருளிச்செய்து, அதற்காகமுற்கூறியமுன்புபேரும் வேறுவேறுவிதமாய் உபாஸிக்க வேண்டுமென்பதையருளிச்செய்யத் தொடங்குகிறார். அதில் ஐசுவரியார்த்திகள் உபாஸிக்கவேண்டும் பிரகாரத்தையும் அவ்வுபாஸநத்துக்குத்தக்கபடி அந்திமகாலத்தில் சிந்திக்கவேண்டும் பிரகாரத்தையு மருளிச்செய்கிறார்.

சுஹஸ்யொமய்யுதேந வெதஸாநாநுமாரிநா
வரஃவாஸுஷநிவ்யாதிவாஸுடாநுவித்யநு||௮||

(௮) தினந்தோறும் 5 அப்பியாஸத்தோடும் யோகத்தோடும் கூடியிருக்கையாலே மனது மற்றொன்றையும் நாடாமல் அந்திம காலத்தில் திவ்யபரமபுருஷனான நம்மை இனி சொல்லப்போகிறபடி நினைத்திருந்தால் நம்மையே யடையலாம். [என்றால் ஆதிபரதன் மிருகத்தன்மையை யடைந்தாற்போல் ஐசுவரியத்தையடைந்தவனாய் நம்மோடு ஸமானமாவானென்றபடி.]

சுவிஃஸாரணநுஸாஸிதார ஜெணாரணீயாஸுநுஸுரொ
டிஸுஸுயாநாநுவித்யநு||௯||

புயாணகாருஜநஸாஉவெந ஹகூய்யாகூயொமவெந
நவெவ | ஸுவொடிபெபுபாணராவெஸுஸுஜீக் ஸுதவ
ஸுவாஸுஷுஃவெதிவி||௧௦||

5 அப்பியாஸமாவது - நித்ய நைமித்திக கர்மங்களுக்கு விரோதமில்லாத ஸகல காலங்களிலும் உபாஸ்யவிஷயத்தை நினைத்துக்கொண்டிருப்பது. யோகமாவது - நாடோறும் யோகஞ்செய்யவேண்டுங் காலத்தின்பாத்திரம் கீழ்ச்சொன்னபடி அதுஷ்டிக்கும் உபாஸநம்.

515

(அ-கை.) இவ்வாறு ஐசுவரியார்த்தியும் கைவல்யார்த்தியும் தாம் அடையவேண்டிய பயனுக்குத் தக்கபடி எம்பெருமானை உபாஸிக்கவேண்டும் பிரகாரத்தை யருளிச்செய்தார். இனிமோகூர்ந்தியான ஞாபியானவன் பகவானை உபாஸிக்கவேண்டும் பிரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

சுநநு^{௧௫}வெ^{௧௬}தாஸு^{௧௭}தத^{௧௮}ம் யொரோ^{௧௯}ஸுர^{௨௦}திநி^{௨௧}த^{௨௨}யு^{௨௩}||

தஸு^{௨௪}ரோ^{௨௫}ஹம்^{௨௬}ஸு^{௨௭}வா^{௨௮}யு^{௨௯} நி^{௩௦}த^{௩௧}யு^{௩௨}யொ^{௩௩}மி^{௩௪}நு^{௩௫}||கசு||

(கசு) ஆரம்பித்த நான்முதல் நித்தியமாய் எப்போதும் மற்றொன்றையும் நாடாமல் நம்மையே எவன் சிந்திக்கிறானோ (என்றால் நாம் அவனுக்கு மிகவும் இனியோமாதையாலே நம்மை நினைத்தாலொழிய தன்னைத் தரிக்கமாட்டாதவனாய் கேவலம் இன்பமயமான நம்சிந்தையை யெவன்செய்கிறானோ) அந்த நித்தியயோகிக்கு நாம் எளிதில் கிடைக்கிறோம். [அதாவது - எளிதில் அடையக்கூடிய நம் லாவமான ஐசுவரியாதிகளையல்ல நாம் கொடுப்பது; மற்றப்படி கேவலம் அருமைப் பெரும்பேரான நாமேஎளிதில் கிடைக்கிறோம். என்றால்-அவன் பிரிவை ஸஹிக்கமாட்டாமல் நாமே அவனை வரித்து நம்மையடைவதற்கேற்ற பக்குவமான உபாஸநஞ்நாதையுமளித்து அதன் விரோதியையுமொழித்து நம்மிடத்தில் இனிமையான புத்தியையும் உண்டுபண்ணுகிறோமென்றபடி. யடுவெவ்வுண்ணுதெதெநதுஹு^{௧௮} என்று சுருதியில் சொல்லுகிறதன்றோ? தெஷா^{௧௯}ஸு^{௨௦}தத^{௨௧}யு^{௨௨}கூ^{௨௩}நா^{௨௪}ஹ^{௨௫}தா^{௨௬}ம் ஸ்ரீ^{௨௭}தி^{௨௮}வ^{௨௯}வ^{௩௦}க^{௩௧}டி^{௩௨} டி^{௩௩}ரோ^{௩௪}ஸு^{௩௫}வா^{௩௬}யொ^{௩௭}ம^{௩௮}ஹம்^{௩௯}யொ^{௪௦}நா^{௪௧}ஸு^{௪௨}வ^{௪௩}யா^{௪௪}ஹி^{௪௫}தெ^{௪௬}|| என்றும், தெஷா^{௪௭}ரெ^{௪௮}வா^{௪௯}நு^{௫௦}க^{௫௧}ரோ^{௫௨}யு^{௫௩}ஹி^{௫௪}ஜா^{௫௫}ந^{௫௬}ஜ^{௫௭}ஹி^{௫௮}|| நா^{௫௯}ஸ^{௬௦}யா^{௬௧}ரோ^{௬௨}த^{௬௩}ஸ^{௬௪}வ^{௬௫}ஸா^{௬௬}ஜா^{௬௭}ந^{௬௮}ஸு^{௬௯}வ^{௭௦}வ^{௭௧}ஸு^{௭௨}தா^{௭௩} என்றும் மேலும் சொல்லப்போகிறார்.]

(அ-கை.) இதற்குமேல் அத்தியாயத்தின் மீதியாலே ஞாபிக்கும் கைவல்யார்த்திக்கும் திரும்புதலில்லையென்றும் ஐசுவரியார்த்திக்குத் திரும்புதலுண்டென்றும் அருளிச்செய்கிறார்.

ரோ^{௧௮}ஸு^{௧௯}வெ^{௨௦}த^{௨௧}யு^{௨௨}வ^{௨௩}ந^{௨௪}ஜ^{௨௫}ந^{௨௬}டி^{௨௭}வா^{௨௮}ய^{௨௯}ஸ^{௩௦}ஸா^{௩௧}ஸா^{௩௨}த^{௩௩}||

நா^{௩௪}ஸு^{௩௫}வ^{௩௬}ஹி^{௩௭}ஹா^{௩௮}தா^{௩௯}ந^{௪௦} ஸு^{௪௧}வ^{௪௨}ஸி^{௪௩}ஸி^{௪௪}வா^{௪௫}ரோ^{௪௬}ம^{௪௭}தா^{௪௮}||கரு||

(கரு) நம்மைக் கிட்டியவர்கள் மறுபடியும் எல்லாத் துயரங்களுக்கு மிருப்பிடமான இந்த அசாசுவதமாயிருக்கிற ஜந்மத்தை யடைவதில்லை. ஏனென்றால்-இவர்கள் பெரியமனதோடு நம்ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியே யறிந்து (மிகுதியும் நம்மையே விரும்பியிருக்கையாலே நம்மைப்பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டாதவர்களாய் நம்மைப்பற்றிக் கிடக்கிற மனதோடு நம்மையே ஆதாரமாக நம்பி) உபாஸ்யான நம்மையே பெரும்பேராக வடைகின்றார்கள்.

(அ-கை.) ஐசுவரியத்தை யடைந்தவர், திரும்புவதற்கும் பகவானை யடைந்தவர் திரும்பாமைக்குங் காரணம் இங்கே சொல்லப்படுகிறது.

சு^{௧௮}ஸு^{௧௯}ஹ^{௨௦}வ^{௨௧}நா^{௨௨}ஸு^{௨௩}கா^{௨௪}டி^{௨௫} வ^{௨௬}நா^{௨௭}ஸ^{௨௮}தி^{௨௯}டு^{௩௦}நா^{௩௧}ஜ^{௩௨}ந^{௩௩}||

ரோ^{௩௪}ஸு^{௩௫}வெ^{௩௬}த^{௩௭}யு^{௩௮}க^{௩௯}ள^{௪௦}ஹி^{௪௧}ய^{௪௨} வ^{௪௩}ந^{௪௪}ஜ^{௪௫}ந^{௪௬}ஸி^{௪௭}டி^{௪௮}தெ^{௪௯}||கசு||

(அ-கை.) இனி கைவல்லிய மடைந்தவருக்கும் திரும்பத் வில்லையென்கிறார்.

பாஸஸாது ஹாவொநொடவொதொவொதாதுநாதநு:
யஸஸவெஷுஹதெதஷுநஸுதுநவிநஸுதி||௨௦||

சுவர்தொடக்கரஹதௌத்வஸோஹஸ்பரோமதிஸ்||
யஃபாவநநிவதஃதௌத்வஸோஹஸ்பரோமதிஸ்||

(20-2௧) அவ்யத்தமென்கிற அசேதநப் பிரகிருதியைக் காட்டிலும் (புருஷார்த்தமாயிருக்கையால்) உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிற மற்றொரு ஜீவனென்றும் ஹாவபதார்த்தமானது, ஞானமே வடிவாயிருக்கையால் அந்த அசேதநத்தைக் காட்டிலும் வேறு ஜாதியாய் கண்முதலிய பிரமாணங்களாலே கண்டறியக்கூடாமல் தன்னாலேயே தானறியப்பட்டு உற்பத்தி நாசங்களற்று நித்தியமாய், ஆகாசம் முதலிய பூதங்கள் தங்காரியங்களோடுங் காரணங்களோடும் நசித்தாலும் (அவைகளிலிருக்கிற) தான் நசியாமலிருக்கிறது. இதுதான் யெக்ஷக்ஷாநிநிஷேட்யஸூதிரேஷுவாஸுதௌ என்றும், கூதிடெஸூக்ஷாநவ்யஸூதிரேஷுவாஸுதௌ என்றும் இத்யாதிகளில் அவ்யத்தமென்றும் அக்ஷரமென்றும் சொல்லப்பட்டது. இதைத்தான் வேதவித்துக்கள் பரமகதியென்பார்கள். (யஸ்யயாதிக்ருஷ்டமென்கிற விடத்திலும் பரமகதி சப்தத்தாலே குறிக்கப்பட்ட அக்ஷரமென்பதும் இதுதான்.) இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபத்தோடு இருக்கும் இதை அடைந்தவர்கள் மறுபடியும் திரும்புவதில்லை. (இதுதான் கைவல்யமாவது) இதுதான் நம்முடைய நியமஸ்தாநங்களில் மேலானது [என்றால் அசேதநமான பிரகிருதி ஒரு நியமஸ்தாநம். அத்தோடு கண்திருக்கிற ஜீவனென்றும் பிரகிருதியானது இரண்டாவது நியமஸ்தாநம். அவ்வசேதநத்தை விட்டுப்பிரிந்த முத்தஸ்வரூபமான ஜீவன் மேலான நியமஸ்தாநமென்றபடி.]

(அ-கை.) ஞாமிக்குக்கிடைக்கும்பேரே அதைகாட்டிலும் வேறுபட்டிருக்குமென்கிறார்.

புரணாஷ்வபாஸ்வாபுடி ஹக்ஸாருமஹாஸுநநயபா
யஸுராணுவாநிஹதாநி பெநஸவபிடினதஸ்||௨௨||

(உ) (தேதிவா தாநா ந) தினிடிவிய நனிய | மியிவவடிகிடி.
பெரா.தம்ஸதிசுரேணிமணாஹவ|| என்றும்,மோரெஹடுவாரபவய்யுடி
என்றும்கீழே சொல்லப்பட்டபடி) எந்த பரமபுருஷனிடத்தில் ஸகலதுதங்க
னும் இருக்கின்றனவோ, எந்தபகவானலே இவையாவும் வியாபிக்கப்பட்டு

தீயாரி சபதம் பிரகாசத்தைச் சொல்லுவதானால், பிரகாசமென்றால் இங்கே ஞாநமென்று கொள்ளத்தக்கது; அப்பொழுது வரையாரி என்றால் பிரகிருதியோடுகலந்து மிதஞ்ஞாநமான ஜீவஸ்வரூபத்தைக்காட்டி, உம் அபாரஞ்ஞாநமான முக்தஸ்வரூபம் அர்த்தமாகிறது.

‡ நியமநஸ்தாநம் - ஆளுகைக்குட்பட்டது.

ளவோ அந்த பரமபுருஷனை (சுநநடு)வெதாஸுததழ் என்று கீழ்ச் சொன்னபடி) மாறாதபக்தியுண்டாஸ்தான் அடையக்கூடும்.

(அ-கை.) அநந்தரம் ஆத்மஞாநிக்கும் பிரம்மஞாநிக்குமுண்டான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தை உபதேசிக்கிறார்.

யதுகூறெகவநாவபுதி ராவபுதிவெவயொயிந்|

புயபா தாயாணிதம்காமம் வக்ஷ்யோபிஹா தஷ்டுஹ||௨௩||

(௨௩) மோக்ஷார்த்திகளான யோகிகள் எந்த டி மார்க்கமாய்ச் சென்றுதிரும்பாமலிருக்கிறார்களோ; ஐசுவர்யத்தைக்கோரிய புண்ணியவான்கள்

அ மீட்சியில்லாத அர்ச்சிராதிமார்க்கம் இருவருக்கு முண்டென்று வேதம் சொல்லுகிறது. எங்ஙனெனென்னில்:—பஞ்சாக்கினி வித்தையி னதடி ஐசு. விஷுரொடுவெரெரெணெடு ஸூகாதவ ஐதடுவாவஸுதெதெவிஷுலீஸிவஹி விஷுலீஸிவஹி உஹு என்று இருவருக்கும் அர்ச்சிராதிமார்க்க முண்டென்றும், அப்படி அர்ச்சிராதியால் போனவனுக்கு ஸவனநாநு ஸுஹமயிபதிவநதெநுபுதிவடி ரோநாஹிரோநவரோவதடுநாவதடுஹெ என்று பரப்பிரம்மப் பிராப்தியும் மீட்சியில்லாமையும் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் தடிஐசுவிஷு: என்கிற மதிஸூதியானது பிரஜாபதி வாக்கியத்தில் ஒதப்பட்டுள்ள பரவித்தைக்கு அங்கமான ஆத்மப்பிராப்தியைப்பற்றிச் சொல்லுகிறது என்றால் அது கூடாது: ஏனெனில் - அப்படியாகும்பகஷத்தில் யெவெரெரெணெடு ஸூகாதவ ஐதடுவாவஸுதெஎன்று பரவித்தையைத் தனியேபிரித்து ஓதியது வியர்த்தமாம். பஞ்சாக்கிவித்தையிலோஐதிதுவஹிரோஹு தாவாவடுவாஸுதவெவஸாவவனி என்றும், ருணீயவாணாடுகவடுயவாணா: என்றும் புண்ணிய பாவங்களா லுண்டாகும் மானிடத்தன்மை முதலியவை பூதங்களோடு சேர்ந்த ஜலத்துக்கேயல்லது ஆத்மாவுக்கல்ல; ஆதமாவோ இவைகளோடு கலந்து மாத்திரமிருக்கிறது. என்று சித்தையும் அசித்தையும் பிரித்துச்சொல்லி, தடிஐசு விஷு:.....தெவிஷுலீஸிவஹி ஐரோநவரோவதடுநாவதடுஹெ என்று (பிரித்துச்சொல்லப்பட்ட) சித்தையும் அசித்தையும் முறையே பற்றவேண்டியதாயும் விடவேண்டியதாயும் எவர்கள் அறிவார்களோ அவர்கள் அர்ச்சிராதியாலே போவார்கள், மறுபடி திரும்புகிறதில்லையென்று சொன்னதாய்க் காணப்படுகிறது. (ஆத்மஞாநிக்கும் பிரம்மஞாநிக்கும் ஸவனநாநுஸுஹமயிபதி என்று பிம்மப் பிராப்தியுண்டாயிருப்பதாகச் சொல்லுகையாலே இங்கே அசித்தினின்று பிரிந்திருக்கும் ஆத்மவஸ்துவானது பிரம்மத்துக்குச் சாரமாயிருக்கையாலே பிரம்மத்துக்கே சேஷப்பட்டிருக்கிறதென் றெண்ணத்தக்கது. ததுது நியாய

த்தாலும் அப்படியே ஏர்ப்படுகிறது.) பிரம்மத்துக்கே சேஷப்பட்டிருக்கிற விஷயமோ யசுதுநிதிஷுநு.....யஸுரோதூஸாரீஸு நித்தியாதி ஸூதியில் பிரவித்தம்.

டி மார்க்கமானது பகல்தொடங்கி ஸம்வத்ஸரம் வரையிலுள்ள காலாபிமாநி தேவதைகளால் நிறைந்திருக்கையால், மார்க்கத்தை யிங்கே காலசப்தத்தாலே காட்டுகிறதென்றறியவும்.

எந்த மார்க்கமாய்ச்சென்று திரும்பிவிடுகிறார்களோ, அதைச் சொல்லுகிறேன்கேள்.

கூழிஜெபாராதி ரஹஸ்யக்ஷணாலாஉதாராயணம் |
தகுப்யாதாமஹி ஸ்ஹஸ்ய ஹவிஷாஜநா: || ௨௪ ||

(௨௪) அக்ஷிதேஜஸஸு பகல் சுக்லபக்தம் ஷண்மாஸம் உத்தராயணம் ஸம்வத்ஸரம் முதலாகச் சொல்லப்படும் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாய்ச்சென்ற பிரம்மஞானிகள் பரப்ரம்மத்தை யடைகிறார்கள்.

யுரெராராதி ஸயாக்ஷணாலாஉக்ஷிணாயநம் |
தகுப்யாதாமஹி ஸ்ஹஸ்ய ஹவிஷாஜநா: || ௨௫ ||

(௨௫) தூமம் இரவு கிருஷ்ணபக்தம் ஷண்மாஸம் தக்ஷிணாயநம் முதலாகச் சொல்லப்படும் தூமாதிமார்க்கமாய்ச் செல்லுகின்ற புண்ணியகர்மஞ் செய்தவன் சந்திரஸம்பந்தமான காந்தியையடைந்திருந்து மீண்டும் திரும்பிவிடுகிறான்.

ஸுக்ஷுஷ்மதீஹுதே ஜமதஸ்யாஸுதேதே |
வனகயாயாதகுநாவ்யுதி உந்யாவதேதவ: || ௨௬ ||

(௨௬) சுக்லகதியென்கிற அர்ச்சிராதிமார்க்கமும் கிருஷ்ணகதியென்கிற தூமாதிமார்க்கமும் உலகத்திற்குச் சாக்ஷதமாய் ஏர்ப்பட்டவைகள். இவற்றுள் சுக்லகதியாற்சென்றவன் திரும்புகிறதில்லை; கிருஷ்ணகதியாற்செல்லுமவன் திரும்பிவிடுகிறான். [இதனால் இருவகையான ஞானிகளுக்கும் சுக்லகதியும் புண்ணியகர்மஞ் செய்தவருக்கு கிருஷ்ணகதியுமென்று * சுருதியில் சொல்லுகிறதென்றதாயிற்று.]

நெதெஸ்யதீவாயுஜாநந் யொயீஹுதி கஸுந |
தஸ்யாதவெஷு காநெஷு யொமயுகூஹவாஜுந || ௨௭ ||

(௨௭) இவ்விருவகையான மார்க்கத்தையும்றிந்த யோகியானவன் பிரயாணகாலத்தில் ஒருவனும் மோஹத்தையடையமாட்டான்; மற்றப்படி தனக்கென்று வகுத்த அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலேயே போவான். ஆகையால் பார்த்த! தினந்தோறும் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தைச் சிந்தித்திருக்கையென்கிற யோகத்தோடுகடியிரு.

(அ-கை.) இனி இவ்விரண்டு அத்தியாயங்களிலுஞ் சொல்லப்பட்ட சாஸ்திரார்த்தங்களை - யறிந்தவருக்குப் பிரயோஜனம் சொல்லுகிறது.

* தகுப்யாஸ்யுஷுரெவெராரெணு ஸுபாதவ ஐத்யு
வாலெதெத உவிஷுஷிஸிவ ஹிஸ்யயஜெ மூஜெஷாவ
தெஷுததித்யுபாஸதெதயுரி உவிஸிவ ஹி என்று சுருதி.

ங்களுக்கெல்லாம் மேலாயிருக்கையாலே இராஜரஹ்ஸ்யமென்றும் பெயர். நம்மோடு சேரவொட்டாமற்றடைசெய்கின்ற ஸகல பாபங்களையும் போக்கு ம்படி மிகவும் பரிசுத்தமானது; அறியவேண்டும் பொருளான நம்மைப் பிரத்யக்ஷமாய்க் காட்டக்கூடியது; அப்படி யிருக்கச்செய்தேயும் தர்மத்தினின்று நீங்காதது. [என்றால் தர்மமாவது மொகூஷத்தைச் சாதிக்குமது; இந்தபக்தியானதுதானே மிகவும் இனியதாய்க்கொண்டு அப்பொழுதே எம்பெருமானைப் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காட்டுகின்றமையால் தானே மோகூஷஸூகத்தைக்கொடுத்தாலும் அதுவேதனக்குப்பயனாய் அத்தோடு நில்லாமல் உத்தமமோகூஷமான நம்மையு மடைவிக்கு மென்றபடி.] இப்படி இனியதா யிருக்கையாலே செய்வதற்கும் எளிதாயிருக்கும். மற்றஸாதநங்களைப்போலே பலனை யளித்தபோதே யழிந்துபோகாமல் மோகூஷத்தைக் கொடுத்த பின்பும் அழியாமலிருக்கும். [என்றால் இப்படிப்பட்டபக்திருபமான உபாஸநத்தைச் செய்வனுக்கு நம்மைத் தந்தபின்பும் நாம் என்செய்தோமென்று எண்ணும்படியாயிருக்குமென்றபடி.]

சுஸுஜயாநாஸுபாஸுஷா யஸுஸுஜாஸுபாஸுஷா

சுபாஸுஷாநிவதஸுஷே ருதஸுஸுஸாரவதஸுஷி || ௩ ||

(௩) இப்படி மிகவும் இனியனான நம்விஷயத்தில் பண்ணும் பக்தியானது இனியதாயும் நம்மையடைவிப்பதாயும் அழிவற்றதாயுமிருக்க, இதைக் கைப்பற்றும்படியான நல்ல நிலையிலிருந்தும் விரைவில் ஆதரத்தோடு கைப்பற்றுவார்கள். நம்மை யடையாமற்போவதோடு யம்மான ஸம்ஸாரத்தில் தானே அமுந்திப்போகிறார்கள். [ஐயோ! இதைன்ன ஆச்சரியமென்றபடி]

(அ-கை:) அடையவேண்டும் பயனாயும் சிந்தைக் கெட்டாததாயுமிருக்கிற நம்மநிம்மையைச் சொல்லுகிறேன்கேள்.

ரயாததரீடிஸவடி ஜமடிவுகுரீதிநா

ரிகுஸாநிஸ்வடிஹிதாநி நவாஹநெஷுவஸிதா || ௪ ||

நவரிகுஸாநிஸ்வடிதாநி வஸுரெயொமரெஷுஸா

ஹிதஹுநவஹிதஸுர ரிகுஸாஹிதஹவநா || ௫ ||

(௪-௫) சேதனம் அசேதனம் என்றிருவகையாயுள்ள இவ்வுலகங்கள் யாவும் எங்கும் மறைந்துரைகின்ற * அந்தரியாமியான நம்மால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. [என்றால்-இவைகளைத் தரிப்பதற்காகவும் ஆள்வதற்காகவும் பதியாயிருந்து வியாபித்திருக்கிறோமென்றபடி.] ஆகையால் ஸகல பூத

* அந்தரியாமிப் பிராம்மணத்தில் யடுவ்யுயிவ்ரணிஷு... .. யடுவ்யுயிவீ நவெடி || யசுதூநிதிஷு... .. யரீதூநவெடி என்று ஒன்றிலும் பார்க்கப்படாத அந்தரியாமியால் எங்கும் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிற தென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.

புகளும் அநதரியாமியான நமமிடத்திலிருந்தினன. நாமோ அவைகளிலிருப்பதிலை [அதாவது நமநிலைமையைப்பற்றி அவைகளான சிறிதும் உபகாரமில்லையென்றபடி] நாம (அவைகளைத் தரிசுமபெழுது ஜலமமுதலியவற்றைத்தரிக்கிற குடமுதலியவைகளைப்போல) ஆதாரமாகப் பிரிக்கிறோமென்பதல்ல, மற்றப்படி கேவலம் நமது ஸங்கற்பமென்கிற இச்சையைநிலை தரிககிறோம் பார்த்ததையோ ஸாவேசுவரனான நமமுடைய யோகமஹிமையை? நம்மைத்தவிர யாருக்காகிலும் எங்காகிலும் இப்படிப்பட்ட சக்தியுண்டா? ஸக்யூதங்களையும் தரிப்பவனாகிய நாம அவைகளான சிறிதும் ஸஹாபத்தைப்பெற்றமல கேவலம் ஸங்கற்ப மாத்ரித்தால் அவைகளைத் தரிசும் ஜனமுதல் பரிபாலித்தும் வருகிறோமே இதுதான் நமமுடைய யோகமாவது.

யயாகாஸஸூரிதாநித்யம் வாஸுஸ்யத்ருமொஹிநா
தயாவஸுஸூரிதாநித்யம் ஸுஸூரித்யவயாரய||சு||

(சு) நிராதாரமான ஆகாசத்தில் பெரியதான வாயுவானது இருந்துகொண்டு எங்கும் வீசுகிறதைப் பார்த்தால் அந்தவாயுவின் நிலைமை நமஜுதீ நம என்று அவசியம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதாயிருக்கிறதல்லவா? அதுபோல எல்லாப்பூதங்களும் (அவைகளால் காணப்படாத) நமமிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கும். இப்படியே *வைதிகர்களுக்குச் சொன்னார்கள். ஃசுருதியமிப்படியே சொல்லுகிறது.

(அ-கை) பூதங்களின் ஸக்தியும் பரவிருத்தியும் இதர நிரபேக்ஷமான பகவதஸங்கல்பாதீநமென்றாநீழ, இப்பெழுது அவைகளின் உத்பத்திவிநாசங்களும் அவன் ஸங்கல்பாதீநமென்கிறா

வஸுஸூரிதாநிகளென்ப பூக்யதிப்பாணிபாக்யா
கலுக்ஷயெவநஸூரி கலுாடிளவிஸுஜாபிஹ்ய||எ||

(எ) தாவரமாயும் ஜங்கமமாயுமுள்ள வெல்லாப்பூதங்களும், நாமரூபங்களாகொண்டு பிரிக்கப்போகாமல் கேவலம் தம்ஸஸ் என்று சொல்லப்பட்ட (நமசரீரமான) பிரகிருதியில், நான்முகனுக்கு முழுவநாளான கலபகூயத்தில் நமஸங்கல்பத்தால் லயிக்கின்றனமறுபடியும் கலபாகியில் அவை

அநதரியாமிபிராமமணத்தில், யஸுஸூரியில் ஸரீரம் யதிவ்யயி வீணைரொயயிபதியஸுஸூதாஸரீரயகூதாநிணைரொயயி யதி என்று சித்தம் அசித்தம் பகவானுக்குச்சரீரமாயிருப்பதாகச்சொல்லுகையால் ஸக்தியும் பிரவிருத்தியும் பகவானுதினமென்றதாயிற்று

* வெவொடிவஸூரமஸூநிவ்யூதிரிநொ விஹாமஸூரிதாநிவாயொ | விடிஸூலிவொமதிருவொஸூலிவொவிஹிவொபூவணிராயா||

ஃஸூதி: || வஸுஸூரவாசுக்ஷரஸுஸூஸூஸூநொமிஸூஸூரவாடிஸூஸூவிஸூஸூதிஸூதி: || வீஷாஸூரவாதிஸூவவொகவீஷாஸூதிஸூஸூ || வீஷாஸூதிஸூஸூ இத்தயாதிகள.

களை நாம் படைக்கிறோம். இப்படியே + மதுசொல்லுகிறார். ‡ சுருதியும் இப்படியே.

புக்ருதிஸூராவஷஹு விஸுஜாவிஸுநஸுநு|
ஹதமுரீபிஸுத விஸுபுக்ருதெவபுஸாசு||அ||

(அ) விசித்திரமாய் விகாரப்படும் நம் பிரகிருதியை எட்டு வகையாக விகாரப்படுத்தி, தெவர் திரியக்கு மனிதர் தாவரம் என்கிற நால்வகைப் பூதங்களையும் குணமயமான அந்தப் பிரகிருதியினின்றும் அந்தந்தகாலத்தில் சிருஷ்டிக்கிறோம்.

(அ-கை.) இப்படியாகில் வித்தியாசமாய்ப் படைப்பதனால் பகவானுக்குக் கருணையில்லையென்றும் மற்றும் தோஷங்களு முண்டாய் அவனை அக் கர்மங்கள் கட்டுப்படுத்தாவோவென்றால் அருளிச்செய்கிறார்.

நவராதாநிகுபுராணி நிவயுக்தியநஜ்ய|

உதாஹீநவதாஹீந விஸுததெஷுசுபிஸு||க||

(க) அர்ச்சக! வித்தியாஸமாய் ஸ்ருஷ்டிமுதலிய தொழில்களைச் செய்வதனால் நமக்குக் கருணையின்மை முதலிய குற்றங்கள் வரமாட்டா; ஏனென்றால்-தேவனையும் மனிதனையும் பிராணிகள் வித்தியாஸமாய் யுண்டாவதற்குக் காரணம் ஜீவர்கள்செய்த பூர்வகர்மம். நாமோ அந்த வித்தியாஸ விஷயத்தில் தட்டாமலிருக்கிறோம். [இப்படியே * ஸுத்திரகாரரும் சொன்னார்.]

பியாயுக்ஷணபுக்ருதி ஸூயதெவபுராயஸு|

ஹதநாநெநகஸுதெப ஜமபிபரிவதபுதெ||க||

(க0) ஆகையால் ஜீவர்களின் கர்மத்துக்குத்தக்கபடி நம் பிரகிருதியானது ஸத்திய ஸங்கல்பனாகிய நம்மால் கடாசுதிக்கப்பட்டதாய் சராசரமாயுள்ள இஜ்ஜகத்தை யுண்டாக்குகின்றது. இப்படி கர்மாநுகுணமாக நாம் ஸங்கல்பிக்கிறோமென்கிற இந்த ஹேதுவினால் உலகம் வித்தியாஸமாயிருக்கின்றது. [ஆகவிதனால் நாம் ஸ்வாமியாயும் ஸத்திய ஸங்கல்பனாகிய கருணையின்மைமுதலிய தோஷமில்லாதவனாக இன்னு மிப்படி பல்படியாயுமிருக்கிறோமென்கிற இந்த நம்முடைய யோகத்தைப்பார் என்றதாயிற்று. இப்ப

+ உரு:சூரவீதிஹததொஹதது என்றும் லொலிய பாயஸ ரீராதாசு என்றுஞ்சொன்னார்.

‡ பூதி:பயஸுராவபுக்ருதஸுரீரம் என்பது முதல் கவபுக்ருக்ஷ ரொயீயதெசுக்ஷரம் தவிஸிவீயதெ என்றும், தபிசூரவீ துவிஸாமுஹ பிபுபுக்ருதது என்றுஞ் சொல்லுகிறது.

* வெவஷேபிபெநவபுபுணெநஸாவெக்ஷகாசு என்றும் நகபுரவிஹாமாதிதிவெநாநாபிகாசு என்றும் ஸுத்திரகாரர் சொன்னார்.

டியே சுருதியும் சுஷூநூயீஸ்யஜெதவிஸ்யஜெதஸு தஸ்யிஸ்யாநெஸ்யா
பாயயாஸநூரூஃ|| என்றும்பாயாணுபுக்ருதிவிதிஸ்யா நூயிநனூ-
பெஹஸ்யாஸ்யு என்றும் சொல்லுகிறது.]

சுவஜாநனூபிஃஸ்யா பாநுஷீனநுபாஸ்யித்யு|

பாஸ்யாவஜாநனூபிஃஸ்யா பிஹஸ்யாஸ்யு||கக||

(கக) இப்படிப் பூதங்களுக்கெல்லாம் மஹேசுவரனும் ஸர்வம்ஞானப்
ஸத்திய ஸங்கல்பனும் ஸகல ஜகத்துக்கும் முக்கிய காரணனாயிருக்கும் நாம்
மிகவும் தயாநூவாகையாலே யாவரும் நம்மைப்பற்றிச் கடைத்தேறட்டுமெ
ன்று மனுவதனும் அவதரித்திருக்கிறோம். இதை (தீவினையால் மதிக்கெட்ட)
இந்தப் பிராணிகள் அறியமாட்டாமல் கேவலம் உலகத்திலுள்ள மனிதரில்
இவனுமொருவன் என்று ஸாதாரணமாய் நினைத்து விடுகின்றன. [என்
றால்—பூதங்களுக்கிறவனாகிய நாம் கருணையாலும் ஒளதாரியத்தாலும்
அன்பினாலும் இப்படி மனிதனைய்த தோன்றினோமென்கிற இம்மேன்மை
யைச் சிறிது மோராமல், கேவலம் மனிதனாய் பிறந்ததினாலேயே நம்மை
இழக்கிறார்கள என்றபடி.]

பொவாஸ்யாபொவகஸ்யாபொவா பொவஜாநாவியெதஸு|

பாஸ்யாவஜாநாவியெதஸு பொவஜாநாவியெதஸு||கஉ||

(கஉ) தனையமுதலிய நம் மேன்மைக்கிடாக நாம் மனிதனும் அவதரி
த்திருக்கிறோ மென்பதை யறிய வொட்டாமல் மறைக்கின்றதாய், அரசர்கர்
தன்மையும் அசுரர்தன்மையும் பொருந்தியதாயுள்ள இப்பிரகிருதிக்குள் எக
ப்பட்ட இந்தப்பிராணிகள், தாங்கோரிய கோரிக்கை யொன்றும் நிறைவேறா
மலும், எடுத்தகாரியமெதுவும் தலைக்கட்டாமலும், நினைத்ததெல்லாம் பழு
தாய் (சராசரமாயுள்ள பதார்த்தங்களில் ஒன்றையும் உள்ளபடியே அறியமா
ட்டாமையால்)எல்லாம் வியர்த்தமாயிருப்பதாக நினைத்துக் கெட்டுப்போகிற
ார்கள். [என்றால்—ஸர்வேசுவரனான நம்மைப் பிறருக்குச் சமமாக வெண்ணும
வன் நம்விஷயத்தில் எந்தகாரியத்தைச் செய்யமுயன்றாலும் பயன்படமா
ட்டாதென்று திருவுள்ளம்.]

பெஹஸ்யாநனூபிஃஸ்யாபொவாஸ்யு பெஹஸ்யாபொவாஸ்யு||கக||

பெஹஸ்யாநனூபிஃஸ்யாபொவாஸ்யு பொஹஸ்யாநனூபிஃஸ்யாபொவாஸ்யு||கக||

(கக) எவர்களானும் தாம் செய்த புண்ணியவசத்தால் நம்மைச் சரணம
டைந்து ஸகலபாவங்களையு மொழித்துத் தேயலிகமான ஸ்வபவத்தை யடை
ந்திருக்கிறார்களோ அநதமஹாத்மாக்கள், (வாக்குக்கும் மனதுக்குமெட்டாத
நாமகாம ஸ்வரூபங்களோடுகூடிய)நாம் மிகவும் கருணையாலே ஸாதகர்களைக்
காப்பதற்காக மனுவியனும் அவதரித்திருக்கிறோ மென்பதையறிந்து இடை-
விடாத சிந்தையோடு நம்மை ஸேவிக்கிறார்கள். [என்றால் நம்மை விரும்பிய
வாகளாகையால் நம்மை ஸேவித்தாலல்லவா நம்மனமும் ஆதமாவும் மற்றுங்

கரணங்களும் தாளாமையாலே நம்மை ஸேவிப்பதே பெரும்பயனாகவிருக்கிறார்களென்றபடி.]

ஸததக்ஷித்யுயொஹோயதனஸுபுஷ்வதாஃ|

நஸிஸுபுஷ்வதாஃ ஸுபுஷ்வதாஃ நித்யுபுஷ்வதாஃ || கச ||

(கச) மிகவும் (நம்மையே விரும்பியவராகையால்) நம்மைக் கீர்த்தனஞ் செய்தல் நம்மை யடைவதற்காக யத்தநஞ்செய்தல் நம்மடிகளில் முடிசாய்த் தல் முதலிய செயல்களைச் செய்யாதபோது ஒருகூணமுந் தரிக்கமாட்டாத வர்களாய், (என்றால் - நங்குணங்களைப் பிரகாசப்படுத்தும் நந்திருநாமங்களை நினைத்துச் சரீரம் புளகித்து, ஸந்தோஷாதிசயத்தால் கத்ததஸ்வரத்தோடு நாராயண! கிருஷ்ண! வாஸுதேவ! என்றிப்படி சொல்லிக்கொண்டும், அப்படியே அர்ச்சனை முதலிய நமது ஆராதனத்திலும் அதற்கனுகூலமாகத் திருக்கோயில் திருநந்தரவனம் முதலிய திருப்பணிகள் செய்வதிலும் திடமான உத்தேசத்தோடு யத்தநஞ் செய்துகொண்டும், பக்தியின் மிகுதியால் * அஷ்டாங்கமும் படியும்படி பூமியில் தும்புசேறு மணல் என்று ஒன்றையும் பாராமல் நம்மைக்கண்ட உடனே தடிபோல் விழுந்து தண்டன் ஸமர்ப்பிப்பவர்களாய்) எப்போதும் நம் ஸன்னிதியி் விருக்கவேண்டுமென்று அதற்காகத் தாமுள்ள நாளெல்லாம் நமக்கடிமை செய்வதே தொழிலாயிருப்பார்கள்.

ஜநயஜெநவாவநெநயஜெஹோயாஃவாஸுதே|

வாககைநவபுயகூநவஹுயாவஸுதே || கரு ||

(கரு) பின்னும் சில மஹாத்மாக்கள் முன்சொன்ன கீர்த்தனாதிகளோடு கூட ஞானமென்கிற யக்குத்தாலும் உபாஸிக்கிறார்கள். எப்படி? அனேகவிதமாகவும் தனித்தனியாகவும் ஜகதாக்காரமாகவும் ஸமஸ்தப் பிரகாரமாகவும் நாயிருப்பதாக நம்மை உபாஸிப்பார்கள். [அதாவது - எம்பெருமான் ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்பு சூக்ஷ்மமாய் நாமரூபங்களில்லாமலிருந்த சேதநாசேதநங்களைச் சரீரமாய்த் தரித்திருந்து, ஒருகாலவிசேஷத்தில் “அனேகவிதமான நாமரூபங்களோடுகூடிய ஸ்தூலமான சேதநாசேதனங்களைச் சரீரமாய்த் தரிக்கக் கடவேன்” என்று ஸங்கல்பித்து, தானொருவனே தேவர் திரியக்கு மனிதர் தாவரம் என்றுவிசித்திரமாயுள்ள உலகத்தையெல்லாம் சரீரமாகத்தரித்திருக்கிறான் என்று நினைத்தவர்களாய் நம்மை உபாஸிக்கிறார்களென்றுதாத்பரியம்.]

(அ-கை.) மேற்சொல்லியபடி விசுவரூபமாகத் தாமே யிருப்பதாக வருளிச் செய்கிறார்.

சுஹுக்ருதாஹுயஜஃ ஸுயாஹுஹிஸுயஜஃ|

ஜெஹுஹிஸுயஜஃ ஜெஹுமிஹுஹுதஜஃ || கச ||

* அஷ்டாங்கம்-புத்தி, அபிமானம், கைகளிரண்டு, கால்களிரண்டு சிரஸ் ஸு-ஆகிய இவ்வெட்டும்.

(கசு) அர்ச்சுந ! ஜியோதிஷ்டோமம் முதலிய யக்ஞமும் மஹாயக்ஞமும் நாமே ! பித்ருக்களை வளரச்செய்யும் 'ஸ்வதை' என்கிற அன்னமும் நாமே; தேவர்களுக்குப் பிழிகரமான ஹவிஸ்ஸும் நாமே; மந்திரமும் நாமே; வேள்விக்குரிய நெய்முதலிய திரவியங்களும் நாமே; ஆஹவநீயம் முதலான அக்கினியும் நாமே; ஹோமமும் நாமே.

விதாஹஸுஜமதொலாதாபாதாவிதாஹஸு|

வெடிவவித்ருஹோக்ஸாஸுக்ஸாபிஜுரெவயுகஸ||

(கஎ) சராசரஸுபமான இவ்வுலகுக்கெல்லாம் தாயுந்தந்தையும் மற்தும் ஓ தாதாவும் பாட்டனும் நாமே. அன்றியும் வேதங்களா லறியவேண்டியதான பரிசுத்தவஸ்து எதுவோ அதுவும் நாமே; வேதத்துக்கு முதற்காரணமான ஓங்காரமும் அதினின்றுமுண்டான இருக்கு யஜுஸ்ஸு ஸாமம் என்கிற வேதங்களும் எல்லாம் நாமே.

மதிஹுதாபாஹஸுக்ஸாநிவாஸஸுரணஸுஹுக்|

புஹஸுபுஹஸுநாநிபாநஸுஜிபுயுகஸ||

(கஅ) ஆங்காங்கு அடையப்படும் இடமான ஸ்வர்காதிகளும் நாமே; தரிப்பவனும் ஆள்பவனும் பிரத்யக்ஷமாய்ப் பாப்பவனும் உரைவிடமும் இஷ்டத்தைத்தந்து அநிஷ்டத்தை யொழிக்கும்புகவிடமும் இதஞ்செய்யுந் தோழனும் வஸ்துக்களின் உத்பத்தி லயஸ்த்தாநமும் உண்டாவதும் அழிவதும் அழிவற்றமுதற்காரணமும் நாமே?

தவாஸுஹஸுவஷுஹுமிஹுஸுஹுஸுஹுஸு|

சுஹுதவெவஸுஹுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு||

(கக) அக்கினியென்றும் சூரியனென்றும் நாமே தபிக்கிரேம்; கோடைமுதலிய காலங்களில் நாமே நீரை வரட்டுகிரேம்; அப்படியே மழை காலத்தில் மழையைப் பொழிகிரேம்; பிராணிகள் எதினால் மறிக்குமோ அதுவும், எதினால் பிழைக்குமோ அதுவும் நாமே; பல்பேச்சென்ன? ஸத்தம் நாமே * அஸத்தம் நாமே. [என்றால் முக்காலத்திலுமுள்ள சேதநாசே தங்களைச் சரிமாயுடையனும் அவ்வோ ருபங்களாயிருப்பவன் நானேயென்றபடி.]

(அ-ஐ.) இவ்வாறு எம்பெருமானை அதுபவிப்பதே போகமென்றிருக்கும் ஞானிகளான மஹாத்மாக்களின் செயல்களைச் சொல்லி, அவர்கள் பெருமையையே பின்னும் பெருக்குவதற்காக இங்கே அநுஞானிகளான காமியார்த்திகளின் செயலை யருளிச்செய்கிறார்.

ஓ தாதாவென்றால் இங்கே தாய்தந்தையனாத்தவிற மறற்ப்படி உத்பத்திக்கு ஒத்தாசையானவர்களைச் சொல்லுகிறது.

ஸத் - தத்தகாலத்திலுள்ளது. * அஸத் - இறந்தகாலத்திலிருந்ததும் இனி உண்டாகப்போகிறதும்.

தெருவிடி ஞானம் வெலாவிவாழ்வாதவாவா யவெஜெ ஸிஷ்டாஸு
மஹிபுராபுயனெ | தெவண்ண ஞானவாடி ஸுரொஜெ வெக
பிண்ணி லிஷ்டாநுலிவிஷெவவொமாநு||௨௦||

தெதண்ணுக் கூ ஸுமபுரொகஸ்விஸாஅம் க்ஷீணெவண்ணெ
தபுரொகஸ்விஸாநி | வனவஞ்சுய்யபே உநுபுவநாமதாமதம்
காபிகாரிஅவனெ||௨௧||

(௨௦-௨௧) கீழ்ச்சொன்னவர்களைப்போல வேதாந்தநிஷ்டையில் இல்லா
மல் கேவலம் ருக்கு முதலிய மூன்றுவேதங்களில்மாத்திரம் நிஷ்டையுடை
யோருக்கு திராவித்தியர்களென்று பெயர். அவர்கள் வேதத்தில் சொல்லப்
படும் கேவலம் இந்திராதிகளை நோக்கிச்செய்யும் யாகங்களில் மிச்சமான
* ஸோமக்கொடி ரஸத்தைக் குடித்து அதனால் ஸவர்க்கத்துக்கு விரோதமா
ன ஸகல பாவங்களையுமொழித்து, கேவலம் இந்திராதிகளைமாத்திரம் உத்தே
சித்துச்செய்த யக்ருங்களைச் செய்துமுடித்து சுவர்க்கத்தைக்கோருகிறார்கள்.
பிறகு அப்படியே துயர் தீர்ந்த சுகமாயுள்ள அந்த சுவர்க்கலோகத்தையடை
ந்து, அங்குண்டான திவ்ய போகங்களை நுகர்ந்து, பிறகு அந்த நுகர்ச்சிக்கு
ஹேதுவான புண்ணியங்கள் அழிந்தவாறே மறுபடியும் இம்மானிடலோகத்
தில்வந்து சேருகிறார்கள். இப்படி இவர்கள் வேதாந்தத்தில் தேறின ஞானந்
தையடையாமல் கேவலம் வேதத்தில்மாத்திரம் சொன்ன தருமங்களையுட
டிப்பதனால் சுவர்க்காதிகளான அற்பபலன்களையடைந்து அடிக்கடி போக்
கும் வரத்துமாயிருக்கிறார்கள்.

(௨௧-௨௨) மஹாத்மாக்களோ ஒப்பில்லா விற்பமான நம் சிந்தையைச்
செய்து ஈநிலின்பக்கடலான நம்மையடைந்து மறுபடி திரும்பாமலிருக்கி
றார்களென்று அவர்களுக்கு விசேஷங்காட்டுகிறார்.

சுநந ஞானியனெனொரிம் யெஜநாடிவா ஞுவாஸதெ |
தெஷாநித ஞானியன்கூநாநொயாமகெஷேவஹாஜெஹு||௨௨||

(௨௨) யாதொரு பயனையும் நாடாமல், (நம்மை நினையாமற்போனால்
தரிக்கமாட்டாமையால்) எந்தவேளையும் கேவலம் நம்மையே சிந்தித்திருக்கும்
மஹாத்மாக்களோ, ஸமஸ்த கல்லியானகுணஸ்வரூபனும் ஸகல ஐசுவரிய ஸ
ம்பந்நையுள்ள நம்மைப் பப்படியாலும் பரவுகின்றார்கள். அப்படி நம்மோடு
நித்தியமான நிலை தங்களுக்கு வேண்டுமென்று கோரின அவர்களுக்கு, நாம்
(நம்முடன் சேர்க்கையாகிற) போகத்தையும் (மீண்டுந் திரும்பாமையாகிற)
கேதமத்தையும் தருகிறோம்.

வனகூந ஞெவதாஅகூ யஜனெஸு ஐயாநிதாஃ |
தெவிரிவெகளனெய யஜனெ விபிவதிவபுகு||௨௩||

(௨௩) இந்திராதிகளான இதரதேவதைகளிடத்தில் பக்திபண்ணி அவ
ர்களை யாராதிப்பவர்களும் (வாஸ்தவத்தில் அத்தேவர்கள் நமக்குச்சீர்மரணை

யால) நம்மையே ஆராதிக்கிறார்கள், ஆனால் முறைதப்பி ஆராதிக்கிறார்கள் அதாவது-இந்திராதிதேவர்களைக் காமததாலாராதிக்கவேண்டிய முறை * வேதாந்தத்தில் எப்படி சொல்லப்படுகிறதோ அப்படி யாராதிப்ப திலையே னற்படி.]

(அ-கை) ஆகையால் திடைவிதயாகன “காமங்களெல்லாம் இந்திராதிக்களுக்கு அந்தராதமாவான பரமபுருஷனுக்கு ஆராதனருபங்கள், ஆராதிக் கதக்கவனும் அவனே” என்று அறிகிறதிலை அதனால் அவர்கள் மிதமான பயன்களைப்பெற்றவர்களாய் நழுவிப்போகிற ஸ்வபாவமுள்ளவா என்கிறார்களென்கிறார்.

சுஹம்ஹிஸவபுயஜாநாஹொகூதவபுஹொரவவ|
நதாபிரிவிஜாநக்சிதகௌநாதஸூபவக்சித||உச||

(உச) ஸகலமான யக்ஞங்களுக்கும் புஜிப்பவன நான்தான், அத்தற்குத் தகப்படி பலன கொடுப்பவனும் நாமே, நம்மை யிப்படி யறியாமையால் இவர்கள் மறுபடி மறுபடி திரும்புதலை யடைகிறார்கள்.

(அ-கை) அஹோ! இதென்ன சூசகரியம் எல்லாரும காமத்தைச்செய யாநிற்க, அதில் நினைவு வேறுபட்டால் சிலர் அடிப்பலன்களைப்படைந்து தவறிப்போவதும், சிலர் நித்திபாநந்தபதமான மோக்ஷத்தைப்பெற்று மீட்சியில் லாமற்போவதும்- யிருக்கிறார்களே என்கிறார்

யானிஷெவவபுதாஷெவாநிதூநயானிவிதூவபுதாஃ|
ஹதாநியானிஹதெஜ்யாநானிஷெபாஜிநாவிபா||உரு||

(உரு) இந்திராதிகளைக்குறித்துச் செய்கிறோமென்கிற ஸங்கலபத்தோடு யக்ஞமுதலிய காமங்களைச் செய்யும்வர்கள் இந்திராதிகளை யடைகிறார்கள், பிதருக்களைக் கோரிச்செய்யும்வர்கள் பித்ருக்களை யடைகிறார்கள், யக்ஷ ராக்ஷஸ பிசாசாதிகளைக் குறித்துச் செய்யும்வர்கள் அந்தப் பூதங்களையே யடைகிறார்கள். எவர்கள் அந்த யக்ஞங்களையே “அந்த தேவபித்ருபூதங்களுக்கு அந்தராத்மாவாயுள்ள பரமாதமாவை யாராதிக்கக்கடவோம்” என்கிற ஸங்கலபத்தோடு நம்மை ஆராதிக்கிறார்களோ அவர்கள் நம்மையே யடைகிறார்கள். [என்றால் —தேவர்களைப் பூஜிப்பவர்கள் அவர்களை யடைந்து அவர்களோடு இனப்பத்தை யதுபவித்து அவர்கள் அழியும்போது தாருக அழிகிறார்கள் நம்மைப் பூஜிப்பவரோ ஆதியநதமில்லாமல் ஸாவகளுடைய ஸத்திய ஸங்கலபனைய எல்லையில் சீரான அநந்தகலியாணருங்களுக்குப் பெ

* வதாஹொதாரொயதூஸபிஷ்யஹிஷெவெவ இதயாநியாக விதிகிறவேதாந்த வாக்கியங்களில் அகந்ஹோததிரம் முதலியவரும் வர்கள் இந்திராதிக்களுக்கு அந்தராதமாவான பரமாதம்வை உத்தேசித்துச் செய்யப்பட்டால்தான் அந்த இந்திராதிக்களைக் குறித்துச் செய்ததாக்குமென்று சொல்லப்படுகின்றன.

(உஅ) இப்படி ஸந்நியாஸ போகத்தோடுகூடி அதாவது - உன்னை நமக்காளாகவும் கர்மத்தை நமக்கு ஆராதனமாகவும் நினைத்து, லௌகிக வைதிககர்மங்களைச் செய்துவந்தாயாகில் நல்வினைப்பயனும் தீவினைப்பயனும் மாண பழையகர்மமென்னுங் கட்டினின்று விடுபட்டு நம்மையே யடைந்து வாழ்வாய்.

(அ-கை.) நமக்கு லோகோத்திரமாய் இன்னமொரு ஸ்வபாவமுண்டு; அதைக் கேளென்கிறார்.

ஸரொஹஸ்வபூஹதெஷு நரெவெஷெஷாஸ்திரவியுய: |

யெஹஜ்ஜிதூரோஹதூர யிதெதெஷுவாவ ஹம || உக ||

(உக) தேவர் திரியக்கு மனிதர் தாவரம் என்று (சாதியாலும் உருவத் தாலும் ஸ்வபாவத்தாலும் அறிவினாலும்) மிகவும் ஈனமாயும் ஏற்றமாயுமுள்ள ஸகல பூதங்களிலும் யாரேயாகிலுமாம், நம்மை ஆஸூயிக்கும் விஷயத்தில் “இன்னான் உயர்ந்தவ னின்னான் தாழ்ந்தவன்” எனது நமக்கில்லை; எல்லோருக்கும் நாம்ஸமமாயிருக்கிறோம். ஜாதிமுதலான காரணத்தைப்பொண்டு ஒருவனைப் பகைக்கவும் மாட்டோம்; ஒருவனை விரும்பவும்மாட்டோம். மற்றப்படி நம்பிரிவில் தரிக்கமாட்டாமல் நாமே கதியென்று எவர் நம்மைச் சேவிக்கிறார்களோ அவர்களை ஜாதி ஒழுக்கம் முதலியவைகளால் உயர்ந்தாலுந் தாழ்ந்தாலும் நமக்கு ஸமமான குணமுள்ளவர்போல நம்மிடத்திலேயே யிருந்துகிறோம். நாமும் அப்படியே நமக்கு மேற்பட்டவர்கள்போல் அவர்களிடத்தில் தானே யிருக்கிறோம்.

சுவிரெவதூராவாரொ ஹஜெதோரிநநுஹாஃ |

ஸாயுரொவஸிதெவ ஹ ஹிவலிதொஹிஸ: || உ௦ ||

(உ௦) அதிலும் அந்தந்த ஜாதியில் பிறந்தவர்களுக்கு எதைச்செய்யும்படியாயும் எதை நீக்கும்படியாயும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அதைக் கடந்தாலும், யாவனொருவன் முன்சொன்னபடி நம்மைச் சேவிப்பதே பயனாயிருக்கிறாலே அவன், ஸ்ரீவைஷ்ணவசிகாமணியாக நினைத்து வெகுமதிக்கத்தக்கவனே. [என்றால் முன்சொன்னவர்களுக்குச் சமமானவனென்றபடி.] அதைப்படியென்றால் - அவன் செய்யும் வியவசாய மப்படிப்பட்டது. [அதாவது - “ஸகல ஜகத்துக்குங் காரணமாய் பரப்பிரம்மான ஸ்ரீமந்நாராயணனே சராசரங்களுக்கு மிறைவன், எனக்குத் தெய்வம், என்னுசான், எந்தோழன், எனக்கினியன்” என்றிப்படி ஒருவராலும் அடையப்படாத விவசாயத்தை யடைந்து அதற்கேற்றபடி யாதொரு பயனையும் விரும்பாமல் நம்மையே கதியாய் அடைந்திருக்கிறான்.] [ஆகையால் இப்படிப்பட்ட விவசாயமும் அதற்கேற்ற செயலுமாயிருக்குமவன், அறப ஆசாரத்தைக் கைவிட்டானென்று அதற்காக அவனை ஆதரிக்காமலிருக்கப்போகாது; மற்றப்படி. வெகுமதிக்கத்தக்கதென்று திருவுள்ளம்]

(அ-கை.) நல்லது நாவிரதொடி ஸ்ரீதாநாஸாநொநாஸா
 ஶாஹித்; நாஸாநொநாஸாவாவிபுஜாநெநெநாஸாஸாஸா||
 என்று சருதி சொல்லுகிறபடி ஆசாரத்தில்தவறினால் மென்மேலும் இவன் எம்
 பெருமானைச் சேவிப்பதற்குத் தடையாகுமே யென்றால் அருளிச்செய்கிறார்,
 கதிபுலவதியிடுதா ஸ்ரீவாணிநிமஹதி|
 களவெயபுதிஜாநிஹி நடுவகூடுபுணஸுதி||௩௧||

(௩௧) நம்மிடத்தில் பிரீதியால் நம்மை யடைந்தவன் பாவத்தை யொ
 ழிக்கின்றமையால் ரஜோகுணத்தையும் தமோகுணத்தையும் வேரோடுகளை
 ந்து *தர்மாத்மாவாய் விடுகிறான். [என்றால் யாதொருவிரோதமுமின்றி நம்
 மை யடையவேண்டுமென்கிற எண்ணங்கொண்டு அதனால் நம்மை யடைவ
 தற்கு விரோதமான துராசாரத்தினின்று நீங்குகிறான்.] ஓ! குந்திபுத்திர!
 இவ்விஷயத்தில் நீயே பிரதிக்கை செய்யலாம். நம்பக்தியிலிழிந்தவன் வி
 ரோதமான நடவடிக்கையைச் செய்துவந்த போதிலும் கெடுதியடையமாட்
 டான். மற்றப்படி பக்தியின் மஹிமையால் ஸகலமான விரோதிகளையும்
 போக்கடித்து எந்நாளும் துராசாரத்தினின்று விலகினவனாய் விரைவில் பரி
 பூர்ணபக்தியை யடைவான்.

பாஹிவாயுபுஷ்பாஸுதி யெவிஸுபிவாவபொநய:|
 வுபியொவெஸுபாஸுயாஸாஸாஸா வுஷியாணிவராஹசுதி||
 கிஷுபாநபுஷாஹணாபிஷுணா ஹதாராஜஷுபுஸுயா|
 சுநித்யிலுஹவொகாபிஷுபாவாஹஜஸுதி||௩௨||

(௩௨-௩௩) ஸ்திரீகள் வைசியர் குத்திரர் இன்னு மிப்படி பாவஜ்ஞம்
 மெடுத்தவர் யாரேயாகிலும் நம்மை ஆரூயித்தாராகில் உத்தமமானகதியை
 யடைவார்கள். அப்படியிருக்க பிராம்மணரும் ராஜரிஷிகளுமான புண்ணிய
 ஜந்மாக்கள் பக்திபண்ணார்களாகில் கேட்கவேண்டுமோ? ஆகையால் ராஜ
 ரிஷியான நீ, அர்ச்சுந! அசாசுவதமாய் தாபத்திரயத்தால் மூடப்பட்டுச்
 சிறிதும் இன்பமற்றதாயிருக்கு மிவ்வுலகத்தி லிருந்தபடியே நம்மை ஸேவி
 க்கப்பார்.

(அ-கை.) பக்தியின் ஸ்வரூபத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

பிநுநாஹவிகுதா பிஷாஜீபாநபிஸுஸா|
 பாபெவெஷுபுஸியாபெகூவ பாஷாநபிதாராயண:||௩௩||

(௩௩) அர்ச்சுந! எப்பொழுதும் நம்மிடத்தில் தானே மனதைவை.
 அதாவது:—ஸர்வேசுவரனாய், ஸகல தோஷங்களுக்கு மெதிரான கல்லியா
 ணமே ஸ்வரூபமாய், ஸர்வக்ருனாய், ஸத்தியஸங்கல்பனாய் ஸகலஜகத்துக்கும்

* இதைத்தான் யதிஸுபாஸுபாஸாஹவஎன்று ஆரம்பத்தில் தர்ம
 சப்தத்தாலருளிச்செய்தார்.

முக்கியகாரணமாய், பரப்பிரம்மமாய், புருஷோத்தமமாய், காமரையிதழ் போல் அமலங்களான திருக்கண்களுடையனாய், தெளிந்த நீருண்டமேகம் போன்றவனாய், ஆயிரம் சூரியர்கள் ஒரேதடவையாய்த் தோன்றினுப்போல் ஒளிக்கின்றவனாய், லாவண்ணிய மென்னும் அமுதவெள்ளத்துக்குக் கடலாய் நீண்டு பருத்துள்ள நான்கு திருத்தோள்களுடையனாய், மிகவும் பிரகாசமான பீதாம்பரமுடித்தவனாய், அதி நிர்மலமான கிரீடம், மகரகுண்டலம், ஹாரம், தோள்வளை, கடகம் முதலிய ஆபரணங்களால் லலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளவனாய், அபாரமான கருணை, தண்ணளி, அழகு, இனிமை, அடக்கம், வண்மை முதலிய குணங்களுக்குப்பெருங்கடலாய், பிராணிகளிடத்தில் யாதொருவிசேஷமுமில்லாமலிருக்கச்செய்தே அவைபாவைக்கும் புகலிடமாய், ஸர்வஸுவாமியாய் இருக்கும் நம்மிடத்தில் தைலத்தாரைபோல இடைவிடாத சிந்தையைச் செய். அச்சிந்தையும் நம்மிடத்தில் மிகுந்தபிரீதியுடன் கூடியிருக்கட்டும்; அப்படி நம்மை அதுபவித்து, ஈதிலின்பமான அவ்வதுபவத்தால் நம்மை * ஆராதிப்பதே தொழிலாயிரு. [இதனால் நம்மை யதுபவிப்பதிலுண்டான பிரீதிக்குப்போக்குவீடாக நமது கைங்கரியமே தொழிலாகும்படி நம்மிடத்தில் மனமவையென்றதாயிற்று.] இப்படி நமக்கு எல்லாவடிமைகளும் செய்வதோடு அந்தராதமாவான நம்மிடத்தில் மிகுதியும் வணக்கத்தோடு கூடியிரு; அதுவுமின்றி நம்மைப்பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டாதபடி நாமே கதியாயிரு; இப்படி எல்லையிலின்பப் பெருக்கான நம் அதுபவத்திற்கு யோக்கியமாம்படி மனதைத்திருத்தினாயாகில் பிறகு நம்மையேயடைவாய், [என்றால்-இப்படிப்பட்ட மனதைக் கொண்டு நம்மைத்தியானஞ்செய்து நம்மை அதுபவித்து நம்மை யாராதித்து வணங்கி நாமே கதியாயிருந்தாயாகில் நம்மையே யடைவாயென்று தாத்தபரியம்.]

[ஆகவிப்படி (சரீரத்தைக் காப்பதற்காகச் செய்யும்) லௌகிகக் கருமங்களும், (நித்திய நைமித்திகங்களான) வைதிகக் கர்மங்களும் நம்பிரீதிக்காக (நமக்கடியுமையாயிருக்கிற) உண்ணைக்கொண்டு நம்மால் செய்விக்கப்பட்டனவென்று நினைத்துச் செய்தவனாய், எப்போதும் நம்விஷத்தில் கிரீத்தநம்முதலியவைகளைச் செய்துகொண்டு, நம்மாலாள்பட்டு மிவ்வுலகுக்கெல்லாம் நமக்காட்டப்பட்டிருக்கையே ஸ்வரூபமென்று நினைப்பதோடு மிகவும் இனியவைகளான நங்குணங்களையும் சிந்தித்துக்கொண்டு நாடோறும் சிழ்ச்சொன்னபடி இவ்வுபாஸநதைச்செய்து வந்தாயாகில் நம்மையே யடைவாய் என்றருளிச் செய்தாராயிற்று.]

ஸ்ரீபகவத்ராமநுஜவிரசிட ஸ்ரீமத்தீதாபாஷ்யத்தில்,
ஒன்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

* ஆராதநம்வது - பரிபூர்ணமான அடிமைத்தொழில். அதாவது ஓளபசாரிகம், (அர்சுகியம், பாத்தியம்) ஸாம்ஸ்பர்சிகம், (கிருமாவை முதலியன) ஆப்யவஹாரிகம், (அன்னம் தண்ணீர்முதலியன) இவைமுதலிய வெல்லாப்போகங்களையும் கெட்டுத்தல்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

பத் தாவது அந் தியாயம்.

— 00 —

அவதாரிகை.

பத்தியோகம் ஸாங்கமாக விதிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது பத்தி உண்டாவதற்காகவும் அது வளருவதற்காகவும், எம்பெருமானுடைய நிகரற்ற ஐசுவரியம் முதலிய கல்லியான குணத்தொகையின் முடிவின்மையும், ஜகமெல்லாம் அவனுக்குச் சரீரமாயிருக்கையாலே அவனுருவாய் அவன் ஏவச்செல்லும்படியா யிருக்கின்றமையும் விஸ்தரித்துச் சொல்லப்படுகின்றன.

ஸ்ரீஹவா நுவாஹ|| ஹரியணவஹோஸாஹொ ஸுணு-
வரஹவஃ | யதெஹம்வி-யபிரணாய வக்ஷ்யாமிஹிதகாரீயா|| க||

(க) பார்த்த ! நம் மஹிமையைக்கேட்டு ஸந்தோஷிக்கின்ற உனக்கு நம்விஷயத்தில் பத்திபிறந்து வளரும்படி உனக்கு இதஞ்செய்யவேண்டி மறுபடியும் நம்மஹிமையையே விளக்குவதான சிறந்ததொரு வார்த்தை சொல்லுகிறோம். இதைக் கவலையில்லாத மனதோடு கேள்.

நநெவிஷு-ஸு-ரமணாரி ப்ரஹவ-நஹஹ-பு: ||

கஹாரி-ஹி-பு-ஹவாநா-ஹஹ-பு-ணா-ஹவ-பு-ஸ: || ௨ ||

(௨) தேவகணங்களும் மஹரிஷிகளும் புலன்களுக்கெட்டாத விஷயங்களைப் பார்க்கக் கூடியவராய் மிகுந்த அறிவுடையவராயிருந்தாராகிலும் நம்முடைய நாமம் கருமம் ஸ்வரூபம் ஸ்வபாவம் முதலியவைகளை அறியமாட்டார்கள். ஏனென்றால்:—அத்தேவாதிகளுக்குக் கெல்லாம் நாம் ஸகலவிதத்திலும் ஆதியாயிருக்கிறோம் [என்றால்:—நாம் ஆதியாகையால் அவாளுடைய தேவத்தன்மைக்கும் ரிஷித்தன்மைக்குங் காரணமான புண்ணியத்துக்குத் தக்கபடி அவாளுக்கு நாம் கொடுத்திருக்கு மறிவு கொஞ்சம்; அதைக்கொண்டு அவர்கள் நமது அளவற்ற ஸ்வரூபாதிகளை யுள்ளபடியே யெப்படி யறியக் கூடும்? என்றபடி]

(அ-கை.) இப்படி தேவாதிகளாலு மறியப்போகாத தம்மைள்ளபடியறிந்தால் அது பத்தியுண்டாவதற்கு விரோதியான பாவத்தைபோக்குமென்கிறார்.

யொராரிஜிநாஹிவ வெதிவொகரிஹொராபு||

கஹரிஜிநாஹிவ வெதிவொகரிஹொராபு||

(க) நாம் பிறப்பிலியென்றும் (அதாவது:—விகாரப்படுகின்ற அசேதநமென்ன, அத்தோடு கலந்திருக்கையாகிற பிறப்புடன் கூடிய ஸம்ஸாரி சேதநக்களை என்னதீவர்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவனென்றும்) அநாதியென்றும் (அதாவது:—ஹேயமானப் பிரகிருதியோடு முற்காலத்தில் கலந்திருந்த மூக்

¶ இங்கே மனதின் செயலைச் சொல்லுகிற விடமாய்க் காலத்திதரசு
பத்துக்குத் தகுந்த நினைவைச் சொல்லுகிறது.

(தான், தனது இவ்வுடன், தன் விரோதி, யாவரிடத்திலும் நன்மைதிமைகளில் ஒரு மனதாயிருக்கை) துஷ்டி (ஆத்மாக்களையெல்லாங்கண்டுநோதோஷித்தல்) தவம் (சாஸ்திரத்தில் சொன்னபடி போகத்தைச் சுருக்குகையாகிற காயக்கிலேசம்) தாநம் (தான் புசிப்பதைப் பிறருக்களித்தல்) கீர்த்தி (குணமுடையவனென்கிற பிரஸித்தி) அபகீர்த்தி (குணஹீனனென்கிற சொல்) இவ்வமுதலிய மனோவியாபாரங்களெல்லாம் பிராணிகளுக்கு நம் ஸங்கல்பத்தாலேயே உண்டாகின்றன.

(அ-கை.) பிராணிகளின் ஸிருஷ்டி ஸ்திதிகளுக்குப் பிரவர்த்தகர்களாயிருப்பவர்களின் பிரவர்த்தியும் நமது ஸங்கலபா தீனந்தானென்கிறார்.

உஹஷ்ட்யஸுவபவாவெபு வக்வாரொபநவஸுயா|

உஹவாரொபநவஸுயாதா யெஷாஹொகஸுபாபிவ்யஜா||௬||

(சு) அர்ச்சுந! சென்ற மனுவந்தரத்தில் பிருகுமுதலான ஸப்தரிஷிகள் நித்திய சிருஷ்டிக்காகப் பிரமனுடைய மனதிலுண்டானார்களே அவர்களும், நித்திய ஸத்தியைப் பிரவிருத்திப் பிக்கைக்காக ஏர்ப்பட்டஸாவர்ணிகளென்கிற நான்குமதுக்களும், நமமுடைய நினைவின்படி யிருப்பவர்கள். அப்படிப்பட்ட அவர்களுடைய ஸந்தாநமயமாயுள்ள இவ்வுலகத்திலிருக்கும் பிரஜைகளாயும் பிரளயம் உண்டாகிறவரையில் கூடிநீடோறும் ஸந்தாநததையுண்டிப்பண்ணி வளர்த்து வருகின்றன.

வனதாஹிவஹிதஹிபொமஹ உபொவெதிதததத|

வொலிகெபுபொமெநயுஜுதெநாத்ருஸஹஸ்ய||௭||

(எ) இப்படி யெல்லாருடைய உத்பத்தியும் ஸ்திதியும் பிரவர்த்தியும் நமது ஸங்கலபாதீந மென்கிற இந்த நம் ஐசுவரியத்தையும் நம்முடைய கல்வியாண்குணங்களுடையமையையும் எவன் உள்ளபடியறிகிறானோ அவன் சலியாத பத்தியையடைந்து வாழ்வான். இதில் ஸம்சயமில்லை, [என்றால் - நமது ஐசுவரியத்தையும் கல்வியாண குணத்தையும் அறிந்தால் அது பத்தியொகததை வளர்க்குமென்கிற விஷயத்தை நீயே பார்க்கப்போகிறாயென்று திருவுள்ளம்.]

(அ-கை.) ஐசுவரியத்தை யறிந்தபின் பத்தியானது பக்குவமாகும் படியை யருளிச்செய்கிறார்.

சுஹஸுவபுஸுபுஹவொபுதவததத|

உகிபகாஹஜெஹொஹுயாவஸுபிதா||௮||

(அ) சித்தம் அசித்துமாய் விசித்திரமாயுள்ள இவ்வுலகத்துக்கெல்லாம் நானே உத்பத்தி காரணமென்றும் இவை நாம்மாலேயே பிரவர்த்திக்கின்றனவென்று மானபின்பு நிகரற்ற ஐசுவரியமும், ஸௌந்தரியம் முதலிய கல்வியாண குணத்தொகையும், நமக்கு ஸஹஜந்தானென்று நினைத்து ஞானிகளாயிருப்பார் நலமான தாத்நியத்தோடுகூடி ஸகல கல்வியாண குணகிதியான நம்மை ஸேவிக்கிறார்கள்.

(அ-கை.) ஸேவிக்கும்படியை யருளிச்செய்கிறார்.

உஹிதாபுதபுராணா வொயயஹிவாஸுரபு|

சுபயஹிஸுபாஹிதாபுதாஷுனிவாபிதா||௯||

(க) சித்தத்தை நமக்கென்றே பறிகொடுத்து, அப்படியே நம்மைப் பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டாமல் பிராணினையும் நம்மாதீ நமசெய்து, தாந்தாம

அறுபவித்த நம்முடைய குணங்களை யெடுத்து ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக் கொண்டு அப்படியே நாம் செய்த திவ்விய சேஷ்டிதங்களை யு மெடுத்துப் பேசிக்கொண்டு ஸந்தோஷித்து ஆரந்திக்கிறார்கள். [சொல்லும்போது இனிய தாய் அதுவே ப்ரயோஜனமாயிருக்கையாலே சொல்லுவார்களும், கேட்டபோது செவிக்கினியதாயிருக்கையாலே கேட்பவர்களும், ஸந்தோஷிக்கிறார்களென்றபடி.]

தெஷாஸ்ததயுகூநாஹஜதாஸ்யீதிவஸுக்ஸு||
 டிடிபிவஸுபிபொமஹெநநிபிவயானிதெ|| ௧௦||

(௧௦) அப்படிப்பட்ட அவர்கள் நம்மோடு எப்போதுஞ் சேர்த்திருக்க வேண்டுமென்று நம்மைச் சேவிக்கிறபடியால் அவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட புத்தி விசேஷத்தை (அதாவது பத்திரூபமாய் பக்குவமான ஞான விசேஷத்தை) நாம் பிரீதியுடன் கொடுக்கிறோம். அதைக்கொண்டு அவர்கள் நம்மையடைகிறார்கள்.

தெஷாஸ்ததயுகூநாஹஜதாஸ்யீதிவஸுக்ஸு||

நாஸ்யாபிபாதிவஸுபிபொமஹெநநிபிவயானிதெ|| ௧௦||

(௧௧) மேலும் அவர்களை அருக்கிரஹிப்பதற்காகவே நாம் அவர்களுள் ளத்திலிருந்து நம்முடைய கல்லியானகுணங்களைப் பிரகாசப்படுத்திக்கொண்டு, அவர்கள் நம்மை யறிவதென்கிற பிரகாசமான தீபத்தாலே (அஞ்ஞானத்தாலுண்டானதாய் நம்மை யொழிந்த மற்ற விஷயங்களைக்கண்டால் விடமாட்டாததாய் முன்பழகியதாயுள்ள) கலக்கத்தைப் போக்கடிக்கிறோம்.

(அ-கை.) இப்படி ஸகல வஸ்துக்களிலும் வேறுபட்டு எம்பெருமானுக்கே உரியனவாய் கேட்பவர்களின் சேவிக்கு மிகவு மினியவையாயுள்ள திருக் கல்லியானகுணங்களையும் அவனுடைய ஐசுவரியச்சிறப்பையுங் கேட்டு அர்ச்சுநன் அதை விஸ்தாரமாய்க் கேட்கவேண்டுமென்கிற அவாவினால் பிரசிடம் பண்ணுகிறான்.

கஜஸுநவாஸிவரஸ்யஹவரஸ்யாபிவஸித்வரஸிவவாஸு||

(௧௧) அஹோ ஸ்வாமி! * வரஸ்யஹ என்றும், † வரஸ்யாபி வ

*வரஸ்யஹ என்கிற சுருதிகள் — 1. தெவாஹஜதாஸ்யீதிவஸுக்ஸு
 ஜாயதெயெநஜா தாநி ஜீவத்யித்யததாஸிவஸுநி ததிஜீஜா
 ஸஸுததி ஹ|| வுஹவிடிபொதிவஸு|| ஸயொஹவெததூரம்
 வுஹவெடிபொதிவஸு|| இத்தியாதிகள்.

† வரஸ்யாபி (அதாவது வரஸ்யோதி) என்கிற சுருதிகளோ! ௧
 யதததி வரஸ்யிவொஜெநிதிதிவஸுதெ|| வரஸ்யோதிருவ
 ஸபிடிஸுநாஸிவெணாநி நிஷிடிதெ|| தவெவொஜெநிதி
 ஷாஸ்யோதி|| இத்தியாதிகள்.

ன்றும், ஓ வரஃவவித்ரும் என்றும் சுருதிகள் யானாச் சொல்லுகின்றன
வோ அந்த பகவான் தேவரீரன்றோ?

வாருஷஸாஸுதஹிவ் ராஹிஷெவஜெவிஹுஸு||

சுஹஸாஜிஷயஸவெஹ் ஷெவஷிநுநாராஷஸுயா|

சுலிதொஷெவதொவாஸு ஸயம்வெவஸுவிஷிஜெ|| கஉ||

(கஉ-கஈ) பரமானதத்துவம் இதென்றும் அவரமானதத்துவம் இதெ
ன்றும் உள்ளபடியே யறியவல்லரானவெல்லாரினிகளும், தேவரீரைத் தீவ்ய
புருஷனென்றும் ஆதிதேவனென்றும் பிறப்பில்லாதவனென்றும் விபுவாய்
எங்கும் பரந்தவனென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அப்படியே தேவரீரையான
நாரதரும் அளிதரும் தேவரும் வியாஸரும் ஈ சொன்னார்கள். தேவரீரும்
அப்படியே ஓ அருளிச்செய்தது.

ஓ வரஃவவித்ரும் (அதாவது நினைப்பவர்களின் பாவத்தைக் கிட்ட
வொட்டாமற் போக்கடிப்பது.) இப்படி சொல்லுகருதிகளோ! யாரா
வாஷாஸவொஸுசுவொநஸிஷ ஜனவவெவிஷிவாவஸுந
ஸிஷுதெ|| தஷுயெஷிகாதலுஜெளவொதவ்ஷுதெயெதெ
வஹாஸுஸவெஹ்வாஸநிஷுதெயெதெ இத்தியாதிகள். நாரா
யணவாஸுஷதசுநாராயணஃவரஃ

ஈ வனஷநாராயணஸு ராநுக்ஷிராணஹநிகெதநஃ | நாம

வாஜுஜிஹுஜாமதாஜயாராவஸு|| வாணாநாரவ
கீதசுயத்ராஸெயஸுதநஃ| ஸாக்ஷாஷெவஜெவாராணாஸள
ஸஹியஜிஸுநாதநஃ || யெவவெஷிஷெவிஷுயெயாஸுதவி
ஷெஜநாஃ| தெவஷணிஷாநாந்ஷுஷுயஜிஸுநாதநஸு|| வவி
த்ராணாஹிமொவிஷிஷெவித்ருவாரஃவுதெ| வாணாநாஜிவி
வாணாஸளஜிஷநாநாஜிஷுஷுயெதெத்ருவொகஸுவாணாஸு
க்ஷாஷெவஷெவஸுநாதநஃ| சுஷெஹரிநாஜிஷுதாதெத்ருவ
யஸுதநஃ| என்றும், அப்படியே யத்ருநாராயணாஷெவஜெவாரா
தாஸநாதநஃ| தத்ருக்ஷஸுஜமதாஸுதீயுநாராயதநாதிவ||
தத்ருணுதத்ருவாஸுஷததீயுததவொவநஸுதத்ருஷெவஷு
யஸிஷாஸவெஹ்வெவதவொயநாஃ| சுஷெஷெவாஷெவாஸுய
த்ராஸெயஸுதநஃ| வாணாநாஜிவிதத்ருணுஜாஹிதெத்ரு
ஸஸுயெயாதத்ருவெ|| சுஷெவனவஹிஷெவாநாஜித்ருவிவா
வயு|| சுஷெஸுஷிஷுதெவதவிஷிஷுஷெவாஸுத என்றும்
ருஷிகள் சொன்னார்கள்.

ஓ ஹிஷிராவொநவொவாஸுஷெநாஸுஷிராவஸுஷ
ஜாரஹிஷெஷிநாஸுஷிஷுயா| என்றுதொடங்குகுஹஸவ
ஸுஷுஷெவாஷெவஸுஷுததெ என்றும்ளவாகக் கண்ணனும
ருளிச்செய்தார்.

ஸவபுரெதஹுதந்தெநய நாமவடிவிகெஸவ|
நஹிதெஹமவநுவுக்தி விஹுபெபுவாநஹாநவா||௧௪||

(௧௪) இப்பொழுது அடியேனைக்குறித்து அருளிச்செய்த தேவீருடைய கல்யாணகுணங்களும் ஐசுவரியங்களும் மற்றுமெல்லாம் வாஸ்தவமே (யல்லது புகழுக்காகச் சொன்னதல்ல) என்று நினைக்கிறேன்; ஆகையால், ஞானம் சக்தி பலம் ஐசுவரியம் வீரியம் தேஜஸு இவைகளுக்கெல்லாம் நிதியாகிய ஓ பகவானே! தேவீருடைய வியக்தியை (அதாவது வைபவப் பிரகாரத்தை) தேவர்களோ ராக்ஷஸர்களோ ஒருவருமறியார்கள்; [என்றால்-அவர்களுடைய ஞானம் இவ்வளவென்கிற எல்லைக்குள்ளாகப்பட்டமையால் அறியார்களென்றபடி.]

ஸபரெவாதுநாதாநம் வெஸுக்ஸம்பாஸுரெஷாதூதி|
ஹிதஹாவநஹிதெஸா பெவபெவஜமததெ||௧௫||

(௧௫) ஹேபுருஷோத்தம! ஸகலப்ராணிகளையு முங் டிபண்ணுகிற காரணப்பொருளே! ஸகல பூதங்களையும் ஆள்பவனே! தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவனே! (அதாவது ஸௌந்தரியம் முதலிய கல்யாணகுணங்களில் தேவர்கள், மனுஷிய மிருக பக்ஷியாதிகளை விஞ்சியிருப்பதுபோல் அத்தேவர்களை யெல்லாம் அந்தந்த குணங்களாலே விஞ்சியிருப்பவனே) ஓ ஜகதீச! தேவீருடைய பெருமையைத் தேவரீர் அறியவேண்டுமெயல்லது மற்றவராலாகாது.

வகூஹுஸுரெஷெண ஶிவாஹுராதுவிஹிதய|
யாவிஹிதஹிதெபாசாநிசாஸ்யாஹுபுதிஷ்ணி||௧௬||

(௧௬) ஆகையால் திவ்யங்களாய் தேவரீருக்கே உரியவைகளாயுள்ள விபூதிகளைத் தேவரீரே யருளிச்செய்யவேண்டும்; அதாவது அந்தமாயுள்ள எவ்வித ஆளுகைகளுடன்கூடி இவ்வுலகங்களை வியாபித்துக்கொண்டு ஆளுகிறீரோ அவைகளை யருளிச்செய்யவேண்டும்.

கஸுவிஶ்நாஹுயொயீக்ஷாஸஶாவரிவிஜயநு|

கெஷு-கெஷு-ஹாவெஷு-விஜெஸாவிஹமவநுயா||௧௭||

(௧௭) ஓ பகவானே! அடியேன் பக்தியோக நிஷ்டனாயிருந்து எப்போதும் சிந்திக்க யத்தனித்தேனாகில் தேவரீரை ஸகல கல்யாணகுண பரிபூர்ணராக எப்படியறிவேன். முன்சொன்ன புத்தி ஞானம் முதலிய பாவங்களைக் காட்டிலும் இன்னு மெந்தெந்த பாவங்களிலிருப்பவராகத் தேவரீரைச் சிந்திக்கலாம்.

விஸுரெணாதெநாயொமம் விஹிதவிஜநாஶுந|

ஹிதயஸ்யயதுஹிஹிதஸுணதொநாஹிஜெஶுத்யு||௧௮||

(௧௮) சுஹாஸ்யவஸுரெஷுஹவொஜிதஸவபுஸுவததெ என்று சுருக்கமாயருளிச்செய்த சிருஷ்டிக்குந்திறமை முதலிய யோகத்தையும் விபூதியென்கிற ஆளுகையையும் மறுபடி விஸ்தரித்து அருளிச்செய்ய வேண்டும், தேவரீர் அருளிச்செய்கின்ற தேவர் மஹிமையைக் கேட்கின்ற அடியே

னுக்குத் திருப்தி யுண்டாகவில்லையன்றோ! [என்றால் அடியேனுக்குண்டான திருப்தி தேவரீருக்கே தெரியுமென்று அபிப்பிராயம்.]

(அ-கை.) இப்படி சொன்ன அர்ச்சுனன் வார்த்தையைக்கேட்டு பகவானருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்ரீ ஹமவா நுவாஹ|| ஹந்தெக்ஷயிஷ்யாதி விஹதீராத நஸூ-
ஹா:ப்ராபாந்யதகீகாஸுஸ்ய நாத்யநொவிஸ்யஸ்யுதெ||

(கக) நல்லதப்பா குருகிதாமணியே! அப்படியே சுபமாயுள்ள நம்
ஶ்விபூதிகளில் சிறப்புற்றவைகளைச் சொல்லுகிறோம். விஸ்தரித்துச் சொல்வ
தென்றால் அளவில்லாமையாலே சொல்வதுங் கேட்பதும் ஸாத்தியமன்று.

(அ-கை.) அதில் ஸகல ப்ராணிகளையும் பிரவர்த்திப்பிக்கிறதென்கிற
இந்த ஆளுகையை ஈசுவரன் ஆத்மர்வாய் நின்று செய்கிறானென்கிற. இவ்வ
ர்த்தந்தான், யோகசப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட படைக்குந்தன்மை காக்குந்த
ன்மை அழிக்குந்தன்மையென்று மூவகையென்று தெளிவாய் அருளிச்செ
ய்கிறார்.

சுஹோதாஹவாகஸு ஸவபுஹதாஸயஸித:|

சுஹோதிஸுயே ஹ வதாநாதினுவவ||உ௦||

(உ௦) ஓ அர்ச்சுந! நான் எனக்குச் சரீரமாயுள்ள ஸகலப்பிராணிகளி
னுள்ளத்திலும் * ஆத்மாவாயிருக்கிறேன். இப்படிப்பட்ட நானே அவைகளு
க்கு ஆகியும் மத்தியமும் அந்தமும் - [அதாவது உத்பத்தி ஸ்திதி லயங்களு
க்கு நானே காரணமென்றபடி.]

ஶ்விபூதியாவது ஆளப்படுவது. எப்படியெனில்-பிராணிகளின் புத்தி
முதல் தனித்தனியாயுள்ள ஹவங்கனெல்லாம் தம்மிடத்தி னின்றுமேயுண்
டாகின்றனவென்று சொல்லி, பிறகு இந்த என்விபூதியையும் யோகத்தையும்
உள்எபடியே எவன் அறிகிறானோ என்று சொல்லுகையாலே. அப்படியே
யங்கு யோகசப்தத்தால் சொன்னது சிருஷ்டிக்குந்தன்மை முதலியனவென்
தும் விபூதிசப்தத்தால் சொன்னது அவனால் ஏவப்படுந்தன்மையென்றும்
மறுபடி சுஹம்ஸவபுஸ்யு இத்யாதியாற் சொல்லப்பட்டது.

* ஆத்மாவாவது - சரீரத்தை ஸகல விதத்தாலுந் தரிப்பதாய் ஆளுவ
தாய் சரீரத்துக்குப் பதியாயிருக்குமது. இப்படியே மேலே ஸவபுஸ்யுவா
ஹம்ஹுதிஸுநிவிஷ்ட: ஶ்விபூதிஜ்ஞாநசிவொஹநுவஎன்றும், ஸு-
ஸாஸுஸுஹதாநாஹுஷ்டெஸெஜ்யுநதிஷுதிஹுரீயநுஸவபு-
ஸுஹதாநியத்ராஸுநிபாபயா என்றும் சொல்லப்போகிறார். ஸு-தி-
யிலும் யஸுஸவெபுஷுஹதெஷு-திஷு-தவெபுஷுஹதெ
ஹெபுஷு: யஸுஸபுராணிஹதாநிநவிஷ்ட:யஸுஸபுராணி
ஹதாநிஸரீரயஸுஸபுராணிஹதாநுதெரொயயிதி வநஷத
சுதூநாபுஜித: என்றும் யசுதநிதிஷுநாநுதெநாநுரொயயி
தாநவெபயஸுசுதாஸரீரயசுதாநுதெரொயயிதி ஸதசு
தூநாபுஜித: என்றுஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

(அ-கை.) இப்படி எம்பெருமான் தம்முடைய ஆளுகைக்குட்பட்ட எல்லாவற்றுள்ளும் தாம் ஆத்மாவா யிருக்கிறதாகச் சொல்லி அதனால் அந்தந்த வஸ்துக்களின் பெயரான சொற்களாலே தம்மைச் சொல்லாமென்பதற்கு * காரணங்காட்டி இனி தம்மாலாபப்பட்ட அவ்வவைகளோடு தம்மைக் கூட்டி அந்தந்த சொற்களாலே சொல்லத் தொடங்குகிறார்.

சூகீத ஸ்ரீநாஜஹம் விஷ்ணு ஜெயாதிஷாஸாவிஸாஸாநாநு|
ஸீவிரேஸாநாஜஹி நக்ஷத்ராணா ஹம்ஸஸீ||௨௧||

(௨௧) ஆதித்தியர்கள் பன்னிருவரில் பன்னிரண்டாவதாகச் சொல்லப்பட்ட விஷ்ணுவென்பவர் நான். லோகத்தில் சோதியுள்ளவைகளில் (ஆதித்தியகணத்தைச் சொந்த) இரவி நான். நக்ஷத்திரங்களில் அவைகளை யாள்கின்றசந்திரன் நான்.

வெஷாநாஸாஜிவெஷாஸி ஜெவாநாஜிவிவாஸவஃ|
ஹி யாணாஃநஸாஸி ஹதாநாஜிவிவெதநா||௨௨||

(௨௨) இருக்கு யஜுஸு ஸாமம் அதர்வணமென்கிற வேதங்களுள் சிறந்ததான ஸாமவேதம் நான். தேவர்களுக்குள் இந்திரன் நான். பதினொரு இந்திரியங்களுக்குள் சிறந்ததான மனது நான். பூதங்களெல்லாவற்றிற்கும் அறிவு நான்.

ஸாஹி யாணாஸாஹி விதெஸாயக்ஷாஸாஸா|
வஸுதநாஸாஸாஸாஸி ஜெஸாஸிஸாஸாஸா||௨௩||

(௨௩) உருத்திரர்கள் பதினொருவரில் சங்கரன் நான். யக்ஷராக்ஷஸருக்குள் குபேரன் நான். அஷ்டவஸுக்களுக்குள் பாவகன் நான். கொடிமுடிகள் கூடிய பர்வதங்களுக்குள் மேருபர்வதம் நான்.

ஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸா விஸிஸாஸாஸாஸாஸாஸா|
ஸெநாஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸாஸா||௨௪||

* பகவான் ஸர்வபூதங்களுக்கும் ஆத்மாவா யிருந்தால்மாத்ஸிரந்தான் ஸகல சப்தங்களும் அவனையே பொருளாகக்கொண்டு முடியும். எதுபோலெனில்-மனுஷியன் பக்ஷி விருகம் முதலிய வெல்லாச்சொற்களும் சரீரங்களைச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே அந்தந்த ஆத்மாவைக்கொண்டு முழுகின்றனவல்லவா? அதுபோல் ஈசுவரன் ஆத்மாவா யிருக்கையானது எல்லாச்சொல்லுக்கும்பொருளாவதற்குக் காரணமென்றதிக. இவ்விஷயம் நதஜிவிநாயகஸ்திராநயாஹதஃஸாஸாஸாஸா என்று தம்மையின்றி யொன்றுமில்லையென்று மேலே சொல்லுகையாஹந்தெரியவருகிறது. தம்மையின்றி யொன்றுமில்லையென்றால் எல்லாந் தம்மாலாபப்பட்டிருக்கை. இவ்விஷயம் உதஸவஸுதஃஸெதெ என்று தொடங்கும்போது சொல்லப்பட்டது.

உஹவீட்டணாஹுமாரஹம் மிராஜெஸ்யுகஸிஷ்யாஸு|
யஜாநாஹ்வயபஜேராவிலாபராணாஹிராபயஃ||உரு||

(உச-உரு) புரோஹிதருக்குள் முக்கியமான பிருஹஸ்பதி நான். ஸேநாபதிகளுக்குள் கந்தன் யான். குளங்களுக்குள் கடல் யான். மரீசிமுதலான மஹாரிஷிகளுக்குள் பிருகுமஹாரிஷி யான். பொருளைக் குறிக்குஞ் சொற்களுள் பிரணவமென்னு மொற்றையெழுத்து நான். யக்ஞங்களுக்குள் சிறந்த ஜபயக்கும் நான். பருப்பதமாயுள்ளவைகளில் இமயமலை நான்.

சுஸுஸ்யஸுவபுஷ்யாணாஹ்வவீட்டணாஹநாரஹஃ|
மநுவபாணாஹித்ரயஸுஸிஷாநாஹ்வியொஹிஃ||உசு||
உவெஸு வஸஸுபாநாஹிஷிஷாஜிதொஹி வு|
வெஸுபாவதமஜெத்ராணாஹநராணாஹநராயிபு||உஎ||

(உச-உஎ) விருக்ஷங்களுக்குள் பூஜ்யமான அரசமரம் நான். தேவரிஷிகளுக்குள் நாரதன் நான். கந்தர்வர்களுக்குள் சித்திரதன் யான். ஸித்தர்களுக்குள் கபிலமுனியான், குதிரைகளுக்குள் பாற்கடலிப்பிறந்த உச்சைச் சிரவமென்னு மிந்திரன் குதிரை நான். திக்கஜங்களுள் ஜராவதம் நான். மனிதருக்குள் அரசன் யான்.

சுயயாநாஜெஹ்வஜ்யெநநாஜெலிகாஜியுக்|
புஜநஸூலிகஹ்வஸுவபாணாஜெலிவாஸுகிஃ||உஅ||
சுநனஸூலிநாமாநாஹ்வாஹொயாஹிஷாஜெஹு|
வித்யுணாஜெஜாஹ்வலி யஜெஸ்யஜெதாஹு||உக||

(உஅ-உக) ஸாதாரணமான ஆயுதங்களுக்குள் யான் வஜ்ராயுதம். சறக்கும் பசுக்களுக்குள் காமதேதுவென்னும் பசு யான். பிறப்புக்குக் காரணமான மன்மதனும் நான். ஒருதலைப்பாம்புகளுக்குள் வாசுகி நான். பலதலைப்பாம்புகளுள் யான் ஆதிசேஷன். ஜலசரங்களில் நான் வருணன். பித்ருக்களுக்குள் அரியமாவென்பவர் நான். தண்டிப்பவருள் வைவஸ்வதனென்னும் யமன் நான்.

புஹாஜெஸூலிஜெதாநாஹ்வாஹொயாஹிஷாஜெஹு|
புஜாணாஹிஜெதாஹ்வெநதெயஸுபகிணாஸு||உஃ||
புவநிபுவதாஜெலி ராஜெஸுஸுபதாஜெஹு|
ஸுஷாணாஹிஷாஜெலி ஜெதாஹ்வாஜெஹு||உக||

(உஃ-உக) தைத்தியருக்குள் யான் பிரஹ்லாதன். அநர்த்தந்தேமீமவர்களுள் மிருத்தியுநான், மிருகங்களுக்குள் யான் ஸிம்மம்; பக்ஷிகளுக்குள் யான் கருடன்; செல்கையே ஸ்வபாவமானவைகளுக்குள் யான் வாயு. அஸ்திரசஸ்திரங்களில் தேர்த்தவர்களுக்குள் யான் இராமன். மத்ஸ்யங்களுக்குள் யான் முதலை. நதிகளுக்குள் யான் கங்கை.

யவாவிஸவகுலதாநாம் ஸீஜைதடிஹிஜைகுநா
நதடிவிவிநாயதரா நயாஹதம்வராவாழ்||௩௯||

நானொவ்விழிவிவாநா விலகீநாம்பாருவா

யதற்கு இவ்விதமாகவும் சீர்திருத்தம் செய்யவும்.

சுயவாஸஹு-ஹெநதந கி.ஜி. ரெநநதவாஜ-ஹுந

ஸ்ரீ பகவத்ராமாநுஜவிரசித ஸ்ரீ மத்கீதாபாஷ்யத்தில்,

பத்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதேராமாநுஜாய நம:.

பதினேராவது அத்யாயம்.

அவதாரிகை.

இப்படி பத்தியோகம் நிலைப்பதற்காகவும் அதுவளருவதற்காகவும் ஸகல வஸ்துக்களிலும் வேறுபட்டபகவான் தன்னுடைய அஸாதாரணமான கல்யாணகுணங்களோடுகூட ஸர்வவஸ்துக்களுக்கும் ஆத்மாவயிருக்குந் தன்மையும், ஆனதுபற்றியே அவனைத்தவிர மற்றவையெல்லாம் அவனுக்குச் சரீரமாய் அவனிட்ட வழக்காயிருக்குந்தன்மையும் சொல்லப்பட்டன. இவற்றை எல்லாம் நேரே எம்பெருமானிடத்தில்கேட்டு இப்படிதானென்று நிச்சயித்து இப்படிப்பட்ட விலகாண ஸ்வபாவத்தோடுகூடிய வெம்பெருமானைப் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டு அநுபவிக்க வேண்டுமென்கிற வாய்சையோடு அர்ச்சுனன் கேட்கிறான்.

சஜ்-பு-நஉவா|| ௪௧-ந-மு-ஹரயவரபி- ௮-ஹுயே யு-தஸ-ஹி-
த்யு| ய-த-யொ-க-வ-வ-ஸ-ந-ந-ஜொ-ஹொ-ய-வி-ம-தொ-ஹி-|| ௧||

(௧) தேஹமே ஆத்மாவென்று பிரயித்திருந்த அடியேன் விஷயத்தில் கிருபைசெய்வதற்காகவே ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றி யறியவேண்டும் பரமரஹஸ்யாத்தத்தையு மருளிச்செய்தது; அதைக்கேட்டதினால் அடியேனுக்கு ஆத்மாவின்விஷயத்தில் உண்டாயிருந்த கலக்கங்களெல்லாமொழிந்தன.

ஹவாவ்யுயளஹிஹிதாநா- ௮-தளவிஸூரஸொய்யா|

ஹ-தூ-கி-கி-வ-தூ-க-க-பொ-ஹ-தூ-வி-வ-யு-ய-|| ௨||

(௨) அநேகாமலபத்திராக்ஷ! ஏழாவது அத்தியாயந்தொடங்கி பத்தாவது அத்தியாயம் வரையில் தேவரீரைத்தவிர மற்றப்பிராணிகளெல்லாம் பரமாத்மாவான தேவரீரிடத்து நின்றுமே உண்டாய் லயிக்கின்றன வென்கிறவிஷயம் விஸ்தாரமாய்க் கேட்டேனன்றோ? தேவரீர் எந்நாளும் சேதநாசேதநரூபமான ஸகலவஸ்துக்களுக்கும் ஆதாரமாயிருக்குந்தன்மையையும் ஞானம் பலம் முதலிய ஸகல கல்யாணகுணங்களாலும் தேவரீரே மேலாயிருக்குந்தன்மையையும் ஸகலவஸ்துக்களுக்கும் ஆதாரமாயிருக்குந்தன்மையையும் இமைகொட்டுகிற தென்கிற அற்பப்பிரயத்தநமும் தேவரீருடைய ஆதினம்என்கிற தேவரீருடைய மஹாத்மியத்தின்தன்மையையும் அப்படியே கேட்டேன்.

ஹவவெதஹி-பொ-க-க-பொ-தூ-ந-வ-ர-பொ-ய-||

பொ-ஹ-பொ-ய-பொ-ய-பொ-ய-பொ-ய-பொ-ய-பொ-ய-|| ௩||

(௩) ஹேபரமேசுவர! தேவரீரைப்பற்றி அருளிச்செய்ததெல்லாம் அறிந்துகொண்டேன். ஆனினாஸித்திலுண்டான வன்புக்குக்கடலாய் விளங்குகின்ற ஹேபருஷோத்தம! யாவனையும் ஆளுநனமையிலும் பரிபாலி-

குந்தன்மையிலும் படைக்குந்தன்மையிலும் அழிக்குந்தன்மையிலும் தரிக்குந்தன்மையிலும் கல்யாணகுணங்களுக்கு இருப்பிடமாயிருக்குந் தன்மையிலும் மேன்மையிலும் எல்லாவற்றிலும் வேறுபட்டிருக்குந்தன்மையிலும் தேவரீர் எழுந்தருளியிருக்கும்படியைக் கண்ணாற்காணவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறேன்.

பெருவெயிதலுக்கு ஓயாடி ஷுபீதிவொலா

யொமெயுரததொடுகை ஓயாடி யாது நவெய்யுச்சு

(ச) இப்படி எல்லாவற்றையும் படைத்தும் ஆண்டும் தரித்துமிருக்கின்ற தேவரீருடைய ரூபத்தை ஸேவிக்கும்படி அடியேனால் கூடுமென்று தேவரீருக்குத் திருவுள்ளமானால் ஒயோகேசுவர! மற்ருருவருக்குங் கிடைக்கமாட்டாத ஞானம் பலம் ஐசுவரியம் வீரியம் சக்தி தேஜஸு இவைகளுக்கு நிதியானவனோ! தேவரீரை முழுதும் அடியேன் கண்டனூபவிக்கும்படி ஸேவை ஸாதித்தருளவேண்டும்.

(அ-கை.) இப்படி குதாஹலத்தோடுகூடினவனால் ஸந்தோஷத்தால் தொண்டையில் வார்த்தை யெழாமற்றடரும்படி அர்ச்சுநன் பிரார்த்திக்கப் பகவான் அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்ரீ ஹவா நுவாஹ|| வஸுபெவாயுரூபவாணி ஸதஸொய
வஹஸுஸு|| நானாவியாநிதிவாநி நானாவணடாக்யதீதி|| ௧||

(இ) அஹோபார்த்த! எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமான என்னுபங்களைக் காட்டுகிறேன்பார்; தூறு ஆயிரங்கணக்காய் பலவிதவர்ணங்களோடும் பலவித உருவங்களோடு மிருக்கிற திவ்யங்களான என்னுபங்களை நன்றாய்ப்பார்.

வஸுபாதிதாநுவவஸுதிநா ருசுரா நஸுரிநளரீரூதலயா
வஹுநபுஷுஷுவலவடாணி வஸுபாஸுரா ஜாணிவாரத|| ௨||

(ஈ) என்னுடைய ஒருரூபத்தில் பனிரண்டு ஆதித்தியர்களையும் அஷ்டவசுக்களையும் பதினொரு உருத்திரர்களையும் இரண்டு அசுவனீ தேவர்களையும் வாயுக்களையும் இப்படியே லோகத்தில் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணக்கூடியவைகளையும் சாஸ்திரத்தால் அறியக் கூடியவைகளையும் எந்தெந்த லோகத்தில் எந்தெந்த ஆச்சரியமுண்டோ அவையெல்லாவற்றையும் பார்.

உடுவெகஸுஜமகூதுதம் வஸுபாடிஸுலாஸாஸு||

பெருவெயிதலுக்கு ஓயாடி ஷுபீதிவொலா

(எ) இந்த என்னுடைய ஒருசரீரத்தில் அதிலும் ஓரிடத்தில், சேதநா சேதந ரூபமான உலகத்தை யெல்லாம் நன்றாய்ப்பார். இன்னும் ஏதாகிலும் பார்க்க வேண்டுமானால் அதையும் இந்தசரீரத்தின் ஏகதேசத்தில்தானேபார்.

நதூரோஸகூபெவெயுஷு பெருவெயிதலுக்கு ஓயாடி

ஷுபுஷுபாதிதெயுஷு வஸுபெவொயுமெவெயு|| ௩||

(அ) நான் என்னுடைய சரீரத்தில் ஓரிடத்தில் உலகத்தையெல்லாம் காட்டுகிறேன். நீயோ, சிறியதாய் அளவுள்ள வஸ்துக்களைக் காணவல்ல இந்த மாம்ஸ நேத்திரங்களைக்கொண்டு ஸகல வஸ்துக்களிலும் வேறுபட்டு அளவில் லாமலிருக்கும் விஷயத்தைக் காணமாட்டாய். ஆகையால் உனக்குத் திவ்யமான கண்களைக் கொடுக்கிறேன். என்னுடைய அளவற்ற ஞானம் விபூதி தொடக்கமானவைகளெல்லாவற்றையும் பார்.

ஸஜீய உவாஸி வஸவஃ க்ராதெ தாராஜஸு லஹாயொமெஸுரொ ஹரி: | டிஸாயாஸிஸவாஸாய வரஃ ரௌவெரெஸுராயுகா |

(க) இவ்வாறு சொல்லி, தேரோட்டுவதிலிருந்த அர்ச்சுனனுக்கு மாமன் மகனான அந்தக்கண்ணன், மஹாயோகங்களுக்கெல்லாம் ஈசுவரனாய் பரபரம் மமான நாராயணனாகையாலே தம்முடைய பரமேசுவரத் தன்மைக் கீடான ரூபத்தை அத்தை மகனான பார்த்தனுக்குக் காண்பித்தருளினார். அதுவே நானாவிதமாய் விசித்திரமாய் ஸகல லோகத்துக்கு மிடமாய் எல்லாவற்றையுமானதாயுள்ளது.

கெநகவகூ நயந ரெநகாஹு தடிஸாயுகா |

கெநகலிவ ஸாணம் லிவ ஸாரெநகொடி தாயாயுகா ||

லிவ ஸாரெநகா ஸாயா லிவ மநா நுவெவநய

ஸவாயுஸா ரெயெவெடிவ ரெநகைவிஸுதொஃவாயுகா ||

(க-கக) அதாவது அனேக முகங்களுந் கண்களுமுடையதும் அனேக அற்புதங்களைக்காட்டுவதும், அனேகம் திவ்யபரணங்களுடையதும் திவ்யங்களான அனேகம் ஆபுதங்களுடையதும் திவ்யமாலையும் வஸ்திரங்களுமணிந்ததும் திவ்யகந்தம் பூசியதும் ஸகல ஆச்சரியமானதும் பிரகாசமானதும் முக்காலத்திலுமுள்ள ஸகலஜகத்துக்கு மிடமாயிருக்கையாலே தேசத்தாலாவது காலத்தாலாவது அளவிடப்போகாததும் எத்தத்திக்கிலும் முகங்களோடு கூடியது மாயிருந்தது.

லிவிஸுஸா ஸஹஸுஸா ஹவெடி மாவடி திதா |

யலிஹாஸுடி ஸீஸாஸா ஸா ஸஸுஸா ஸஹா தநுகா ||

(கஉ) ஆகாயத்தில் ஆயிரம் சூரியர்கள் ஏககாலத்தில் உதித்தார்களாகில் அந்தமஹாத்மாவின் திருமேனிகாந்திக்கு ஒப்புச்சொல்லாம். [என்றால் அகூடியமான தேஜஸ்வருபமாயிருந்த தென்றபடி.]

தெநெருகஸுஜம துதூ து ப்ரவிஹகரெநகயா |

கவஸா லெடிவெடிவஸா ஸரீரெவாணவஸுடி ||

(கங) (அளவில்லாத அகமும் நிகளமுள்ளதாய் அந்தமஹாநதிருத்தோள் திருவயிறு திருமுதம் திருக்கண்களுடையதாய் அளவற்ற ஒளியோடு கூடியதாய் அளவற்ற திவ்யாயுதங்களணிந்ததாய் தனக்குத்தக்கபடி அபரிமிதமான திவ்யபரணங்களுடையதாய், திவ்யங்களான திருமாலையும் திருப்பீதாமபரங்களும் அணிந்ததாய் திவ்யமான சந்தனம் பூசியதாய் அந்த ஆச்

சரியமயமாயுள்ள) அத்தேவ தேவனுடைய திவ்யத் திருமேனியில், (நானாவிதங்களாய்ப் பிரிக்கப்பட்டு, பிரமன்தொடங்கி அனேகவிசித்திரங்களான தேவர் திரியக்கு மனுஷியர் தாவரங்களென்கிற புசிப்பவரின் துகையாகவும், பூமி ஆகாயம் சுவர்க்கம் பாதாளம் அதலம் விதலம் ஸுதலம் முதலிய போகஸ்த் தாநங்களாகவும் புசிக்கும் பண்டங்களாகவும் புசிப்பதற்கு வேண்டுங்கருவிகளாகவும்) பலவாறாகப் பிரிக்கப்பட்டுப் பிரகிருதி புருஷரூபமாயுள்ள ஸகல லோகத்தையும் எங்கேயோ ஒரிடத்திலிருப்பதாக அர்ச்சுநன் பகவத்கடாகூத்த தாலடைந்த திவ்யநேத்திரங்களாலே கண்டுஸேவித்தான்.

ததஸுவிஸயாவிஷ்டா ஹுஷ்ட ரொராய நஜ்யை|

புணரீபிரஸாபெவம் க்யுதாஜீவிர லாஷத||கச||

(கச) அநந்தரம் தநஞ்சயஞ்ஞவன், (மஹாச்சரியமாயுள்ள ஸகல லோகத்தையும் தந்திருமேனியில் ஒரிடத்தில் வைத்து அவைகளை யேவுகின்றவராய் அதிக ஆச்சரியமான அளவிற்றத ஞானம் முதலிய கல்லியானருணங்களுக்கிடமாயுள்ள பகவானைப்பார்த்து ஆச்சரியத்தோடு கூடியவனாய் தேஹத்தில் மயிர்க்குச்சறையும்படி தடிபோல் விழுந்து ஸேவித்துக் கைகளைக்கூப்பிக்கொண்டு இந்தவிதம் விண்ணப்பம் செய்கிறான்.

சஜ-ஹ-நஉவாஹ|| வஸுரூபிஷெவாம் ஸவஷெவஷெஹெ ஸவபூ-
ஸயாஹதவிஸெஷஸஜாநு| ப்ருஹாணீஸம் கஜிவாஸ நஸு ருஷீ-
ஸஸவபூ-ந-ரா-மா-ஸுஷிவ ராநு||கரு||

(கரு) ஹேஸ்வாமிந்! தேவரீருடைய திருமேனியில் ஸகலமானதேவர்களையும் மற்றுமுண்டானப்பிராணிகளின் கூட்டங்களையும் அண்டாதிபதியான சதூர்முகப் பிரம்மாவையும் அப்படியே அவருடைய இச்சாதுவர்த்தியான சிவனையும் தேவரீரவிகள் தொடக்கமான வெல்லாருஷிகளையும் வாஸுகி தகூகன் முதலான அனேகம் ஸர்ப்பங்களையுங்காண்கிறேன்.

சுநெகஸவாஹுஷிரவகூ நெத்ரும் வஸுரூபிக்ஷாம் ஸவபூதொந
ஹாஸபூ| நானம் நயெயு-நவ-நஸ்வாஹி- வஸுரூபிவிஸுஸுர
விஸுரூப||கச||

(கச) அனேகம் கைகால் முதல்யக்ரணங்களுடன் கூடி அந்த ரூபமாயுள்ள தேவரீரையெங்கும் பார்க்கிறேன். ஹே விசுவேசுவர! விசுவசீரனாயிருக்கிற தேவரீருக்கு ஆதி இதுவென்றும் மத்தியமிது வென்றும் அந்தமிது வென்றும் தேவரீரளித்த இந்தத் திவ்யநேத்திரங்களைக்கொண்டும் பார்க்கச் சக்தியற்றவனாயிருக்கிறேன்.

கிரீடிநம் ஹிநம் ஹிணஜீ தெஜோராஸிம் ஸவபூதொஜீவீஷெஸு|
வஸுரூபிக்ஷாஹிநி ரீக்ஷ்யம்ஸஜிஹா ஜீவா நவாகூஷ்ய-திஸு
பெய்யு||கரு||

(கரு) தேஜோராசியாய் எங்கும் ஒளிவிடுகின்றவராய் எந்தப்புறத்திலும் பார்ப்பதற்குக்கூடாதவராய் ஜொலிக்கின்ற சூரியன் அக்கினி இவர்களுடை

யகாந்தியோடு கூடியவராய் அளவிட்டறியப்போகாதவராய் இருக்கும் தேவரீரை, கிரீடம் கதை சக்கிரம் இவைகளைத்தரித்தவராகச் சேவிக்கிறேன்.

கூபிக்ஷாராவரணமெவழிதவடு கூபிஸுவிஸுஸுபாரம்நியாந்நு கூபி
வ்யஸாஸுதயஜுமொவாஸநாதநஸுபாராவெஷாஜெதொஜெ

(கஅ) வெவிஜெவெழிதவெடு இத்தயாதியான உபரிஷத்துக்களில் அறியவேண்டியதாகச் சொல்லப்பட்ட பரமமான அக்ஷரம் தேவரீரே! இஜ்ஜகத்துக்குமுக்கியமான ஆதாரமும் தேவரீரே? தேவரீர் எந்தஸ்வரூபத்தோடும் எவ்விதகுணங்களோடும் எவ்வித விபவத்தோடும் இருக்கின்றதோ அப்படியே எந்நாளுமிருக்கின்றது. நித்தியமான வைதிகத்தருமங்களை யெல்லாம் தேவரீரே இப்படி அவதாராதிகளைச்செய்து காப்பாற்றுகின்றது. வெஜாஹஜெதம் பாராவஜெஹாதம் என்றும் பாராதாரம் பாராவஜெதம் என்றும் இப்படி சொல்லப்படும் ஸநாதநபுருஷன் தேவரீரே யென்று அறிந்து கொண்டேன். [என்றால் இதுவரையில் யதுகுலதிலகமாக நினைக்கப்பட்ட தேவரீரை இப்பொழுது தான் இப்படிப்பட்டவனென்று நினைந்துகொண்டேனென்றபடி.]

சுநாஜிஜயாஜெநஜவீரய ஜநஜவாஹம்ஸஸிஸுஸுஜெநதூஜு
பஸுஜாஜிகூபிஜஹுதாஸவகூ ஸுஜெதஜஸாவிஸுஜிஜநவஜுஜு ||

(கக) ஆதி மத்தியம் அந்தம் அற்றவராய் அளவற்ற ஞானம் பலம் வீரியம் முதலிய குணங்கள் பொருந்தியவராய் * கணக்கில்லாத கைகால் கண்முதலிய அவயவங்களோடுகூடியவராய் சந்திரனைப்போல் (அடுத்தவரைக்) குளிரனோக்கி சூரியனைப்போல் (கடுத்தவரைக்) கடுக்கின்ற திருக்கண்களுடையவராய் பற்றியெரியும் காலாக்கினிபோல் ஸம்ஹாரத்துக்கேற்ற முகங்களோடு கூடியவராய் தேஜஸ்ஸரீலே உலகத்தையெல்லாம் தபிக்கின்ற தேவரீரைப் பார்க்கின்றேன். [என்றால்—இப்படி ஸர்வத்துக்கும் கர்த்தாவாயும் ஸர்வாதாரராயும் ஸர்வத்தையும் ஆள்பவராயும் ஸர்வத்தையும் அழிப்பவராயும் ஞானம் முதலிய அபாரமான குணங்களுக்குக் கடலாயும் ஆதிமத்தியாந்தரஹிதராயுமிருக்கிற தேவரீரை இப்படிப்பட்ட திருமேனியோடு கூடியிருப்பவராகத் தேவரீர் உபதேசித்தபடி ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறேன் என்றபடி.]

(அ-கை.) இப்படியிருக்குந் தேவரீரைப்பார்த்து தேவாதிகளும் அடியேனும் மிகவும் பயப்படுகிறோமென்கிறான்.

ஜுஜாவாபுயிவெஜாஜிஜஜெஹாஹி வஜாஜுஹுவெயெகெந ஜிஸஸு
ஸவஜுஜு ஜுஜுஜுஜு துஜாஜவஜுஜு தவெஜு ஜொகதூயபுஜு
யிதஜெஹாதஜு || ௨௦ ||

(௨௦) மேலுள்ள ஆகாசம், கீழே பூமி, இதற்கிடையிலுள்ள வெளிகள் இவைகளில், நினைத்திருக்கின்ற எல்லா உலகங்களையும் தேவரீர் வியாபித்துக்

* ஒரு திருமேனியில் கணக்கில்லாத வயிறு முதலியவை யெப்படி கூடுமென்னில், ஒரு இடுப்பிலிருந்து மேலே அனேகம் வயிறு முதலியவைகளும் கீழே அனேகம் பாதம் முதலியவைகளும் கூடுமென்றே?

கொண்டிருக்கிறபடியால் இப்படி அதிகவிசாலமும் உயரமும் நிகளும் பொருந்திப் பயங்கரமாயிருக்கும் தேவீருடைய திருமேனியைப்பார்த்து, ஓமஹா த்மாவே! பிரம்மா முதலிய தெய்வக்குழாங்கள் பித்ருக்கணங்கள் ஸித்தாள் கந்தர்வாள் யக்ஷாள் ராக்ஷஸாள் இவாளில் பிரதிகூலராயும் அதுகூலராயும் மத்தியஸ்த்தராயிருக்கும் இம்மூவுலகத்தவரும் நமஸ்கரிப்போகிறார்கள்.

சுரீஹிக்ஷாஸுரஸுலாவிஸுனி கௌலீதாநி ப்ராசூயொமயுணதி | வுலீதகுக் ரஜிஹவி- லிபஸுலாஸுவனிக்ஷாஸு-நி லிபு வுஷுமாத்ஸி||௨௧||

(௨௧) இதோ உத்திருஷ்டாளாகிய சிலதேவகணங்கள் விசுவரூபனாகியதேவரீரைக்கண்டு ஸந்தோஷித்து ஸமீபத்தில் நெருங்குகிறார்கள்; பின்னுஞ் சிலர் தேவரீருடைய பயங்கரமான ஆகாரத்தைப்பார்த்துப் பயந்தவர்களாய் அஞ்சலி பண்ணிக்கொண்டு தங்கள் ஞானத்துக்குத் தக்கபடி ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறார்கள்; பின்னுஞ்சில மஹாரிஷிக்கணங்களும் ஸித்தகணங்களும், பரதத்துவத்தையும் அவரதத்துவத்தையு நன்கறிந்தவராதல்பற்றி “ஸ்வஸ்தி” என்று சொல்லி வெகுசாய் ஸ்தோத்திரம் செய்கிறார்கள்.

ராஜாஜித ராவஸவொயெவஸாய ரா விஸுஸி நளரீரூ தஸா வுபாஸு மநுபயுக்ஷாஸுரஸிபஸுலா வீக்ஷனெக்ஷாவிஸிதா ரெஸவஸவெ||௨௨||

(௨௨) உருத்திரர் ஆதித்தியர் வசுக்கள் ஸாத்தியர் விசுவதேவர்கள் அச்சவனீதேவர்கள் மறுத்துக்கள் பித்ருக்கள் கந்தருவர் யக்ஷர் அசுரர் சித்தக்கணங்கள் எல்லாம் பரமாச்சரியத்தோடுகூடி ஸேவிக்கின்றார்கள்.

ராவபிஹெதவஹுவக நு-த-பிஹாவொஹாவஹுவா ஹரூவாடிஸு வஹெடிஸுபஹுவெ-பு-பாகராஃடிஸு ரொகாரிபுவயிதாஸுராஹ||௨௩||

(௨௩) அனேகம் கோரமானபுற்களோடு கூடிய தேவரீருடைய ஆகாரத்தைக்கண்டு முன்சொன்னவர்களும் அடியேனும் பயந்தது இவ்வளவ்வளவல்ல; மிகவும் பயந்திருக்கிறோம்.

நஹஸு ருஸுஜீவநெகவண-ம் வுதாநநஜீவவிஸாநெந து-பி-பிஹாஹிக்ஷாபுவயிதாநாராஜா யு-தி-நவிநாஜிஸி-வவிவெ||௨௪||

(௨௪) தடிக்கரெவாரெவெ ராஜிநென்றும், சூலிதலுண-ன-பிஸிபரஸாஸி என்றும் கூடியனெபிஸுரஜிஸிபராகெ என்றும், யொ

நீ அர்ச்சனனுக்குத்தான் விசுவரூபத்தைக் காணும்படி திவ்ய நேத்திரங்களைத்தந்தார். பிரம்மாதிகளுங் கண்டபடி யென்னென்றால் - தனது ஐசவரியத்தை முழுவதும் அர்ச்சனனுக்குக் காட்டவேண்டுமென்று, அவர்களுக்குந் தந்தான்றிக.

(உ-உக) இந்தராஜாக்களெல்லாம் ஆற்றுவெள்ளம் கடலின்புகுவ
தபோலும் விட்டில்பயுச்சி பெருநதீயிற் புகுவதுபோலும் தேவீருடைய
வாயில் தாமாய்அழிந்து போவதாக்காக வெருவேகமாய்வந்தவிழ்ச்சிகூறாள்.

வெய்ஹுஸெமுஸலா நஸுஜோவொகாநுஸெமுநாவடிநெ
ஜுஹுஜு| தெஜோவிஸாவொஜுமதேமு. ஹாஸஸுவொமுநாஸ்பு
தவணிவிவொ||௩௦||

(௩௦) அப்படிப்பட்ட அவ்வரக்கர்கூட்டங்களை யெல்லாம் ஜவலிக்கிற்
ற திருவாயில் விழுங்கும்பொழுது அதிக கோபத்தோடுகூட மேலுதட்டையு
ம் கீழுதட்டையும் அடிக்கடி நக்குகின்றீர். தேவரீருடைய அதிபயங்கரமான
கிரணங்கள் தம் பிரகாசங்களாலே உலகங்களெல்லாம் பரவ, அதனால் பிரா
ணிகள் தவிக்கின்றன.

சுவாஹிவெகொஹவா நமுநாவொ நவொஸு தெஹவ
வாபுலீடி விஜாதாவிஹாவிவனொடி ௭ நஹிபுஜாநா விதவ
புபுதி||௩௧||

(௩௧) ஸ்வாமி! தேவரீருடைய நிரங்குசமான ஈசுவரஸ்வரூபத்தைக்
காட்டவேண்டுமென்று அடியேன் வேண்டிக்கொண்டபடி அப்படியே ஸே
வைஸாதித்தவர், மறுபடி இந்தக்கோரமான ரூபத்தைத் தரித்திரே ஈதெத்
ற்காகவோ இதை அடியேனுக்குத் தெரியச்சொல்வதோடு சாந்தமான வடி
வத்தையும் அங்கீகரித்தருளவேண்டும்.

(அ-கை) அடியேனிடத்தில் பிரீதியாலே விசுவைசவரியத்தைக் காட்
டினவர் கோரரூபத்தையெடுப்பதற்கு என்ன காரணமென்று கேட்டதற்குப்
பகவான் அர்ச்சுனைப்பார்த்துத் தம் * திருவுள்ளத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்ரீஹவாநுவாஹ|| காவொவொவொகாகுபுசுபுத வுபொவொ
காநுஸலாஹதாவிஹபுபுத || ஐதெவிசுநாநஹவிஷு ௭னிஸ
வெய்யெவலிதாஸ்பு துநீகெஷுயொயா||௩௨||

தஸா துபு திஷ்யபஸொஹவ ஜிசுநாஸு திஷுஹு ராஜுஸ
புபு ௭வெய்வெவெதெநிஹதாஸ்வெய்வெநிதி துதாசுஹவஸ
வுபுலாவிநு||௩௩||

(௩௨-௩௩) அர்ச்சுந! துரியோதனன் முதலிய ஸகல ராஜாக்களுடைய
வும் வாழ்நாளின் இறுதியை நாம் கண்டிருக்கையாலே அவர்களை யெல்லாம்
நாசஞ்செய்வதற்காகக் கோரமான உருவத்தோடுவளர்ந்து அவர்களை அழிப்
பதேயதை இப்பொழுது ஆரம்பித்திருக்கிறோம். உன்னுடைய முயர்ச்சியி
ல்லாமலே இந்தத் துரியோதனனும் மற்றும் உனக்கு எதிரிகளாய் நின்ற
இவ்வீரர்கள் யாவரும் நம்முடைய ஸங்கல்பமாதிரத்தால் நாசமடையப்
போகிறார்கள். ஆகையால் அவர்களை யெதிர்ப்பதற்காக நீ எழுந்திரு; சத்து
ருக்களான அவர்களைஐயித்து கிர்த்தியப்பெற்று தர்மமாய்க்கிடைத்த விரா
ஜ்யத்தை அனுபவிக்கப்பார். இந்த துஷ்டர்கள் முன்னமே நம்மால் கொல்
லப்பட்டபடியால், இரண்டுகைகளாலும் போர்புரியவல்ல நீ அதற்குக்கொஞ்
சம் நிமித்தமாய்மாத்திரம் ஆகவேண்டும். [அதாவது நம்மால் போடப்பட்ட
ஆயுதம்போலிருந்து யுத்தம் புரியவேண்டும் என்றபடி.]

* அர்ச்சுனனில்லாமலும் இந்தத்துஷ்டர்களை நாம் அழிக்கவே போகி
றோமென்கிற தம் திருவுள்ளத்தை அர்ச்சுநனுக்குக்காட்டினால் அவன் யுத்த
ஞ்செய்யத் துணிவெனப்பது எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளம்.

செராணவல்ஷெவ்ஜயச்யம்வ சுண்டத்யாந்ராநவியொய
வீராநு| யோஹ்தாண்ட்ஷெஹ்ரோவ்யிஷா யுஷ்ஷெதாலிர
னெஸவதாநு||௩௪||

(௩௪) துரோணர், பீஷ்மர், கர்ணன் முதலானோர்களும் அபராதிக ளாகையாலே நம்மாலேயே கொல்லப்படுவார்கள்; ஆகையால் அவர்களைப் ப்துக்களென்றும், ஆசிரியர்களென்றும், போகத்தில் பற்றுடையவர்களென் றும் நினைத்து இவர்களை நான் எப்படி வதைப்பேனென்று மனதிர்திரிதும் வ ருத்தயின் தி ஜயிக்கப்பார். இவர்களைக் கொல்வதில் உனக்குச் சிறிதும் தயை யென்பதே வேண்டாம். மேலும் யுத்தத்தில் ஜயமும் உனக்கே கிடைக்கும் எ ன்நில்வாறருளிச்செய்தார்.

வசூய உவாஹு! வந்தது கூாவது நுகெஸவஸுக் தாஜீவி வெ-
வரோநகிரீடி நரீஸுக் கூாஹுயவனவாஹுக்ஷம் வமதடிஹீதஹீ
தநிவ்ணஜி||௩௫||

(கரு) ஆறுதிவராத்ஸல்ய ஸாகரமான வெம்பெருமா னிப்படியிருளி
ச்செய்யக்கேட்டு அர்ச்சுனன் அவரைத்தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து மிகவும் பய
த்தானே நடுநடுங்கி மறுபடியும் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து விழுவதெழுவதாய்
க்கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு எடுத்த சொல்லை முடிக்கமாடாதபடி இந்தவி
தம் விண்ணப்பம் செய்தான்.

ஸ்ரீமந்ஹிஷேகஸதவப்ரகீத-ரா ஜமபூ ஹிஷெதுநு
 ரஜடுதெயு ரக்ஷாண்மில்தாநிஜிசொடிவணி வவெட்டுநிஸுனி
 உவிசிஸைஜா||௩௬||

(நகர்) வாரீர் இருமகேச! இந்த யுத்தத்தைக் காண்பதற்காகவந்த தேவர், கெந்தருவர், சித்தர், இயக்கர், வித்தியாதரர், கின்னரர், கிம்புருடர் முதலானோருள்ளிட்ட ஸகலலோகமும் தேவாரீருடைய அனுக்கிரஹத்தாலே ஸர்வேசுவரான தேவரீரைச்சேவித்துத் தேவாரீருடைய கீர்த்தியைக்கண்ணிலுந் தோஷிக்கின்றது. தேவரீரைக்கண்ணிப் பயந்தவையகளான இவ்வரக்கர்குழாங்க ளும் பூமிகுபூமீப் பத்துத் திக்குகளிலும் பயந்தோடுகின்றனர். ஆனால் தேவாரீருடைய பெருமகன்கு இவையெல்லாவர் தகுந்தவையகளே.

சுவாமிநாத ஹாத்தி மரீயவெஸ் ஹாணாவா
 சிகெது-1

(ஈசு) பிரமன் முதலானோருக்கும் பெரியதாய் ஆதிகர்த்தாவாயிருக்கும் தேவரீரை அந்தப்பிரம்மாதிகள் ஏன் வணங்கமாட்டார்கள்?

சுநனெடிவெழுநிவாஸ க்விஷ்நா ஸடிஸத் தாம்பக் || ௩௭ ||

கூலிபெயர்வு ருஷியா ஸ்தல விசுவாசம் தி
யாநடி

(கௌ-கௌ) ஹே அருந்த! தேவேச! ஜகந்நிவாஸ! நஜாபதேய்ய
தெவாவிவஸ்ரிக்ஷத்தியாக்தியாகச்சுருதியிற் சொன்னபடிஅழிவற்ற ஜீவஸ்
வருபமும் தேவரீரோஸத்தும் அஸத்தும் தேவரீரோ;அதவந்து நாமரூபங்களா
லேபிரித்தறியப்படுகையாலே காரியமான நிலையில் 'ஸத்'என்றும் அப்படி நாம
ரூபங்களாலே பிரித்தறியப்போகாமையாலே காரணமானநிலையில் 'அஸத்'

என்றுஞ்சொல்லப்படுகிறப் பிரகிருதியும் தேவரீரோ. இப்படிப்பட்டப் பிரகிருதி தத்துவமென்ன இத்தப்பிரகிருதியோடுகலந்த ஜீவதத்துவமென்ன இவ்விண்ணையுங்கடந்த முக்தஸ்வரூபமான தத்துவமெனவோ அதுவுந் தேவரீரோ. ஆகையால் தேவரீரோ ஆதிதேவனும், புருஷனும், புராணனும், இவவுலகுக்கெல்லாம் ஆத்மாவாய்நின்று தரிக்கின்ற ஆதாரப்பொருளும்.

வெதூலிவெடிஞ்சுவராய் யாசி சுயாத தத்விஸ்ரீ நஞராவ || ௧௩ ||

(௧௩) உலகத்தில் அறியுமவைகளாயும் அறியப்படும்வைகளாயுமிருக்கின்றவெல்லாம் தேவரீரோ. இப்படி ஸாவஸ்வரூபனாயிருக்கையாலே யாவராலும் அடையப்படும் ஸ்தாரமும் தேவரீரோ. சேதநாசேதநரூபமான இவவுலகங்களெல்லாம் ஆத்மாவான தேவராலே வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

(அ-கை.) ஆகையால் வாயுமுதலிய சொற்களுக்குப் பொருளுந் தேவரீரோ யென்கிறான்.

வாயார லொழிவடாரணஸ்ரஸாஹி ப்ரஜாவதிஸூயவிதாசி ஹஸ்ர |

(௧௩) வாயு யமன், அகினி, வருணன், சந்திரன் எல்லாம் தேவரீரோ. (ஸகலமான பிரஜைகளுக்கும் பிதாக்களான பிரஜாபதிகளுக்கும் பிரமனார் பிதாவாகையாலே அவா ஸகலப்பிரஜைகளுக்கும் பிதாமஹன்;) அதனைத்த அவருக்கும் தேவரீர் பிதாவாகையாலே எல்லாருக்குந் தேவரீர் பிரபிதாமகன்.

நரொநரெஸுஸுஸஹஸுக்ருகி வுநஸ்ரஹதெயாவிநரொநரெஸுநக ||

நரீவாரஸாஹிபுஷுதெஸு நரொஸுதெ வவடதவநவ வவட |

(௧௪-௧௫) தேவரீரை ஆயிரந்தடவையாய்த் தண்டன் ஸமர்ப்பிக்கிறேன். மறுபடியும் பலதடவையாய் தேவரீரை நமஸ்கரிக்கிறேன். ஹேஸாவஸ்வரூப! தேவரீருக்கு முன்னும் பின்னும் பக்கங்களிலும் எங்கும் எல்லாப்படிகளாலும் நான் ஸகாரம் உண்டாகுக.

சுநஞவீர ராசிதவிஸ்ரீஸு வவடம் ஸரொஷாவிததொலி வவட || ௧௪ ||

(௧௪) ஓ அளவற்ற விரியமுள்ளவனே! உமது விக்கிரமத்தை யிவ்வளவென்று ஒருவரால் வரையறுக்கப்போமோ? ஸகல வஸ்துக்களையும் (ஆத்மாவாய்) வியாபித்திருக்கிறீராகையால் ஸர்வமும் நீரோ.

ஸவெதிசுக்ராவ்ஸஹயசுஹ் ஹெசுஹ் ஹெயாடிவ ஹெஸவெதி | சுஹநதாஸிஹிநாநகவெலி யொஸுரொஹி ஹெயெநவாவி || ௧௫ ||

யவாவஹாஸாடிஸுஹ்நொலி விஹாஸாயொஸநஹொஜநெஷு | ஹெசொடியாவொஹ்நததகேஷு ததாஸியெக்ராஹெஷு ரெயு || ௧௬ ||

(௧௬-௧௭) ஓ அளவற்ற விரியமும் அப்படிப்பட்ட பராக்கிரமமும் ஸகலப்பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாயிருப்பதும் இன்னும் படிப்படிப்படி

டியாகவுமிருக்கின்ற தேவரீருடைய மஹிமைதெரியாமல் அடியேன் அஞ்ஞாந்தாலும் அதிகபரிசயத்தாலும் தேவரீரைத் தோழனென்று நினைத்து, அடாகிருஷ்ண! அடாதோழா! அடா யாதவா! என்று சிறிதும் விநயமில்லாமல் அழைத்து வந்தேனே! என்னையனே! ஸர்வவிதத்திலும் ஸத்தகரிக்கேவண்டிய தேவரீரை இப்படியிழித்துப்பேசினேனே! இன்னும் படுக்கும்பொழுதும் கூடியிருக்கும்பொழுதும் ஸஞ்சரிக்கும்பொழுதும் போஜநஞ் செய்யும்பொழுதும் அடியேன் செய்தபிழை கணக்கில்லை; ஆகையால் அவைகனையெல்லாம் கிருபையாய்ப்பொறுத்தருளவேண்டும் என்னப்பனே!

விதாவிரொகஸ்ய ஹராஹரஸ்ய கைஸ்யைவஜ்யம் மாரு-
மூரீயாநு | நக்யதஜொஹ்யையிகரிகுதொநெரா ஹொகது
யெவ பூதிபூஹாவ||சங||

(சங) ஒப்பில்லாதப் பிரபாவந்தங்கிய ஓபகவானே! சராசரரூபமான ஸகல் லோகத்துக்கும் தேவரீரே பிதாவாயும் குருவாயும் இருக்கையால் எல்லாராலும் பூஜிக்கத்தகுந்திருக்கிறது. ஆகையால் இம்முவுலகத்திலும் கருணைமுதலிய எவ்விதக்குணங்களாலும் தேவரீருக்குஸமானமானவாஸ்கிடையாது; அப்படியிருக்க அதிகமாய் ஒருவனிருப்பனெனென்கிற ஸந்தேஹத்துக்கு இடந்தானுண்டோ?

தஸாத் ஸ்ரீபுணியாயகாயம் ப்ருஸாடியெக்யாஹீஸ ஶீ
ய்யு | ஷிதெவபசுத்ருஸ்யஸவெவஸவ்யுஃ ப்ரியாயாஷ்ஸுலி
ஷெவஸொய்யு||சச||

(சச) யாவார்க்கும் பிதாவாய் யாவராலும் பூஜிக்கப்படும் குருவாய் கருணைமுதலிய குணங்களால் ஸர்வாதிகனாயிருக்கையாலே ஸர்வேசுவரனான தேவரீரைத் தண்டன்ஸமர்ப்பித்துக் கெஞ்சுகின்றேன். குற்றஞ்செய்தவனிலும், புத்திரன் பிதாவைவணங்கினானாகில் அந்தப்பிதாவும், அப்படியே இஷ்டமானவன் அவன்தோழனைத் தண்டனிட்டு வேண்டிக்கொண்டானாகில் அந்தத் தோழனும், இரங்குவதுபோல் அடியேனிடத்தில் விசேஷகடாக்ஷமுள்ளவரானதேவரீர் பிரியனான அடியேனுக்காக வெல்லாவற்றையும் பொறுத்தருளவேண்டும்.

கஜுஷ்வதவஃ ஹுஷிதொவிரிஷ்டா வயெநவபூவ்யி
தொநொரெ | தஷெவரெஷ்யுயஷெவராவம் ப்ருவீஷெவெஸஜ
மநிவாஸ||சரு||

(சரு) ஒருநாளாங்கண்டிராத தேவரீருடைய உக்கிரமான விசுவரூபத்தைக்கண்டு அடியேனுள்ளவ் களிகூர்ந்தது. மறுபடியும் பயத்தால் நடுங்கிப்போகிறது. ஆகையால் ஸகல்லோகத்துக்கு மிருப்பிடமாய் பிரம்மாதிகளான ஸகலதேவர்களுக்கும் ஈசனான என்தாண்டவனே! அடியேனுக்கு முன்போல்வே தேவரீர் ஸுப்பிரஸந்மமான திருமேனியோடு ஸேவைஸாதித்தருளவேண்டும்.

கிரீடிநம்மஜிநம்வகூஹஸூ ரிவாரிக்யாஃஷ்ஷுஃஹொதயெவ
தெநெநவராவெணடிதஹுஃஹொஸஹஸ்யவாஹொஹவவி
ஸஃஹெதஃ||சச||

(சசு) ஒஸ்வாமி ! முன்போலவே கிரீடமும் கதையும் திருச்சக்கரமுமாகத் தேவரீரை ஸேவிக்க விரும்புகிறேனாகையால் ஆயிரந்திருக்கைகளுள்ள இந்த விசுவரூபத்தைமாற்றிச் சதுர்ப்புஜனாயிருந்த ஃ முன் ஸேவையையே ஸாதித்தருளவேண்டும்.

ஸ்ரீ ஹவாநுவாவா || ஸ்யாபுவஸநௌநதவாஜுநெஷம் ராவம்
வாருஹிஸிததாரகதயொமாஸ | தெஜோயெவ்விஸுநநகோடி ய
தெகாபநெநநநடிஷுவவஸ்யு || ச௩ ||

(சசு) அதற்கு எம்பெருமானருளிச்செய்வது:—அர்ச்சு ! தேஜோமயமாய் விசுவரூபமாய் ஆதிமத்தியாந்தரஹிதமாய் ஸகலபதார்த்தங்களுக்குமாதியாயிருக்கிற இந்த நம்முடையரூபத்தை உன்னைத்தவிர மற்றொருவருக்கும் நாம் காட்டினதில்லை; கேவலம்நம்மிடத்தில் பக்தியுள்ளவனாயிருக்கிறாயென்று நமது ஸத்திய ஸங்கல்ப யோகத்தாலே உனக்கு நாம் இந்த தூர்ப்பமான ஸேவையேத்தந்தோம்.

(அ-கை.) பக்தியைத்தவிர மற்றொன்றாலும் தம்மை உள்ளபடி யறிவதரிதென்கிறார்.

நவெடியஜாய்யவெநநடி ஞானெநநடிவகிரயாஸிநடித வொ
ஹிராவெஸு | வனவாஸவஸுக்ஷஹந்யவொகெ ஞுஷுக்ஷவ
நெநகாராவூவீர || ச௮ ||

(ச௮) அர்ச்சு ! இப்படிப்பட்ட நம்முடைய உண்மையானநிலையை நம்மிடத்தில் பக்திமானான உன்னைத்தவிர மற்றவர்களால் நிரதிசயமான பக்தியுண்டானால் மாத்திரம் அநியலாமேயல்லது மற்றப்படி யக்ஞத்தாலாவது தானத்தாலாவது மற்றும் கிரியைகளாலாவது உக்கிரமான தவத்தாலாவது எத்தாலும் அறியப்போகாது.

ஞானெவ்யாஸாவஸிஸஹாவொ ஞுஷுக்ஷாவம் வொரஸிடி
ஞுஷுக்ஷு | வுரெவதஸீவீதாரநாஸிவநஸம் தவெவெராவ
ஸிடிவஸு || ச௯ ||

(ச௯) இப்படிப்பட்ட கோரரூபத்தைக் காண்பதனால் நீ தொந்திரவுபட்டு மயங்கிப்போகாதே; உனக்குப் பழக்கமான முந்திய ஸௌம்மியரூபத்தையே காட்டுகிறேன் அதையேகண்டு ஸேவி.

(அ-கை.) ஸஞ்சயன்சொல்வது.

ஸம்ஜயவவாவ || உதஜுஜுநவாவஸுஷெவ வுயொக்ஸாவ
வஷுஸ்யாஸாவஸு | ஸுஸாவயாஸாவஸுஷெவெநம் ஸுக்ஷ
வநஸுஸிஸுஸுஷு || ௩௦ ||

† ஸர்வேசுவரனான இந்த பரமபுருஷன் லோகோபகாரார்த்தமாகப் பூமியில் மனுஷ்யரையவதரித்தபோது சதுர்ப்புஜனாகவே அவதரித்தார்; உடனே தேவகி வஸுதேவர்களிருவரும் வேண்டிக்கொண்டதின்பேரில் கம்ஸனைக் கொல்லுகிறவரையில் இரண்டுதிருத்தோள்களுடனிருந்து பின்னிட்டு நான்கு திருத்தோள்களுடனே யெழுந்தருளியிருந்தார். சத்துருவான சிசுபாலனும் உடாரவீரவாதநுஸுதவாஸுஸுமடாயஸு என்று ச

தூர்ப்புணுகவே எந்தவேளையும் நினைத்திருந்தான்; ஆகையினால் அர்ச்சுனன் ச
தூர்ப்புணுகவே முன்பு ஸேவித்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது.

ணனுக்கென்று செய்பவனும், நம்மிடத்தில் மிகுந்தபக்தியாலே நம்மைப்பாடியும் சிந்தித்தும் அர்ச்சித்தும் பணிந்தும் பொழுதுபோக்குமவனும், இன்னுமிப்படி நம்விஷயமாகவே காலத்தைக்கழிக்காவிடில் தரிக்கமாட்டாமலிருப்பவனும், நம்மையேபற்றியிருக்கையாலே மற்றவையளிற் பொருந்தாதவனும் ஒருப்பிராணியையும் பகைக்காதவனும் (அதாவது:—நம்மைப்பிரிந்தால் துயரமும் நம்மைக் கூடினால்கொண்டாட்டமுமா யிருப்பவனையால் தனக்கு ஏதேனும் துயரம் நேரிட்டால் அது தான்செய்தபிழையின் பயனென்று நினைப்பதனாலும் ஸகலபூதங்களும் பகவானாகிய நமக்கு ஆட்பட்டதென்று நினைப்பதனாலும் ஒரு பூதத்தையும் பகைப்பதற்குக் காரணமில்லாமையாலே பகைக்காதவனும்) எவனோ, அவன் தோஷங்கள் யாவையுமொழித்து எப்போதும் நம்மையே அபுபவிப்பவனாவான்.

ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசித ஸ்ரீமத்தீதாபாஷ்யத்தில்,

பதினோராவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாய நம:

பனிரண்டாவது அத்யாயம்.

அவதாரிகை.

பக்தியாக நிஷ்டர்களுக்குப்பயனாய் பரப்பிடும்மாய் பரம்பருஷனாயிருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய தடையற்ற ஐசுவரியத்தைக் காணவாசைப்பட்டவர்ச்சுநனுக்கு, அளவில்லா வதிசயம் பொருநதிய கருணை, தண்ணளி, வண்மைமுதலிய கல்வியாண குணங்களுக்குக் கடலாய் விளங்குகின்ற ஸத்தியஸங்கல்பனை ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானால், தம்முடைய ஈசுவரத்தன்மையானது உள்ளபடியே காண்பிக்கப்பட்டதென்றும், அப்படியே எம்பெருமானை உள்ளபடியே சாஸ்திரமுகத்தாலறிவதும் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காண்பதும் மறப்படி எப்போதும் அவன் ஸந்நிதியிலிருப்பதும் எல்லாம் அவனைவிட்டு நீங்காத பக்தியுண்டாகில்தான் கிடைக்குமென்றுஞ் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது ஆதமப்பிராப்திக்குச் சாதநமான ஆத்மோபாஸநத்தைக்காட்டிலும் பக்திரூபமான பகவத் உபாஸநம் (பலனை வருத்தமின்றி வினாவில் அளிக்குமாயால்) ி சிறந்ததென்றும், எம்பெருமானை உபாஸிக்கவேண்டுமுபாயமின்னவிதமென்றும், அதைச்செய்யச் சக்தியற்றவன் அக்ஷரமென்கிற முக்தஸ்வரூபநிஷ்டையி லிருக்கவேண்டுமென்றும் மற்றும் அவனுக்கு வேண்டும் விஷயங்களிவையென்றுஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

ி சிறந்த தென்கிற விஷயம் பொயிநாஸிவிஸவெஷாஜிஷ்டெநாநாராஜநா|ஸ்ரீ ஐவாநுஹஜெதபொரோஸவெயுக்ஷதவோஜித: என்கிற விடத்தில் சொல்லப்பட்டது.

சுஜ-நஉவாஹ|| வனவம்ஸ ததயுகூயெ ஹகூஸூராவாஸதெ||
ஸவதெ|| யெவாஹுக்ஷரபெகூத் தெஷாங்கெயொமவிதூராக||

(க) அர்ச்சுநன் சொல்வது:—ஓபகவானே! தேவரீர் கீழே அருளிச் செய்தபடி தேவரீரையே யெப்பொழுதும் பெரும்பயனாக நினைத்த பக்தர்களாய், தேவரீரை (ஸகல ஐசுவரியத்தோடு கூடியிருப்பவராகவும், அளவிலாவதிகமும் பொருந்திய ஸௌந்தரியம் ஸௌசீல்யம் ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஸத்யஸங்கல்பத்வம் முதலிய வெண்ணிறந்த குணங்களுக்குக்கடலாயிருப்பதாகவும்) எவர்கள் உபாஸிக்கிறார்களோ அவர்களும், எவர்களானால் அக்ஷரமென்கிற பிரத்யக்ஷத்வம் ஸ்வரூபத்தை (அதாவது முத்தஸ்வரூபமான ஜீவனை) கண்முதலிய புலன்களாலறியப்படாதென்பதாக உபாஸிக்கிறார்களோ அவர்களுமான இவ்விருதிறத்தாரில் தர்ங்கோரிய பயனை வினாவில் கிடைக்கப்பெறுவார் யாவர்? அதை யருளிச்செய்யவேண்டும்.

ஸ்ரீ ஹமவாநுவாஹ|| யெயாவெஸுபெநாயெயோ நித்யுகூ
உவாஸதெ|| ஸுஹவாவாயொவெதா தெஸெயுகூதூராகதா||

(உ) எம்பெருமானருளிச்செய்வது:—மிகவும் நம்மிடத்தில் பிரீதியாலே மனதை நம்மிடத்தில் வைத்து மிகுந்த சிரத்தையோடு கூடி நித்தியமாய் நம் ஸன்னிதியிலிருப்பையாசைப்பட்டு யாவர்கள் நம்மை உபாஸிக்கிறார்களோ அவர்கள்தான் மிகவும் யுக்தாள்; [அதாவது தாங்கோரிய பயனாயிருக்கிற நம்மை வினாவில் வருத்தமின்றி யடையும்வர்களென்றபடி.]

யெஹக்ஷரபெகூதெயுகூவாஸதெ||

ஸவதுகூமபெநெயெவ கௌடஸூரெயெயுகூவாஸதெ||

ஸநூயெபெநெயெயுகூவாஸதெ||

தெயுகூவாஸதெயுகூவாஸதெ||

கெயெயுகூவாஸதெயுகூவாஸதெ||

சுவயுகூவாஸதெயுகூவாஸதெ||

(க-ச-ரு) எவர்கள் பிரத்யகாத்மஸ்வரூபத்தை (அதாவது ஜீவனை) தேவனென்றவது மனிதனென்றவது மற்றும் எந்தவிதமாகவாவது குறிக்கத்தகாததாகவும், ஆனதுபற்றியே கண்முதலிய புலன்களுக்குப் புலப்படாததாகவும், தேவர்முதலிய சரீரங்களிலெல்லாமிருக்கச்செய்தே அவ்வவ்விதமாக நினைக்கத்தகாததாகவும், ஆனதினாலே அந்தந்த தேவாதிகளுக்கடுத்த உருவங்களில் கட்டுப்படுத்ததாகவும், விகாரமற்றதாகையாலே தன்வடிவத்தினின்று மாறுபடாததாகவும், ஆனதுபற்றியே நித்தியமானதாகவு மிப்படியெல்லாமிருப்பதாக உபாஸிக்கிறார்களோ, அதுவுமின்றி உபாஸிக்கும்போது கண்முதலிய புலன்களையெல்லாம் தந்தம் வியாபாரங்களினின்றும்மடக்கி ஸமபுத்திகளாய், (அதாவது ஆத்மாவானது ஞானமேவடிவமாய் எங்கும் ஒரே ரீதியாய்

யெதுவவடாணிகுடாணி யிவநுவுஷுதிதாரா||
சுநநெடுநெய்யொமெந லோய்யாபனவவாஸதெ||சு||
தெஷாதிஹ்வைகதா துதாஸம்ஸாரஸாமராக்||
ஹவாதிநநிராதாபுடீ யெடுவெளிதவெதஸா||எ||

* முத்தல்வருபம் எம்பெருமானுக்கு ஸமமாய் விளங்குகிறதென்கிற விஷயம், ஜிஸாயயெபுராமதா? என்று மேலே அருளிச்செய்யப்போகிறாரன்றோ? சுருதியும் நிரஜ்நசிவரஜஸாயிஜிவெனினின்று சொல்லுகிறது. அப்படியே அக்ஷரசபத்தத்தால்சொன்ன முத்தல்வருபத்தைக்காட்டிலும் பரப்பிரம்மம் வேறுபட்டிருக்கிறதென்கிற விஷயமும் கூடுதலாகக் காட்டியதெ உத்தரிவாருஷஸ்துநரி வாரிதெத்தாஜாஹுத: என்று மேலே சொல்லப்படுகிறது.

தீவகாடுகளைத் தவிர்த்துவிட்டு விநாதிநாடவை என்று கொ
டங்கி விடுவதுகிறபொழுதுவெல்லையாய்க் கருதெ ஸ்ரீவெண
தகி பூவாநாதுநாநொவதிநகாஜதி ஸரீவெவெஷாணதெ
ஷாஜகிணவதெவாநா என்று மனவாக வருளிச்செய்யப்படுகிறது.

ஸெய்யொஹிஜாநலிபாஸாசு ஜாநாபுநாநவிஸிஷெடுதெ!
யபாநாதுஜெமவதபாமஸுபாமாஹாநிநாநகாஸு||கஉ||

(கஉ) கனத்தபக்தியில்லாமல் (எம்பெருமானை ஸ்மரிப்பதென்கிற) அப்பியாஸயோகம் செய்வது கடினமாகையால் அதைக்காட்டிலும் (ஆத்மா வின் உண்மையைச் சிந்தித்திருந்து அதனால்) அக்ஷரமென்னும் ஆத்மஸ்வ ரூப ஸாக்ஷாத்காரஞ் செய்வதே (ஆத்மாவுக்கு இதஞ்செய்வதில்) சிறந்தது. (ஸித்தியாகாத்) ஆத்மஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்கார ஞானத்தைப்பார்க்க (அதற்கு உபாயமான) ஆத்மஸ்வரூபத்தியாநமே (ஆத்மாவுக்கு நன்மை செய்வதில்) சிறந்தது. (ஸித்தியாகாத்) அந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தியாநத்தைக் காட்டிலும் (அதற்குபாயமான) பலாபேகையுற்ற கர்மாநுஷ்டாநமே சிறந்தது. இப் படி பலாபேகையினிற் கர்மத்தை யதுஷ்டித்தால் உடனே பாவம் நசிக் கையாலே மனதுக்கு சாந்தி பிறக்கும். [அப்படி மனது சாந்தியடைந்தால் ஆத்மத்தியாநம் கையுறும். அந்தத் தியாநத்தால் ஆத்மப்பிரத்தியக்ஷம் பிறக்கும்; ஆத்மப்பிரத்தியக்ஷ ஞானத்தால் பரபக்தியுண்டாகுமென்று திரு வள்ளம்.]

[இதனால் பக்தியோசஞ்செய்யச் சக்திபற்றவனுக்கு ஆத்மநிஷ்டையே சிறந்தது; அந்த ஆத்மநிஷ்டையும் மனது சாந்தமாகாத பக்தத்தில் நி லைக்கமாட்டாதாகையால் அதைக்காட்டிலும் அது நினைப்பதற்காக ஆத்மக்ஞா நத்தையுட் கொண்டு பலாபேகையினிற் செய்யும் காமநிஷ்டையே மேலா னது எனநதாயிற்று.]

(அ-கஉ) பலாபேகையினிற் கர்மயோகஞ் செய்பவனுக்கு வே ண்டிருணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

சுலெஷாஸவடூஹதாநாநெடுசுரேகாஸுணவனவவ|
நிஜுஜொநிரஹஜாஸுஸிஜுஜெவஸுவேக்யே||கஉ||

ஸனாஷஸுததயொயீ யதாநாயுதிஸ்ய|
யபுவிதஜெநாஸாபி ரெபாஜெகஸுஜெவிய||கச||

(கச-கச) (தன்னைப்பகைத்தாலும் தன் விஷயத்தில் உபகாரஞ்செய் தாலும்) ஒருப்பிராணியையும் பகைக்காமல் “என்னுடைய பிழைக்குத்தக்கப் படி எம்பெருமானுலெவப்பட்ட விவைகளை விரோதிகின்றன”வென்றும்,அப் படியே “இவைகள் உபகாரஞ்செய்கின்றன” என்றும் நினைத்தவனாய், (தன்னை ப பகைப்பதோ தனக்கு உபகாரஞ்செய்வதோ) எந்தப்பிராணியிடத்திலும் ஸ்நேஹபுத்தியைச்செய்து வந்தே, (அவைகளுக்குத் துயர்நேரிட்டால் அவை சாதித்தல்) ஸ்ருணபுரியுமவனாய், (சரீரம் இரத்திரியம் மற்றும் அவைகளைச்சே ர்த்தவை இலையெல்லாவற்றிலும்) என தென் டிற அபிமானமில்லாமல் (தேஹ னே ஆத்மாவென்கிறப்) பிராந்தியுற்றவனாய், இனபதுன்பங்களை (முறையே விரும்பாது) வெறுக்காமலும் ஸம்மாகவெண்ணியவனாய், (அப்படி மிக வெண்ணினாலும் இன்ன லெவழிநிச்சப்போகாமல் வருகின்ற சீதோஷ்ணதி

களைப்)பொறுத்தவனாய், தன்னடையே கிடைத்ததைக்கொண்டு ஸந்தோஷித் தவனாய், எப்போதும் (பிரகிருதிக்குப்புறம்பான ஆத்மஸ்வரூபத்தையே) சிந்தித்திருப்பவனாய், மனதைக்(கண்டபடியோடவொட்டாமல்) அடக்கி, (அத்தியாத்மசாஸ்திரத்தில் சொன்னவர்த்தங்களில்) திடமானதிச்சயத்தோடு, “பகவானுன வாசதேவனே பஸாபேகையினி யநுஷ்டிக்கப்படுங் கர்மத்தால் ஆரதிக்கப்பட்டவனாய் எனக்கு ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை யுண்டுபண்ணிக் கொடுக்கப்போகிறானென்று” மனதையும் புத்தியையும் நம்மிடத்தில் வைத்தவனெயவனிருக்கிறானே அந்த பக்தன் நமக்கு இஷ்டன்.

யஸூநொநாசிஜெதவொகொ வொகூநொநாசிஜெதவய:|

ஹஷ்டாஸிஷ்டஹயொவெவெமேஷ்டஹயஸுஷெஷ்டய: || கரு ||

(கரு) கர்மநிஷ்டனான யாவனொருவன் லோகத்திற்குப் பிரதீகூலமாயிருக்கும்படிசிறிதுஞ் செய்யமாட்டானே, எவனைக்குறித்து ஒருப்பிராணியும் விரோதஞ்செய்யமாட்டானே, [என்றால் இவன்ஒன்றையும் விரோதமாகநினைப்பவனல்ல நென்றபடி] இப்படியிருக்கையாலே ஒருவஸ்துவினிடத்திலும் ஸந்தோஷமாவது கோபமாவது பயமாவது பயங்கரமான செயலாவது செய்யாதவனாயிருக்கின்ற அப்படிப்பட்ட இவனும் நமக்கு இஷ்டன்.

சநவெக்ஷஸுஹிஷ்டக்ஷ உஷாவீநொமதவய:|

ஸவபூஸஹவரிதயாதி யொஷெக்ஷஸெஷ்டய: || கசு ||

(கசு) ஆத்மாவைத்தவிர மற்றொன்றிலும் அபேகையில்லர்மல் சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய திரவியங்களைக்கொண்டு சரீரத்தை வளர்த்தவனாய், சாஸ்திரோத்த வியாபாரங்களைத் தேர்ந்தெடுத்திப்பதில் ஸமர்த்தனாய், மற்றவைகளில் தட்டாதவனாய், சாஸ்திரோத்தமான காரியங்களைச் செய்யும்பொழுது இவனால் ஒழிக்கப்போகாதபடி வருகின்ற சேதம் உஷ்ணம் முதலிவைகளில் துயரப்படாதவனாய் சாஸ்திரத்தில் சொன்னதைத்தவிர மற்றெந்தகருமத்தையுந் கைவிட்டவனாய், இப்படி யெவனிருக்கிறானே அந்த பக்தன் எனக்கிஷ்டன்.

யொநஹுஷ்டதிநெஷ்டி நஸொவதிநகாஜதி|

ஸஹாஸஹவரிதயாதி ஹதிநாஸுஷெஷ்டய: || கஎ ||

(கஎ) யாவனொருவன் லோகத்திலுள்ள மனுஷியாருக்கு ஸந்தோஷ ஹேதுவாயிருப்பதைக்கொண்டு தான் ஸந்தோஷியாமலும், துவேஷஹேதுவாயிருப்பதைக்கொண்டு துவேஷப்படாமலும், துயரத்துக்குக்காரணமான பெண்டிபிள்ளை வகைகளுக்களின் நாசத்தைக்கண்டு துயரப்படாமலும், அப்படி ஒன்றும் நேராதபகூத்தில் அதை வரட்டுமென்று கோராமலும், பாவம்போல் புண்ணியமும் ஸம்ஸாரஹேதுவாகையால் இரண்டையும் விட்டவனாய் எவன் என்னிடத்தில் மாத்திரம் பக்தியோடிருக்கிறானே அவன் எனக்கு இஷ்டன்.

ஸுஜிஸ்துளவஜிதெவ தயாரிநாவரிநயொஃ|
 ஸிதெதாஷுஸுஹுஹுஹுஹு ஸுஜிஸ்துவிவஜிதெஃ|| கஅ||
 துஹுநிநாஸுஹுஹுஹு ஸுஜிஸ்துவிவஜிதெஃ|| கஅ||
 ஸுஜிஸ்துவிவஜிதெஃ ஸுஜிஸ்துவிவஜிதெஃ|| கஅ||

(கஅ-கக) * சத்துரு மித்திரன் மானம் அவமானம் சீதம் உஷ்ணம்
 சுகம் துக்கம் இவைகளில் ஸமனாய், ஒன்றிலும் பற்றின்றி ஆத்மாவிடத்
 தில் சலியாத மனம்பொருந்தியிருக்கையாலே வீடு முதலியவைகளிற் பொரு
 நதாமல் எனனிடத்தில் பக்தியோடு கூடியவன எனக்கு இஷ்டன்.

(அ-கை) ஆகையால் ஆத்மநிஷ்டைப்பார்க்க பக்திநிஷ்டைநிறந்தவ
 னென்பதையருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, தொடங்கின விஷயத்தைத் த
 லைக்கட்டுகிறார்.

யெதுயஜிதெவ தயாரிநாவரிநயொஃ|
 ஸுஜிஸ்துவிவஜிதெஃ ஸுஜிஸ்துவிவஜிதெஃ|| ௨௦||

(௨௦) தர்மத்தைவிட்டு நீங்காமல் அமிருதமயமாயிருக்கின்ற (அநா
 வது பலனுக்கேற்ற உபாயமாயிருக்கின்ற) இந்த பக்தியோகத்தை எவர்களா
 னால் சொன்னபடி உபாஸிக்கிறார்களோ அவர்கள் நமக்கு மிகுதியும் இஷ்
 டர்கள்.

ஸ்ரீ பகவத்ராமாநுஜவிரசித ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யத்தில்,

பனிரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதீதராமாநுஜாயநம:

பதிமுன்றாவது அத்யாயம்.

:௦.

அவதாரிகை.

முதல் ஆறு அத்தியாயங்களில், பரம பலமாய்ப்பரப்பிரம்மமாயிருக்கி
 றபகவானாகிய வாஸுதேவனை யடைவிக்கும் உபாயமானபக்தியென்கிற பக
 வதஉபாஸநத்துக்கங்கமாயிருக்கிற ஆத்மவிஷயமானவாஸ்தவஞ்ஞானமானது,
 ஞானயோக கர்மயோகங்களென்கிற இரண்டு நிஷ்டைகளாலும் ஸாதிக்கப்ப
 டுமென்று சொல்லப்பட்டது. நடுவில் ஆறு அத்தியாயங்களிலோ பரமபலமா

* 13 - முதலிய சுவோகங்களில் சத்துருமித்திராதிக்களிடத்தில் பகை
 மை முதலியவைகளைப் பாராட்டாமை சொல்லப்பட்டது. இங்கே அந்த சத்
 துரு முதலியவர்கள் நெருங்கி வந்தாலும் மனந்தாழாமை சொல்லப்படுகிற
 தென்று விசேஷங் சான்றுகொள்க.

ஸ்ரீஹவாநுஉவாஹ|| ஐஃஸ்ரீரங்களதெய கெஞ்சுதிததி
 லீயதெ| வனதஜெராவெதிதப்பாஹஃ கெஞ்சுதிதிததிஃ||க||

* குடும் முதலியவைகளை யறியும்போது 'தேவனாகிய நான் அல்லது மனிதனாகிய நான் குடத்தையறிகிறேன்' என்று தேஹத்தையும் ஆத்மாவையும் ஒன்றுபடுத்தி நினைத்தாலும், தேகத்தையறியும்போது இதை நான் அறிகிறேனென்று அறியப்படுவதாய் பிரித்தனிகையாலே, சரீரங்குட குடம் முதலியவைகளைப்போல் ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதே. ஆனால் தேஹமும் அதுவும் ஒன்றாய்த் தோன்றுவானென்றால் உண்மையில் பசுவும் பசுத்தன்மையும்போல் ஆத்மாவைவிட்டுப் பிரிந்தால் நிலைக்கமாட்டாமல் சரீரம் சேர்ந்திருக்கையாலே ஒன்றெனத் தோன்றக்கூடும்.

கெடுதலுண்டாவதோடு விலை வாய்ப்பு கெட்டு விட்டது. ஹாஸ்டல் கெட்டு கெட்டுப் போனது காரணம். யதார்த்த நிலைமை இது.

மீண்டும்தலையவைகளின் தொகையான சரீரமும் அதற்கும் புறம்பான ஆத்மாவும், (பகவானுக்கு சரீரமாயிருப்பதே ஸ்வரூபமாயும் ஸ்வபாவமாயுமிருக்கிறபடியால்) பகவத்கூருபங்களென்று சுருதிகள் சொல்லுகின்றன. எங்ஙனே யென்னில்:—யசிவ்யுயிவ்யாந்திஷ்டநவ்யுயிவ்யாக்ஷரொராயவ்யுயிவீநவெடியஸ்யுயிவீஸரீரஸ்யு யசிவ்யுயிவீநைரொராயயதிஸாதசூத்ரானுபாஜிபிபுத: என்று தொடங்கி யசூத்ரநிதிஷ்டநாதநொநொராயபிபுதநவெடியஸ்யுபிபுதஸரீரஸ்யுதநநைரொராயயதிஸாதசூத்ரானுபாஜிபிபுத: இத்தியாதிகள். இப்படி எம்பெருமான் ஆத்மாக்களுக்கு அந்தரியாமியாயிருக்கைதான் அவனை அவைகளோடொன்றுபடுத்திச் சொல்லுவதற்குக்காரணம் என்று சுஹரிதா மஹா கௌஸஸவஹுதாஸ்யஸித: என்றும் நதடிஸிவிநாயத்யுநயாஸுதவராயஸ்யு என்றும் விஷ்ணுபாஹிஷிஸ்யுதகலெகாஸெநுஸிதெதாஜமஸி என்றும் மேலுங்கீழும் அருளிச்செய்து, நடுவில் சூழித்யுநாஜிஹவிஷு: இத்தியாதியில் ஒன்று படுத்தி யருளிச்செய்தார்.]

தெ த் து ம் ய லு ய ற ி யு க் ய லி க ற ி ய த ஸ் ய க்

இங்கே சிலா சொல்லுவது:—‘கேஷத்திரக்ஞனும் நானே யென்றறி’ என்கையாலே ஜீவனுக்கும் பிரம்மத்துக்கும் ஐக்கியம் (அதாவது ஒருமை) தோ

இ உத்தரவின்கீழ் தவிர்த்து நவராத்திரி விழை
பாநாநுவஸிவிவஸிவிவாநவகாஷா|| என்று மேலே அருளி
ச்செய்கிறார்.

¶ 'கேர்த்திரக்ருணென்கிற ஜீவனும்' என்கிற உம்மையாலே கேர்த்திர
சுமென்கிற சரீரமும் மாந்தருணென்று சொன்னதாய்த் தெரிகிறது.

என்றுகிறது; ஆகையால் ஈகவரணயிருக்கச்செய்தே பரப்பிரம்மத்துக்கு ஜீவத்தன்மையும் வருகிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்; அந்த ஜீவத்தன்மையொழிவதற்காகத்தான் இப்படி ஒன்று படுத்தி உபதேசிக்கிறார்; இப்படி ஆப்தரான பகவானுடைய உபதேசத்தாலே, (இதுபாம்பல்ல பழுதை என்கிற ஆப்தனுடைய உபதேசத்தால் பாம்பென்கிறப்பிராந்தியொழிவதுபோல) ஜீவனென்கிறப் பிராந்தியொழிந்துபோம் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

அவர்களைக் கேட்கிறோம். இங்கே உபதேசிக்கின்ற பகவானாகிய பரமேசுவரனுக்கு ஆத்மஸ்வரூபக்ஞாநம் பிறந்து அதனால் அக்ஞாநம் ஒழிந்ததா? இல்லையா? ஒழிந்தபகஷத்தில் - யாதொரு விசேஷமும்மில்லாமல் ஞாநமாதிரமாய் தனியே விளங்குகிற ஆத்மாவில் அதற்குவிரோதமான ரிணைவுபிறக்க இடமில்லாமையாலே குந்திபுத்திரனை வேரூகப்பார்ப்பதும் உபதேசிப்பதும் மற்றுங்கூடாது. இனி ஆத்மஸாக்ஷாத்தகார மில்லாமையாலே அக்ஞாநம் ஒழியவில்லையென்னும்பகஷத்தில் அக்ஞாநியாயிருந்து உபதேசிப்பதென்பது சிந்திதுங்கூடாது; மேலும் பகவானே “அர்ச்சக! உனக்கு தத்துவந் தெரிந்தவர்கள் ஞாநத்தை யுபதேசிப்பார்கள்” என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார். ஆகையால் இப்படிப்பட்ட வாதங்களெல்லாம், ஸூத்ரி, ஸ்மிருதி, இதிஹாஸம், புராணம், நியாயம் இவைகளுக்கும் தங்கள் வார்த்தைக்கும் விரோதமாய் லோகத்தை மருளச்செய்வதற்காகச்செய்யும் அக்ஞானிகளின் வாதங்களாகையால் இவைகளை ஆதரிக்கலாகாது.

[illegible]

அப்படியே இங்கும் சுஹஜாரஹதீயபஜேவிநா ப்ரக்யதிரஷ்ட
யா|சுவரெயயிதஸ்யநு|அவ்யக்யதிவிவிஜெபவராட்யுஜீவஹதாட்யு|
ஸவடஹதாநிகளனெயப்யக்யதிபாஹிரேரிகாட்யு||கஸ்யக்ஷயெவா
நஸ்தாநி கஸ்யாடிஸவிஸ்யஜாடிஹ்யு||ப்யக்யதிஸாரிவஷ்டஹ்விஸ்ய
ஜாதிவாநஜீவாந்| ஹததமுரீரிகேக்யஸ்தீவஸம்ப்யக்யதெவட
ஸாசு|பியாயுகெஷணப்யக்யதிஸூயமதெவஸாராவாட்யு| ஹெத
நாநெநகளனெயஜமஜிவரிவதடிதெ || ப்யக்யதிவாஸாஷ
நெத்ரேவவிப்யு நாஜீவஹாவவி || ஜெயொநிரேஹடிஹதவ்விநும
ஹடீடியாடிஹ்யு|ஸம்ஹவஸவடஹதாநாந்தெதாஹவதிஹாரத
என்று சொல்லப்படுகின்றது.

[illegible]

இப்படி எந்த நிலையிலும் சேதநாசேதநங்களைச் சரீரமாயுடையனாய் அவைகளைப்பிரகாரமாகக்கொண்ட பரமபுருஷனை, கரியமான நிலையிலும் காரணமான நிலையிலும் ஐகத்ருபமாயிருக்கிறானென்று இவ்வாத்தத்தை யந் விபத்தற்காகச்சில சருதிகள் (காரியநிலையிலும்காரணநிலையிலுமுள்ள ஐகமா ளது அந்த பகவானே என்று) சொல்லுகின்றன. எங்ஙனே யென்னில்:— ஸுதெவஸொரெ ஷ்டிமூசூவீ றெககெவாஅதீபு | தரெகூத வஹுஸுராம் ப்ரஜாபெயெதிதகெஜொஃஸுஜத என்று தொடங்கி ஸுநூலொஸொரெ ஷ்டிமூசூவீ ப்ரஜாஸுதாயதநாஸுதி ஷாரெனததா த்ருதிஃஸவஃததூத ஸுசூதாததிலிஸெத கெகெதா என்றும் அப்படியே ஸொகூரீயதவஹுஸுராம் ப்ரஜாபெ யெதிஸதவொதவ துஸதவஸுதாஜஃஸவஃதீஸுஜத என்று

தொடங்கி ஸதுஜ்ஜாநுதஜ்ஜஸதஜ்ஜவகஸு என்றும் ஹனாஹரிபாவி
ஸுபாபெவதா சுநெநஜீவெநாதநா நுபுவிஸுநாபிராபெவ
வாகுரவாணி தததுஷாநதெவாநு பூவிஸுகததநுபு
விஸுஸவதஜ்ஜவகஸு.....விஜாநஜ்ஜா விஜாநஜ்ஜஸதஜ்ஜாநு
தஜ்ஜஸதஜ்ஜவகஸு என்றும் சொல்லுகின்றன.

ஆகையால் காரியமான நிலையுடன் கூடியவனும் காரணமான நிலை
யுடன் கூடியவனும், ஸ்தூலமாயும் சூக்ஷ்மமாயுமுள்ள சேதநாசேதனங்
களைச் சரீரமாகவுடைய பரமபுருஷனே. ஆகையால் காரணத்தைக்காட்டி
லும் காரியம் வேறல்லாமையாலே, காரணத்தை அறிந்தமாத் திரத்தில் காரி
யத்தையும் அறிந்ததாகக்கூடுமாய்கையால், ஒன்றை (அதாவது பிரம்மத்தை)
அறிவதால் ஸர்வத்தையும் (அதாவது பிரபஞ்சத்தை) அறிவதாகுமென்கிற
சுருதிப்பொருள் மிகவுஞ்சேரும்.

ஹனாஹரிபாவிஸுபாபெவதாநெநஜீவெநாதநா நு
புவிஸுநாபிராபெவவாகுரவாணி என்கிற விடத்தில் திஸுபா
பெவதா? என்று ஸகலமான அசித்துவஸ்துக்களையுஞ் சொல்லி அவற்றுள்
பரமாத்ம சரீரமான ஜீவனுடைய உட்பிரவேசத்தாலே நாமரூபங்களை யேர்
ப்படுத்துவதாகச் சொல்லுகையாலே ஸகலமான வாசகங்களும் அசித்து சித்
துக்களுடன் கூடிய பரமாத்மாவையே குறிக்கின்றன. ஆகையால் காரண
வஸ்தையிலுள்ள பரமாத்மவாசகமான சப்தத்தைக்கொண்டு காரியவாசக ச
ப்தத்தோடு ஒன்றுபடுத்தி முக்கியமாப்ச் சொல்லக்கூடும்.

ஆகையால் ஸ்தூலமும் ஸுக்ஷ்மமுமான சித்து அசித்துக்களைப் பிரகா
சமாயுடைய பிரம்மமே காரியமும் காரணமுமாகையால் ஜகத்துக்குப்பிரம்
மந்தான் *உபாதாநகாரணம். ஸுக்ஷ்மமான சித்தையும் அசித்தையுஞ் சரீர
மாகக்கொண்டே பிரம்மம் காரணமாகின்றமையால் ஜகத்துக்குப் பிரம்மம்
உபாதாந காரணமானாலும் மொத்தமாய்க்கொண்டு காரணமாகின்றமையால்
சித்து அசித்துக்களுக்கும் பிரம்மத்துக்கும் ஸ்வபாவத்தில் கலப்பில்லாமை
மிகுதியுஞ் சேரும்.

சித்திர வஸ்திரமானது, வெளுப்பு கறுப்பு செகப்பு நூல்களின் சேர்
க்கையிலிருந்துண்டான போதிலும், வெண்மைமுதலிய நிறங்கள் அந்தந்த
நூலுள்ள விடங்களில் மாத்திரம் ஸம்பந்தித்திருக்குமேயல்லது காரியமான
நிலையிலும் வஸ்திரமுமுதும் ஒருவருணத்துக்குங் கலப்புக்கிடையாதன்றோ?
அதுபோல் ஜகமானது சித்து அசித்துக்களின் சேர்க்கையிலுண்டானதேயாகி
லும், காரியமான நிலையிலும் புசிக்குந்தன்மை புசிக்கப்படுந்தன்மை ஆருந்த
ன்மை முதலியவைகளுக்குக் கலப்பில்லை.

ஆனால் அங்கே தனியேயிருக்கும்படியான சக்தியோடுகூடிய நூல்க
ளே ஒருதால் விசேஷத்தில் புருஷனுச்சையால் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டு காரிய
மாயுங் காரணமாயுமிருக்கின்றது, இங்கோ! சித்தும் அசித்தும் எந்தநிலையிலும்

* பாணக்கு மண்ணையும், துணிக்கு நூலையும் உபாதாநகாரணமென்றற்கு.

பரமபுருஷனுக்குச்சரீரமாய்க்கொண்டே அவனுக்குப்பிரகாரமாய் ஒரேபதார்த்தமாயிருக்கையாலே அவைகளைப் பிரகாரமாகக்கொண்ட பரமபுருஷன் தான்காரியமும் காரணமும் ஸகலசப்தத்துக்கும் பொருளாகிறான். இது தான் விசேஷம். ஸ்வபாவபேதமும் அதின் கலப்பின்மையும் அங்கு மிங்கும் னமமே.

இப்படியானபின்பு பரப்பிரம்மம் காரியத்திற் பிரவேசித்தபோதிலும் ஸ்வரூபத்தில் மாறுபாடு இல்லாமையாலே விகாரமில்லாமை மிகவும் சேரும். ஸ்நாலமாய்க்கொண்டு நாமரூபங்களாலே பிரிக்கப்பட்டுள்ள சித்துக்கும் அசித்துக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கையாலே காரியத்தன்மையும் கூடும். காரியத்தன்மை யாவதென்ன? ஒரு நிலையிலிருந்தது மற்றொரு நிலைக்கு வருவது தானே?

குணமில்லையென்கிற வாதமோ பரப்பிரம்மத்துக்கு ஹேயகுண ஸம்பந்த மில்லாமையாலே கூடும். அதெப்படியெனில் சுவஹதவாஷாவிஜ்ஞாவிஜ்ஞாவி ஸொகொவிஜிவிதொவ்வொவாஸு; என்று ஹேயகுணங்களை விலக்கி ஸுத ஸொகொவிஜிவிதொவ்வொவாஸு; என்று கல்யாணகுணங்களை விதிக்கின்ற சுருதியே, மற்றொருவிடத்தில் ஸாமான்னியமாய் குணமில்லையென்கிற நிஷேதம் ஹேயகுணவிஷயம் என்று வியவஸ்த்தை பண்ணிக் கொடுக்கிறது.

ஞானஸ்வரூபம் பிரம்மம் என்கிறவார்த்தையோ! ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாய் நிகிலஹேயங்களுக்கு மெதிரான கல்யாணகுணங்களுக்கிடமாயிருக்கும் பிரம்மஸ்வரூபம் ஞானத்தைக்கொண்டே நிரூபிக்கத்தக்கதென்றும் தனக்குத்தானே பிரகாசிக்கையாலே ஞானஸ்வரூபமென்றும் ஒப்புக்கொண்டமையாலே சேரும். ப்ஸுவபுஜஸுவபுவிசுபரஸுஸுதி விபுவிபெயவஸுபுபதஸுபாவிசுஜாநவபுகியபவ || விஜாதாநாநிசெகெநவிஜாநீயாசு இத்கியாதிக்னோ ஞாதாவென்பதைக் காட்டுகின்றன. ஸுத ஸுஜாநபு இத்யாதிகளோ ஞானத்தைக்கொண்டே நிரூபிக்கவேண்டியதாயும் தனக்குத்தானே பிரகாசிப்பதாயுமிருக்கும் ஞானஸ்வரூபத்தன்மையைக் காட்டுகின்றன.

ஸொகாரியத வஹுஸுஜா தநெடிஹத வஹுஸுஜா தநாநிசெகெநவாஸுஜா வொகியத || ஸுதநிவஸுஜா ஸுஜெஸுதநெ விஜாதெ ஹுஸுவபு விபுத ஹவதி || ஸுவபு தவரா ஸாநெஜாநபுதாந ஸுவபு வெடி தவஸுஹவா வநதவஸு ஜெதொ ஹதவஸுநிபுஸித நெத ஸுஜாநிபு; என்று பிரம்மமே தன் ஸங்கல்பத்தால் விசித்திரஸ்திரசரரூப பகார்த்த ஸ்வரூபமாயும் நானாவிதமாய் மிருக்கிறபடியால் அதற்கெதிராகப் பிரம்மத்தையொழிந்தவேறொருவஸ்து நானாவிதமா யிருப்பதென்பது தத்துவ மல்லவென்று நிஷேதிக்கப்படுகிறது. எங்ஙனே! ஸுதொஸுஜாதொ ஜாஸுஜாதிய

* இச்சை முதலியவைகள் ஆத்மாவின் தர்மமாயினும் ஆத்மாவுக்குக் கேட்கத்தக்கதாகே ஸம்பந்தப்படுவதானுண்டாகின்றமையால் கேட்கத்தக்காரியமென்று அதிநவிகாரமாகச்சொல்லுகிறது. அவை ஆத்மதருமமென்றுமிடமோ பௌருஷஸுவடிபொநாம்பொகூடுகுவெஹதௌ பௌபுதௌ என்று மேலே சொல்லப்போகிறார்.

காரங்களும் கூடி, சுகதுக்கங்களைப் புசித்து போகமோகூங்களைச் சாதிக்கும் ஜீவனுக்கு ஆதாரமாய் ஏர்ப்பட்டிருக்கின்றன. [என்றால்:—பிரகிருதிமுதல் பிருதிவி வரையிலுள்ள திரவியங்களாலுண்டாய், இந்திரியங்களுக்கு ஆதாரமாய், இச்சை துவேஷம் சுகம் துக்கம் என்று விகாரப்பட்டு பூதங்களின் தொகையாய், சேதனனுடைய சுகதுக்க போகத்துக்கு ஆதாரமாயிருக்கையே பயனுள்ள துதான் கேஷத்திரமென்னப்படுமென்றபடி.] இப்படி கேஷத்திரஸ்வரூபத்தை அதின் காரியத்துடன்சேர்த்துச் சுருக்கமாய்ச்சொன்னோம்

(அ-கை.) இனி கேஷத்திரத்தின் காரியங்களில் ஆத்மஞானத்துக்கு வேண்டிய குணங்கள் விளம்பப்படும்.

சுரோநிகூபிஷ்டிக்ஷு லேஹிஸலாக்ஷானிராஜ்யவுஷ்டி
சூவாயெபூவாவஸநஸளவம் லெஸூஸூரேதூவிநிமுஹை||௭||
ஐநீயாயெபூஷு-வெவராமு நஹஹாரணவயு
ஜநஸூதஸூஜராவரூபி ஸூஸூவெஷாவஸநஸூ-நஸூ||௮||

(௭-௮) உயர்ந்த ஜநங்களைத்திரஸ்காரஞ் செய்யாமை, தார்மிகனென்னுங் கிர்த்தியடையவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தோடு தர்மாதுஷ்டாநம் பண்ணாமை, மனோவாக்காயங்களால் பிறருக்குப்பீடை செய்யாமை, பிறரால் தான் பீடிக்கப்பட்டாலும் சித்தவிகாரமடையாமை, பிறர் விஷயத்தில் முக்கரணங்களும் ஸரியாய் மடக்கை, ஆத்மஞானத்தையுபதேசித்த ஆசாரியனிடத்தில் பணிந்து பிரசிரமப்பண்ணி ஸேவித்தல் முதலியவை, ஆத்மஞானத்துக்குத் தத்ஸாதநத்துக்கும் வேண்டியதாய் சாஸ்திரத்தில் சொன்னபடி மனோவாக் காயங்களுக்குண்டான யோக்கியதை, அத்தியாயம்சாஸ்திரத்தில் சொன்ன வர்த்தத்தில் திடனுடைமை, ஆத்மஸ்வரூபத்தை யொழிந்த மற்ற விஷயங்களினின்று மனதை நிவர்த்திசெய்கை, ஆத்மாவை யொழிந்த மற்றவைகளில் தோஷபுத்தியாலே வெறுப்புடைமை, தேஹமே ஆத்மாவென்கிற அபிமானமில்லாமை, அப்படியே தனதல்லாத ஸகலபதார்த்தங்களிலும் தனதென்கிற அபிமானமில்லாமை, சரீரம் உள்ளவரையில் பிறப்புஇறப்பு கிழத்தனம் நோய் துயரம் என்கிற தோஷங்கள் ஒழிக்கப்போகாதென்கிற நினைவு.—

சலுகிரநலிஷ்டிஷு வு-சூராமுஹாஷிஷு|
நிதஸூஸூவிதூத ரிஷ்டாநிஷ்டாவவதிஷு||௯||
யிவாநநயொமெந லுகிரவூசிவாரிணீ|
விவிசூபெஸவெலிக்ஷ ராதிஜூநஸூஸூ||௧௦||

சலூராதூஜாநநிதஸூ-தகூஜாநாயூவிநாநஸூ|
வனதூரூநிதிவெபூதூ ரூஜாநாயூதொநயூ||௧௧||

(௮-௧௦-௧௧) ஆத்மாவை யொழிந்தவைகளிற் பற்றின்மை, பின்னை பெண்மர் வீடுமுதலியவைகளில் சாஸ்திரோத்தமாய் வேண்டுமவ்வளவு தவிர அதிகப்பிடிப்பில்லாமை, ஸங்கல்பத்தால் வரும் இஷ்டா நிஷ்டங்களில் ஸந்

(அ-கை.) இனி ஊதஜெர்)ாவெதி என்று அறிபவருடக் கூறப்படும்

ஜெயம்யதத வக்ஷாஸி யசாக்ஷாபுதஸூதெ

சுநாவிதேதாஸ்ய ஹ நஸத்நாஸடி-வ்யுதெ||கஉ||

* இவ்வாற்தம், னஜாபுதெஜ் யதெவாவிவஸிசு என்னுசருநி யிலு மோதப்படமே. ஏ ஹதூத ஸுபுக்ருதிவிஜிஜெவராஜீவவசு தாடி என்றன்றே இடகும்பெசுபபபடத? ஆசையால் எம்பெருமானு க்குச் சரீரமாயிருக்கையாலே ஆர்மபபருபா எம்பெருமானுக்கு சேஷப்பட் டது. இப்படியேசருக்கயும்சொல்லுப்ப எங்கனே! யசூதந்நிஷநாத் நொனரொயிராதா நவெடியலு தாநாசாரீரயசூதா நனெரொ யரீயதி என்றும் அப்படியே ஸகாஸுண்ணாஸனாயிவாயிவொ நவா ஸுகஸிஜநிதாநவாயிவபி வுபாநகெதூஜீபதிமபுண்ணா: என்னுமிவைதொடக்கமாக.

† சரீராதிகளால் அளவிடப்போகாத தென்று எப்படி சொல்லக்கூடுமெனின்: ஸுலாநக்யாயகல்தெ என்று அவன் அளவியியாகிரு நென்றேருசருதியில் ஒதுகிறது? ஆனால் சரீரத்தால் அளவிடப்பட்டிருப்பதே நென்றால் — இதுகருமத்தால்வந்தது. கருமப்பிரணயினின்று விடுபட்டவனுக்குத்தான் அளவின்மை கூறப்படுகிறது.

மூலத்தில் ஸ்ரீ ஹ்ரு சப்நததாலே ஆத்மாவைக் குறிக்கக் கூடுமோவெனில் கூடும். அப்படி ஆத்மாவின் டத்தில பிரம்மசத்தப்பிரயோகம் பண்ணவிட முண்டோ வெனின் உண்டி. எங்ஙனே? ஸமணாநு ஸரீதீ தெது தாநஸ்ரஹ்மயியாகவூ தெஸ்ரஹ்னொஹிஸ்ரதிஷாஹரீஸ்ரத ஸராவ்யஸுஸ்ரஹ்மததீஸ்ரஸநாஜாநஸொஹதிநகாஜ் திஸரீஸவெஷு ஹதெதஷுஷ்டிக்ஷிஹதெதவராயு என்று பவலி டங்களில் பிரயோகிக்கப்பட்டுளது.

0 உபத்திரஷ்டா - கூடிப்பார்ப்பவன்.

டாவாகவும் § அதுமந்தாவாகவுமிருக்கிறான். அப்படியே தேஹத்தைப் பரிக்
கவும் பரிக்கிறான். அப்படியே தேஹப்பிரவர்த்தியாலுண்டாகு மின்பதன்
பங்களை யனுபவிப்பவனுமாகிறான். இப்படி தேஹத்தைத் தரித்தும் ஆண்
டும் அதற்குப் பதியாயிருந்தும் போருகையாலே, தேகம் இந்திரியம் மனம்
இவைகளைக்குறித்து § மஹேசுவரனென்றுஞ் சொல்லப்படுகிறான். அதுவு
மின்றி இத்தேஹத்தில் தேஹம் இந்திரியம் மனம் இவைகளைக்குறித்து பர
மாத்துமாவென்றும் சொல்லப்படுகிறான். §

[சுநாஷிதௌரூஇத்தியாதித்யால் சொல்லப்பட்ட அளவற்ற ஞானசக்தி
கருடன் கூடிய விப்புருஷன், பிரகிருதி ஸம்பந்தத்தால் வரும் குணஸம்பந்
தத்தால் இந்த தேஹத்திற்குமாத்திரம் மஹேசுவரனாயும் பரமாத்மாவாயு
மாகிறுனென்படி.]

யவனவ்வெதிபுரூஷம் புகுதிஃவமுனெஸ்ஸஹ|
ஸவபுயாவதுஹோநொவி நஸஹதொபொவிஜாயதெ||௨௩||

(௨௩) இப்படி கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வபாவத்தோடு கூடிய புருஷனையும்
கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வபாவத்துடன் கூடிய பிரகிருதியையும் இனி சொல்லப்
போகிற ஸ்வபாவத்தோடு கூடிய ஸத்துவம் தொடக்கமான குணங்களையும்
எவன் உள்ளபடியே பிரித்துஅறிகிறானோ அவன் தேவமனுஷ்யாதி தேஹங்
களையடைந்து அகிகவருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தபோதிலும் மறுபடிப்பிர
கிருதியால் கட்டுப்படான்.

[என்றால்:—அளவில்லாத ஞானமே வடிவமாய் பாவத்தை யொழித்தி
ருக்கிற ஆத்மாவை அந்த தேஹம் கழிந்தவுடனே யடைகிறுனென்று தாத்த
ரியம்.]

ய ஹநொநாதுநிபஸுனி கெவிஹாதுநாதுநா|
சுநெஸுஸாஸுஹுநயொமெந சுஹுயொமெநவாவரொ||௨௪||

(௨௪) யோகம் ஸித்தித்தவர்களான சிலர், தம் சரீரத்தில் ஆத்மாவைத்
தியானயோக யுக்தமான மனதைக்கொண்டு பார்க்கிறார்கள். யோகஸித்தி
யாகாத சிலர், ஸாங்கியயோகத்தாலே மனதை யோகத்துக்கு யோக்கியமாம்
படி பண்ணி ஆத்மாவைக் காண்கிறார்கள். பின்னும் சிலர் ஞானயோகஞ் செ
ய்யத்தகுந்தவர்களானாலும் தகாதவர்களானாலும் தாம் சுலபமான உபாயத்
தைக்கைப்பற்றிப் பெயர் பெற்றவர்களாய், ஞானத்தையுட்கொண்ட கர்மானு
ஷ்டாநத்தைப்பண்ணி மனதைக்கொண்டு யோகத்துக்கு வேண்டும் யோக்கி
யதையைச் சம்பாதித்து பிறகு ஆத்மாவைப்பார்க்கிறார்கள்.

§ அதுமந்தா - செய்யச்சம்மதிப்பவன்.

¶ ஆத்மாவை மஹேசுவரனென்று ஸரஸ்ரீரூபடிவாஹொதி யஜூ
வஸுதாஸுதீஸுரஸு|௨ ஹீகெதாநிஸம்பாதிவாயுமஹுநாநிவா
ஸயாசுஎன்பதனால்கொல்லப்போகிறார்.

§ இப்படியே ஆத்மசப்தமும், தேஹத்திலும் மனதிலும் அநந்தரம்பிர
யோகிக்கப்படுகிறது, யஹநொநாதுநிபஸுனி கெவிஹாதுநாதுநா
என்று.

கநெடுகெவஜை நன: ஸுக்ஷாநெடுவ உவாஸதெ|
தெவிவாதிதரனெடுவ ஸுதஸுமதிவராயணா:॥௨௫॥

(௨௫) ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு ஸாதநங்களான கர்மயோகாதிகளை அநுஷ்டிக்க அதிகாரமில்லாத பின்னுஞ் சிலர், தத்துவந்தெரிந்த ஞானிகளிடத்தில் கர்மயோகாதிகளைக்கேட்டு அநுஷ்டித்து ஆத்மாவையுபாஸிக்கிறார்கள். அவர்களும் ஆத்மாவையடைந்து மரணத்தை யொழிக்கிறார்கள். எவர்களானால் கேட்பதில்நிஷ்டராயிருக்கிறார்களோ அவர்களும் மெள்ளமெள்ள கர்மயோகாதிகளைச்செய்யத் தொடங்கி மரணதிகளை யொழிக்கிறார்கள்.

(அ-கை.) அந்தரம் பிரகிருதியோடு கலந்த ஆத்மாவைப் பிரித்தறியும் வகை சொல்லவேண்டி, தாவரமும் ஜங்கமமுமான ஸகலப் பிராணியும் சேதநாசேதநங்களின் சேர்க்கையால் உண்டாகிறதென்கிறார்.

யாவதஸ்யோயதெகினி தக்ஷஸ்வாவாஜஹிஸு|

கெசுத்ருகெசுத்ருஜஸம்பொமா துதிவிவா தஷுடஹ॥௨௬॥

(௨௬) ஒ பரதகுலமன்னு! தாவரமோ ஜங்கமமோ, எந்தப்பிராணியும் கேஷத்திர கேஷத்திரக்குருங்களின் சேர்க்கையினால் உண்டாகிறது. [சேர்ந்தால்மத்திரம் உண்டாகுமேயல்லது பிரிந்திருந்தால் உண்டாகமாட்டாதென்று தாத்திரியம்.]

ஸஸிவஸவடஷுஹதெதஷு திஷுஹ்வாரெவடஸு|

விநஸுதவிநஸுதெ யசிவஸுதிஸவஸுதி॥௨௭॥

(௨௭) இப்படி ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கிற ஸகலப்பிராணிகளிலும், தேவாதிவிகாரங்களடையாமல் தனித்து ஆங்காங்கு அந்தந்த தேஹம் இந்திரியம் மனம் இவைகளைக்குறித்துப்பரமேசுவரனாய்விளங்கும் ஆத்மாவானது, (ஞாதாவாய்க்கொண்டு)எங்கும் ஸமமாய் அந்த சரீராதிகள் நாசமடைந்தாலும் தான் நாசமடையாததாயிருக்கிறதென்று எவன் அறிகிறானோ, அவன் ஆத்மாவை உள்ளபடியே யறிவான்.

[எவனானால் தேவாதிகளைப்போல் ஆத்மாவும் விகாரப்பட்டிருக்குமென்றும் பிறப்பிறப்போடு கூடியதென்றும் நினைக்கிறானோ அவன் நித்தியஸம்ஸாரியாவானென்று திருவுள்ளம்.]

ஸஸிவஸுநஹிஸவடசு ஸிவஸி தஸீஸுரஸு|

நஹிநஸுரூதநாதூத னெதொபாதிவராமதிஸு॥௨௮॥

(௨௮) தேவர்முதலிய ஸகல சரீரங்களிலும் அததற்குப்பதியாயும் ஆதாரமாயும் ஆள்பவனுயிருக்கும் சரீரோசுவரனான ஆத்மாவை, தேவாதிகள் போல் விகாரப்படாமல் ஞானமேவடிவாய் ஒரேமாதிரியாயிருப்பதாக எவன் அறிகிறானோஅவன், அப்படிப்பட்ட தன்மனைதக்கொண்டே தன் ஆத்மாவை ஸம்ஸாரத்தினின்றும் கடைத்தேற்றுகிறான். இப்படி எங்கும் ஞாதாவாய் ஏக

ரூபனாயிருக்கிறதாகப் பார்ப்பதனால் பரமகதியை யடைகிறான். [அதாவது உண்மையான ஆத்மஸ்வரூபத்தை யடைகிறான் என்றபடி.]

[தேவர் முதலான ஆகாரங்களோடு கூடி எங்கும் ஆத்மா வித்தியான ரூபமாகவே யிருக்கிறான் என்று அறியுமவன் ஸம்ஸாரஸாகரத்தின் நடுவில் தன் ஆத்மாவைத் தள்ளிவிடுவானென்பது திருவுள்ளம்.]

புக்ஷுடுதெ டுவஹகஸ்டுராணி க்ரியாரணாநிஸவபுஸஃ|

பஸீவஸ டுதிதடிதூந ரிகதடாரஸவஸ டுதி||௨௯||

(௨௯) ஸர்வகர்மங்களும் (முன்சொன்ன நியாயமாய்) பிரகிருதியாலே செய்யப்படுகின்றனவென்றும், அப்படியே ஆத்மாவானது ஞானாகாரமாய் அகர்த்தாவாயிருக்கிறதென்றும், அப்படியே இந்த ஆத்மாவுக்குப்பிரகிருதியோடு சேர்க்கையும், சரீரத்தை அதிஷ்டித்திருக்கையும், அத்தால் சுகதுக் காதுபவமும், கர்மரூபமான அக்ஞாநகாரியமென்றும் எவன் அறிகிறானோ அவன் ஆத்மாவை உள்ளபடியே பார்க்கிறான்.

யடிஹதவ்யயூவ லேகஸூந-வஸ டுதி|

ததவனவவவிஸாரம் ஸுஹஸ-வடி டுதெதடி||௩௦||

(௩௦) பிரகிருதியென்றும் புருஷனென்றும் இரண்டு தத்துவங்களாயுள்ள தேவர் முதலான ஸகல பூதங்களிலும் தேவத்தன்மை, மானிடத்தன்மை, குறுகியிருத்தல், நீண்டிருத்தல் முதலியவேறுபாடானது, அந்தப்பிரகிருதிபுருஷர்களில் பிரகிருதியென்னும் ஒருதத்துவத்திலமர்த்திரம் இருக்கிறதென்றும், அப்படியே அந்தப் பிரகிருதியினின்றுமே புத்திரன் பவுத்திரன் முலிய விஸ்தாரமும் உண்டாகிறதென்றும் எப்பொழுது பார்க்கிறானோ அப்பொழுதுதான் (அளவற்ற ஞானமே வடிவமான) ஆத்மாவை யடைவான்.

சுநாடிசுநாநிம-புணசுநா துராரிதூயரீவ டுயஃ|

ஸரீரஸூவாவிசுளனெய நசுரோதிநலிவ டுதெ||௩௧||

(௩௧) சரீரத்தைக்காட்டிலும் வேறான ஸ்வபாவமான இந்த ஆத்மாவென்னும் * பரமாத்மா, சரீரத்திலிருந்தபோதிலும் ஆகியற்றதாகையாலே நாசமற்றது. ஸத்துவம் முதலிய குணங்களற்றதாகையால் செய்யுந்திறத்ததும் தேஹஸ்வபாவத்தால் கட்டுண்பதுமன்று.

(அ-கை.) நல்லது! குணமில்லாததாகையாலே செய்யுந்திறத்ததன்றென்பது யுத்தம். சரீரத்தோடு நித்தியமாய்க் கூடியிருக்கச்செய்தே சரீரஸ்வபாவங்களால் கட்டுப்படாதென்பதெப்படி? என்றால் அருளிச்செய்கிறார்.

யயாஸவபுமதம் ஸனக்ஷ டாடிசுஸுநெநாவலிவ டுதெ|

ஸவபுதூவஸூதிதா டெஹதயா தாநாவலிவ டுதெ|| ௩௨||

* பரமாத்மசத்தம் ஆத்மாவினிடத்திலும் பிரயோகிப்பதுண்டென்று முன்பு அருளிச்செய்திருப்பதை இங்கே அதுஸந்திப்பது.

(கூஉ) ஆகாசமானது எங்கும் பரந்து எல்லாவஸ்துக்களோடுங் கூடி யிருக்கச்செய்தேயும் சூக்தம்மமாகையாலே எந்த வஸ்துவின் ஸ்வபாவத்தோ டுஞ் சேராமலிருப்பதுபோல், ஆத்மாவானது சூக்தம்மமாகையால் தேவர்முத லிய ஸகலசரீரங்களிலும் இருந்தபோதிலும் அவைகளின் ஸ்வபாவத்தோடு ஒட்டமாட்டாது.

யயோபுக் காசியதெனக் கூறும்வொருகிறோர்வினாவினா

செந்தும் செந்தி தயாகுதம் புகாஸயதிவாரத||௩௩||

(ந.க) ஒரோ சூரியன் தன் காந்தியால் இவ்வுலகங்களெல்லாவற்றையும் பிரகாசப்படுத்துவதுபோல் கேஷத்திரியான ஜீவனும் கேஷத்திரத்தை “இது என்னைத்திரம் இது இப்படிப்பட்டது” என்று உள்ளும் புறம்பும் எங்கும் காட்டுதல் தலைவரையில் தன் ஞானத்தாலே பிரகாசிப்பிக்கொண்டிருக்கிறார். [ஆகையால் பிரகாசித்திருக்கின்ற ஸகல லோகங்களையுங்காட்டிலும் பிரகாசிப்பிக்கும் ஆதித்தன் மிகவும் விலகாது இருந்தல்போல, அறியப்படும் கேஷத்திரத்தைக்காட்டிலும் அறிகின்ற ஆத்மா மிகவும் விலகாது இருந்து தாதுபரியம்.]

கெஞ்சு கெஞ்சு, ஜியோரெவ லோரெவ ரா நமகதுஷா|

ஹதவ் குதி ரோக்ஷம் யெவிதா ராணிதவர்பு || ௩௪ ||

(காசு) கீழ்ச் சொன்னபடி கேடத்திரத்தினுடையவும் கேடத்திரனு
னுடையவும் விசேஷத்தையும், கேடத்திரருஞ் பிரகிருதியினின்றும் விபே
டுகையையும், விவேகக்ஞாநமென்னுங் கண்ணினால் எவர்கள் அறிவார்களோ
அவர்கள் கட்டினின்றும் விபெட்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தை யடைவார்கள்.

[என்றால்—கேசத்திரத்தையும் கேசத்திரக்ஞனையும் பகுத்தநியும் ஞாநத்தால் அவைகளைப் பகுத்தநிந்து, தேவமனுஷியாதிரூபமாய் விகாரப்பட்டிருக்கும் பிரகிருதியினின்றும் விடுபெழுபாயமான அமரநித்வாதிகளையும் அநிந்து நடப்பவர்கள், கட்டினின்று விடுபட்டவர்களாய் தானான தன்மையிலிருந்து ஞாநமே வடிவாயிருக்கும் ஆத்மாவை யடைவார்கள் என்று தாற்பரியம்.]

ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசிக் ஸ்ரீமத்தகோபாஷ்யத்தில்,

பதிமூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

പ്രതിഃ.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

பதிநான்காவது அத்தியாயம்.

—:0:—

அவதாரிகை.

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயத்தில் - ஒன்றோடொன்று கலந்த பிரகிருதி யினுடையவும் புருஷனுடையவும் ஸ்வரூபத்தின் உண்மையை யறிந்து, எம்

க்கிறேன். [என்றால்:—பொகஸ்தாநமான அசேதநப் பிரகிருதியோடு போக்தாக்களின் தொகையான சேதநப்பிரகிருதியைக் கூட்டுகிறோமென்றபடி] இப்படி என் ஸங்கல்பத்தால் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த விரண்டுப் பிரகிருதிகளினின்றும் பிரமன் முதல் புல்லளவாயுள்ள ஸகல பூதங்களு முண்டாகின்றன.

(அ-கை.) காரியமான நிலையிலுள்ள சேதநாசேதநங்களின் சேர்க்கையும் தம்மாலேயே செய்யப்பட்டதென்கிறார்.

ஸவ்யுபொநிஷு-கௌஞெய ரித-த்யஸ-ஹவநியா|

தாலாஸ்யஹிஹெஷாநி ரஹஸ்ஜபுஷிவிதா||ச||

(ச) தேவர், கந்தருவர், யக்ஷர், இராக்ஷஸர், மனிதர், பசு, மிருகம், பக்ஷி, பாம்பு முதலிய யோனிகளில் உண்டாகின்ற அந்தந்த சரீரங்களுக்கும் பிரம்மமென்கிற பிரகிருதிதான் காரணம். [என்றால்:—என்னை சேர்க்கப்பட்ட சேதநவர்க்கங்களுடிகூடி மஹத்துமுதல் விசேஷத்தளவான நிலையிலுள்ள பிரகிருதிதான் காரணமென்றபடி.] மேலும் அவைகளுக்கு வித்திடும் பிதாவும் நானே. [என்றால்:—ஆங்காங்கும் அந்தந்த கருமத்துக்குத்தக்கப்படி சேதநவர்க்கங்களைச் சேர்ப்பவனும் நானே யென்றபடி.]

(அ-கை.) இப்படி சிருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் பழைய கர்மமடியாக அசேதநத்தோடு கலந்து தேவர்முதலிய யோனிகளில் உண்டாகின்றப் பிராணிகளுக்கு, மறுபடியும் மறுபடியும் தேவாதிருபமாய் பிறப்புண்டாவதற்குக் காரணஞ் சொல்லுகிறது.

ஸக்யாஸ்யஹிஹிதாஸாநி வுக்ஷதிலஸ-ஹவா|

நிவ்யுநிஹாவாஹொ ஷெஹெஷெஹிநிவ்யு||நி||

(நி) ஸத்துவம், ரஜஸ்ஸு, தமஸ்ஸு என்கிற முக்குணங்களும் பிரகிருதியை விட்டுப்பிரியாத ஸ்வபாவ விசேஷங்கள். (பிரகிருதியான நிலையில் தோன்றாமலும், பிரகிருதியின் விகாரமான நிலையில் (அதாவது மஹத்து முதலிய நிலையில்) தோன்றியுமிருக்கின்ற இக்குணங்கள் (மஹத்துமுதல் விசேஷத்தளவாயுள்ள விகாரங்களா லுண்டுபண்ணப்பட்ட தேவர்முதலிய) சரீரங்களில் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கு மிந்தஅழிவற்ற ஆன்மாவைச் சரீரத்தில்தானே நிலைக்கும்படி செய்கின்றன. [என்றால்:—சரீரத்தில் ஸம்பந்தப்பட்டதே பற்றாசாகக் கட்டுப்படுத்துகின்றனவென்றபடி.]

(அ-கை.) ஸத்துவம், ரஜஸ்ஸு, தமஸ்ஸு இவைகளின் ஆகாரமும், அவை கட்டுப்படுத்தும்படியும் சொல்லப்படுகின்றன.

தத்யுஸக்யாநிபிஷக்யாநி கௌகஸிநாயிய|

ஸுஹவஸெநவ்யுதி ஜாநஸெநவாநவா||ச||

(சு) ஸத்துவம் ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு இவற்றுள் ஸத்துவத்தின் ஸ்வரூபம் * நிர்மலமாயிருக்கையால் பிரகாசிப்பிக்குமது. [என்றால்:—ஸுதத்தை

* நிர்மலம்-பிரகாசத்தையும் சுதத்தையும் மறைக்குந்தன்மையற்றது.

யும் † பிரகாசத்தையும் உண்டுபண்ணுவதே ஸ்வபாவமாயிருப்பதென்றபடி.] நோயென்னுங் காரியத்தை யுண்டுபண்ணுதது; இந்த ஸத்துவகுணமானது சரீரத்தைப்பற்றிய விவ்வாத்துமாவைச் சுகத்திலும் ஞாநத்திலும் பற்றையுண்டாக்கிக் கட்டுப்படுத்துகிறது. [என்றால்:—ஞாநத்திலும் சுகத்திலும் பற்றுண்டானால் அதன் சாதனங்களான லௌகிக வைதிககாரியங்களில் பிரவர்த்திக்கிறான். அதன்பின்பு அதன் பயனை யநுபவிப்பதற்கு ஸாதகமான யோனிகளில் பிறக்கிறான். ஆகையால் ஸத்துவமானது ஸுகத்திலும் ஞாநத்திலும் பற்றை யுண்டுபண்ணி அவ்வழியே கட்டுப்படுத்துகிறதென்றபடி.]

[இதனால் ஞாநசுகங்களைத்தருவதும் மறுபடி அவற்றோடு சேர்ப்பதும் ஸத்துவமென்றதாயிற்று.]

ரஜோராமாகாதகூவிஜி துஷ்டாஸுஷ்டிஸுஷ்டி
தநிவ்யூதிகளதெய கடுஸுஷ்டிநதெஹிநாடி || எ ||

(எ) ரஜோகுணமானது † ராகத்துக்கும் ‡ திருஷ்ணைக்கும் § ஸங்கத்துக்கும் உட்பத்திஸ்தாநமாயிருக்கும். அப்படியே சரீரத்தை யெடுத்திருக்கும்புருஷனைக் கிரியைகளில் ஆசையையுண்டுபண்ணுவித்து அவ்வழியே கட்டுப்படுத்தும். [என்றால்: ஆசையோடுகூடி எந்தெந்த கிரியைகளைச்செய்ய வாரம்பிக்கிறானோ அவைகள், புண்ணியமல்லது பாபரூபமாயிருக்குமாகையாலே அவற்றின் பலனை யநுபவிப்பதற்கென்று ஏர்ப்பட்ட யோனிகளில் பிறப்பதற்குக் காரணமாகின்றன; ஆகையால் ரஜோகுணமானது கர்மத்தில் பற்றையுண்டுபண்ணி ஆத்மாவைக் கட்டுப்படுத்துமென்றபடி.]

[ஆகவிதனால் ரஜஸ்ஸாந்து ராகத்துக்கும் திருஷ்ணைக்கும் ஸங்கத்துக்கும் காரணமாவதோடு கர்மத்தில் பற்றையு முண்டாக்குமென்றதாயிற்று.]

தஸுஷ்டிநதெஹிநாடி
புஷ்டிநதெஹிநாடி
புஷ்டிநதெஹிநாடி
புஷ்டிநதெஹிநாடி

(அ) தமோகுணமோ (ஒருபடியாயிருக்கும் வஸ்துவை அதற்கு விடேராதமானபடியாய் யறிவதென்கிற) அக்ஞாநத்தாலுண்டானதாகையால் ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் வித்தியாஸமான ஞாநத்தையுண்டு பண்ணும். இது, † பிரமாதம், ‡ ஆலஸ்யம், § நித்திரை இவைகளுக்குக் காரணமாய்க்கொண்டு சரீரமெடுத்த ஜீவனைக் கட்டுப்படுத்துகிறது.

† பிரகாசம் - வஸ்துவை உள்ளபடியறிகை.

§ ராகம் - ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் ஒன்றுக்கொன்றுண்டான ஆசை.

‡ திருஷ்ணை-சப்தாதிவிஷயங்களெல்லாவற்றிலு முண்டான வாசை.

§ ஸங்கம்-புத்திரமித்திராதினைக் கட்டியுணைக்கவேண்டுமென்னுமாகை.

† பிரமாதம் -செய்யவேண்டியதைத்தவிர மற்றொன்றைச்செய்வது

‡ ஆலஸ்யம் - கர்மத்தை யாரம்பஞ் செய்யாமலிருக்கை.

§ நித்திரை - இந்திரியங்களைப் பிரவர்த்திக்கச்செய்கின்ற புருஷன் அடங்கிப்போவதனால் ஸகல இந்திரியங்களும் அடங்கிப்போகை. அதில் புறம்புண்டான இந்திரியங்கள்மாத்திரம் அடங்கினால் அது ஸ்வபநம். மனதும் அடங்கினால் அது சுழுத்தி. (அதாவது நல்ல தூக்கம்.)

ஜாநராவத்யுத-ததி: ப்ராஜெஸ்த்யுத-த||க||

ராஜஸ்தான் தலைநகரம் தலைநகரம் ராஜஸ்தான் || ௧௦ ||

ஜாநாயகாதரவிடி ரா அிவ்யபிஸ்தரித ருதகக||

ராஜவெந்தாநிஜாயனெ விபுஜெஹரதஷ-ஹ || ௧௨ ||

(கஉ) தன் பொருளைக் கொடுப்பதென்றால் கூடாதென்கிற ஸ்வபாவமும், யாதொரு பயனில்லாமலே சலிக்கும் ஸ்வபாவமும், பல ஸாதநமான கருமத்தைச் செய்யத்தொடங்குவதும், இந்திரியங்கள் அடங்காமைமும்

விஷயத்தில் ஆசையும், இவையெல்லாம் ரஜோகுணர் தலையெடுத்தபோது உண்டாகின்றன. [லோபம் முதலிய ஸ்வபாவங்களிருக்கும்போழுது ரஜோகுணம் விருத்தியாயிருக்கிறதென்று அறியத்தக்கதென்று பொருள்.]

கவுக்ஸாஸாவ்வுதிஸு ப்ரோஷொரோஹவவஹி
தஜ்வெதாநிஜாயதெ விவ்யுஷகௌநாநடிநிகநஃ

(கக) ஞானம் உண்டாகாமையும், பிரவ்ருத்தியுண்டாகாமையும் (காரிய மில்லாத காரியத்தில் பிரவ்ருத்திப்பதென்கிற) அநவதாரமும், விபரீதஞ்ஞாநமும் இவையாவும் தமோகுணம் விருத்தியாகும்பொழுது உண்டாகின்றன. [இவைகளைக்கொண்டு தமஸ்ஸு விருத்தியாயிற்றென்றறிக.]

யதாவஸ்கெவ்வுவ்யுஷதௌ ப்ரஹ்மபாதிஷஹவஸு
தஷொதுவிஷாஹொகாநஜொநுபுதிஷுதெகசு

(கச) ஸத்துவகுணம் விருத்தியானகாலத்தில் மரணமடையும்வன், ஆத்மாவின் உண்மையையறிந்து அக்ஞாநம் கழிந்தவர்களின் கூட்டத்திற் போய்ச்சேருகிறான். [என்றால் ஸத்துவம் தலையெடுத்தபொழுது இறந்தவன் ஆத்மஞ்ஞானிகளின் குலத்தில் பிறந்து, ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபத் தை யறியவேண்டும் ஸாத்நங்களான புண்ணிய கருமங்களி லிழிகின்றனெ ன்றபடி.]

ரஜஸிப்ரஹ்மக்வா கஜிஸுஷிஷுஜாயதெ

(கசர) ரஜோகுணம் தலையெடுத்தபொழுது மறித்தவன் பலனைக்குறித்துக் கருமஞ்செய்யுமவர்களின் குலத்தில் பிறக்கிறான். [என்றால் பிறந்து ஸ வர்க்கம் முதலிய பலன்களைச் சாதிக்குங் கருமங்களைச் செய்கிறனென்றபடி..]

தயாபுரீநஸுஜஸி ரிஷபொநிஷுஜாயதெகரு

(கரு) தமோகுணர் தலையெடுத்தபொழுது இறந்தவன், நாய்ப் பன்றி முதலிய மூடயோநிகளில் பிறக்கிறான். [என்றால் - ஒருபயனைக்குறித்தும் ஆரம் பிக்கத்தகாதபடியாய்ப் பிறக்கிறனென்றபடி.]

கஜிணஸுக்ஷுதஸுராஹு ஸாக்ஸிகுந்திரிஷுமவஸு

ரஜஸஸுமவஸுரிஷ ரஜாநதஜிஸுரிஷஸு

(கசு) இப்படி ஸத்துவம் விருத்தியாயிருக்கையில் மரணமடைந்து ஆத்மஞ்ஞானிகளின் குலத்திற்பிறந்தவன், பலனில் அபேகையின்றி நம்முடைய ஆராத்நரூபமாகக் கர்மஞ்செய்துவந்து மறுபடியும் அதைக்காட்டிலும்அநி கமான ஸத்துவத்தாலுண்டானதாய் நிர்மலமானதாய் துக்கலேசமுமற்றதா யிருக்கும் பலினையடைகிறனென்று ஸத்துவகுணத்தின் பரிணாமத்தையறிந்த வர்கள் சொல்லுவார்கள். அந்திமகாலத்தில்விருத்தியானரஜோகுணத்துக்கு ப்பலன், பலஸாத்நங்களான கர்மத்தில்பற்றுடையவர்களின்குடியிற்பிறப்பும், பலாபேகையுடன் கூடியகர்மத்தைச் செய்கையும் அதன்பலனை யதுபவீப்

பதற்காக மறுபிறப்பும், ரஜோகுணவிருத்தியும், மறுபடி பலாபேகையுடன் கருமத்தில் பிரவிருத்தியும் என்றிப்படி ஸம்ஸாரதுக்கபரம்பரையா மிருக்குமென்று ரஜோகுணத்தின் உண்மையறிந்தவர் சொல்லுகிறார்கள். இப்படியேதான் அந்நிமகாலத்தில் விருத்தியடைந்த தமஸ்ஸிற்குப்பயனும் அதிக அக்ஞாநபரம்பரையா யிருக்குமென்பார்கள்.

(அ-கை.) முந்திய தசையைக்காட்டிலும் அதிகப்பட்ட ஸத்துவாதி குணங்களுக்கு நிர்மலத்வம் முதலிய பலன்கள் உண்டாவதாக வருளிச் செய்ததே அவையெவையென்ன வருளிச்செய்கிறார்.

ஸக்யா துஜாயதெஜாநம் ராஜஸொவொஹவனவய|

வ்யூரோஹொஹஸ்தஜெவொ ஹவதொதஜாநஜெவஹ||௧௭||

(௧௭) இப்படி பரம்பரையாய் அதிகமாயுண்டான ஸத்துவகுணத்தால் ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபம் பிரத்தியக்ஷமாய் விளங்கும். அப்படியுண்டாகும் ரஜோகுணத்தால் சுவர்க்காதிபலங்களில் ஆசை உண்டாகும். அப்படியுண்டான தமோகுணத்தால் பிரமாதமும், அதற்கடியான அஸத் வியாபாரத்தில் பிரவ்ருத்தியும், அதனால் விபரீதக்ஞாநமும், அதனால் மிகுந்த தமோகுணமும், அதனால் அக்ஞாநமுண்டாகும்.

உளயுமஹுஷிஸக்யஸா ரெயெதிஷ்ணிராஜஸா||

ஜவநமுஹணவ்யுதிஸா கெயொமஹுஷிதாஸொ||௧௮||

(௧௮) கீழ்ச்சொன்னபடியே ஸத்துவகுணத்திலிருப்பவர்கள் வரவர மேலே போகிறார்கள். அதாவது ஸம்ஸாரத்தினின்றும் மோக்ஷத்தையடைகிறார்கள். (ரஜோகுணம், சுவர்க்கம்முதலிய பலன்களில் ஆசையையுண்டுபண்ணுமதாகையாலே) அக்குணத்திலிருப்பவர்கள் (பலத்துக்குச் சாதநமான கர்மத்தையதுஷ்டித்து அதன்பலனை யதுபவித்து மறுபடியும் பிறந்து அதேகருமத்தையதுஷ்டிக்கிறார்கள்.) ஆகையால் அவர்கள் மத்தியிலிருக்கிறார்கள். [திரும்புதலோடு கூடியதாகையாலே இது துக்கப்பிராயம்] தாமஸர்களோ மென்மேலும் இழிவான விருத்தியைச்செய்து வந்து கீழேபோகிறார்கள். [அதாவது-சண்டாளனாய்ப்பிறத்தல் அதன்பின் விவங்காய்ப்பிறத்தல் அதன் பிறகு பூச்சிப்புழுகாய்ப்பிறத்தல், தாவரமாயிருத்தல், அத்தற்குப்பிறகு கொடியும் புதுமாயிருத்தல், அதற்குப்பின் கல் கட்டை மண்ணுக்கட்டி முதலானவைகளாய்ப்பிறத்தல் முதலிய அதோகதியை யடைகிறார்கள் என்றபடி.]

(அ-கை.) ஜஹாரவிசேஷங்களாலும் பலாபேகையற்ற சுகருதவிசேஷங்களாலும் பரம்பரையாய் மிகவும் விருத்தியடைந்த ஸத்துவகுண ரிஷ்டர்களுக்கு குணத்திரயநாசம் பிறந்து அவ்வுழியே ஊர்த்துவகதியுண்டாகும்படி சொல்லுகிறது.

நாநமுஹணவ்யுதிஸக்யஸா யொஹொஹவ்யுதி|

முஹணவ்யுதிஸவ்யுதிஸக்யஸா யொஹொஹவ்யுதி||௧௯||

(கக) இப்படி ஸாத்திகமான ஆஹாரத்தை ஸேவிப்பதாலும் பலாபே
 ிகையுற்று எம்பெருமானுடைய ஆராதனரூபமாகக் கர்மானுஷ்டாநம் பண்
 னுவதாலும் ரஜஸஸையும் தமஸஸையும் சுத்தமாய் அடக்கி உத்திரஞுட்டமா
 ன ஸத்துவத்திலிருந்து ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பார்க்கின்றதிவன், குணங்கள்தா
 ன் அவற்றுக்கு அதுகுணமானப் பிரவ்ருத்திகளைச்செய்கின்றனவென்றும் அப்ப
 டியே குணங்களுக்குப்பரான ஆத்மா கர்த்தாவல்லென்றும் எப்பொழுது
 பார்க்கிறானே அப்பொழுது அவன் நம்முடைய ஸ்வபாவத்தை யடைவான்.

[என்றால்:—ஸ்வபாவத்தில் பரிசுத்தமான ஆத்மா கர்த்தாவாயிருப்பதெல்லாம் பூர்வகர்மமடியாகவரும் குணஸங்கத்தால் வந்தது; ஆத்மாவோ ஸ்வபாவத்தில் கர்த்தாவல்லன்; அளவற்ற ஞானமே வழுவாயிருப்பவன்; என்று எப்பொழுது அறிகிறோ அப்பொழுது அவன் நமக்கு ஸமமாகிருனென்றபடி.]

ன் மபடி.]

(அ-வை) கர்த்தாவான குணங்களைக்காட்டிலும் வேறாய் கர்த்தாவல் லாத ஆத்மாவைக்கண்டவன் ஈசுவரத்தன்மையை யடைகிறான் என்று சொல் லப்பட்டதே, அந்த ஈசுவரத்தன்மையாவது எப்படிப்பட்டது? என்னில் அரு ளிச்செய்கிறார்.

முண்டநெதர்நகீத)சீநு ஷெஹீஷெஹஸி-உவாநு

முன்னாநெதர்நத்திடுத்ரு வெண்ணெய்துண்டி லு
ஜ்ஹேதுஜராஷிவெ விக்ரமகோப்யதஸூதௌ॥௨௦॥
சுந்தரமாய விசாரப்ப

(20) சரீரமெடுத்திருக்கும்பொழுதே, சரீராகாரமாய் விகாரப்பட்டிருக்கும் பிரகிருதியின்றி முண்டான இந்தஸத்துவம் முதலிய குணங்கள் மூன்றையும் கடந்து, அவைகளைக்காட்டிலும் வேறாய் ஞானமேவடிவான ஆத்மாவைக் கண்டவன், பிறப்பு இறப்பு மூப்புக்ளாலுண்டான துயரங்களின்றி விடுபட்டவனாய் பிறகு அயிருதமான ஆத்மஸ்வரூபத்தைய துபவிப்பான். [இது தான் ஈசுவராகிய தம்ஸ்வபாவத்தையடைகையாவது என்றபடி.]

(அ-கை) இனி குணங்களைக்கடந்த தான் ஆத்மவஸ்துவின் வ்ஸ்வரூபத்
தை யறிந்தவனின்வென்று காட்டும்படியான ஆசாரத்தின் தன்மையையும்
குணங்கள் அழிவதற்குக் காரணங்களையும் கேளாநின்றுகொண்டு அர்ச்சுநன்
பிரச்சினைப்பண்ணுகிறான்.

பிரச்சினம்பண்ணுகிறான்.
கஜமுநடிவாய || கெகலுடுகெலுமிமுணாநெதா நதீதொ
ஹதிபுஹா | கிரீயாநாகியமுடுவெதாமிநுமுணாநதிவத
தெ||உக||

தெ||உக||
(உக) ஸத்துவம் முதலிய விக்குணங்களைக் கடந்தவன் எவ்வித லக்ஷணங்களுடன் கூடி யிருப்பவன்? எவ்வித ஆசாரத்தோடு கூடியவன்? இந்த ஸத்தவம் முதலிய குணங்களை அவன் எவ்வித உபாயத்தாலோ கடக்கிறான்?

ஸ்ரீஹமவாநு-வாம||புக்ராஸ-வபுவூதி||உ ரொஹரெவவ்வா
ணவ்|| நடுவின்ஸ-வபுவூதாநி நநிவூதாநிகாஜ்||உஉ||

(௨௨) அதற்குக் கண்ணனருளிச்செய்கிறார். ஆத்மாவையொழிந்த மற்றவைகளுள் அகிஷ்டவஸ்துக்களில் பிரவ்ருத்தியுண்டாகுமாயிவ் பிரகாசம், பிரவ்ருத்தி, மோஹம், என்கிற ஸத்துவாதி குணகாரியங்கள், என்று நினைத்து அவன் அவைகளைப் பகைக்கமாட்டான். அப்படியே இஷ்டவஸ்துக்களில் நிவ்ருத்தியுண்டாமாயிவ் அவைகளே நிவ்ருத்தங்களாய் விட்டனவென்று நினைத்தவனாகையாலே அவைகளைக் கோரவுமாட்டான்.

உஷாஸீ நவஷாஸீ நொ மூனெரொ ரா நவிவாயு தெ
மூணாவ துணை தெவ பொவதிஷு திநஜ தெ ௨௩||

(௨௩) குணத்திமான ஆத்மவஸ்துவைக் காண்பதினுண்டான திருப்பதியால் இதரவிஷயங்களில் தட்டாமலிருப்பவனாகையால் குணங்களைக்கண்டு விரும்பவாவது வெறுக்கவாவது மாட்டான். குணங்கள், தங்காரியங்களான பிரகாசம் முதலியவைகளைச் செய்கின்றனவென்று நினைத்தவனாய், எவன் வெறுமனே யிருக்கிறானோ அவன், குணங்களின் காரியத்துக்குத் தக்கபடி அவை யிழுத்தவழி செல்லவுமாட்டான்.

ஸூஷீஷவஸூவஸூஸ ஸூஷீஷொஷாஸூகாணுந்||

தூயுஷிபாஷியொயிர ஸூயுஷிநா தஸூஸூ தி|| ௨௪||

ரோநாவரோ நயொஸூயு ஸூயொ ராசித்ராநிவக்யொயொ||

ஸவபூராஸூவரித்யாஸீ மூணாதீதஸூஉவ தெ ௨௫||

(௨௪-௨௫) இன்பதுன்பங்களில் ஸமசித்தனாய், தன்னுள் தானிருப்பவனாய், அதாவது ஆத்மாவே பிரியமாயிருக்கையாலே அதையொழிந்த புரட்சிராதிகளின் பிறப்பு இறப்பு முதலிய சுகதுக்கங்களில் ஸமசித்தனாய், அனாத பற்றியே மண்ணுங்கட்டி, கல், பொன் எல்லாம் ஸமமாக நினைத்தவனாய், அதேகாரணத்தாலே பிரியமும் அப்பிரியமும் துல்லியமாயிருப்பவனாய், பிரகிருதியையும் ஆத்மாவையும் பிரித்தறிவதில் நிகுணனாய், தன்னிடத்திலுண்டான மானிடத்தன்மை முதலிய வபிமானத்தால் வருங் குணகுணங்களைப் பற்றி நிந்தித்தாலும் துதித்தாலும், தனக்கு அக்குணகுணங்களில் ஸம்பந்தமில்லையென்கிற வெண்ணத்தால் இரண்டையும் ஸமமாக நினைப்பவனாய், அந்த ஸதுநிந்தைகளால்வரும் மாநாவமாநங்களிலும் அவற்றால்வரும் சந்தாரும்பித்திர பண்டங்களிலும் தனக்கு ஸம்பந்தமில்லையென்கிற அந்த வெண்ணத்தைக்கொண்டே அவைகளை ஸமமாய்நினைப்பவனாய், அப்படியே தான் சரீரத்தை யெடுத்திருப்பதால் வரும் எந்தவியாபாரங்களையுஞ் செய்யத்தொடங்காமலிருப்பவனாயிருக்கு மவன் யாவன் அவனே குணங்களைக்கடந்தவனாவான்.

(௮-௯௬) அநந்தரம் இப்படிப்பட்ட குணங்கள் நீங்குமிடத்துப் பிரதானகாரண மின்னதென்கிறார்.

ரோவயொஉவூலிவாரொண ஹகியொமெநலெவதெ||

ஸமூணாநுஸூதீதெத்யாநு ஸூஹூலயாபகஸூ தெ|| ௨௬||

(௨௬) நாநடுமொண்ணெஹுஸிகதபாஸு இத்தியாதியாகச் சொல்லப்பட்டபடி, பிரகிருதியையும் ஆத்மாவையும் பிரித்தறிவதால்மாத்திரம் குணநாசம் பிறக்கமாட்டாது. ஏனென்றால்-அது அநாதிகாலமாய் தொடர்ந்த விபரீதவாஸனையால் பாதிக்கப்படுமன்றோ? மற்றப்படிஸத்தியஸங்கல்பனாய் பரமகாருணிகனாய் ஆஸ்திவாத்ஸல்லிய ஸாகரமாயிருக்கும் நம்மை ஏகாந்தமான பக்தியோகத்தால் எவன் இடைவிடாமல் ஸேவிக்கிறானோ அவன், ஒருவராலும் ஒழிக்கப்போகாத இந்த ஸத்துவாதி குணங்களைக்கடந்து பிரம்மபாவத்தையடையும்படியான நிலைக்கு வருவான். [அதாவது அமிருதமான ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபத்தை யடைவானென்றபடி.]

புஹொஹிபுதிஷாஹ ஶ்யேதஸுபாவ்யஸுபா
ஸாஸுதஸுபவ்யஸுபுஸுபுஸுபவெஸுபுகானிஸுபுஸுபு||௨௭||

(௨௭) ஏனெனில், நம்மைவிட்டு நீங்காத பக்தியோகத்தால் நாம் ஸேவிக்கப்பட்டால் அமிருதமாய் அவ்யயமாயிருக்கும் ஆத்மஸ்வரூபத்தை நிலைப்பிக்கிறோம்; அப்படியே அதிசயமான நித்திய ஜகுவரியத்தையும் வாஸுடெவஸுவய்யு என்திருக்குமவன்பேரான ஏகாந்தவின்பத்தையும் அளிக்கிறோம்.

[ஆக இதனால் - டெஹீஹெஷாஸுண ஶ்யேதேரீயாடிஸுதபாஸுபாவ்யஸுபவ்யுதெஎன்று தொடங்கி, குணநாசம் பிறப்பதற்கும் அதன் மூலமாய் அக்ஷரம்ஜகுவரியம்பகவத்பிராப்தி இவைகள் கிடைப்பதற்கும் அவன் திருவடிகளில் பண்ணும் பிரபத்தியே உபாயமாகக் கடவதென்று சொல்லுகையாலே, குணநாசமும் அதடியாய் வரும் பகவத்வாவமும்ஏகாந்தமானபகவத்பிரபத்தியால்தா னுண்டாகுமென்றதாயிற்று.]

ஸ்ரீபகவத்ராமாதுஜவிரசித ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யத்தில்,

பதிநான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம:

பதிவிறந்தாவது அத்யாயம்.

—:0:—

அவதாரிகை.

கேஷத்திர அத்தியாயத்தில் கேஷத்திரமென்றும் கேஷத்திரக்குனென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட பிரகிருதிபுருஷர்களின் ஸ்வரூபத்தைச் சோதித்து, பரிசுத்தமாய் அளவற்ற ஞானமே வடிவாயுள்ள ஆத்மாவுக்கு (குணஸம்பந்தப் பிரவாஹமடியாய் தேவாதிருபமாய் விகாரப்படுகிற)பிரகிருதிஸம்பந்தமானது, அநாதியென்று சொல்லப்பட்டது, அதற்கடுத்த அத்தியாயத்தில் புருஷனாக்

சூக் காரியம்காரணம் என்கிறஇரண்டுநிலைகளிலும் குணஸங்கத்தால்வரும்பிரகிருதிஸம்பந்தமானது பகவானுலேயே செய்யப்பட்டதென்று சொல்லி, குணஸங்கத்தின்படியை ஸவிஸ்தாரமாகஉபபாதித்து, குணஸம்பந்தமற்று ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபத்தை யடைவதும் எம்பெருமான் திருவடிகளில்பண்ணும் பக்தியால் வரத்தக்கதென்றும் அருளப்பட்டது. இப்பொழுது பஜநீயனாகிய பகவானுடைய 'கூடரம் அகூடரம்' என்கிற 'பத்தமுக்காளாகிற) ஐசுவரியத்தையும், ஐசுவரியபூதர்களான அந்த கூடரம் அகூடரம் என்கிற இருவகைப்புருஷர்களைக்காட்டிலும், ஸகல ஹேயங்களுக்கு மெதிராய் கல்லியானமே ஸ்வரூபமாய் மிகவும் சிறந்ததாய் லோகோத்தரமாயிருக்கும் சத்துவந்தான் புருஷோத்தமதத்துவமென்பதையும் அருளிச்செய்யத்தொடங்குகிறார்.

அதில் இப்பொழுது அஸங்கமென்னும் வாளைக்கொண்டு பந்தத்தைச் சிதைத்த அகூடரமென்னும் ஐசுவரியத்தை யருளிச்செய்வதற்காக, (அதுக்கப்படுமதான பந்தமென்னும்) அசேதநத்தின் விகாரவிசேஷத்தை ஒரு விருக்ஷாகாரமாய்க் கற்பித்துக்கொண்டு கண்ணன் அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்ரீ ஹவாநுவா|| உளபூஜிதெவாஸுராவ ஸுஸூவாஹா
வ்யய்யு| மமநாஹியவஸுபணடாநி யஸுவெடிஸுவெடிவிசு|| ௧||

(௧) அர்ச்சுந! எந்த ஸம்ஸாரமென்னும் அரசமரத்தைச் * சுருதிகள், மேற்புறத்தில் வேரும் கீழ்ப்புறத்தில் கிளையுமாயிருப்பதாகச் சொல்லுகின்றனவோ, பற்றறுகைக்குக் காரணமான நல்லறிவு உண்டாகிறவரையில் எதுவானால் அழியமாட்டாதோ, எதற்கானால் \$ சுருதிகளை யிலைகளாகச் சொல்லுகிறார்களோ, அப்படிப்பட்ட இந்த விருக்ஷத்தை எவன் அறிகிறானோ அவன் வேதவித்து என்னப்படுவான். [என்றால் - வேதமோ ஸம்ஸாரமென்னும் விருக்ஷத்தைச் சேதிக்கும் வழி சொல்லுகிறது; சேதிக்கவேண்டும் விருக்ஷத்தின் ஸ்வரூபத்தை யறிவதோ சேதிப்பதற்கு உபயோகமானது; ஆகையால் இந்த விருக்ஷத்தை யறிந்தவனை வேதவித்தென்கிறது என்றபடி.]

ஸப்தலோகத்திற்கும் மேலாயிருக்கும் சதுர்முகனை ஆதியாயுடையதாகையால் இந்த விருக்ஷத்தின் வேர் மேலே யிருக்கிறதென்றும், பூமியில் வளிக்கும் ஸகலமான மனிதர் பசு மிருகம் பூச்சி புழு பக்ஷி தாவரம் இவைகளை முழுவாயுடைத்தா யிருக்கையாலே கிளை கீழே யிருக்கிறதென்றும் சொல்லுகிறது.

சுயஸ்ரோயூஜிதெவாஸுராவ ஸுஸூவாஹா ஹவாநுவாவிஷயபுவாஹா||

* உளபூஜிதெவாஸுராவவனஷொஸுஸூஸுநாதந|| உளபூஜிதெவாஸுராவம் வுக்ஷஹொவெடிஸுவதி இத்தியாதி சுருதிகள் சொல்லுகின்றன.

\$ வாயவ்யுஸ்தோவெதஹதிகாஸி|வெநநீ, நாமெகாஸுரகவாஹாநிவ்யுபவத ஜாகாஸி இத்தியாதியாகச் சுருதிகளிற்கொல்லப்பட்ட காமியகம்மங்களால் விருத்தியடைகின்றமையால் இம்மரத்துக்குச்சுருதிகளைஇலையென்கிறது.

(அ-கை.) எப்படியென்றால் அருளிச்செய்கிறார்.

(2) பிரம்மலோகத்தில் வேரிட்டு மனிதனா னுனியாயுடைய இம்மரத் திற்கு, இந்த மனுஷியலோகத்திலும் கீழே வேர் ஓடுகின்றன இவைகளும் கர்மமடியானவைகள். [என்றால் - மனிதராயிருக்கும்பொழுது செய்த கர்மங் களால்தான் கீழே மனுஷ்யாதிகளும் மேலே கெந்தர்வாதிகளும் உண்டாகி ருக்கென்றபடி.]

(உ) இதின் ஸ்வரூபமும் ஆதியும் அந்தமும் இதின் இருப்பும் இவ்வுலகத்தில் தெரிகிறதில்லை. [என்றால் - “இந்த விருஷம் நான்முகன் தொடங்கியதாகையால் இதற்கு வேர் மேலுலகத்தில்; அவன் ஸந்தாநபரம்பனாயான மனிதனா துனியாயுடையதாகையால் இதன் துணி கீழுலகத்தில்; மனிதராயிருக்கையில் செய்த கர்மங்களையே வேராகக்கொண்டு மறுபடி கீழும் மேலும் கிளைகளால் பரந்திருக்கிறது” என்றிப்படி இவ்வுலகத்திலுள்ள ஸம்ஸாரிகள் அறிகிறதில்லை. மற்றப்படி “நான் மனுஷியன்; நான் தேவதத்தனுக்குப் புத்திரன்; யக்ஞதத்தனுக்குப் பிதா; எனக்கேற்ற பாரியை முதலானோரையுடையவன்” என்று இவ்வளவுமாத்திரம் தெரிந்துக்கொள்ளுகிறார்கள். இந்த விருஷமானது குணமயமான போகங்களில் பற்றையொழிந்தால் நசித்துப் போமென்றும் குணஸம்பந்தந்தான் இதற்கு ஹேதுவென்றும் அறிகிறதில்லை. அப்படியே இது நிலைத்திருப்பதும் (சீரத்தையே ஆத்மாவாக நினைக்கின்ற) அக்ஞாநத்தால் தானென்றும் அறிவாரில்லை யென்றபடி.]

(ஈ-ஈ) இந்தப்பிரகாரம் நாலுபக்கமும் நன்றும் வேர் ஊன்றிய இவ்வரசமரத்தை, நல்லதிவினா லுண்டான பற்றின்மையென்னும் திடமான கத்தியைக்கொண்டு களைந்தெறிந்து, அதனால் எந்த ஸ்தாநத்துக்குச் சென்றவர்களின்மீண்டு திரும்பார்களோ அந்த ஸ்தாநத்தைத் தேடவேண்டும்.

(அ-கை.) அதெப்படி அநாதிகாலமாய்த் தொடர்ந்த குணமய மான போகத்தில் பற்றும், அதடியாகவரும் விவரீதஞ்ஞாநமும் நிவர்த்திக்குமென்னில் அருளிச்செய்கிறார்.

(ச) அக்ஞாநாதிகள் நிவர்த்திக்கவேண்டுமானால் அந்த ஆதிபிருஷ்டனை (அதாவது - சியாய்) கெடுக்கவேண்டி திஸ்சியத்தெஸவராவாஸ்யம் ஸவ்யஸ்யபூஹவொரேதஸவ்யஸ்யவததெதிசூரீவரகூரநாநுதினிஹிஸ்யநஜ்யம் | இதச்சியாதிகளிற் சொன்ன ஆதிபிருஷ்டனைச்) சரணமடையவேண்டும். ஏனெனில் - இந்த குணவிகாரமான போகத்திலுண்டாகும் பிரவர்த்தியானது ஸர்வ ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவான அவனிடத்தினின்று * முண்டானமையால் அவனைக்கொண்டேதான் நிவர்த்திபண்ணிக்கொள்ளவேண்டும்.

(டு) இப்படி நம்மைச் சரணடைந்தவர்கள் தேவமே ஆத்மாவென்கிற வயிமாந்தையும் குணமயமான போகத்தில் பற்றையுமொழித்து ஆத்மக்ஞானத்தில் ஊன்றியவர்களாய் ஸமஸ்தகாமங்களையு மொழித்து இன்பம் துன்பம் என்னு மிரண்டினின்றும் விடுபட்டவர்களாய் அளவற்ற ஞானமே வடிவான ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியே யடைகின்றார்கள். [என்றால் - நம்மைச் சரணடைந்தோருக்கு நம்மருளாலேயே இந்த ஸகலப்பிரவருத்திகளும் ஸித்திபரியந்தம் தலைக்கூடுமென்றபடி.]

(சு) அந்த ஜோதிருபமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை சூரியன் சுந்தியன் உ
க்கினி ஒன்றும் பிரகாசப்படுத்துவதில்லை. அதையடைந்தவர்கள் மறுபடியு
திரும்புவதில்லை. அது நம்முடைய மேலானதே. [என்றால்-நம்முடைய
அம்சமான நம்மைச் சுவரையென்றபடி.]

உநவுஷாநீத்ரியாணி புகுதிஸாநிகஷு-சி || ௭ ||

(எ) இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபத்தோடுகூடி எங்காளு முள்ளவனாய் நமது அம்சமாய் விளங்குகிற ஒருவன் அநாதிகாமமென்னும் அக்னூநத்தால்

† ஸ்வபெரெய்தகிஸ்வரூதி: என்னும் பாடம். அப்பொழுது ஸ்வபெரெய்தகி என்றுபதச்சேசமாய், அந்த ஆதிபுருஷனைச்சரணடைந்து இவ்வக்ஞாநிவ்ருத்தி தொடக்கமான வெல்லாவற்றையுள் சாதிப்பதற்காகப் பராவரத்திப்பதென்பது தொன்றுதொட்டது! அதாவது பூர்விக முழுக்ஞாச்சகம் அனுப்டித்தஉபாயம். என்றால்-பூர்விகமோக்ஷார்த்திகள் நம்மையேசரணடைந்து பந்தத்தினின்றும் விடுபட்டார்கள் என்றபடி என்று பொருள்.

* அவனிடத்திலின்று முண்டாயிற்றென்கிற விஷயம்-ஒடிவீடுவெழு
ஷாமுணியீரோயாடி-தூயாரோவெயெயு-வடி-தெயோயாடு
தானாதிதெ என்று சொல்லப்பட்டது.

மூடப்பட்டவனும் ஜீவலோகத்தில் ஜீவனாயிருந்து கொண்டு (தேவர் மனிதர் முதலிய பிரகிருதியின் விகாரமான சரீரங்களிலுள்ள) மனதுடன் சேர்ந்த ஆறு இந்திரியங்களையும் இழுத்துத்திரிகிறான்,

[என்றால்-ஒருவன் முன் சொன்னக் கிரமமாய் அவித்தையினின்று விடுபட்டு ஸ்வஸ்வரூபமாதிரனாயிருக்கிறான். மற்றொருவன் ஜீவனாய்க் கொண்டு ஞானமும் ஐசுவரியமும் மிகவும் குறைந்து, தர்மத்தால் கிடைத்த சரீரத்திலுள்ள மனமுதலிய ஆறு இந்திரியங்களுக்கும் ஈசுவரனாய் அவைகளையங்குமிங்கு மிழுத்துத் திரிகிறான் என்றபடி,]

ஸரீராயடிவாபொதி யவாவ ஸுகுரூபீஸ்வரஃ|

ஹ்ரீஹைதா நிஸ்யாதி வாபுமபுநா நிவாஸபாக்||அ||

(அ) எந்த சரீரத்தை யிவன் அடைகிறானோ எதினின்றும் மேலே கிளம்புகிறானோ அந்த சரீரத்திலுள்ள இந்திரியங்களுக்கெல்லாம் இவன் ஈசுவரனாகையாவே அவைகளைப் பூதஸூகூழ்மங்களோடு கூடக் கிரஹித்துக்கொண்டுபோகிறான். எப்படி? காற்றானது பூமாவை, சந்தனம், கஸ்தூரி முதலியவைகளிலிருந்து அவைகளின் கெந்தங்களைச் சிறிய அவயவங்களாக வெடுத்துக்கொண்டு போவது போல.

(அ-கை) அவ்விந்திரியங்கள் யாவை யெனின் அருளிச்செய்கிறார்.

ஸுபூதூவக்ஷுஃஸுஸாந்நன ரஸுந்ஸுபூணரெவஃ|

கயிஷாயநஸூயம் விஷயாநுபவஸெவதெ||க||

(க) செவி, வாய், கண், மூக்கு, உடல், மனம் என்கிற ஆறு இந்திரியங்களையும் தந்தம் விஷயங்களுக்குத் தக்கபடி செய்து கொண்டு சப்தம் முதலிய விஷயங்களை துகர்கின்றான்.

உதூஜஃஸூரிதவாவி ஸுஜூந்வாஸுணாநித||

விஜயாநாநுபஸுஜி வஸுஜிஜாநவக்ஷுஷஃ||க௦||

(க௦) ஸத்துவம் முதலிய குணமயமானப் பிரகிருதியினது விகாரமாய் மனுஷ்யாகாரமாயுள்ள பிண்டத்தோடு கலந்திருக்கின்ற இவ்வாத்மாவானது அதினின்றுவெளிப்படும்பொழுதாவது, அப்படிப்பட்ட மற்றொருபிண்டத்திலிருக்கும் பொழுதாவது, குணமயமானவிஷயங்களைப் புசிக்கும்பொழுதாவது, ஒரு காலத்திலும் இம் * மூடர்கள், “இது ஞானமே வடிவாயுள்ளது; தேவதம்வநுஷ்யத்வாதிகளெல்லாம் சரீரத்தைச் சேர்ந்தது” என்று அறிதிறில்லை. † ஞானிகளோ இவ்வாத்மவஸ்துவை எந்த நிலையிலும் சரீராதிகளைக்காட்டிலும்வெறையிருப்பதாகப் பிரித்தறிகின்றார்கள்.

* மூடர்கள்-தேஹமே ஆத்மாவென்று பிரமித்தவர்கள்.

† ஞானிகள்-சரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் நன்கறிந்தவர்கள்.
உரு

யதனொயொமிநநெஸூநம் வஸுஸூதநஸூவஸூதி||

யதனொவஸூதநாநொநெநம்வஸுஸூதஸூதவஸூ||

(௧௧) நம்மிடத்தில் பிரபத்திபண்ணி கர்மயோகம் முதலானவைகளில் யத்தநஞ் செய்யுமவர்கள், அவைகளால் உள்ளத்தின் மாயையறுத்து யோகமென்னுங் கண்ணினால் ஆத்மா சரீரத்திலிருக்கும்பொழுதே அதைச் சரீரத்தைக்காட்டிலும் வேறாமிருப்பதாகப்பிரித்துப் பார்ப்பார்கள். அப்படி கர்மயோகாதிகளில் யத்தநஞ் செய்யுமவர்களேநம்மிடத்தில் பிரபத்தி பண்ணுதபகஷத்தில் மனந்தெனியாமல் ஆத்மாவைக் காணும்படியான ஞானமில்லாதவர்களாய் அதைக் காணமாட்டாமற்போகிறார்கள்.

(அ-கை) இப்படி இந்திரிய ஸம்பந்தத்துக்கு விரோதியான விருளைப் போக்குகின்ற சூரிய சந்திர அக்கினிகளுக்குக் கூடப் பிரகாசத்தைத் தருகின்ற ஞானச்சோதியான ஆத்மாவானது, முத்தனென்றும் ஜீவனென்றும் சொல்லப்படுகிற இரண்டு நிலையிலும் பகவானுடைய ஐசுவரியமாயிருக்கிறதென்றுசொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது அசித்தின் விகாரமாயிருக்கச் செய்தே சோதியோடுகூடிவிளங்கும் சூரியன் முதலானவர்களின் சோதியும் பகவானுடைய ஐசுவரியந்தா என்கிறார்.

யஜாஜிதஸூததனொஜாஜமஜாஸாயதவிஸூ||

யஜுஸூஸூயஜாஜா ததனொவிஜிஸூ||௧௨||

(௧௨) ஸகல லோகத்தையும் பிரகாசப்படுத்துகின்ற சூரியன் சந்திரன் அக்கினி இவர்களின் தேஜஸ்ஸும் நம்முடையதுதான். [என்றால் அவர்களால் ஆரதிக்கப்பட்ட நாம் அவர்களுக்குத் தந்தோமென்றபடி.]

(அகை) பிராணிகளைத் தரிக்கும் பூமியினது தரிக்கும் படியான சக்தியும் நம்முடையதுதானென்கிறார்.

மாஸாஸூஸூதாதி யாஸாஸூஸூதாஜஸூ||

(௧௨௨) நாம் பூமியில் ஆவேசித்து ஸகலப் பிராணிகளையும் தடையற்ற நம்ஸாமர்த்தியத்தாலே தரிக்கிறோம்.

வாஸாஸூஸூதாஜஸூஸூதாஜஸூஸூதாஜஸூஸூதாஜஸூ||௧௩||

(௧௩) அப்படியே அமிருதரஸமயான சந்திரனாய்க்கொண்டு ஸகலமான ஓஷதிகளையும் வளர்க்கிறோம்.

சுஹொவெஸூநாநொஸூதாஜாஸ்ரூஸூதாஜாஸ்ரூஸூதா||

புரணாவாநஸூயாசூத் வஸூஸூதாஜாஸ்ரூஸூதா||௧௪||

(௧௪) நாமே வைச்சுவாநரமென்னும் ஜாடராக்கினியாய்க்கொண்டு ஸகலப்பிராணி சரீரங்களையும் அடைந்து அவர்கள் புசித்த நால்வகை யன்னத்தையும் பிராணம் அபாநம் என்னுமிரண்டு விருத்திகளுடன் கூடிப் பக்குவஞ் செய்கிறோம்.

(அகை) இங்கே பரம புருஷன் தம்முடைய ஐசுவரிய பூதரான சந்திராக்கினிகளை (“நான் சூரியனாகக் கொண்டு நான் சந்திரனாகக்கொண்டு” என்று) தம்மோடு ஒன்றுபடுத்தியருளிச்செய்தார். இப்பொழுது, அவர்களுட்படலகல பூதங்களையும் தம்மோடொன்று படுத்திச் சொல்வதற்குக்காரணமருளிச்செய்கின்றார்.

ஸவ-ஸுபாஹம்ஹுபிஸுநிவிஷ்டா சிதவஸுதிஜ-பாநிவொ
ஹநநு | வெவெஸுஸவெவெ-பாஹவெவெஷெ-பா வெஷாணக்ய
செஷவிஷெவவாஹஸு||கரு||

(சுரு) அர்ச்சுந! அந்த சந்திராக்கினிகளுக்கும் மற்றப் பிராணிகள் யாவார்க்கும் இருதய கமலத்தில் (அதாவது ஸகலமான பிரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி சுளுக்குங் காரணமான ஞானமுண்டாவதற் கிடமான இருதயத்தில்) எல்ல வற்றையும் நம்ஸங்கல்பத்தாலேரியமித்துக்கொண்டு நாம் ஆத்மாவாயிருக்கிறோம். இப்படியே ஸ்ருதிகளும் ஸ்மிருதிகளும் சொல்லுகின்றன. ஆகையால் யாவார்க்கும் நம்மிடத்திலிருந்து தான் ஸ்மிருதியும், ஞானமும், அபோஹ நமும் உண்டாகின்றன. ஆகவிப்படி அக்கினி சூரியன் வாயு சந்திரன் இந்நீரன் முதலானோருக்கும் நாம் அந்தரியாயிரியிருப்பதுபற்றி அவர்கள் நம் ஸ்வரூபமானோஸ் அவர்கள் விஷயமாய்ச்சொல்லும் வேதங்களுக்கும் நாமே விஷயம். [என்றால்-தேவன் மனிதன் என்னுஞ் சொற்கள் அந்த தேவாதி சரீரங்களிலுள்ள ஜீவாத்மாவைச் சொல்வதுபோல இதர தேவதா விஷயமான வேதங்களும் நம்மையே சொல்லுகின்றன வென்றபடி.] மேலும் வேதத்தில் சொல்லும் பலன்களைக்கொடுப்பவனும் ஈ நாமே; அப்படியே நம்மைச் சொல்லும் வேதத்தையும் நாமேயறிவோம். [என்றால்-இப்படி தாம் அருளிச்செய்தபடி சொ

§ சுருதிகள்-கனகாபுரவிஷ்ணுஸாரஸாஜநாநாம்பவ்யாசா||யம்
வ்யயிவரானிஷநு.....யசூதநிதிஷ்ணாதநொநொராயயதி||
வடிகொஸ புதீகாஸஹுடிபயோவ்யொபொ|| கயபகிடி
பிஷிநு ப்ரஹ்வ-ரொடிஹா-வண்ணீகம்வெஸுஇத்தியாதிகள். ஸமி
ருதிகள். ஸாஸாவிஷா-ரொஸஷஸுஜமதொயொஜமநயா||புஸா
ஸிதாராஸவெபுஷாபிணீயாஸபிணீயஸா||பொபொவெவஸுதொ
ராஜாயஸவெவஷஹுடிபிதம்இத்தியாதிகள்.

¶ ஸ்மிருதியாவது - முன் அறுபவித்த வஸ்து விஷயமாய் அதுபவ ஜன்யமான ஸம்ஸ்காரத்தினால் மாத்திரம் பிறப்பதொன்று. ஞானமாவது-இந்த ரியம் லிங்கம் ஆகமம் யோகம் இவைகளால் உண்டாகும் வஸ்துநிச்சயம். அ போஹமாவது-ஞானநிலிருத்தி; அல்லது ஊஹம். ஊஹமாவது இந்தப் பிரமாணம் இப்படிப் பிரவர்த்திக்கத்தக்கதென்று பிரமாணப்பிரவர்த்தி யோக்கிய தையின் விஷயமாய் ஸாமஸ்கிரீ முதலான வைகளை நிரூபிப்பதினாலுண்டான பிரமாண ஸஹகாரிக்ஞானம்.

+ பொய்யொய்யான நு஁கூராயுடையர் விடுத்தது உதின
து தொடங்கி உவதெவதகீ காரீரதுயெவவினினதாநு ஹிதாநு
என்றும் சுஹ஁ஹிஸவபுஜர நாவொகூரவபு஁஁ரெவவ என்றும்
முன்னமே இவ்விஷயங் சொல்லப்பட்டது

ல்லாமல் எவன் வேதார்த்தத்தை வேறுவிதமாகச் சொல்லுகிறானோ அவன் வேதத்தை யறிந்தவனாகமாட்டானென்று திருவுள்ளம்.]

(அகை) ஆகையால் ஸகல வேதங்களுக்கும் ஸாரமான வர்த்தம் சொல்லுகிறோம் அதை நம்மிடத்தில் தானே கேள் என்கிறார்.

உராவிரிளவாருஷளவொருகெ கூராரூரகூரவனவறு

கூராலுபுரணிஹுதாநி கூடுபுலூரகூரஉறுதெ || கக ||

(கக) கூரனென்றும் அகூரனென்றும் சொல்லப்படும் இவ்விரண்டு புருஷர்களும் உலகத்தில் பிரசித்தமானவர்கள். அதில் கூர சப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட புருஷன் * யாரெனில் - ஜீவசப்தத்தாலே சொல்லப்படுமவைகளாய் பிரமன்முதல் புல்லளவாய் விகாரப்படுவதே ஸ்வபாவமாயுள்ள அசித்தோடுகலந்திருக்கின்ற பிராணிஸமுதாயம். அகூர சப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட புருஷன் யாரெனில் - அசித்தின் ஸம்பந்தத்தை விட்டு நீங்கி தானான தன்மையாயிருக்கும் † முக்தஸ்வரூபன்.

உதுரீவாருஷஸுநுரீ வராரீரெதுகாஹுதா ||

யொவொகசுபராவிரிஸு விஹகபுவயாருஸு || கக ||

(கக) உத்தம புருஷனோ முன் சொன்ன பத்தர் முக்தர் என்கிறகூராரகூர புருஷர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன். ஸகலமானாரூதிகளிலும் அவன் பரமாத்மாவென்று சொல்லப்படுவான். இப்படி பரமாத்மாவென்று சொல்லப்படுகையாலன்றோ உத்தம புருஷன் பத்த முக்தபுருஷர்களைக் காட்டிலும் வேறு பட்டவனென்றறியப்படுகிறதா? எப்படியெனில்- அசேதநம், அத்தோடு கலந்தஜீவன், அதினின்று விடுபட்ட முக்தன் என்று பிரமாணங்களாலறியப்படும் மூன்று லோகத்தையும் ஆத்மாவாய் பிரவேசித்துத் தரிக்கின்றான் எவன், அவன் தரிக்கப்படுமவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன். [இதுதான் பரமாத்மாவென்பதற்குப் பொருள்] அதுவுமின்றி அவன் வேறென்பதற்கு இதுவுமொரு காரணம். எது? அவன் அவ்யயநாய் ஈசுவரனாயிருக்கை. அவ்யயநா யிருக்கையாவது-அழிவதே ஸ்வபாவமான அசேதநமென்ன, அதன் ஸம்பந்தத்தாலே அதைப் பின்றொருகின்ற சேதநமென்ன அப்படியே முன்பு அதன் ஸம்பந்தத்துக்குயோக்யமாயிருந்த முக்தஸ்வரூபமென்ன இம்மூன்றையுங் காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கை. ஈசுவரனாயிருக்கையாவது - தன்னாலாஸப்படுமவைகளைக் காட்டிலும் தான்வேறுபட்டிருக்கை.

*. இங்கே அசித்தஸம்பந்தம் என்கிற உபாதி ஒன்றா யிருக்கையாலே புருஷனென்று ஒருமையாயிருக்கிறது.

† இங்கும் அசித்தைவிட்டு நீங்குகையென்கிற உபாதி ஒன்றாயிருக்கையாலே முக்தஸ்வரூபனென்று ஒருமையாயிருக்கிறது. ஏனெனில் - இதற்குமுன்பு அநாதியானகாலத்தில் முக்தன் ஒருவனன்றோ? வஹ்வொஜாநதவஸாவதிகாரி உராவிராமதாஸுமெடுவிறெநாவஜாயனெய்யெயெநவயயனிற என்னன்றோ சொல்லப்பட்டது?

யஸூத ருதீதொஹ ஶக்ஷராடிவிவொதூ||

சுதொஷிவொகெவெஷெவ ஸுயிதஸீவாருஷொதூ|| கஅ||

(கஅ) கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வபாவங்க ளாலே கூராமென்னும் ஜீவனைக் கடந்திருக்கும் நான், கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுக்களாலே முக்தபுருஷனாயுங் காட்டில் மிகவும் சிறந்திருக்கிறபடியால் || லோகத்திலும் & வேதத்திலும் நான் புருஷோத்தமனென்று பிரஸித்தனாயிருக்கிறேன்.

யொரோவெவஸூதொஹ ஜாநாதிவாருஷொதூ||

ஸஸவ-பூவிஹ ஜதிராம் ஸவ-பூவாவெநஹாரத|| கக||

(கக) ஓ பாரத ! யாவனொருவன் கீழ்ச்சொன்னப் பிரகாரம் புருஷோத்தமனான வென்னை கூர அகூரபுருஷர்களைக்காட்டிலும்வேறுபட்டவனென்று அறிகிறானே அவன், நம்மையடைவதற்காக அறியவேண்டுமெல்லாவற்றையு மறிந்தவன். நம்மையடைவதற்குபாயமாய் நம்மை ஸேவிக்கவேண்டும் பிரகாரங்களெல்லாவற்றாலும் நம்மைஸேவித்தவனாகிறான். [என்றால்- நம்விஷயத்தைமுற்றும் அறிவதாலும் நம்மை எல்லாவிதத்தாலும் ஸேவிப்பதாலும் நமக்கு எவ்விதப்பிரீதியுண்டாகுமோ அவ்விதப்பிரீதியானது நம்மையிப்படியறியுமவன் விஷயத்தில் நமக்குண்டாகுமென்று திருவுள்ளம்.]

(அ-கக.) இப்படி தம்மைப் புருஷோத்தமனென்றறியும் விஷயத்தை ப்ரூஜிக்கிறார்.

ஊதிமஹுதஸாம்ஸாஸூதிஸீகூரியாநவ||

வனதஹுதஸாம்ஸாஸூதிஸீகூரியாநவ||

(உ௦) இப்படிநம்முடைய புருஷோத்தமத்வத்தைச் சொல்லுமதாய் எல்லாஹஸ்யங்களுக்கும் தலையான ரஹஸ்யமாயிருக்கின்ற இந்த சாஸ்திரத்தை நீ குற்றமற்று மிகவும் யோக்கியனாயிருக்கிறாயென்று உனக்குச் சொன்னோம். இதையறிந்தவன்புத்திமானாயும் கிருதகிருத்தியனாயுமாவான். [என்றால் நம்மையடையக்கோரியவனுக்குவேண்டும் புத்தியெல்லாம் அவனுக்குண்டாய் அவன்செய்யவேண்டுங் கிரியைகள் யாவையுஞ் செய்தவனவானென்றபடி.]

[இந்த சுலோகத்தால், முன்சொன்ன புருஷோத்தமக்ஞாநம் சாஸ்திரத்தால் உண்டானாலே இவைகளை யெல்லாம் செய்யுமென்று சொல்லப்பட்டதாகிறது.]

ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசித ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யத்தில்,
பதினெந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

|| லோகமென்றால் இங்கேமந்வாதில்மிருதிகளைச் சொல்லுகிறது. அதில் சுஸாவதாரம் வாருஷொதூஸூ ஹுநாஷியோநாஜெஸூவிவொஃ இத்தியாதியிப்பிரஸித்தம்.

& வேதத்தில் வாருஷோதிருவஸம்பாடிவெநாநாநாநாவிநிஷ்டிதெ, ஸஉதூஸீவாருஷஃ என்று பிரஸித்தம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம:

பதினாறாவது அத்தியாயம்.

அவதாரிகை.

கீழ்மூன்று அத்தியாயங்களால், சேர்ந்தும் பிரிந்துமிருக்கின்ற பிரகி
ருதிபுருஷாளின் உண்மையும், அவைகளுக்குச்சேர்க்கையுண்டாவதும் நீங்கு
வதும் முறையே குணஸம்பந்தத்தாலும் அதனின்மையாலு முண்டாகுமெ
ன்கிற விஷயமும், எந்தநிலையிலிருந்தாலும் பிரகிருதியும் புருஷனும் எம்பெ
ருமானுடைய ஐசுவரியமாயேயிருக்குமென்பதும், அப்படிப்பட்ட ஐசுவரிய
வாண்பகவான், ஐசுவரியங்களான அசித்வஸ்துவென்ன பத்தமுகத்தரூபமான
சேதநவஸ்துவென்ன இவ்விரண்டையுங்காட்டில் (அவ்யயனும் வியாபகனும்
தரிப்பவனும் பதியாயிருந்து) வேறுபட்டிருக்கையாலே புருஷோத்தமனாயிரு
க்கிறுனென்கிறயதார்த்தமும் வருணிக்கப்பட்டது.

இப்பொழுது கீழ்ச்சொன்ன அவ்விஷயங்களெல்லாம் திடப்படுவதற்
காக, புருஷன் சாஸ்திரத்துக்கு வசப்பட்டவன் என்று சொல்லத்தொடங்கி,
சாஸ்திரத்துக்கு வசப்பட்டும் வசப்படாமலு மிருக்கும் தேவாசுரர்களின் சி
ருஷ்டியை யருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்ரீஹவா நுவாஹ || அஹம்ஸுதஸம்ஸுஜி ஜ ஸா நயொமவ
வஸூதி: || ஞாநஜிஸ்யஜஸு வஸாய ஸாயஸுதவஸுஜிவஸு || ௧ ||

அஹம்ஸுதஸம்ஸுஜி ஜ ஸா நயொமவ வஸூதி: ||

ஞாநஜிஸ்யஜஸு வஸாய ஸாயஸுதவஸுஜிவஸு || ௨ ||

தேஜஸுஜிஸ்யஜஸு வஸாய ஸாயஸுதவஸுஜிவஸு || ௩ ||

வஸூதி: || ஞாநஜிஸ்யஜஸு வஸாய ஸாயஸுதவஸுஜிவஸு || ௪ ||

கீழ்மூன்று அத்தியாயங்களால், சேர்ந்தும் பிரிந்துமிருக்கின்ற பிரகி
ருதிபுருஷாளின் உண்மையும், அவைகளுக்குச்சேர்க்கையுண்டாவதும் நீங்கு
வதும் முறையே குணஸம்பந்தத்தாலும் அதனின்மையாலு முண்டாகுமெ
ன்கிற விஷயமும், எந்தநிலையிலிருந்தாலும் பிரகிருதியும் புருஷனும் எம்பெ
ருமானுடைய ஐசுவரியமாயேயிருக்குமென்பதும், அப்படிப்பட்ட ஐசுவரிய
வாண்பகவான், ஐசுவரியங்களான அசித்வஸ்துவென்ன பத்தமுகத்தரூபமான
சேதநவஸ்துவென்ன இவ்விரண்டையுங்காட்டில் (அவ்யயனும் வியாபகனும்
தரிப்பவனும் பதியாயிருந்து) வேறுபட்டிருக்கையாலே புருஷோத்தமனாயிரு
க்கிறுனென்கிறயதார்த்தமும் வருணிக்கப்பட்டது.

கஅந

உள்ளுடைய அன்பு நன்றி கருணை வாயிலாக

(ச) தார்மிகனென்று தன்னைச் சொல்லவேண்டுமென்று அதற்காகத் தர்மத்தை யறுட்டிப்பது, விஷயங்களை யறுப்பிப்பதால் (கிருத்தியா கிருத்தி யங்களில் அவிவேகத்தையுண்டாக்கும்) ஸந்தோஷம், தன்னுடைய வித்தை யற்குடிப்பிறவி இவைகளுக்குத் தகாத அபிமானம், பிறருக்குப் பீடைசெய்யும்படியான மனோவிகாரம், சாதுக்களுக்கு மனவருத்த முண்டாக்குத்தன்மை, பராவரத்துவங்களென்ன கிருத்தியா கிருத்தியங்களென்ன இவைகளில் அவிவேகம், இந்த ஸ்வபாவங்களெல்லாம் அசுரர்செல்வத்தை யறுப்பிக்கத் தோன்றியவர்களுக்கு உண்டாகின்றன. [அசுரரென்றால் - பகவான் ஜி கருணைக்கடப்பவர்கள்.]

(சுற) நம் ஆக்ஞையைப் பின்பெல்வதென்கிற தெய்வச் செல்வமோ மோகநூத்தைத்தரும். [என்றால் கிரமமாய் நம்மையடைவிக்குமென்று தாது பரியம்.] நம் ஆக்ஞையைக் கடப்பதென்கிற அசுரர்செல்வமோ அதேர்க்கு யையுண்டாக்கும்.

(நு) ஆச்சுற! நீ விசனப்படாதே. ஏனெனில்-நீ தெய்வச்செல்வத் துக்காகவே பிறந்திருக்கிறாய். தார்மிகர்தலைவனான பாண்டிவெக்குப் புதல்வன ன்ளேனா?

புளஹு தஸுமடௌவொகெஷிநு டெடிவஸுஸுரவனவய|

டெடிவொவிஸுரஸுடெபுரூது சூஸு-ரூவாடிடெஸுரூணு || சு ||

(சு) இந்த கர்மலோகத்தில் கர்மஞ்செய்யும் பிராணிகளின் சிருஷ்டியானது, தெய்வஸ்குஷ்டியென்றும் அசுரஸ்குஷ்டியென்றும் இரண்டு விதம். [என்றால் பழையபுண்ணிய பாபங்களென்றும் கர்மவசத்தால் பிராணிகள் பசுவானுடைய ஆக்ஷேபையைச் செய்யவும் கடக்கவுமாகப் பிறக்கும்பொழுது இரண்டுவிதமாய்ப்பிரிந்துண்டாகின்றன வென்றபடி.] அதில் தெய்வஸ்குஷ்டியானது விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லப்பட்டது. [என்றால்-நமது ஆக்ஷேபப்பின்செல்வதே ஸ்வபாவமானவர்களின் உத்பத்தியானது எவ்வித ஆசாரத்தையனுட்டிப்பதற்காகவோ அவ்வித ஆசாரமானது கர்மயோகமென்றும் ஞானயோகமென்றும் பக்தியோகமென்றும் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லப்பட்ட தென்றபடி.] அசுரர்களின் உத்பத்தி எந்த ஆசாரத்தை யனுட்டிப்பதற்காகவோ அவ்வித ஆசாரத்தைச் சொல்லுகிறோம் அதைக் கேள்.

புவுதினுநிவுதினு ஜநாநவிஷுரூஸுரூ||

நஸுளவ. நாவிவாறொ நஸு துதெஷுவிஷு தெ || எ ||

(எ) அசுரப்பிறவியாய்ப் பிறந்தவர்களுக்கு * பிரவ்ருத்தி இதுவென்றும் நிவ்ருத்தியிதுவென்றும் தெரியமாட்டாது. சாஸ்திரத்திற்சொன்னவை திகக் கருமாறுட்டாநத்துக்கு வேண்டும் யோக்கியதை அவாவிடத்தில் உள்கூங்கிடையாது புறம்புக்கிடையாது. அந்த யோக்கியதை யுண்டாவதற்குக் காரணமான ஸத்தியாவந்தநம்முதலிய ஆசாரமுங்கிடையாது. தாம்அறிந்தபடியே பூதங்களுக்கிடமாகப் பேசுவதென்கிற ஸத்தியமுங்கிடையாது.

சுஸு துதெபுதிஷுதெ ஜமஷாஹுரூஸுரூ||

சுவரூஸுரூஸுலூக. கிரிநுதூரூஹேதுகூ || அ ||

(அ) ஸத்தியமானப் பிரம்மத்தினின்று முண்டாய், பிரம்மஸ்வரூபமாயிருக்கிறவிப்பிரபஞ்சத்தை அஸத்தியமென்பார்கள். பிரம்மமென்கிற ஆதிசேஷனிடத்தில் ஸதாபிக்கப்பட்டிருக்கிற இஜ்ஜகத்தை நீ அப்படிப்பட்டதல்லவென்பார்கள். ஸத்தியஸங்கல்பரூய் ஸர்வேசுவரரூயிருக்கிற பரப்பிரம்மானம்மாலானப்படுகின்றவிதற்கு ஈசுவரனேயில்லையென்பார்கள். மனிதன் பசுப

* பிரவ்ருத்தியாவது-சுவர்க்கம் புத்திரன் பசுமுதலிய அப்பியுதயத்துக்குச்சாதநமானவைதிகத்தருமம். நிவ்ருத்தியாவது-மோக்ஷஸாதநமானவைதிகத்தருமம்.

† இவ்வர்த்தம் ஸுநுரூஹீநொ உஸூநிநி-து ரிநஹுஸு வுகுடிஸு என்றுசொல்லப்பட்டது.

§ பிரம்மமென்கிற ஆதிசேஷனால் தரிக்கப்படவெயன்றே பூமி ஸகலலோகத்தையும் பரிகின்றது. இப்படியே தெநயம் நாமவரூணஸரிஸலாவியுதூரீ | ஸிவதி-ரூரூவொகா நான்ஸுடிவாஸுரூரூதூஷா என்று சொல்லப்பட்டது.

கஅரு

வனதாநுஷிவேஷ்டல) நஷ்டாதாநாநயஸுபய:

24

(கா) என்றிமையால் ஸம்பாதித்த தீரவியம் இதோ யிருக்கின்றது; இன்னுமிப்படியே என் ஸாமர்த்தியத்தால் இதைச் சம்பாதிக்கப் போகிறேன்.

(கக.ற) இந்த சத்துருவை மஹாபலசாலியான நான் கொன்றேன்; இன்னுமிப்படி வெகுபேரை நானேகொல்லப் போகிறேன்; அதுவேயல்லது அதிருஷ்டமென்றும் அதென்றும் இதென்றும் சொல்லுவதெல்லாம் அசட்டுத்தனம் என்கிறார்கள்.

(கசு) நான் ஈசுவரன், அதாவது ஒருவனுக்கு ஆட்பட்டவனல்லன்; பின்னும் யான்பலபெயர்களை யாளுமவன்; போகங்களும் அப்படியே என்னுள் மாத்திர மடையப் படுகின்றனவேயல்லது மற்றப்படி அதிருஷ்டம் முதலியவைகளா லுண்டாகின்றன வென்பதில்லை; யான் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாயிருப்பவன்; அப்படியே ஸ்வயம் பெலவானாயும் சுகியாயுமிருப்பவன் என்கிறார்கள்.

(கசுத) நான் ஸ்வயம் பரிபூர்ணன்; உத்தமமான வம்சத்தில் பிறந்தவன்; இவ்வுலகத்தில் எனக்கு ஸமமாய் தன் ஸாமர்த்தியத்தால் எல்லாப்பெருமைகளையும் படைத்தவன் வேறொருவனு மில்லையென்கிறார்கள்.

(கரு) நான்தானாகவே யாகஞ்செய்ய மாட்டுவேன், தானமுமளிப்பேன், அத்தால் ஸந்தோஷிப்பேன் என்று இப்படிக்கெல்லாம் அக்ஞாநத்தால் மயங்கி ஈசுவராநுக்கிரஹமின்றி எல்லாந் தங்களுாலேயே யாய்விடுவதாக நினைக்கின்றார்கள்.

புலகாண்காரீவொமெஷு வதனிநரகெழமுமள || ககா ||

சுதஸம்ஹாவிதாஸஸா ய நோ நடிநிதா:

(கசுற) தங்களைத் தாங்களோ புகழ்ந்துகொண்டு செல்வம் கல்வி குடிப்பிறப்பு இவைகளால் தம்மைச் சூறையுற்றவராக நினைத்து யாதொருவியா பாரமஞ் செய்யாமலிருந்து விடுகிறார்கள்.

த்ரி வியம்நாகுடுவெடுத்த ஞாரம்நாஸநஜாதந்!

காஸிகெசுராய்லுயாபொஹ ஸுஸாரெடுத்த யனஜெ||உக||

(உக) அசுரஸ்வபாவமென்னுமிந்நரகத்துக்கு இம்மூன்றும்வழி. அதாவது:—காமமும் குரோதமும் லோபமும். இவை ஆத்மாவை நாசம்செய்கின்றன. இப்படி கோரமான. நரகத்தை வினைவிக்கிறபடியால் அர்ச்சந! நீ இவைகளைத் தூரமாய்விட்டுவிடு.

வனதெவிடூகூடுகளனெய தஜொசாரொவ்விவிந்ரூ:

சூயாத்ரூதநஸூப ஸுதொயாதிவரூஜதி||உஉ||

(உஉ) குந்தீபுத்திர! காமக்குரோதலோபங்களென்கிற இந்த விபரீதக்ஞாநமார்க்கத்தினின்றும் விடுபட்ட புருஷன், ஆத்மாவுக்கு நன்மையைச் செய்கிறான். [என்றால்-நம்மையறிந்து நமக்கனுகூலமான யத்தினங்களைச்செய்து பிறகு நம்மையே பரமகதியாக வடைகிறான் என்றபடி.]

(அ - கை.) சாஸ்திரத்தை உபேக்ஷிப்பது இந்நரகத்திற்குப் பிரதான காரணம் என்கிறார்.

யஸூஸுவியிஜூதஜெ வதூதெகாஸிகாரத:

நஸுவியிஜ்வாபொதி நஸுவம்நவரூஜதி||உஉ||

(உஉ) வேதமென்னும் நம்மாணையைத்தவிர்த்து தனக்குத்தோன்றிய வழியில் எவனிருக்கிறானோ அவன் ஒருவிதஸித்தியையும் அடையமாட்டான் அவனுக்கு இறுத்தில் சுகமும் கிடையாது. ஆனபின்பு பரகதியடைகிறவியுபத்தைக்கேட்கவேண்டுமோ?

தஸூஸூஸூபூரணனெ காரூராகாரூவூவலூகன|

ஜாக்ஸூஸூஸூபூரெநாது கஸூகதூஜிஹூஹூலி||உச||

(உச) ஆகையால் 'இதைச்செய்யத்தரும் இதைச்செய்யத் தகாதென்று' அறியும் விஷயத்தில் உனக்கு வேதந்தான் பிரமாணம். தர்மசாஸ்திரம் இதிஹாஸம் புராணம் முதலியவைகளால் விவரிக்கப்படுகின்ற அவ்வேதமானது எந்தபுருஷோத்தம தத்துவத்தைப் பரமென்று விதிக்கிறதோ அந்த தத்துவத்தையே சிறிதும் ஏதத்தக்குறைச்சலின்றியறிந்து, அவனுக்குப்பிரீதிகரமாயும் அவனையடையவேண்டு முபாயமாயு மெந்தகர்மத்தை விதிக்கின்றதோ அக்கருமத்தையே குறைவறச்செய்யக்கடவாய் [என்று அருளிச்செய்தார்.]

ஸ்ரீபகவத்ராமாதுஜவிரசித ஸ்ரீமத்தீதாபாஷ்யத்தில்,
பதினாறாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம:

பதினேழாவது அத்தியாயம்.

அவதாரிகை.

தெய்வப்பிறவியையும் அசுரப்பிறவியையும் பிரித்து அருளிச்செய்யா நின்றனுகொண்டு உண்மையான பேற்றையும் அதை யடைவிக்கு முபாயத்தையும் வேதத்தைக்கொண்டே யறியவேண்டுமென்று அருளிச்செய்தார்.

இப்பொழுது சாஸ்திரத்தில் சொல்லாதவைகளெல்லாம் அசுரஸம்பந்த மாகையால் பயகைமாட்டாதென்றும், சாஸ்திரத்திற்சொன்னவைகள் மூன்று வகையென்றும், அவற்றின் லக்ஷணம் இன்னதென்றும் சொல்லப்படுகின்றது. அதில்சாஸ்திரத்தில் சொல்லாதவைகள் நிஷ்பலங்களென்பதையறியாது அர் ச்சுநன், அவைசிரத்தையோடு செய்யப்பட்டால் அவைகளுக்கு ஸத்வம் முத லியகுணங்களுக்குத்தக்கபடி பயனில் வேறுபாடுண்டாவென்பதை யறியவே ண்டுமென்று பிரச்சிநம் பண்ணுகிறான்.

சுஜ-நஉவாவு || யெஸாஸுவியி-த-ஜ-யஜகெஸு-ஃயாநி
தா: | தெஷா-நிஷா-த-கா-க-ஸு-வ-க-பி-ஹா-ர-ஜ-ஸு-|| ௧ ||

(க) ஸ்வாமி ! சாஸ்திரத்திற்சொல்லிய முறைதப்பினாலும் சிரத்தையோடுகூடி எவர்கள் யாக்குச்செய்கிறார்களோ அவர்களின்நிஷ்டையென்ன? ஸத்துவமா ரஜஸ்ஸா தமஸ்ஸா? [என்றால் அவர்களுடைய ஸ்திதியென்ன ஸத்துவத்திலா ரஜஸ்ஸிலா தமஸ்ஸிலா? வென்றபடி]

(அ - கை.) இவ்வாறு கேட்கப்பட்ட பகவான், சாஸ்திரத்தில் சொல்லாத சிரத்தையும் அத்தோடுகூடியயாகமும் நிஷ்பலமென்பதைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு சாஸ்திரோக்தமான் யாகாதிகர்மமே மூன்றுவிதமென்பதை யறிவிக்கக்காக முன்னே சாஸ்திரோக்தமான சிரத்தையே மூன்று விதமென்கிறார்.

ஸ்ரீ-ஹவாந-வா-வா || தி-விபா-ஹ-தி-ஸு-ஃ-ப-ஹி-நா-ஸா-ஸு-
ஹ-வ-ஜா-ஸா-ஸு-ஃ-ப-ஹி-நா-ஸா-ஸு-|| ௨ ||

* ஸ்வபாவமாவது தனக்கே அஸாதாரணமான தன்மை. அதாவது பழைய வாஸனையின்படி அந்தந்த வஸ்துக்களிலுண்டான ருசி. எதில் ருசியோ அதில் சிரத்தையுண்டாகின்றது. சிரத்தையாவது இது என் இஷ்டத்தைக்கைப்படுத்துமென்கிற விசுவாஸத்துடன் கூடி ஸாதந்திலுண்டாகும் தொரை. வாஸனை ருசி சிரத்தை இம்மூன்றும் குணங்களின் ஸம்பந்தத்தாலுண்டாகும் ஆத்தமதருமங்கள். அவைகளை யுண்டாக்குமவைகளோ தேஹம் இந்திரியம் மனம் பிராணன் முதலியவைகளின் தருமங்களான குணங்கள். அவைகளால் இந்த ஸாத்விக முதலிய சிரத்தையுண்டாகும்.

(உ) அச்சந்! புருஷர்களுக்கெல்லாம் சிரத்தை * ஸ்வபாவத்தாலுண்டானது. அது ஸாத்திகியென்றும் ராஜஸையென்றும் தாமஸையென்றும் மூன்றுவகை. அதின் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுகிறோம் கேள்.

வக்ஷாநுரூபிவாஸவடிஸு ஸுஜாஹவதிஹாரத|

ஸுஜாஜியொயவாருஷொ யொயவ கஸவனவஸு||௩||

(௩) உலகத்தில் புருஷர்கள் யாவர்க்கும் அவரவர் உள்ளத்துக்குத் தக்கபடி சிரத்தையுண்டாகின்றது. [அதாவது-அந்தஸ்கரணம் எவ்விதகுணத்தோடு கூடியிருக்குமோ அந்தகுண விஷயமாகவே சிரத்தையுண்டாகுமென்றபடி.] இந்த புருஷன் முழுவதும் சிரத்தையின் விகாரமாக விருக்கிறான். எந்தபுருஷன் எவ்விதமான சிரத்தையுடன் கூடியிருக்கிறானோ அவன் அச்சிரத்தையின் விகாரமென்றே சொல்லப்படுவான்.

[புண்ணியகர்மத்தில் சிரத்தைபண்ணினாகில் அந்த புண்ணிய கர்மப்பயனை அடைவான். ஆகையால் பலனுண்டாவதற்கு சிரத்தையே பிரதானமென்றதாயிற்று.]

(அ - கை.) இதைச் சே விவரிக்கிறார்.

யஜ்ஜெஸாஸிகாபெவாநு யக்ஷாக்காஸலிராஜஸா||

பெதாநுஹுதமணாஸுராதெய்யஜ்ஜெதாஸாஜநா||௪||

(௪) ஸத்துவகுணம் விஞ்சியிருப்பவர்கள் ஸாத்துவிகமான சிரத்தையுடன்கூடித் தேவர்களை ஆராதிப்பார்கள் [இதனால் துஸ்கம் கலசாமல் சிறந்த சுகத்திற்கு ஹேதுவான தேவதாராதனத்தில் பண்ணும் சிரத்தை ஸாத்துவிகம் என்றதாயிற்று.] ராஜஸர்கள் இயக்கனையும் அரக்கனையும் ஆராதிப்பார்கள். தாமஸ ஜனங்கள் பிரேதங்களையும் பூதக்கணங்களையும் பூசிப்பார்கள். [இதனால் துஸ்கத்தோடுகூடி அற்பசுகத்துக்கு ஹேதுவானது ராஜஸமான சிரத்தையென்றும்; துஸ்கமே மிகுதியாய் மிகவும் அற்பமான சுகத்தைத் தருவது, தாமஸச்சிரத்தையென்றும் சொன்னதாயிற்று].

(அ - கை.) இப்படி சாஸ்திரோக்தமான யாகாதிகள் சிரத்தையோடு கூடியிருக்குமாகில் அவற்றின் குணத்துக்குத் தக்கபடி பலவிசேஷங்கள் உண்டென்றும், சாஸ்திரத்திற் சொல்லாததவம் தாம் முதலியவைகள் ஈசுவராக்களுக்கு மாறாகையால் அவற்றிற்குச் சிறிதும் சுகமில்லையென்றும் மற்றப்படி அநர்த்தமெவையுமென்றும் தமக்குத் திருவுள்ளமென்கிற விஷயத்தை அறிவிப்பாராக அருளிச்செய்கிறார்.

சுஸாலவிஹிகாவொரூ ஹவ்யெதவொஜநா||

ஃஹாஹாரஸாயுக்ஷா காரிராமவொநிதா||௫||

கஸுப்யஹஸுரீஸு ஹுதயாஜிவெதஸு||

ஃவொவொஹஸுரீஸு ஹாநுவிஹொஸுரநிஸுபாநு||௬||

(௫-௬) சாஸ்திரத்தில் சொல்லாத தவம் யாகம் முதலியவைகள் மிகவும் கோரமாயும் அதிகவருத்தத்தாலே ஸாதிக்கவேண்டியவைகளாயும் இருந்

ததேயாகிலும் அவைகளை டம்பம் அஹங்காரம் காமம் ராகம் பலம் இவைமுதலியவற்றோடுகூடி சரீரத்திலுள்ள பிருதிவிமுதலிய பூதஸமூகத்தையும் என தம்சமான ஜீவனையும் வருத்திக்கொண்டு செய்கின்றவர்கள் அசுரநிச்சயமுள்ளவர்களென்றறி. (அதாவது-நமது ஆக்ஞையமீறி நடக்கும் அசுரத்தன்மை பொருந்திய அவர்களுக்குச் சிறிதின்புறம் கிடையாது; மற்றப்படி அநர்த்தமான நரகமேயுண்டாகும் என்று முன்னமேச்சொல்லப்பட்டதென்றபடி.)

(அ-கை) அநந்தரம் பிரகிருதவிஷயம்:—சாஸ்திரீயமான யாகாதிகளுக்கும் குணத்தால்வரும் விசேஷத்தை விஸ்தாரமாயருளிச்செய்கிறார். அதில் ஸத்துவம் முதலியவைகள் விருத்தியடைவதற்கு ஆஹாரம் மூலமாகையாலே ஆஹாரத்துக்குண்டான மூன்றுவிதங்களையும்ருளிச்செய்கிறார். சுநீயம்ஹி லொஹிதம்: குஹாரஸம் களஸக்யஸம்ஃ என்றன்றோடுதப்படுகிறத?

சுஹாரஸஸவிஸவஸுஸு ச்ரிவியொவைதிவியு:|

யஜுஸவஸயாடாந ஹெஷாஹெஹிஸேஸுணு||௭||

(௭) ஸகலப்பிராணிகளுக்கும் ஸத்துவம் முதலிய முக்குணங்களின்சேர்க்கைக்குத்தக்கபடி ஆஹாரமும்மூன்றுவிதமாய்ப்பிரீதியைச்செய்யும். அப்படியேயக்குணங்களும் மூன்றுவகை. அப்படியேதவமும், தாநமும், இவைகளின் பேதத்தைச்சொல்லுகிறோம் கேள். [ஆஹாரம் யத்னம் தவம் தாநம் இவைகளுக்கு ஸத்துவமுதலியகுணங்களின் ஸம்பந்தத்துக்குத்தக்கபடி யுண்டாகும்பேதத்தைச் சொல்லுகிறோம் கேளென்றபடி.]

சுயஸஸக்யவாரொமஸுஸவஸீதிவியயநா:|

ரஸாலமிமாஸிராஹுடிஸு சுஹாரஸஸக்யஸுயா:||௮||

(௮) ஆயுஸ்சையும் ஞானத்தையும் பெலத்தையும் ஆரோக்கியத்தையும் சுகத்தையும் பகவத்பிரீதியையும் விருத்திசெய்யும்வைகளாய், மதுரஸத்தோடும் எண்ணெயோடும் கூடியவையாய், ஒரோவிகாரமுடையவைகளாய் மனதிற்கினியவையாயிருக்கும் ஸத்துவமயமான ஆஹாரங்கள் ஸாத்துவிக புருஷனுக்கு இஷ்டமாகின்றன.

கடாஸுருவணாதஸுஸு ஸீக்ஷாஸுஸுவிஹிந:|

சுஹாரஸஸஸஸஸஸுஸு ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு||௯||

(௯) காரமாயும் புளிப்பாயும் உப்பு அதிகமாயும் அதிகஉஷ்ணமாயும் அதிசீக்ஷணமாயும் உபயோகிக்கக்கூடாத சைத்தியாதிகளுடன் கூடியதாயும் சோஷிப்பிக்குமதாயும் தாபத்தையுண்பெண்ணுமதாயுமிருக்கும் ஆஹாரம் ராஜஸனுக்கு இஷ்டம். இவ்வித ஆஹாரம் துக்கம் சோகம் வியாதி ரஜோகுணம் இவைகளை விருத்திபண்ணும்.

யாதயாஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு||

உஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு||௧௦||

(௧௦) நான் பட்டதாய், அதனால் தன் ஸ்வபாவமான ரஸத்தையிழந்து
கெட்டநாற்றமுடையதாய், பழகிப்போனதாய், பெரியவானைத் தவிர மஹவர்க
ளால் புசித்து மீதப்பட்டதாய், யாகத்தில் சேஷப்படாததாயிருக்கும் போ
ஜநமானது தாமஸர்களுக்குப் பிரியமாயிருக்கும். இதுவோ ! தமோகுணத்தை
மென்மேலும் விருத்திபண்ணும் [ஆகையால் ஹிதத்தைக்கோரியவர்கள் ஸாத்து
விகமான ஆஹாரத்தைத்தான் புசிக்கவேண்டுமென்றபடி.]

சுவமராகாஜி விராஜெஜா விபிஷ்ணுஷாபஜஜெதெ
யஷ்டவ்யெவெதிந ஸுராயாபஸஸாக்விஃ || ௧௧ ||

(௧௧) பலாபேகையற்றவர்களால் சாஸ்திரத்திற் சொன்னபடியே ம
ந்திரம் திரவியம் கிரியைமுதலானவைகளுடன் கூடி, இது எம்பெருமானு
டைய ஆராதனரூபம் என்று ஸ்வயம் பலனாய்ச்செய்யப்படும் யாகம் ஸாத்து
விகமாகும்.

சுவிஸந்நாயதௌமௌ வஹாயுஷிவெவயசு
ஐஜெதெவா தஸுஷு த்யஜ்விவிராஜஸு || ௧௨ ||

(௧௨) பலாபேகையுடன் கூடியவர்களால் டம்பத்தையுட்கொண்டு
கிர்த்தியே பயனாய்ச்செய்யப்படும் யாகமானது இராஜஸயாகமென்றறி.

வியிஹீநஸுஷாந் ரிசுஹீநஸிஷிணஸு
ஸ்ரீராவிரஹித்யஜ் தாஸிஸவரிஷக்தெ || ௧௩ ||

(௧௩) ஸதாசாரஸம்பந்நாளாய் வித்துவான்களானப் பிராம்மணா
லே விதிக்கப்படாததாய் அன்னதானம் முதலியவைசெய்யப்படாததாய் மந்தி
ரஹீநமாய் தக்ஷிணையற்றதாய் சிரத்தையில்லாததாயிருக்கும் யாகம் தாமஸ
மென்னப்படும்.

(அ - கை.) இப்பொழுது குணத்துக்குத்தக்கபடி தவமும் மூன்றுவி
தமென்பதை யருளிச்செய்வாராய் அது மனோவாக்காயங்களாலுண்டாகவே
ண்டுகையால் அவற்றால்வரும் ஸ்வரூபேதத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

ஷெவஜிஜமாஸுபாஜ வஜநஸுளவிராஜஸு
ஸ்ரீஹவாஜிவிஸாஹ ஸாரீரஜவவஜெதெ || ௧௪ ||

(௧௪) தேவர், பிராம்மணர், குருக்கள், பண்டிதாள் இவர்களைப்பூசித்
தல், தீர்த்தஸ்த்நாநம் முதலியவைகளைச் செய்தல், உள்ளத்திலுள்ளபடி நடக்
கை, ஸ்திரீகளைப்பார்க்கும்பொழுது இவர்கள் அநுபவத்துக்கேற்றவர்களென்
கிற புத்தியோடு பாராமை, பிராணிகளுக்குப்பீடை செய்யாமை, இதெல்
லாம் சரீரத்தவமென்று சொல்லப்படும்.

சுநுஷெமகரவாகுஸதஜெயிவித்யயசு
ஸுராயாஹஸநெவவ வாஜ்யஸவவஜெதெ || ௧௫ ||

(௪௫) பிறருக்கு மனவருத்த முண்டாக்காமல் ஸத்தியமாய் பிரியமா யிருக்கச்செய்தே இதமாய்ப்பேசும் வார்த்தையும், வேதாத்தியயநமும் வாக்குத்தவமென்று சொல்லப்படும்.

உநஃபு-ஸாடிஸுளஜேகூம் உளநஜாதவிநிமுஹஃ|
ஊவஸம்ஸூஜிரிதெதுத துவொரோநஸஸுஹுதெத||௧௬||

(௧௬) மனதில் சினமுதலியவையற்றிருக்கை, பிறருக்கு கேதமமுண்டாக்குவதில் ஆசைகொண்டிருக்கை, வாக்கைப் பேசுவொட்டாமல் அடக்குகை, மனோவியாபாரத்தை தியானிக்கப்படும் விஷயத்தில்தானே நிறுத்துகை, ஆத்மாவையொழிந்தமற்றவைகளில் சிந்தையற்றிருக்கை இவ்வெல்லாம் மனத்தவமென்றறி.

ஸூயிவாபரயாததூம் தவஸூதி வியம்நரெஸு|
சுவமராகாஜி ஹிஸுஹுதெ ஸூகஸிகம்வரிஸுதெத||௧௭||

(௧௭) பலாபேகையற்று இது பகவானுக்கு ஆராதனமென்கிற சிந்தையோடு கூடியிருப்பவர்களாலே மிகவும் சிரத்தையுடன் கூடி எந்ததவமானால் செய்யப்படுமோ (முற்கூறியபடி மூன்றுவிதமாயிருக்கிற) அந்த தவமானது ஸாத்துவிகமென்று சொல்லப்படும்.

ஸூதாரோநவஜாயு- துவொடிஹெநவெவபசு|
கிரயதெததஹிஹெபூகூம் ராஜஸம்ஹுத்யூவ்யு||௧௮||

(௧௮) பலத்தில் அபேகையுடன்கூடி, தன்னைக்கண்டு பிறர் ஸந்தோஷித்துக்கொண்டாடி நமஸ்காராதிகள் பண்ணவேண்டுமென்று டம்பத்தைக்கோரியவர்களால் எந்த தவம் செய்யப்படுமோ; அது ராஜஸத்தவம். மேலும் அது அசாசுவதமான சுவர்க்காதிகளைப் பயனுக்கொண்டதாகையால் சாகவதமல்லாமல் சலிப்புற்று அழிந்துபோகும்.

உஹுயாஹெணாதெநாய தீயபாகிரயதெதவஃ|
வாரஸெரூதாடிநாயு-வா ததூஸஸுஹுத்யூத்யூ||௧௯||

(௧௯) மூடத்தனமாய் தனது வருத்தமும் தெரியாமல் பிடிவாதமாய் செய்யப்படுவதும் பிறருக்குப்பீடையுண்டாக்குவதுமான தவம் தாமஸத்தவமென்னப்படும்.

உாதவஜிசியஜாநம் தீயதெநுவகாரிரிண|
உெஸெகாரெஹவாதெதுவ தஜாநஸூகஸிகம்ஸுத்யூ||௨௦||

(௨௦) பலனைக்கோராமல் கொடுக்கவேண்டுமென்கிற வெண்ணத்தோடு தருத்தேசத்தில் தருத்தகாலத்தில் தருத்தபாத்திரத்தில் உபகாரஞ்செய்யச் சக்தியற்றவன் விஷயத்தில் செய்யப்படும் தூதம் ஸாத்துவிததாமமென்னப்படும்.

* ஓம் என்கிற சப்தம் வைதிகக்கருமத்துக்கு அங்கமாகப்பிரயோகாதிச
ளில் பிரயோகிக்கப்படுகிறது. தத்ஸத் என்கிற சப்தங்கள் பூஜ்யவாசகமாகப்
பிரயோகிக்கப்படுகின்றனவென்றாக.

பிராம்மணசப்தத்தாலே ரூறிக்கப்பட்ட திரை வர்ணிகளும், ஓம் தத் ஸத்என் கிற சப்தத்தோடு கூடியிருக்கையென்றலகூணம் பொருந்தியிருக்கையால் அவைகளும் அவர்களும் அவேதங்களையும் அவைதிகர்களையும் காட்டில்வேறு பட்டிருப்பவர்க ளென்றறியத்தக்கது.]

சுஸூகியாஹுததீத வைஸுபாக்ஸுதவ்யசஃ

சுஸுஜிதஸூவதெவாயு நவததெததநொஹ12அ||

(உஅ) சிரத்தையின்றிச் செய்யப்படும் ஹோமம் முதலிய கருமம் சா ஸ்திரோத்தமே யாகிலும் அஸத் என்னப்படும். ஏன்? அது மோக்ஷத்துக்கு மாகாது; ஸம்ஸாரத்துக்கு வேண்டும் பயனையுந்தாராது. [ஆகையால் அஸத் என்றபடி.]

ஸ்ரீ பகவத்சாரமாநுஜவிரசிந ஸ்ரீமத்தேநாபாஷ்யத்தில்,

பதினேழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதேநாபாஷ்யநம:

பதினேட்டாவது அத்யாயம்.

அவநாரிஸக.

மேழிரண்டு அத்தியாயங்களாலும் 5 அப்பிபுதயத்தையும் மோக்ஷத்தை யும் அளிப்பது வைதிகமான யக்ஞம் தானம் தவம் முதலியவைகளோயல்லது மற்றல்லவென்றும், வைதிகக்கருமத்துக்கு ஸாமான்னியலகூணம் பிரணவத் தோடு ஸம்பந்தமென்றும், அதில் மோக்ஷஸாதகத்துக்கு ஸாம்ஸாரிககேக்ஷம ஸாதகத்தைக்காட்டிலும் பேரும் தத் ஸத் என்னுஞ் சொத்தளைக்கொண்டிருநி ப்பிடுகையென்றும், மோக்ஷஸாதகமான கர்மம் புலாபேகையற்ற யக்ஞா திகளென்றும், அவைகளை யாரம்பிக்கும்படியோ ஸத்துவருணத்தின் மிகுதி யால் வருமென்றும், ஸத்துவருணத்தின் விருத்தியோ ஸாத்விகமான ஆகார ஸேவையாலுண்டாக வேண்டுமென்றும் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது மோக்ஷஸாதகமாகச் சொல்லப்பட்ட தியாகத்துக்கும் ஸன்னியாஸத்துக்கும் ஐக்கியமும், தியாகத்தின் ஸ்வரூபமும், எந்தகருமமும் பகவானால் செய்யப்படுகிறதென்று காதிருந்தவந்தை ஸர்வேசுவரனிடத்தில் அநுஸந்திக்கையும், ஸத் துவரஜஸ்தமஸ்ஸ-பக்களின்காரியத்தைவர்ணித்துஅதனால் ஸத்துவருணத்தை அவசியம் கைப்பற்றவேண்டுமென்கிற விஷயமும், பகவத்சாராதநருபமாகச் செய்யப்படும் தனதுவரணத்துக்கேற்ற கர்மங்கள் பரமபுருஷனையடைவிட்டு மென்கிறவிஷயமும், தோசாஸ்திரம் முழுதனுக்கும் ஸாரமான அர்த்தம்பக்தி யோகமென்கிற விஷயமும், இவையாவும் சொல்லப்படுகின்றன.

5 அப்பிபுதயம் - மோக்ஷத்தை யொழிந்தபிறித புருஷார்த்தங்கள்.

அதில் தியாகமென்பதும் ஸன்னியாஸமென்பதும் ஒன்றே வேறு! என்று நிச்சயிக்கும் பொருட்டும், அதின் ஸ்வரூபத்தை நிச்சயிக்கும்பொருட்டும் அர்ச்சுனன் கேட்கிறான்.

சுஜ-நஉவாஹ || ஸநூஜாஸஸூஜீஹாவாஹா ததூஜாஸி
வெஷித-|| தஜாமஸூஜஹுஷீகேஸ வ்யயேக்ஷஸிநிஷ்டிஷ-|| ௧||

(சு) ஓ பகவானே! நகூஜீணாநபுஜயாயநெந தஜாமெ
நெநகெ சுஜூதகூஜீநஸ-.....வெஷாஹவிஜாநஸ-நிஸூதா
ய-ஜாஸநூஜாஸயொமாடிதயஸூ-ஜஸகூ|| தெஸூஹவொகெ
த-வாராஹகாவெ வாராஜூதாஹிஸூவஜீஸவெ-இத்தியாதிக
ளில் தியாகமும்ஸந்நியாஸமும் மோக்ஷஸாதநங்களென்று ஒதப்படுகின்றன
வன்றோ? அந்த ஸந்நியாஸத்தினுடையவும் தியாகத்தினுடையவும் உண்மை
யைத் தனியேஅநியவாசைப்படுகிறேன். [என்றால் இது அபிப்பிராயம்:—ஸ
ந்நியாஸம் தியாகமென்கிறதொன்றுண்டு சொற்களுக்கும் பொருள் தனித்தனியுண்
டா! இல்லையென்று ஒரேபொருளா! தனிப்பொருளுண்டானால் அப்பொழு
து அவைகளின் ஸ்வரூபத்தைத் தனித்தனியேயருளிச்செய்யவேண்டும்; இர
ண்டும் ஒன்றாயிருந்தாலும் அப்படியே யருளிச்செய்யவேண்டும் என்று அபி
ப்பிராயம்.]

(அ-கை.) அநந்தரம் “இவ்விரண்டுக்கும் ஸ்வரூபம்ஒன்றுதான்; அதாவது-
இப்படிப்பட்டது” என்று நிச்சயிப்பதற்காக அதுவிஷயத்தில் வாதிகள் செய்
பும் ஆக்ஷேபத்தைக் காட்டா நின்றுகொண்டு பகவான் அருளிச்செய்கிறார்

ஸ்ரீஹவாந-வாஹ || காரூஜாநாங்கூஜீணாநஜாஸ-ஸநூஜா
ஸங்கவயொவிஷ-|| ஸவ-கூஜீஹதஜாம-பூஹ-வூஜாம-விஷ
கூணா|| ௨ ||

(௨) சில வித்துவான்கள் காமியகருமத்தைச் சுத்தமாய்விட்டுவிடுவது
தான் ஸந்நியாஸமென்பார்கள். சில ஸமர்த்தர்கள் நித்தியம் நைமித்திகம் கா
மியம் என்கிறவெல்லாக் கர்மங்களிலும் பலத்தையபேக்ஷிக்காம லிருக்கையே
தான் மோக்ஷசாஸ்திரங்களில் சொல்லுகிற * த்யாக சப்தத்துக்குப் பொரு
ள் என்று விளம்புவார்கள்.

* இங்கே சாஸ்திரோக்தமான த்யாகம், காம்ய கர்மங்களைச் சுத்தமா
ய்விடுகையென்றும் ஸர்வகர்மங்களிலும் பலாபெகூஷயற்றிருக்கையென்றும்
விவாதத்தைக்காட்டத் தொடங்கினவர்,ஒரிடத்தில் ஸந்நியாஸசப்தத்தையும்
மற்றோரிடத்தில் த்யாகசப்தத்தையும் பிரயோகித்தார். இதனால் த்யாகஸந்
நியாஸ சப்தங்களுக்குப் பொருள் ஒன்றேயென்று அங்கீகரிக்கப்பட்டதாகத்
தெரிகிறது. அப்படியே திஸ்ரயஸூ-ணூஜீததூதூஜாமெஹ ரதஸ
கூஜீ என்று த்யாகசப்தத்தைக்கொண்டே நிச்சயஞ்சொல்லுகையாலும் நீ
யதஸூ-த-ஸநூஜாஸகூஜீணாநநாவவடிதெ | ஜொஹா-த
ஸூவாரி-தஜாமஸூஜீஸஸிவாரிகீதி-த|| சுமிஷ-ஜிஷ-ஜீஸ்ர-ஹி-
ய-கூஜீண-ஹவூஜாமெஹதூஜாமிநா-வெ-தூந-த-ஸநூஜாஸ
நா-கூஜீஸஎன்று ஒருசொல்லுக்கு ஒரு சொல்லைப்பதிலாகச் சொல்லக்க
ண்டையாலும் அவ்விரண்டுக்கும்பொருள் ஒன்றெனத் தோன்றுகிறதென்று
ச்சயிக்கப்படுகிறது.

த்யாஜ்யொஹாஷவஜிதெகெ கூடிவ்யாஹுஃநீஷிணா||

(உ) கபிலமதஸ்ரீர்களும் அம்மத்தையதூஸரித்த சில வைதிகர்களும், யங்கும் முதலியகருமங்கள் ராகம்முதலிய தோஷங்களைப்போல் பந்தஹேது வாகையால் அவைகளையெல்லாம் மோகூதார்த்தியானவன் முதலே விடவே வேண்டுமென்று சொல்வார்கள். [பந்தஹேது - கட்டுக்குடல்.]

யஜுடாநதவஃகூடி நத்யாஜ்யிதிவாவரௌ||௩||

(க) இப்படியிருக்க சில பண்டிதர்கள் யக்ஞாதிகர்மங்களைவிட லாகா தென்பார்கள்.

நியாயஸ்யுணுரெததூ த்யாமெஹாதஸதூ||

(க) இப்படி வாதிகளால் ஸந்தேகிக்கப்பட்ட தியாகவிஷயத்திலுண்டான நிச்சயத்தைச் சொல்லுகிறோம் கேள்.

த்யாமொஹிவ்யாஹுஷவ்யாநு ச்ரீவியஸுஹூகீதிஃ||௪||

(ச) வைதிகக்ர்மங்களைச் செய்யும்பொழுது பலத்தின் விஷயமாயும் கர்மத்தின்விஷயமாயும் கர்த்தாவின் விஷயமாயும் தியாகம் மூன்றுவிதம் என்று 5 முன்னமே நம்மால் சொல்லப்பட்டதன்றோ?

யஜுடாநதவஃகூடி நத்யாஜ்யொகார்யுரெவதக||

(ச) யங்கும் தானம் தவம்முதலிய வைதிகக்ருமத்தை மோகூதார்த்தியானவனொருக்காலும் விடக்கடவனல்லன்; மற்றப்படி இவன் பிரயாணமா, மளவும் நாடோறும் செய்தேநீரவேண்டும்.

(அ-கை.) ஏனெனில்?

யஜெடாநதவ்வெஹுவ வாவநாநிநீஷிணா||௫||

(ரு) யங்கும் தானம் தவம்முதலிய வர்ணச்சிரமத்தைச்சேர்ந்த கர்மங்களெல்லாம் மநநிலருக்குப் பரிசுத்திகரங்கள். [என்றால்:—வாழ்நாளுள்ளளவும் உபாஸநஞ்செய்கின்ற மோகூதார்த்திகளுக்கு உபாஸநத்தைக் கைபுருதவொட்டாமல் விரோதிகின்ற பழையகர்மங்களைப் போக்கடிக்குமவைகளென்படி.]

வனதாநதூவிதகூடிாணி ஸஜ்ஜுகூரமவாநிவ||

கூடிவ்யாநீதிவெவ்யாநி நியூகூடிதூ||௬||

5 உயிஸவ்யாணிகூடிாணிஸந்யூஸ்யாந்யூதவெதவா | நிராஸீநிடிடிஹொஹ உக்யாய்யூஸவிமதஜ்ஜுரௌ என்றுகர்மத்தால்வரும் சுவர்க்கம் முதலியபலம் எனக்குமேவண்டாமென்பது பலத்தியாகம்; என்பயனுக்காக இந்தகர்மம் என்னால் செய்யப்பட்டது என்கிற அபிமானத்தை யொழிக்கை கர்மத்தியாகம்; ஸர்வேசுவரனேகர்த்தாவென்று மதையோர்ந்து தான் கர்த்தாவல்லென்று மதிக்கைகர்த்தாதத்தியாகம்; என்று முன்னம் சொல்லப்பட்டதென்றிக.

(சு) இப்படி உபாஸகர்களுக்கு யக்ஞாதிகர்மங்கள் பரிசுத்திகரங்களாகையாலே உபாஸம்போலே இந்த யக்ஞாதிகர்மங்களும் நம்முடைய ஆராத நருபங்களென்று நினைத்து கர்மத்தில் பற்றையும் அதன் பலனையும்விட்டு நா ன்தோறும் பிரயாணமாமளவும் உபாஸம் தலைக்கட்டுவதற்காக மோக்ஷகா மன் செய்யவே வேண்டுமென்பது நம்முடைய முடிவான வித்தாந்தம்.

நியதஸுதஸுநுராஸி கசிவெனாநாவவடிவெ
ரோஹாதஸுவரித்யாம ஸாஸிவரிகிதி||௭||

(எ) நித்திய ரைமித்திகங்களான மஹாயக்ஞாதிகளை விடுவதென்பது
† கூடாது. ஞானத்தைவிருத்திபண்ணித் தருநின்றகர்மங்களை (இவை சுட்டுப் படுத்துமவைகளென்று) அக்ஞாநத்தால் விட்டுவிடுவது ‡ தாமஸத்தியாக மென்னப்படும்.

ஈஸிவெதிவபதஸு காயகௌஸஹயாதூஜை

ஸக்யகாராஜஸஹாமம் நெவத்யாமமவமவெவசு||௮||

(அ) ‘கர்மமானது பரம்பரையாக மோக்ஷத்தைச் சாதிக்குமேயானாலு ம் துக்கரூபமான திரவிய ஸம்பாதநத்தாலே ஸாதிக்கவேண்டிய தாகையாலு ம், மிகவும் ஆபாஸரூபமான காயக்கிலேசத்தையுண்டிபண்ணுகையாலும் மன

† ஏனெனில்:—ஸரீரயாதூவிவதெந ப்ரஸிவெடிசுசி
ணு என்று சரீரதாரணம் வித்திக்கமாட்டாதாகையாலே விடக்கூடாது. ச ரீரத்தை யக்ஞசேஷத்தாலே வளர்த்தவந்தால் அது நல்ல ஞானத்தையுண் டாக்கும்; அப்படியக்ஞசேஷமல்லாதவைகளாலே சரீரத்தைத்தரித்து மன தை வளர்த்து வந்தால் தெக்யவம்ஹஸ்தேதவாவா யெவவஹதூத காரணாக் என்று விபரீதக்ஞாநத்தை யுண்டிபண்ணுவிக்கும். சுநுயிஹி ஸொஜிநஃ என்று மனது அன்னத்தாலன்றோவளருகிறது? சூஹார ஸாஹஸக்யஸாஹி: ஸக்யஸாஹஸ்யுவாஸுதி: ஸுதிவெவஸ வடிவநாவிபுரோகக்||என்று பிரம்மஸாக்ஷாத்காரரூபமான ஞானம் ஆஹாரசத்தியைப்பொறுத்ததென்று ஓதப்படுகிறது. ஆகையால் மஹாயக்ஞ ம்முதலிய நித்தியரைமித்திககர்மம் பிரயாணமாமளவும் பிரம்மக்ஞாநத்துக் காக வேண்டியிருக்கின்றபடியால் அதை விடலாகாது.

‡ தமோகுணத்தால்வரும் தியாகத்தைத் தாமஸமென்கிறது. தியாகம் தமஸின்காரியமான அக்ஞாநத்தால்வரும்தாகையால் தமோகுணத்தால்வரும் தென்கிறது. தமஸ்ஸு அக்ஞாநத்துக்குமூலம்என்கிறவிஷயம் ப்ரோடிவெ ஹாதேவொஹவதொஜாநவெவ என்று என்்கிறவிடத்தில் ஸசால்பப் பட்டது. அக்ஞாநமாதூநாநத்துக்கு விரோதியான விபரீதக்ஞாநம். இப்படி யே சுயபிபிதிபாதிநுதெகவிவாபுதா ஸவபுபுதிவ ஸீதாஸஸாவிஸாபாபுதாவிஸ் என்று மேலே சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் நித்தியரைமித்திகாதி கர்மத்தை விடுவது விபரீதக்ஞாநத்தால் தா னென்று தாற்பரியம்.

இற்கு வருத்தத்தையுண்டாக்கும்' என்று பயந்தவனும் 'யோகஸித்திக்ரக ஞாநாப்பியாஸத்தான் செய்யத்தக்கது' என்று யாவனொருவன் மஹாயக்ருந்தொடக்கமான ஆச்சிரமகர்மத்தை விட்டுவிடுகிறானே அவன் ரஜோகுணத்தால் வந்தத்தியாகத்தைச் செய்தவனானான். அந்தத்தியாகம் ஓ உண்மையான சாஸ்திரார்த்தமல்லாமையாலே அவன் தியாகத்துக்குப் பயனான ஞானோத்பத்தியையையடைமட்டான். [கர்மமானது திருந்தத், சுவாரமாய் மனதுக்குத்தெளியையுண்டாக்குமதன்று; மற்றப்படி எம்பெருமானுடைய முகோல்லாஸத்தைப் பிறப்பித்து அவ்வழியாலே என்றறிவது.]

காராஜிகெடுவயகூலே நியகுகியதெஜு-ந|

ஸநுஜகூலாமுமெவ வதஜாமஸாஸிகெரேது||கூ||

(க) நித்தியநைமித்திகமான மஹாயக்ருமமுதலிய வறுணச்சிரமகர்மம் எம்பெருமானுடைய ஆராதநரூபமாகையாலே அதைச் செய்வதே பயனென்றுமதித்து கர்மத்தில் எனதென்கிற வெண்ணத்தையும் கர்மப்பயனையும் கைவிட்டு கர்மத்தைச் செய்வது, ஸாத்தநவிகத்தியாக மென்னப்படும். [அதாவது:—] ஸத்வமடியாகப்பிறக்கும் உண்மையான சாஸ்திரார்த்தக்ருநத்தால் வந்தத்தியாகமென்றபடி.]

நடுஷுடகூஸமகூலே கூஸவெநாநுஷஜிகெடு

தஜாமீஸகூஸலாவிலெஷா ரெயாலீகிநூஸஸய: ||க௦||

(க௦) இப்படி ஸத்துவத்தையடைந்து வஸ்துவை உள்ளபடியே யறிந்து அதனால் ஸகல ஸம்சயங்களுமற்று கர்மத்தில் பற்றையும் கர்மபலத்தையும் தான் கர்த்தாவென்கிற வெண்ணத்தையும் விட்டவன் * தீயகருமத்தை வெறுக்கவும் நல்ல சருமத்தில் பொருந்தவுமட்டான்.

* உண்மையான சாஸ்திரார்த்தமல்லவென்கிற விஷயம் சுயயாவது ஜாநாதிஸாஸிஸாவாயுராஜவீ என்று மேலே அருளிச்செய்யப்போகிறார்.

|| ஸத்துவந்தான் உண்மையான சாஸ்திரார்த்தக்ருநத்தைப் பிறப்பிக்குமென்றுரிடம் ஸகூலதஜாயதெஜுநடி என்று முன்னம் சொல்லப்பட்டது. ஸவூதினூநிவூதினூகாரபூகாரபூலயாவபெவபூரோகூகூயாவெலிஸாவாயுராஜவீ என்றுமேலும் சொல்லப்படும்.

* தீயகர்மாவது - அநிஷ்ட பலத்தைத்தரும் கர்மம். நல்ல கர்மமாவது இஷ்டமாயிருக்கிற சுவர்ச்சம் புத்திரன் பசு அன்னம் முதலிய பலத்தைத்தருமது. எந்த கர்மத்திலும் எனதென்கிற அபிமானமில்லாமையாலும் பிரம்மத்தையொழிந்த மற்ற பலங்களைக் கைவிட்டமையாலும், நான் செய்தேன் என்கிற கர்திருவத்தை விட்டமையாலும் அவைகளைச் செய்யுமிடத்தில் பிரதித்துவேஷங்களிரண்டுஞ் செய்யமாட்டான். இங்கே அநிஷ்டபலத்

(அ-கை.) இதையே அருளிச்செய்கிறார்.

நஹிஷ்டிஹஹுதாஸக கு னுக்ஷுஸ்கிபாணஸெஷதஃ|
யஹுஸ்கிபவஹத்யாஸீ ஸத்யாஸீத்யுலியியதௌகக||

(கக) சரீரத்தைத் தரித்திருக்கிறவரையில் கர்மங்களை முழுவதும் விடுவதென்றால் ஸாத்தியமான விஷயமன்று. [ஏன்? தேஹத்தைத் தரிப்பதற்காகப் புசித்தல் பாரம்செய்தல் முதலிய கர்மங்களும் மற்றும் அதைச்சேர்ந்த கர்மங்களும் ஒழிக்கப்போகாமையாலே அதற்காக மஹாயக்கும் முதலிய அனுவட்டாநமும் ஒழிக்கப்போகாது.] ஆகையால் எவனானால் அந்த மஹாயக்கும் முதலியவற்றில் பலனைக்கைவிகிருணே அவனே த்யாமெனெநகெக்யுதக்யோநஸுஃ இத்தியாதி சாஸ்திரங்களில் தியாகியென்னப்படுவான்.

(அ-கை.) நல்லது, அக்ரிஹோத்திரம் தரிசம் பூர்ணமாஸம் ஜியோதிஷ்டோமம் முதலியவைகளும் மஹாயக்ஞாதிகளும் சுவர்க்கம் முதலிய பலன்களோடு ஸம்பந்தித்திருப்பதாக சாஸ்திரங்களால் விதிக்கப்படுகின்றன; நித்திய நைமித்திகங்களுங்கூட ப்ராஜாவத்யுமூஹஸூநாஃ இத்தியாதி யாகப் பலனோடு ஸம்பந்தப்பட்டிருப்பதாகவேவிதிக்கப்படுகின்றன; ஆகையால் அந்தபலனைச் சாதிப்பதே ஸ்வபாவமான அக்கர்மங்களை யதுஷ்டிக்கும்படித் தில்லுவன் பலத்தைக் கோராமற்போனாலும் (விதைவிதைத்தாற்போல்) அவை இஷ்டாநிஷ்டரூபமான பலன்களைத் தந்ததல்லது மீளாவன்றோ? ஆகையால்மோக்ஷவிரோதிகளான பலன்களைத் தருகின்ற கருமத்தை மோக்ஷார்த்தி யதுஷ்டிக்கக்கடவனல்லன்; என்றுவரும் சங்கைக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார்.

சுநிஷ்டிஷ்டுஸிஸுஹ த்ரவியஸ்கிபாணஸெஷதஃ|

ஸவத்யுத்யாஸிநாஃஸெஷத்யுநதஸுந்யாஸிநாஃஸுவிசஃ||கஉ||

(கஉ) அநிஷ்டமான நரகாதிகளென்றும், இஷ்டமான சுவர்க்காதிகளென்றும், அநிஷ்டத்தோடு கலந்த புத்திரன் பசுமுதலியவைகளென்றும் கர்மத்துக்குப் பயன் மூன்றுவிதம். இத்தப்பயன் கர்த்ருத்வத்தையும் எனதென்கிற வபிமானத்தையும் கருமப்பயனையும் கைவிடாதவர்களுக்கு, கர்மாநுவட்டாநம் செய்தவுடனே பலிக்கின்றது. கர்த்ருத்வாதிகளைவிட்டவருக்கோ ஒருக்காலும் (மோக்ஷவிரோதியான) இப்பயனுண்டாகமாட்டாது.

[இப்படி கர்மங்களைச் செய்துகொண்டு கர்த்ருத்வாதிகளை விடுவது தான் சாஸ்திரஸித்தமான ஸந்திரியாஸம், இதுதான் தியாகம் என்று சொல்லப்பட்டது.]

தைத்தரும் கர்மமாவது, தன்னாலும் அறியாமல் செய்யப்பட்ட பாபகர்மம். அதொழியாதபோது - நாவிரதொஹுஸூரிதாநாஸாஹோநாஸூலிதஃ | நாஸாஹோநஸூலாவாவிபுஜாநெநெநநாஸூயாஸு என்கிறபடியே ஞானோத்தபத்திக்கு விரோதமுண்டாம். ஆகையால் கர்மத்தில் கர்த்ருத்வாதித்தியாகம் சாஸ்திரீயத்தியாகமேயல்லது ஸ்வரூபத்தியாகமல்ல.

(அ-கை.) இப்பொழுது புருஷோத்தமனும் அந்தரியாமியான பகவானே கர்த்தாவென்று நினைத்து நினைக்க கர்த்தாவல்லனென்று நினைக்கும் படிபை யருளிச்செய்கிறார். [இப்படிநினைத்தபோதே பலத்திலும் கர்மத்திலும் எனதென்கிற அபிமானம் ஒழிந்துபோகிறபடியால் பரமபுருஷனே தனது ஜீவனைக்கொண்டு தனது கரணங்களேபரப் பிராணங்களாலே தனது லீலையென்னும் பயனுக்காகக் கர்மங்களை யாரம்பிக்கிறானாகையால் ஜீவனைச்சேர்ந்த (பசிதிருகைமுதலிய) பயனும் அதன் ஸாதநமான கர்மமும் பரமபுருஷாநிநமென்பதுதவ்வம்.]

வவென்தாநிஜஹாவாஹா காரணாநிநிவொயயெ|

ஸாஸ்ப்ரஹ்மதானெவ்வாநாநி விஜயெஸவ-குகே-ஸனா|| க௩||

(க௩) வஸ்துவை உள்ளபடியே அறிவதான வைதிகபுத்தியால் ஏர்ப்பட்ட ஸித்தாந்தத்தில், ஸர்வகர்மங்களையும் உண்டுபண்ணுவைகளாகச் சொல்லப்பட்ட இந்த ஐந்துகாரணங்களும் * நம்மிடத்தினின்றும் வந்ததாக நிர்ணயிக்கப்பட்டனவென்று நினை.

(அ-கை.) அவ்வைந்துமெவையென்ன அருளிச்செய்கிறார்.

கயிஷாநனயாகத-கா காரணவப்யபுநியபு|

விவியாவப்யபுஷுஷா ரெஷவ-வெவாசுவனஸு|| க௪||

ஸரீரவாஜநாஹி ருஷு-புரஹதநா||

நயாய-யாவிவரீ-தவா வவென்தெதஸு-வெதவ|| க௫||

(க௪-௫) சாஸ்திரத்தில் ஸித்தமானதும் நிஷித்தமானதும், சரீரம் வாக்கு மனது என்கிற முக்கரணங்களாலுந் செய்யப்படுமதாயுள்ள ஸகல கர்மத்துக்கும் இவ்வைந்துமே ஹேதுக்கள். எவையெனில் - (மஹாபூதங்களின் தொகையான) சரீரம், கர்த்தாவென்கிற ஜீவாத்மா, பலவித வியாபாரங்களைச்செய்யும் (வாக்கு + முதலிய) கரணம், நானவிதவிருத்தியையும்செய்கின்ற (பிராணம் அபாநம் வியாநம் உதாநம் ஸமாநம் என்று ஐந்துவிதமான) வாயு ஆகிய விந்நான்கும், அந்தரியாமியான பரமாத்மாவும் ஆக இவ்வை

* யசூதநிதிஷுதாநாநாரொய ஜாநாந வெஷயஸுஜாதாஸரீரயசூதாநிஷாரொபயதிலதசூதாநா ராஜிபுத|| சுஷுபு-விஷுஸாஸாஜநாநாஸவ-குகே-ஸனா|| இத்தியாதிவாக்கியங்களால் பிறக்கும் வைதிகபுத்தியானது, சரீரம் இந்திரியம் பிராணன் ஜீவாத்மா என்னுமிவைகளை உபகரணமாகக்கொண்ட பரமாத்மாவேதான் கர்த்தாவென்று நிர்ணயிக்கின்றது.

ஜீவாத்மா கர்த்தாவென்கிற விஷயம் - ஜெ-கூதவஸகத-காஸாஸாய-வதாசு என்கிற ஸூத்திரங்களில் உபபாஷிக்கப்பட்டுள்ளது.

† வாக்கு கைகள் கால்கள் ஆஸநம் உபஸ்தம் மனது என்று ஆறுவிதமானகரணமுமென்றபடி.

தென்தெய்வம்ஸ்திகதூர ஶாநாந்கெவயனுயி!

வஸ ௨) த ௨) க்ர தவ-ஜி க்ர நஸவஸ ௨) தி-உ-உ-தி: || கக ||

யஸு)நாஹு)தொலாவொ ஸுஜிர)ஸு)நலிவ)தெ|

ஹக்ஸாவிஸுஜோநுஜொகாநு நஹநிநநிஸய₂)தெ||கள||

(க) பரமபுருஷன் கர்த்தாவென்திரு நினைவிலும் யாவவினருவன் “நான் செய்கிறேனென்று” தன்னைக் கர்த்தாவாக நினைக்கமாட்டானோ, எவ் லுக்கானால் “இத்தகர்ப்பமும் இதின் பயனும் என்னைச்சேர்ந்ததல்ல” என்று கர்மத்திலும் அதின் பலத்திலும் பற்றிருக்கமாட்டானோ, அவன் போர்க்களத்தில் இந்த பீஷ்மாநிகளைப்போல் வரும்ஸகலமானபெயர்களை யுங் கொன்றா

§ கர்திருத்வம் பரமாத்மாதீனமென்கிற விஷயம்ஸவ-ஸுலாஹம் ஹுபிஸந்நிவிஷ்டாதிதஸ்யுதிஜ்ஞாநநிவொஹநனு என்றுகீழ்சொல்லப்பட்டது. ஂஂஸாஸவ-ஸுலாதாநாஂஹுபெஸஜ்ஞாநதிஷ்ஞாநிஜ்ஞாநியஸவ-ஸுலாதாநியநுநாஸாநிநாஸயா என்றுமேலும்சொல்லப்படும். ஜீவாத்மாவின் கர்திருத்வமும் பரமாத்மாதீனமென்கிற விஷயம் பராநுதயுதேஎன்கிற ஸுத்திரத்தில்உபபாதிக்கப்பட்டது. ஜீவாத்மாவின் கர்திருத்வம் பரமாத்மாதீனமென்றல்-ஜீவாத்மாவுக்குக் கர்மஞ்செய்வதில் பற்றில்லாமையாலே விதியும் விலக்குமான சாஸ்திரம் வியர்த்தமாகாதோவென்றல்-இந்த ஆகேஷபந்தை கூடுதலுபயோகிப்பதால் விஹிதவுதிவிஜ்ஞாநவெய்யுதாபிஸுஎன்றுஸுத்திரகாரபோபரிமரித்தார். அதனால் என்ன ஏற்பட்டது? பகவானுளிக்கப்பட்டு அவனை ஆதாரமாகக்கொண்டு அவனாளிக்கப்பட்ட சக்தியுடன்கூடிய கரணகளேபராதிசனைக்கொண்டு அவனை ஆதாரமாகக்கொண்ட ஜீவாத்மாவானவன், அவனாளிக்கப்பட்ட சக்தியுடன்கூடி தன் இச்சையினால் கரணதிகளையும்அதிவ்ஹித்துப் பிரயத்தனத்தையும் செய்கிறான்; அவனுக்குள்ளிருக்கின்ற பரமாத்மாவோ கேவலம் அநமதிமாத்திரங் கொடுத்துக்கொண்டு பிரவர்த்திப்பிக்கிறான்; ஆகையால் பெரியதொரு கற்பாறை மரம்முதலியவைகளை, பத்துபெயர்கள் சேர்ந்து புரட்டினால் அதில்ஒவ்வொருத்தரும்நேறுவாய்க்கொண்டுவிதியையும்விலக்கையும்அடைவதுபோல் ஜீவாத்மாவும் தன் புத்தியைக்கொண்டுப் பிரவ்ருத்திக்கு நேறுவாகின்றமையால் அவ்வாறியஷயத்தில் சாஸ்திரம்பயன்படுமென்பதாம்.

ஹம் அவன்கொல்பவனுமல்ல; அந்தகர்மத்தால் அவன் கட்டுப்படவுமாட்டான். [என்றால் அதன்பயனை யதுபவிக்கமாட்டா நென்றபடி.]

(அ-கூ.) இப்படி தனக்குக்கர்த்திருத்வாதிகளில்லையென்கிற நினைவெல்லாம் ஸத்துவகுணம் விருத்தியானால் மாத்திரந்தான் பிறக்கும்; ஆகையால் ஸத்துவகுணத்தைப் பற்றவேண்டும், என்று அறிவிக்கைக்காகக் கர்மத்தில் ஸத்துவம் முதலிய குணங்களால் வரும் விற்றியாஸத்தை விஸ்தரிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி கர்மவிதியின் விதத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

ஜாநஞ்ஜெயம்வரிகாநா திரி வியாகுடிவொடிநா
கரணம்கூடுகதெதுதி திரிவியாகுடிஸூ ஹம் || ௧௮ ||

(௧௮) செய்யவேண்டும் கர்மத்தை யறியும் ஞானம், செய்யவேண்டுங் கர்மம், அதை யறியுமவன் என்று கர்மவிதியானது மூன்றுவிதம்; [என்றால் - அறிவு, அறியப்படும்து, அறியுமது என்று இம்மூன்றுடன் கூடியது ஜோதிஷ்டோமம் முதலிய கர்மங்களின் விதி என்றபடி.] அதில் அறியவேண்டும் கர்மம், * கரணமென்றும் கர்மமென்றும் கர்த்தாவென்றும் மூன்றுவிதமாய் ஸங்கிரஹம் பண்ணப்பட்டிருக்கிறது.

ஜாநக்ஷெவகதபூவ திரியெவமுணவொடிநா

பெராறுதெமுணஸம்வொநெ யயாவஹுணுதாநுவி ||

(௧௯) செய்யவேண்டும் கர்மத்தை யறியும் ஞானம், செய்யப்படுங்கர்மம், அதை அதுஷ்டிப்பவன் ஆக இம்மூன்றும் ஸத்துவாதிகுணங்களுக்கு குத்தக்கபடி ஒவ்வொன்றும் மூன்றுபடியாயிருக்கிறதென்று குணகாரியங்களைக்கணக்கிடும் முறையில் சொல்லப்படுகிறது; அவைகளையும் உள்ளபடியே சொல்லுகிறோம் கேள்.

ஸவடூவதெஷுயெநெநகம் ஹாவலியுயரீக்ஷதெ

ஸவிஹுஸவிஹுஷு தஜாந்விபிஸாஸிக்ஷ || ௨௦ ||

(௨௦) பிரம்மனைன்றும் கூத்திரியனைன்றும், பிரம்மசாரியென்றும் கிரஹஸந்தனைன்றும் இப்படி நானாவிதமாய்ப் பிரிக்கப்பட்டு கர்மாதி காரிகளாயிருக்கின்ற ஸகலபூதங்களிலும் 'ஆத்மாவென்னும் ஹாவபதார்த்தம், பிரம்மனாகி பேதங்களுக்குத்தக்கபடி பிரிக்கப்படாமல் ஞானமே வடிவாயும் அழிவற்றதாயும் பலனைப்பெறுவதற்குத் தகாததாயும் இருக்கிறதென்று, எந்த ஞானமானால் கர்மஞ்செய்யும்பொழுதே யறியுமோ அது ஸாத்துவிகக் ஞானமெனப்படும்.

வ்யுக்ஷெநதுயஜாநம் நாநாஹாவாநுவ்யுயியாநு

வெதிஸவெடூஷுஹதெஷு தஜாந்விபிராஜஸு || ௨௧ ||

* கரணம்-ஸாதகமான திரவ்யம் முதலியன. கர்மம்-யோக முதலியன. கர்த்தா - அதுஷ்டிப்பவன்.

(௨௧) பிராம்மணன் முதலான ஸகல பூதங்களும் பிராம்மனாத்பேதங்களாலே பிரிக்கப்பட்டிருப்பதுபோல அவற்றிலுள்ள ஆத்மாக்களும் வெவ்வேறாகப் பிரிக்கப்பட்டு பலனை யதுபவிப்பதற்கு யோக்கியங்களாக வீருக்கின்றனவென்று எந்த ஞானமானால் கருமானுஷ்டாவேனையில் அறியுமோ அந்தக்ஞானம் ராஜஸஞ்ஞானமென்னப்படும்.

யதுகூதவபெகஷ்விநு காரொஸகூரெஹதுக்யு|

சுதக்யாயுஷ்டபுஷ்ட ததூஸஸுஹுத்யு||௨௨||

(௨௨) எந்த ஞானமானால் மிகவும் அற்பபலன்களைத்தரவல்ல பிரோதம் பூதம் முதலியவைகளை யாராதிப்பதற்காகச் செய்யுங் கருமத்தை நம்பிக்கொண்டு இதுவே ஸகல பலன்களையும் கொடுக்குமென்று பற்றிக்கிடக்குமோ, அந்த பொய்யறிவைத் தாமஸஞ்ஞானமென்பார்கள் பெரியோர்.

(௨-கை.) இவ்வாறு செய்யவேண்டுங் கருமத்தை யறியும் ஞானமானது கர்மாதிகாரியின் அம்சத்துக்குத்தக்கபடி மூவகையென்று அருளிச்செய்து, செய்யப்படுங் கருமமும் குணத்துக்குத்தக்கபடி மூன்றுவிதமென்பதை யருளிச்செய்கிறார்.

நியதஸஹுஹித ரிராமபெஷதகீக்யுத்யு|

சுஹுபெஷுஸுநாகுபு யதுதூஸஸுஹுத்யு||௨௩||

(௨௩) தன் வருணச்சிரமங்களுக்குத்தக்கபடி நான் செய்தேனென்கிற அபிமானமில்லாமலும், (தனக்குக் கீர்த்தியுண்டாகவேண்டுமென்கிற) ஆசையாலாவது (பிறருக்குண்டான கீர்த்தியில்) துவேஷத்தாலாவது செய்யப்படாமலும், இது பலாபேகையின்றிச் செய்யவேண்டுவதென்றே செய்யப்படுங் கருமம் ஸாத்துவிகமென்னப்படும்.

யதுகாரெஷுஸுநாகுபு ஸாஹுஹாரொணவாபு.ந|

கியதெவஹுஸாயாலஸு ததூஸஸுஹுத்யு||௨௪||

(௨௪) எந்த கருமமானால் பலத்தை யடையவேண்டுமென்று அஹங்காரத்தோடுகூடி நான் செய்கிறேனென்கிற அபிமானத்தோடு வெகுசாய் சிரமப்பட்டுச் செய்யப்படுமோ அது ராஜஸம். [என்றால், வெகு கஷ்டமாயிருக்கிற இந்த வேலை யென்னால் செய்யப்படுகிறது என்கிற அபிமானத்தோடு செய்யப்படுங் கர்மம் ராஜஸமென்னப்படுமென்றபடி.]

சுநுஸநுக்ஷயஹிஸா ரிநவெக்ஷுஷவஹுஷு|

ரொஹாஹுதக்யு யதுதூஸஸுஹுத்யு||௨௫||

(௨௫) கர்மஞ்செய்யும்பொழுது உண்டாகும் துயரத்தையும் பணச்சிலவையும் பிராணி ஹிம்ஸையையும் கருமத்தை முடிக்கும்படியான ஸாமர்த்தியத்தையும் ஒன்றையும் பாராமல், பரமபுருஷன் செய்கிறானென்கிற ஞானமில்லாமல் எந்த கருமம் ஆரம்பிக்கப்படுமோ அது தாமஸமென்னப்படும்.

[இப்படி வேதங்களுக்கும் வைதிகங்களான யக்ஞாதிகளுக்கும் ஓம் என்னும் சப்தத்தோடு அந்வயம் சொல்லப்பட்டது. இதனால் ஓம் என்கிற சொல்லோடு கூடிய வேதத்தைத்தரிப்பதாலும் அப்படிப்பட்ட யக்ஞாதிகர்மங்களைச் செய்கையாலும் பிரம்மணசப்தத்தாலே குறிக்கப்பட்ட திவாவர்ணிகளுக்கும் ஓம் என்னும் சொல்லோடு அந்வயம் வருணிக்கப்பட்டதாகிறது.

(அ-கை.) இப்பொழுது இவைகளுக்கெல்லாம் தத் என்னுஞ் சொல்லோடு அந்வயங் கூறப்படுகின்றது.

தடித ிநலிஸநாய மஹ்யஜ தவரிக்யா|

ஈநகியாயுவிவியா கியனெரோகுகா லி||௨௫||

(௨௫) பலனைக்கோராமல் வேதாப்பியாஸம் யக்கும் தவம் தாநம் முதலிய கிரியைகள் எவைகளானால் மோக்ஷாபேஷிகளான திவாவர்ணிகர்களாலே செய்யப்படுமோ அவைகள் பிரம்மப்பிராப்திக்கு உபாயமாகும்படி பிரம்மவாசகமான தத்சப்தத்தாலே குறிக்கத்தக்கவைகள்.

(அ - கை.) இப்படி வேதாத்தியயநம் யக்கும் முதலியவைகள் மோக்ஷத்துக்கு ஸாதநமாகும்பொழுது தத் என்னுஞ் சொல்லாலே கூறப்படுமென்று தத் என்னுஞ் சொல்லுக்கு அந்வயம் சொல்லப்பட்டது. திவாவர்ணிகரும் அப்படிப்பட்ட வேதாத்திய யநாதிகளை யதுஷ்டிக்கின்றமையால் அவர்களுக்கும் தத்சப்தத்தோடு அந்வயமுண்டென்று ஏர்ப்பட்டது. இப்பொழுது இவைகளுக்கெல்லாம் தத்சப்தத்தோடு அந்வயம் சொல்வதற்காக, உலகத்தில் ஸதென்னுஞ்சொல்லுக்குப்பொருள்வழங்கும்படி யருளிச்செய்கிறார்.

ஸஹாவெஸாயுஹாவெவ ஸஹிதெ தத யுஜிதெ|

புஸஸெகரீணிகயா ஸஹஸரீவாயுயுஜிதெ||௨௬||

(௨௬) அஹோபார்த்த! 'ஸத்' என்னும் சொல் லோகத்திலாகட்டும் வேதத்திலாகட்டும் இருக்குந்தன்மையிலும் ஸாதுத்தன்மையிலும் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது. அப்படியே ஒரு புருஷனால் அதுஷ்டிக்கப்பட்ட லௌகிகமான நல்லகாரியங்களிலும் 'இது ஸத்கர்மம்' என்று பிரயோகிக்கப்படுகிறது.

யஜை தவஸிதாநெவ ஸிதிஸஹிதிவொவதெ|

கரீரெவெவததயீயம் ஸஹிதெ ிவானிய்யதெ||௨௭||

(௨௭) ஆகையால் வைதிகர்களான திவாவர்ணிகர்கள் யக்ஞதாநதவங்களில் இருப்பார்களில் அவ்விருப்பு நன்றாகையாலே ஸத் என்னப்பிடும்; அப்படிப்பட்ட திவாவர்ணிகர்களுக்காகச் செய்யப்படும் யக்ஞாதிகருமங்களும் ஸத் என்றே சொல்லப்படும். [ஆகையால் வேதங்களும் வேதிகக்கருமங்களும்

† ஸவரிகரீக்ஷ்யததததிரநுததிரி என்று தத் சப்தம் பிரம்மவாசகமென்றுமிடம் ஸஹஸரநாமாதிகளில் பிரஸித்தம்.

(உக) (பகுத்தறிவோடுகூடிய நிச்சயஞ்ஞானமான) புத்திக்கும் (ஆரம்பித்த வேலையை விக்கினம் நேரிட்டாலும் கைவிடாமலிருப்பதென்கிற) தைரியத்துக்கும் (ஸத்துவம் முதலிய குணங்களுக்குத்தக்கபடி) உண்டான மூன்று பேதத்தையும் தனித்தனியே உள்ளபடியே சொல்லுகிறோம் கேள்.

புவுதினுநிவுதினு காரா ராகாரொ லயாலயெ|
வாஸுரொகூனுயாவெதி வாஸுலாவாயுஸாஸுசீ||௩௦||

(௩௦) (கேதமத்துக்குஸாதகமான) பிரவ்ருத்தியையும், (மோகூத்தத்துக்குஸாதகமான) நிவ்ருத்தியையும் எந்த புத்தியானால் அறியுமோ, (பிரவிருத்தி தர்மமோ நிவ்ருத்தி தர்மமோ இவ்விருண்டிலொன்றைக் கைப்பற்றி யதுஷ்டிக்கு மவர்களான) ஸர்வவருணத்தாரும் காலதேசவர்த்தமானங்களுக்குத் தக்கபடி இதைச் செய்யத்தரும் இதைச் செய்யத்தகாது என்று எந்தபுத்தியானால் அறியுமோ, (சாஸ்திரத்தைக்கடந்தால்) பயமென்பதையும் (சாஸ்திரத்தைப் பின் சென்றால்) அபயமென்பதையும் ஸம்ஸாரத்தின் உண்மையையும் அதை யொழிக்குமதான மோகூத்தின் உண்மையையும் எந்த புத்தியானால் அறியுமோ, அது ஸாத்துவிக புத்தியென்னப்படும்.

யயாயபுயபுயுனு காரா ருனாகாரா ருபேவவ|
சுயயாவது ஜாநாதி வாஸுலாவாயுஸாஸுசீ||௩௧||

(௩௧) முன் சொன்ன இருவகைத்தருமத்தையும் அதின் விபரீதத்தையும் அதில் நிஷ்டையுடையவர்கள் தேசகாலங்களுக்குத்தக்கபடி. செய்யவேண்டுங் காரியத்தையும் ஒழிக்கவேண்டுங் காரியத்தையும் உள்ளபடியே யறிய மாட்டாத புத்தியை ராஜஸபுத்தியென்கிறது.

சுயபுயபுயுதிதியா ருநுதெகலாவாபுதா|
வவபுயபுயாநுவிவரீதாஸு வாஸுலாவாயுஸாஸுசீ||௩௨||

(௩௨) தாமஸபுத்தியோ தமோகுணத்தால் சூழப்பட்டதாய் எல்லாப் பொருளையும் விபரீதமாய்க் காண்பதாம். [என்றால் தருமத்தை அதருமமாயும், அதருமத்தைத் தருமமாயும், ஸத்தை அஸத்தாயும், அஸத்தை ஸத்தாயும், பரமான தத்துவத்தை அவரமாயும், அவரமான தத்துவத்தைப் பரமாயும் இப்படி எல்லாவற்றையும் வித்தியாஸமாகவே பார்க்குமென்றபடி.]

யுதாரயயாயாரயதெ ருநுபுரணெந்நியகியா:|
யொமெநாவலுலிவாரிணா யுதிஸாவாயுஸாஸுசீ||௩௩||

(௩௩) மோகேதபாயமாக எம்பெருமானை உபாஸிப்பதென்கிற யோகத்தை உத்தேசித்துப் பிரவர்த்தித்த மனம், பிராணன், இந்திரியம் முதலியவைகளின் வியாபாரங்களை யெல்லாம் எந்ததையிடமானால் சலிக்காமல் நிலைப்பிக்குமோ அது ஸாத்துவிகத்தையிட மென்னப்படும்.

யயாதுயலுக்காராயடாநு யுதொயாரயதெஜு-௦௩|
புலுஜெநவலாகாஈ யுதிஸூவாயடாராஜவீ||௩௪||

(௩௪) தருமம் காமம் அர்த்தம் இவைகளை யபேக்ஷித்துச்செய்யும் மனம் முதலியவைகளின் செயல்களை யெந்த தைரியமானால் தரிக்குமோ அது ராஜஸத்தையியமென்னப்படும்.

யயாஸுஷு-ஹய-ஸொகம் விஷாடி-ஜெவெவலு|
நலிசு-னுதிடி-ஜெயா யுதிஸூவாயடாஜவீ||௩௫||

(௩௫) நித்தினாயையும் விஷயங்களை யதுபவிப்பதாலுண்டாகும் மதத் தையும் உத்தேசித்துவரும் பயம், சோகம், துக்கம்இவைகளைத்தரும்படியான மனமுதலியவைகளின் செயல்களைக்கெடுமதியானவன் எந்ததைரியத்தைக்கொண்டு தரிக்கிறானோ அது நாமஸத்தையிய மென்னப்படும்.

ஸு-வ-ஸூரிடாநீ-நூவிய-ஸு-ஸு-ஜெவெவலுதெ-ஜெவலு|

(௩௫௩) முன்னொன்ன ஞானம், கருமம், கர்த்தாமுதலிய வெல்லாம் எந்தக்கத்துக்கு சேஷப்பட்டிருக்குமோ அந்தக்கமும் குணத்துக்குத்தக்கபடிமுன்றுவிதமென்கிற விஷயத்தை யிப்பொழுது சொல்லுகிறோங்கேள்.

கலு-ஸூரிடாநீ-நூவிய-ஸு-ஸு-ஜெவெவலுதெ-ஜெவலு||௩௬||

யுதொ-ஜெ-விஷயிவ வாரிணாஜெ-ஜெ-தொவலு|

த-ஸு-வ-ஸூரிடாநீ-நூவிய-ஸு-ஸு-ஜெவெவலுதெ-ஜெவலு||௩௭||

(௩௬-௩௭) எந்தக்கத்தையானால் வெருகாலம் அப்பியஸித்து வந்து மெள்ளமெள்ள ஈழல்லாதக்கத்தை யதுபவித்து ஸம்ஸாரத்தால் வருந்துயரங்களையெல்லாம் மனமுமில்லாமல் ஒழிக்கிறானோ, எந்தச்சுகமானால் (யோகஞ்செய்யத்துடங்கும்பொழுது மிகவும் வருத்தப்பட்டு ஸாதிக்கவேண்டுகையாலும் தனியான ஆத்மஸ்வரூபம் முன்னேபழகாமையாலும்) முதலில் துக்கம்போலவிருந்து, பிறகு (அப்பியாஸத்தின் வலிமையாலே ஏகாந்தமான ஸ்வரூபத்தையடைவதால்) அமுதத்துக்குச்சமமாயிருக்குமோ, (இதர விஷயங்களை யொழித்து ஏகாந்தமான ஆத்மாவை மாத்திரம் அதுபவிப்பதாலுண்டாகின்ற) அந்தக்கமானது ஸாத்விகச்சுகமென்னப்படும்.

விஷயெ-ஜெ-யஸு-யொ-மா-டி-ஜெ-ஜெ-தொவலு|

வாரிணாஜெ-விஷயிவ த-ஸு-வ-ஸூரிடாநீ-நூவிய-ஸு-ஸு-ஜெவெவலுதெ-ஜெவலு||௩௮||

(௩௮) எந்தச்சுகமானால் அதுபவிக்கும்பொழுது இந்திரியத்துக்கும் விஷயத்துக்குமுண்டான சேர்க்கையினால் அமுதம்போலவிருந்து, அச்சுக்கு ஹேதுவான பசிமுதலியவை தணிந்த பிறகு (அதுரகத்துக்குக் காரணமாகின்றமைகொண்டு) விஷபாரம் பண்ணினுப்போலிருக்குமோ அந்தக்கம் ராஜஸமென்னப்படும்.

யடிமெவாநுவபெநுலஸுவஹநோதநஃ|

நிஷ்டாஸுபுரோஷாஸு ஹதூஸஸுஷாஸுதஸு||௩௯||

(௩௯) எந்த சுகமானால் (* நித்தினா § ஆஸ்யம் † பிரமாதம் இவைகளாலுண்டாய்) அதுபவிக்கும்பொழுதும் பக்குவமாகும் பொழுதும் ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறியவொட்டாமல் மோஹத்தைவினைவிக்குமோ அந்தசகம் தாமஸமென்னப்படும்.

[ஆகையால் மோக்ஷகாமன் ரஜஸையும் தமஸையும் தலையடக்கி ஸத்துவத்தையே கைப்பற்றக்கடவென்றதாயிற்று.]

நதடிஸிபுயிபுஷாஸு ஷிவிஷெவெஷுவாஸுநஃ|

ஸகூபுரூபிஷெஷுஷு யஷெஸிஸுஷாஸு ஷிமஷுஷெணஃ||

(௪௦) பூமியில் மதுஷ்யாளிலாவது ஆகாசத்தில் தேவர்களிலாவது (பிரகிருதியுடன்கலந்து பிரமன்முதல் தாவரமீருயுள்ள) ஸகலப்பிராணிகளிலும் இந்தப்பிரகிருதியினது முக்குணங்களையுள் கடந்தப்பிராணி ஒன்றாகியுள் கிடையாது.

(அ-கை.) ஆகவிப்படி துஷாமெநெநகெசுபுதகூஷாநஸுஃ இத்தியாதிகளில் மோக்ஷத்துக்கு ஸாதகமாகச்சொல்லப்பட்ட துஷாமானது ஸுதூஷாஸு சப்தத்தின் பொருளைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதல்லவென்றும், அதுவும் கருமஞ்செய்யும்பொழுது ‘நான் கர்த்தாவல்லே’ என்கிற கர்திருத்வத்தியாகாதுஸந்தாரந்தால் வருமதென்றும், பலத்தியாகமும் கருமத்தியாகமும் கர்திருத்வத்தியாகமும் பரமபுரஷனேகர்த்தாவென்கிற நினைவினால் வருமதென்றும் அருளிச்செய்யப்பட்டு, இதெல்லாம் ஸத்துவகுணம் விருத்தியடைவதால் வரத்தக்கதாகையாலே ஸத்துவகுணத்தைக் கைப்பற்ற வேண்டுமென்பதை யறிவிக்கக்காக ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களின் காரியவித்தியாஸங்கள் இவையென்று பரக்கவருளிச்செய்யப்பட்டன.

இப்பொழுது மோக்ஷஸாதகம்செய்யப்படு மிக்கருமம் பரமபுரஷனுடைய ஆராதந ரூபமென்கிற விஷயத்தையும், அப்படி யதுஷ்டிக்கப்படுங்கருமத்துக்கு அவனை யடைவதுதான் பலனென்கிற விஷயத்தையும் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, பிராம்மணதி அதிகாரிகளுக்கு அவரவர் ஸ்வபாவத்தைச்சேர்ந்த ஸத்துவம் முதலிய குணபேதங்களுக்குத்தக்க

* நித்தினாயானது, அதுபவிக்கிறகாலத்தில்கூட விஷயத்தைத் தெளிவாய் அறியவொட்டாமல் செய்கிறதென்கிற அதின் மோஹஸாமர்த்தியம் யாவராலும் நன்கு அறியப்படும்.

§ ஆஸ்யமாவது-இந்திரியங்கள் செயல்தீர்ந்திருக்கை; இந்திரியங்கள் செயல் தீர்ந்தால் ஞானம் மந்தப்படவேபடும்.

† பிரமாதமாவது - செய்யவேண்டியதில் கவனமில்லாமை இதற்கும் அப்படி அக்ஞாநத்தை யுண்டாக்கும்படியான ஸ்வபாவமுண்டு.

பழப்பிரிச்சுப்பட்டு அவரவர் விருத்தியோடு சேர்த்துச் செய்யவேண்டியதாயிருக்கிற ! கர்மஸ்வரூபத்தை யருளிச்செய்கிறார். [விருத்தியாவது ஜீவனத் தொழில்.]

ஹ்ராஹ்ணக்ஷத்ரி யவிஸாஃ ஸாஹ்ராணாஹ்வாஹ்வை |
கஸ்தோஸிபுவிஹதூதி ஸ்ஹாவபுஹவெவமபுஹெணே ||சக||

(ச.௧) அஜேஹாபரந்தப! பிரம்ம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர்கள் நால்வருக்கும் தங்கள் தங்கள் பழையவினையின்படி. † ஸ்வபாவமாயுண்டான ஸத்துவம் முசலிய ருணங்களுக்குத்தக்கபடி செய்யவேண்டுங் கருமங்களும்விருத்திகளும் இவை இவையென்று சாஸ்திரங்கள் பிரித்தோதுவின்தன.

ஸதொஹ்ஸவஸுளஹ் க்ஷாதிராஜஹ்வவெவவ |

ஹ்ராஹ்ஸிபுவிஹதூதி ஹ்ராஹ் கஸ்தோஸிபுஹ்வாவஹ்வை ||ச௨||

(ச.௨) (புருந்தாஸங்கனையடக்குவதென்கிற) சமம், (அந்தஸ்கரணங்களை யடக்குவதென்கிற) சமம், (பொருத்தையடக்கும்படி சாஸ்திரத்திலேர்ப்பட்டகாயத்திலேசமென்னும்) தவம், (சாஸ்திரோகந்தமான கருமத்தைச்செய்யும்படியான யோக்கியத்தையென்கிற) செனசம், (பிறரால் தான் பிடிக்கப்பட்டாலும் சித்தவிசாரமடையாமலிருக்கையென்கிற) க்ஷாந்தி, (பிறர்வித்யத்தில் மனநிலைநின்றபடியேயெவரியிலும்நடக்கையென்கிற) ஆர்ஜவம், (பராதத்துவத்தையும் அவரத்தத்துவத்தையும் பருத்தியுமறிவான) ரூநம், (பரதத்துவத்திற்கே உரியவைகளான வித்யங்களை யறிவதென்கிற) விக்ரூநம், (வேதத்தில் சொன்ன அபித்தமெல்லாம் ஸத்தியமென்கிற உத்தம நிச்சயமான)* ஆஸ்திக்கியம், இதெல்லாம் பிரம்மமன்னுக்கு ஸ்வபாவமாயுண்டானகருமங்கள்.

† பிரம்மமன்னுக்கு ஸ்வபாவத்தாலுண்டானது, ரஜஸ்ஸையும் சமஸ்ஸையும்மடக்கித் தலையெடுத்திருக்கும் ஸத்துவருணம். க்ஷத்திரியனுக்கு ஸ்வபாவத்தாலுண்டானது, சமஸ்ஸையும் ஸத்துவத்தையும்மடக்கித் தலையெடுத்திருக்கும் ரஜோருணம். வைசியனுக்கு ஸ்வபாவத்தாலுண்டானது, ஸத்துவத்தையும் ரஜஸ்ஸையும்மடக்கிகொஞ்சந்தலையெடுத்திருக்கும் தமோருணம். சூத்திரனுக்கு ஸ்வபாவத்தாலுண்டானது, ரஜஸ்ஸையும் ஸத்துவத்தையும்மடக்கியிகவும் தலையெடுத்திருக்கும் தமோருணம் என்றறிக.

* ஆஸ்திக்கியமாவது-புருஷோத்தமனாயிருக்கிற பகவானை வாசதேவனே, பரப்பிரம்மென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளாய், சுகலதோஷங்களுமற்று ஸ்வபாவஸித்தங்களாய் எல்லையில்லாவதிசயம்பொருந்தியவைகளாயுள்ள ரூநம் சக்தி முதலிய வெண்ணிறந்த கல்லியான ருணத்தொகையுடையனாய், ஸ்கலவேதார்த்தங்களாஹ் மறியப்படுமவனெழுந்தருளியிருக்கிறான்; அவனே ஸகல ஜகத்துக்கும் முக்கியகாரணம்; ஸகல ஜகத்துக்கும் ஆதாரம்; ஸகலத்தையும் அவனே ஏவுகிறான்; வைதிகமான ஸகலகருமமும் அவனுடைய ஆராதனம். அவனே அந்த கருமங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவனுக்கொண்டிரு

கோ முன்சொன்னபடி பயிர் செய்வது. குத்திரனுக்கோ செய்யவேண்டும் கருமமும் ஜீவனத்தொழிலும் இரண்டும் ஊழியஞ்செய்வதுதான்.]

வெவ்வுகழைபுணர்விரத ஸம்வலிபிம்வவதநாஃ|
வகழைபுணர்வலிபிம் யயாவிநிதிதஹுணா||சரு||

(சரு) புருஷன் தாந்தன்கருமத்தில் விடாமல் ஊன்றியிருக்குமாகில் பரமபதத்தைப்பெறுவான். எப்படியெனில்-சொல்லுகிறோம் கேள்.

யதஃபுவுதிஹுதநாஃ யெநஸவபுதிஹதஸு|
வகழைபுணர்வலிபிம்வலிபிம்விநிதிநாநவஃ||சசு||

(சசு) பிராணிகளின் உத்பத்தி முதலியப்பிரவ்ருத்திகள் யாரிடத்தினின்று முண்டாகின்றனவோ, இவை யாவையும் எவனால் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளனவோ, இந்திராதிதேவதைகளுக்கு அந்தராத்மாவாய் பரம புருஷனுயிருக்குமந்தநம்மை யாராதித்து, மனிதன் நமது அதுக்கிரஹத்தால் நம்மையடைவதென்கிற ஸித்தியைப்பெறுவான்.

[நம்மிடத்தினின்றந்தான் ஸமஸ்தமுண்டாகின்றது, நம்மாலே வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்ற விஷயம் முன்னமே சொல்லப்பட்டது. எங்கே? சுஹங்குஷ்டஜமதஃபுவுதிஹதஸுயாதிதஃ வரதநாநாதிநிதிவியநஜபு|| யயாதவிஹஸவபுஜமஹுதிஹதநா | யயாபுக்ஷணபுக்ஷிஸுயதெஸவராயா || சுஹஸவபுவுதிஹவாதிதஸவபுவுதிஹததெ இத்யாதிகளில் சொல்லவில்லையா?]

ஸ்ரீயாநுஸயபெடாவிமணநி வரயபுடாதநாஃதிதாசு|

(சசுரு) பிரகிருதியோடு கலந்த புருஷனுக்கு இந்திரிய வியாபாரரூபமான கர்மயோகமென்னுந் தருமத்தைச்செய்வது சுலபம்; ஆகையால் தன் தருமமான கருமயோகம் குணமற்றதேயானாலும், இந்திரியஜயம் பண்ணவல்ல புருஷனுடைய தருமமான ஞானயோகத்தைத் தானேறிட்டுக் கொண்டு அதை நன்கு அதுட்டிப்பதைக்காட்டிலும் இது சிறந்தது. [ஏனெனில், ஞானயோகத்தை ஒருக்கால் குறைவற வதுஷ்டித்தாலும் ஸசலமான இந்திரியங்களையுமடக்கவேண்டுகையாலே ஒருகால மில்லாவிடில் ஒருகாலத்தில் அது இவனுக்குப் பிரமாதத்தை விளைவிக்குமென்று திருவுள்ளம்.]

(அ-கை.) அதையே உபபாதிக்கிறார்.

வஹாவநியதகழை காவபுநாஹாதிவிஷ்டு||சசு||

(சசு) பிரகிருதியைச்சேர்ந்த புருஷனுக்குக் கருமயோகம் இந்திரிய வியாபாரரூபமாயிருக்கையாலே ஸ்வபாவமாயிருக்கிறது. ஆகையால் அதைச் செய்வதா லிவனுக்கு யாதொரு கெடுதியும் நேரிடமாட்டாது, ஞானயோ

கமோ இந்திரியங்களை யடக்கிச் சாதிக்கவேண்டுகையாலே அந்த நிஷ்டை யுள்ளவனுக்குப் பிரமாதமாய் பாவம் நேரிடவே நேரிடும்.

(அ - கை.) ஆகையால் கருமநிஷ்டையேசிறந்ததென்று மூன்றாம் அத்தியாயத்தில் அருளிச்செய்தவிஷயத்தை இங்கேகினைப்பூட்டுகிறார்.

ஸஹஜஃகூடிகளனெய ஸுஷோஷிவிநத்யுஜை|

ஸவபூராஹாஹிஷோஷெண யுலொநா யிரிவாவ்யதாஃ||சஅ||

(சஅ) ஸஹஜமாய் வருத்தமின்றி செய்யக்கூடியகருமம் துக்கத்தோடு கூடியிருந்ததேயாகிலும் அதைக்கைவிடலாகாது. [என்றால், ஞானயோகத்துக்குத்தக்கவலையினும் கருமயோகத்தையே செய்யென்றபடி] ஏனெனில்-கரும யோகமோ ஞானயோகமோ எதைச்செய்யத்தொடங்கினாலும் எல்லாம் புகையால் சூழப்பட்ட நெருப்புபோல துக்கத்தோடுகூடியே யிருக்கின்றன. [ஆனால் அவ்விரண்டுக்கும் இதுதான் விசேஷம். எது ? கருமயோகம் சுலபமாய் செய்யக்கூடியதாயும் பிரமாதத்தை யுண்டுபண்ணாததாயுமிருக்குமென்பதும் ஞானயோகம் அதற்கெதிராயிருக்கும் என்பதுமாம்]

சஸகூஸுபிஸவபூத்ர ஜிதாநூலிமதஸூஹஃ|

நெநஹுஜிஸிபிஃவரோஃ ஸநுநாஸெநாயிமஹதி||சக||

(சக) பலன்முதலியவைகளில் ஆசையையாமல் மனதை ஐயித்து பரமபுருஷனே கர்த்தாவென்பதைச்சிந்திப்பதால் தான் கர்த்தாவென்கிற நினைவைமாற்றி இப்படிப்பட்ட ஸந்தியாஸத்தோடு கூடியிருப்பவன், கருமத்தை யதுட்டித்துவந்தேஞானயோகத்தின்பயனானத்தியாநநிஷ்டையையடைவான்.

[என்றால் ஸகல இந்திரியங்களும் சாந்தமாய்ச்செய்ய வேண்டியதான தியானயோகத்தை யடைவானென்றபடி.]

ஸிபிஃஸுஷோயயாஸுஹ தயாஸூதிநிவொயொ|

ஸரோஸெநவகளனெய நிஷாஜாநஸ்யாவரா||ரு||

(ரு) பிரயாண மாமளவும் நாடோறுக் அதுட்டிக்கப்படுங்கருமயோகத்தால் ஒத்தாசைபண்ணப்பட்ட ஞானயோகம் ஸித்திக்கப்பெற்றவன், எந்தப் பிரகாரமிருந்து(தியானயோகத்துக்குப்பயனான) பிரம்மத்தை யடைகிறானோ அதைச்சுருக்கமாய்ச்சொல்லுகிறோங்கேள்.

ஸுபூரவிஸுபயாயுக்தா யுத்யூதாநந்தியஜை|

ஸஹஜீநிஷ்டயாஃஸூகூர ராமவிஷ்ணவ்யுடிஸ்ய||ருக||

விவிஹஸவீஹஸூயதவாகூயரோநஸஃ|

யுநயொமவரொநித்யு வெவராமஸுஃவாஸிதஃ|| ||

சுஹாராவைநிவபூஃ காரிஃகூராயவரிமுஹ்ய|

விஸுபூநிஷ்டிஸூரொ வுஹஸூயாயகூலத||ருக||

(௫௭௭-௭௭௭) ஆத்மாவை யுள்ளபடியே யறிவின்ற புத்தியுடன் கூடியிருந்து விஷயங்களினின்று மனதைத் திருப்பி யோகத்துக்கு யோக்கியமாம் படிபண்ணி, சப்தாதி விஷயங்களைச் சித்தவொட்டாமல் னுற்றந்து, அவற்றிற்குக் காரணமான ராகத்தையும் துவிஷயத்தையும் போக்கடித்து, தியானத்துக்கு விரோதமானவைக ளொன்று மில்லாத விடத்திலிருந்து, அதிகமாய் புதியாமல், புரியாமலுயிராமல், தியானத்துக்கு வழிப்படுமபடி மனோவாக்காயங்களின் செயலீத்திருத்திக்கொண்டு, இப்படியெல்லாமிருந்து நினந்தோறும் தியானயோகத்தினின்றவன், தான் தியானம் பண்ணுகிற தத்துவத்தைத் தவிர மற்றவைகளில் தோஷத்தை நிரூபித்து அவைகளில் வைராக்கியத்தை வளர்த்துக்கொண்டு, தேஹமே ஆத்மாவென்கிற வபிமானத்தையும் அதுவளருவதற்குக் காரணமான வாஸனையின் பெலத்தையும் அதற்கு நிமித்தமான கொழுப்பையும் காமத்தையும் கோபத்தையும் பிடிப்பையும் விட்டு, தனதல்லாத வெல்லாவற்றிலும் தனதென்ற வெண்ணத்தையமாற்றி, ஆத்மானுபவமே சுகமென்றிருந்தவனாய் ஸகல பத்தத்திலும் விடுபட்டு ஆத்மாவை உள்ளது உள்ளபடியே அதுபவிப்பான்.

ஸ்வஹஸிதஸிவஸநாதா நஸொவதிநகாஜதி |
ஸலேஸவெஷுஹஸிதஸநாதா ஸேகிவஹஸிதஸநாதா ||

(௭௭௭) அவற்ற ஞானமே வடிவாய் நமக்காட்டப்பட்டிருப்பதே ஸ்வபாவமாயிருக்கிற ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபம் பிரகாசிக்கப்பெற்றவன், இலேசமான நருமாதிகளால் கலங்கவாவது நம்மை யொழிந்த மற்றொன்றையும் நினைத்து சோகப்படவாவது அது தனக்கு வேண்டுமென்று கோரவாவது மாட்டான்; மற்றப்படி நம்மைத் தவிர மற்றெல்லாப்பிராணிகளையும் ஓமோ திரியாய் திருணம்போலெண்ணி, ஸர்வேசுவரனாயும் ஸகல ஜகத்துக்கும் உயிர், த்தி ஸ்திதியைக்களை லீலையாய்ச் செய்பவனாயும் யாதொரு தோஷமும் மனமாத் திரமுயில்லாமலிருப்பவனாயும் எல்லையில்லாவதிசயம்பொருந்தி எண்ணிச் செயற்ற கல்வியான குணங்களுக்கு முக்கிய ஸத்தாநமாயும், ஸாவண்ணியமென்னும் அமுதத்துக்குக்கடலாயும் ஸ்ரீமானாயும் புண்டரீகாக்ஷனாயும் தனக்குநாதனாயிருக்கிற நம்மிடத்தில்தானே மிகுந்த பக்திபுண்டாகப்பெறுவான்.

(அ - கை.) அதற்குப்பயன் அருளிச்செய்கிறார்.

ஹதுராரிஜிஜாநாதா யாவாநுயஸாஸிததுக |
ததொரானகதொஜாஸா விஸததத நனா ||

(௭௭௭) ஸ்வரூபத்தாலும் ஸ்வபாவத்தாலும் நம்மை இன்னொன்றும், குணத்தாலும் விபூதியாலும் நாம் இவ்வளவென்றும் கீழ்ச்சொன்ன பக்தியைக்கொண்டுதான் நம்மை உள்ளபடியே அறியவேண்டும். அப்படி யறிந்தால் பின்பு பக்தி விருத்தியடைந்து அதனால் நம்மையறியக்கூடும் [என்றால்- ஹதுராக்ஷநநுயாஸகா: என்று கீழ்ச்சொன்னபடி எம்பெருமானை உள்ளபடியே யறிகைக்கு பக்திதான் காரணமென்று திருவுள்ளம்.]

(அ - கை.) இவ்வாறு வருணச்சிரமங்களுக்கு உசிதமான நித்திய ரைமித்திககருமங்களைப் பலாபேகையின்றி பகவத் ஆராதனரூபமாய்ப் பண்ணிமிடத்து அவைகள் பக்குவமாகும்படி சொல்லிற்று. இப்பொழுது காம்பி யகருமங்களும் கீழ்ச்சொல்லியபடி யதுஷ்ட்டிக்கப்படுமாகில் அப்படியே ப லிக்குமென்கிறது.

ஸவவுகரீடாணுவிஸஹா காவடாணாஜிவாஸூயம்|

உத ஸாஹாஹிவாஸூயி ஸாஸூ தவஹிவ ஸூயம்||௧௬||

(௧௬) அர்ச்சுந! நித்திய ரைமித்திககருமங்களை மாத்திரமல்ல; காம்பி யங்களான மற்ற கருமங்களையும் நமது ஆராதனரூபமாகச் செய்துவந் தானாகில் நமது அதுக்கிரஹத்தாலே சாசுவதமான பதத்தைச் சிறிதுநேரஹ யின்றி யடைவான். [அதாவது நம்மை யடைவனென்றபடி.]

வெதஸாஸவவுகரீடாணி யிஸநுஸூஜிவாஸூயம்|

வாஸூயொமஹிவாஸூயி து ஸூஜிவ தவஹிவ||௧௭||

(௧௭) ஆகையாலே அர்ச்சுந! உன்னை நம்முடையவனென்றும் நம்மா லாளப்படுமவனென்றும் அறிகின்ற மனதைக்கொண்டு ஸகல காம்பங்களையு ம் (அந்தந்த கருமத்தா லாராதிக்கப்படுந் தேவதைகளோடுசேர்த்து) நம்மிட த்தில் ஸமர்ப்பித்து, நம்மையே பேராக வதுஸந்தித்துக்கருமங்களைச் செய்து கொண்டு, இவ்வித புத்தியோடுகூடி எப்பொழுதும் நம்மையே சிந்தித்திரு.

ஸூஜிவஸவவுஹிவாஸூயி உத ஸாஹாஹிவாஸூயிவாஸூயி||

(௧௭) இப்படி நம்மைச் சிந்தித்தபடியே ஸகல கருமங்களையுஞ் செ ய்துவந்தாயாகில் ஸம்ஸாரத்தால் வரும் ஸகல பாபங்களையும் நம்முடைய அதுக்கிரஹத்தாலேயே தாண்டிவிடுவாய்.

கயவெதஸூஹொகாரா நுஸூயாஸூயிவாஸூயி||௧௮||

(௧௮) அப்படியின்றி நீ அஹங்காரத்தால் நானே கிருத்தியாகிருத்தி யங்களெல்லாவற்றையும் அறியவல்லெனென்கிற வெண்ணத்தால் நாம் சொ ன்னதைக் கேளாயாகில் அழிந்துபோவாய். [ஏனெனில், தம்மைத்தவிர எவ னும் பிராணிகளின் கிருத்தியாகிருத்தியங்களை அறிபவனாவது அவைகளை ஆள் ப்வனாவது கிடையாதென்று திருவுள்ளம்.]

யஹிவாஸூயிவாஸூயி து நுஸூயாஸூயிவாஸூயி||

யிவெதஸூஹொகாரா நுஸூயாஸூயிவாஸூயி||௧௯||

(௧௯) அர்ச்சுந! உன்னுடைய நன்மை தீமைகளைப்பற்றி உனக்கே அ றிந்து கொள்ளும்படியான ஸாமர்த்தியமிருப்பதாக அஹங்கரித்துக்கொண் டு இதுவனாயில் நாம் சொன்ன விஷங்களைக் கைநெகிழவிட்டு 'யுத்தம் செ ய்யாமலிருப்போ' மென்றிருந்தாயாகில், அப்பொழுது நீ கொண்டுருக்கிற அந்த சுதந்திரரிச்சயம் பொய்யே முடியும். ஏன்? நமது சுதந்திரத்தைப்

ஐதிதௌநாநிவாதம் மூலபாடிமூலத்தாரம்பா
விழ்செறிதடிசெஷணய்யெவ்விதயாகுராமகூட

ஐஷ்டாஸிநெஜ்ஜஹதி ததெதாவக்ஷாஸிநெ தஹிதக்ஷாஸிநெ

உள்ளதற்கு உதவியளித்ததற்காக உத்தமபுரத்திலுள்ள பூதிஜாநெய்யியொலிதெஃ ||

[illegible]

சூழ்நிலை மாற்றத்திற்கு எதிராகப் போராடும் மக்கள், உலக அளவில் எவ்வளவு விரைவில் உலக அமைதி உண்டாகும் என்பதைப் பற்றித் தனது கருத்தைத் தெரிவித்துள்ளார்.

§ வெடாஹரேதம் பூரூஷஜஹாநம் என்றும் சூழித்யவ
ணஃதேஸிவரஸாஃதரேவவிதூநஜேதஹஹவதி நானஜி வ
நாவிடிதெதயநாய என்றும் இத்தியாதிகளில் சொல்லப்பட்ட வேதகம்
த்யாநம், உபாஸகம் முதலிய சொற்களுக்குப் பொருளாய், தரிசனத்துக்கு ஸமா
னமாயிருக்கும் மிகுந்த பிரீதிருபமாயிருக்கிற ஸ்மிருதிபரம்பரையைச் சொல்
லுகிறது.

† ஆராட்சமாவது - பரிபூர்ணசேஷவிருத்தி.

ஸவக்யபேதாநுவரித்யஜ்யோ ரோகேகம்ஸாணம்வ்யஜி

(கூகூ) கர்மயோகம் ஞானயோகம் பக்தியோகம் என்கிற மோகஸூத

இந்த சுலோகத்துக்கு மஹேசுவர விபாக்சியாதம்.

பத்தியோகத்தை யாரம்பிக்கவொட்டாமல் வினோதிக்கும்வகையாய் ஆநாதிகாலமாய் ஸம்பாதிக்கப்பட்டவைகளாய் நாநாவிதங்களாய் அநந்தங்களாயுள்ள பாபங்களுக்குத் தக்கப்பிராயச்சித்ததனூபங்களாயும், கிருச்சிரம், சாந் திராயணம், கூச்மாண்டம், வைச்சுவாநரம், வ்ராதபவித்திரேஷ்டி, தீரீஸ்ரு

[illegible]

தக்கிஷ்டோமம் தொடங்கி நானாவதங்களாயும், அநந்தங்களாயும், எத்தனை காலம் ஜீவித்திருந்து அதுஷ்டித்தாலும் அதுட்டிக்கவரியவைகளாயுமிருக்கின்ற ஸர்வதருமங்களையும் விட்டு, பக்தியோகாரம்பம் ஸித்திப்பதற்காக, பரமகாருணிகளாய் பிராணிகளிடத்தில் ஒருவிசேஷத்தையும் ஆலோசியாமல் அவைகளுக்கெல்லாம்சரணியராய் ஆச்சிரிதாளிடத்திலுண்டான வாத்ஸல்வியத்துக்குக் கடலாயிருக்கின்ற நம்மையே சரணமாகப்பற்று. நாம் உன்னைக் கீழ்ச்சொன்ன பக்தியோகாரம்பத்துக்குவிரோதிகளான பாபங்களினின்றும் விடுவிக்கிறோம். நீ அதற்காகச்சோக்கிக்கவேண்டாம்.]

ஊஉதௌநாதவஸூரய நாலகூரயகூடாஹந|

நவாஸுஸுருஷவெவாஹு நவபோயொஹஸூயதி||௬௭||

(௬௭) இப்பொழுது உனக்கு நாம் சொன்ன பரமரஹஸ்யமான இவ்வர்த்தத்தை தவம் புரியாதவனுக்காவது, தவம்புரிந்தாலும் பக்தியில்லாதவனுக்காவது, பக்தியுண்டானாலும் சிரவணத்தில் இச்சையில்லாதவனுக்காவது நீ சொல்லக்கூடாது. அதிலும் நம் ஸ்வரூபத்தையும் நம் ஐசுவரியத்தையும் நம் குணங்களையும் சொல்லக்கேட்டு யாவனொருவன் அவைகளில் தோஷத்தையேறிடுகிறான் அவனுக்குச்சொல்வதென்பது சிறிதுங்கூடாது.

[மற்றப்படி அவனைக்கிட்டும் சேரவொட்டாமலிருக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்].

யஊஉவாஸுஸுஹு ஐகூதவஸூரயஸூதி|

ஹதிஸ்யிவராமகூபா ஐரெவெஷுதஸுஸய||௬௮||

(௬௮) மிகவும் ரஹஸ்யமான இவ்வர்த்தத்தை யாவனொருவன் நம் பத்தர்களிடத்தில் வியாக்கியானிக்கிறானோ அவன் நம்மிடத்தில் மிகுந்த பக்தியைச்செய்து நம்மையே யடைவான். இதில் ஸம்சயமில்லை.

நவதஸூரநநுஷெஷு கஸூரிஷ்டநபிரயகூதஃ|

ஹவிதாநவரெதஸூர ஐநுஷிரயதரொஹவி||௬௯||

(௬௯) மனுஷ்யகோடியில் இதுவரையில் அவனைப்போல் நமக்குப் பிரியஞ் செய்பவனொருவனுண்டாகவுமில்லை; இனியுண்டாகப்போகிறதும்மில்லை.

[அயோக்கியர்களை முந்தி நிஷேதித்தது, இவ்வர்த்தத்தையோக்கியாருக்கு சொல்லாமலிருப்பதைப்பார்க்க அவர்களுக்குச் சொல்வது மிகவும் அனிடமென்கைக்காக.]

சுயெஷுதெவயஊ ஐபிஷ்டஸ்வாஐராவயொஃ|

ஜாநயஜெநதெநாஹ ரிஷஸூரரிதிரெதி||௭௦||

(௭௦) யாவனொருவன் நம்மிருவருக்கும் நடந்த பரமபூர்வமான இந்த ஸம்வாதத்தை அத்தியயநம்பண்ணுகிறானே, அவனால் இதில் சொன்ன ஞான யோகத்தின்படி நாம் ஆராதிக்கப்பட்டோமாகிறோம்.

ஸ்ரீராவாநநஸ்தியஸு ஸுணயாடிவியொநா||
லொவிஸுசுஸுலாநுதொகாநு ஸுலாஸுயாதுணுகுடிணா||

(௭௧) கிரந்தையோடுகூடி ஆருவையின்றி யாவனொருவன் கேட்டிருநே அவனும் அப்படி கேட்டமாத்நிரத்தினாலே பக்தி விரோதிபாபங்களினின்றும் விடுபட்டு புண்ணியகர்மாக்களான நம் பக்தஜ்ஞானமுதத்தில் வந்து சேருவான்.

கலிநெதவு துவாயு கவபெகாமெணவெதவா||

கலிநெதவு துவாயு கவபெகாமெணவெதவா||

(௭௨) அஹோ பக்தர்! நாம் சொன்னதை யெல்லாம்ஸாவதாநமாய்க் கேட்டாயே! இப்பொழுதாலும் பான்யுத்தம் செய்யமாட்டேனென்று சொன்ன உனக்கு அந்த அக்ஞாநம் ஒழிந்ததா?

சுஜகநவலாஸு நவஷாநொஹஸு புகிதஸுலா கவபுலாநாநபா
வயுத ஸுலிதொலிமகஸநெஹ கலிநெதவுதவ||௭௩||

(௭௩) அந்த அகம்சம் விண்ணப்பம் செய்கிறான்—ஸ்வாமி! நேவ ரீருடைய கிருபையால் விபத்திற்குநாம் ஒழிந்தது. யதார்த்தமான ஞானமும் பிறந்தது. [என்றால்-தேவநாதிகளை ஆத்மாவென்கிறகரபிமானமும், சேதநா சேதநருபமான ஸகலப்பிரபஞ்சமும் பரமபுருஷனுக்குச் சரீரமென்றவிஷயந்தெரியாமல் மாருககினைத்திருந்த நாரபிமானமும், நித்தியநைமித்திகமான கர்மம் பரமபுருஷனுடைய ஆராதனாபமாக வந்துடிக்கப்படுமாய்க் அவனை யடைவதற்கு உபாயமாகுமென்ற விஷயந்தெரியாமல் அதைக்கட்டுக்குடலாக நினைத்திருந்த வக்ஞாநமும் தொலைந்தன. ஆத்மா பிரகிருதிக்கவருகாய் பிரகிருதியின் ஸ்வபாவமின்றி அறிவதெஸ்வபாவமாய் பரமபுருஷனுக்குச் செஷப்பட்டு அவனொப்பபடுகிற ஸ்வரூபமாயிருக்கிறதென்ற ஞானமும், ஸகலஜத்திற்கும் உத்பத்திஸ்திதி லயங்களை லீலையாய்ச்செய்பவனாய் ஸகல தோஷங்களுக்கு மெதிரான கல்வியானமேஸ்வரூபமாய் (ஸ்வபாவவித்தங்களும அளவற்ற வதிசயம்பொருத்தியவைகளான) ஞானம் பரிம ஐசுவரியம் விரியம் சக்தி தேஜஸ்ஸு முதலிய ஸமஸ்த கல்வியானகுணங்களுக்கும் பெருங்கடலாய் பரப்பிரம்மமென்னுஞ் சொல்லுக்குப்பொருளாயிருக்கிற பரமபுருஷனுடைய உண்மையை அறியும்படியான ஞானமும், இப்படி பராவரதத்துவங்களை யுள்ளபடியே யறிந்து பிறகு அதை அப்பியஸித்துவந்த பரமபுருஷனுக்கு நானுக்குநான் பிரீதியை வளர்ப்பதேபயனாக நித்திய நைமித்திககர்மங்களை யதாட்டிப்பதாலும் நிஷித்தங்களை ஒழிப்பதாலும் சமம் தமம் முதலிய ஆத்மகுணங்களாலும் பெறவேண்டியதான பக்தியையாய்ப் பரிண

வித்திருக்கிற) பரமபுருஷோபாஸந்தால் மாத்திரம் அடையப்படும் பொருளும் வேதாந்த விழுப்பொருளும் பரமபுருஷனுமான வாசுதேவன் தேவரீரோ யென்கிற ஞானமும் அடியேனுக்குண்டாயிற்றென்றபடி.]

இப்படி ஞானம்பிறந்தபின்பு பந்துக்களிடத்தில் சிநேகத்தாலும் கருணையாலும் மென்மேலும் விருத்தியடைந்த விபரீதக்ஞானமடியாகவரும் ஸகல துக்கங்களினின்றும் விடுபட்டவனாய் ஸந்தேஹமற்று ஸ்வஸ்த்தனாயிருக்கிறேன். இனி யுத்தஞ்செய்யும்படியாகத் தேவரீர் அருளிச்செய்த திவ்யஸூக்தியை யப்படியே செய்கிறேன்; என்று விண்ணப்பம் செய்தான்.

(அ - கை.) தன்புத்திரர்களும் பாண்டவர்களும் யுத்தத்தில் என்ன செய்கின்றார்களென்று கேட்ட திருதராஷ்டிரனைப்பார்த்து ஸஞ்சயன் சொல்லுகிறான்.

வஸுதேவவா || ஐத்யஹ்வாவாஸு-ஷெவஸு-வாயு-ஸு-ஹிஹா-
த்ய-நஃ|ஸவாஹிபிபிஸு-ஸு-ஷு-த-ந-ரொஹிஷ-ஸு-ஷு-||

(எச) அஹோராஜ்! இந்தப்பிரகாரம் வசுதேவன் மைந்தனான கண்ணனுக்கும் அவர் அத்தைமகனாய் மகாபுத்திசாலியாய் அவர் திருவடிகளை யாழ்ந்த அர்ச்சுனனுக்கும் நடந்த அற்புதமான ஸம்வாதத்தை மயிர்க்கூச்செழும்படியாகக் கீழ்ச்சொன்ன வண்ணமெல்லாங் கேட்டேன்.

வ்யாஸஸு-ஸாஹி-ஸு-தவா-நெத-ஹி-ஹி-ஸு-ஸு-||

யொ-ம-யொ-மெ-ஸு-ஸு-த-ஸு-ஸு-த-ஸு-ஸு-ஸு-ஸு-||

(எரு) வியாஸமஹரிஷியின் அதுக்கிரஹத்தால் திவ்யமான கண்ணும் காதும் பெற்றவனாகையாலே இந்த யோகமென்னும் மேலானரஹஸ்யத்தை ஞானபலாதிகளுக்கெல்லாம் நிதியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் தாமே யருளிச்செய்யக்கேட்டேன்.

ராஜநுஸ-ஸு-ஸு-த-ஸு-ஸு-த-ஸு-ஸு-த-ஸு-ஸு-த-ஸு-||

கெ-ஸ-வா-ஜ-ஸு-ந-யொ-பி-ஸு-ஸு-த-ஸு-ஸு-த-ஸு-ஸு-த-ஸு-||

(எசு) கேசவனுக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் நடந்த புண்ணியமான இவ்வற்புத ஸம்வாதத்தை நான் நேரோ கேட்கவே, அது முதற்கொண்டு எனக்கு நினைக்கநினைக்க ஸந்தோஷமுள்ளடங்காமல்வருகின்றது.

த-ஸு-ஸு-ஸு-த-ஸு-ஸு-ஸு-த-ஸு-ஸு-த-ஸு-ஸு-த-ஸு-||

வி-ஸ-யொ-பி-ஸு-ஸு-த-ஸு-ஸு-த-ஸு-ஸு-த-ஸு-ஸு-த-ஸு-||

(எள) அதுவுமின்றி அர்ச்சுனனுக்குப் பிரகாசிப்பித்தருளின ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய அற்புதமான ரூபத்தையும் பிரத்தியக்ஷமாய்க்கண்டனுபவித்தேன். அதை அப்படியே நினைத்து நினைத்து ஸந்தோஷிக்கின்ற வெனக்கு மிகவும் ஆச்சரியமுண்டாகின்றது.

உஉஉ ப்ரீபகவத்ராமாநுஜவிசேத ப்ரீமத்தீதாபாஷ்யம்.

(அ-கை.) இவ்விஷயத்தில் ஆயிரம் வார்த்தை யென்ன?
யத்யபொமெஸாஸிஷ்யுஷா யத்ய வாயெயுயநாயுயா||
தத்யஸீவிஷ்யபொலுதி யுயுயாநீதிதிதிதிதி||உஅ||

(எஅ) உயர்வுத் தாழ்வுமாயிருக்கிற சேதநாசேதநங்களுள்ளவற்றிற்கு
ம் எந்தெந்த ஸ்வபாவங்களுண்டு அவைகளுக்கெல்லாம் நியாமகனாய், தம்
மையொழிந்த வெல்லாவஸ்துக்களுக்கும் ஸ்வரூபம் ஸ்திதி பிரவீருத்தி முத
லிய வெல்லாம் தம்மைக்கல்பாதினமா யிருக்கும்படி விளங்குகின்ற ஸ்ரீகருஷ்
ணபகவான் எழுந்தருளியிருக்கிற விடத்தும், அவன் திருவடிகளையே நம்பியி
ருக்கின்ற கையும்விலும்மான வர்ச்சகன் எங்கே விளங்குகிறானோ அவ்வி
டத்துந்தான் லக்ஷியும் விஜயமும் செல்வமும் சாகசவதமாயிருக்குமென்பது
என்னுடைய ஸித்தாந்தம்.

உஅ தத்யஸீவிஷ்யபொலுதி யுயுயாநீதிதிதிதிதி||உஅ||
யத்யபொமெஸாஸிஷ்யுஷா யத்ய வாயெயுயநாயுயா||
தத்யஸீவிஷ்யபொலுதி யுயுயாநீதிதிதிதிதி||உஅ||
யத்யபொமெஸாஸிஷ்யுஷா யத்ய வாயெயுயநாயுயா||
தத்யஸீவிஷ்யபொலுதி யுயுயாநீதிதிதிதிதி||உஅ||

ஜயதிஸகவதிஷ்யபொலுதி யுயுயாநீதிதிதிதிதி||உஅ||
யத்யபொமெஸாஸிஷ்யுஷா யத்ய வாயெயுயநாயுயா||
தத்யஸீவிஷ்யபொலுதி யுயுயாநீதிதிதிதிதி||உஅ||
யத்யபொமெஸாஸிஷ்யுஷா யத்ய வாயெயுயநாயுயா||
தத்யஸீவிஷ்யபொலுதி யுயுயாநீதிதிதிதிதி||உஅ||

ப்ரீபகவத்ராமாநுஜவிசேத ப்ரீமத்தீதாபாஷ்யத்தில்,
பதினெட்டாவது அத்தியாயம் - முற்றிற்று.
எம்பெருமானார் திருவடிகளேசரணம்.

ப்ரீபகவத்தீதாசாஸ்திரம்

